

BEVEZETÉS A SPIRITOLÓGIAI ERKÖLCSTANBA

III. KÖTET

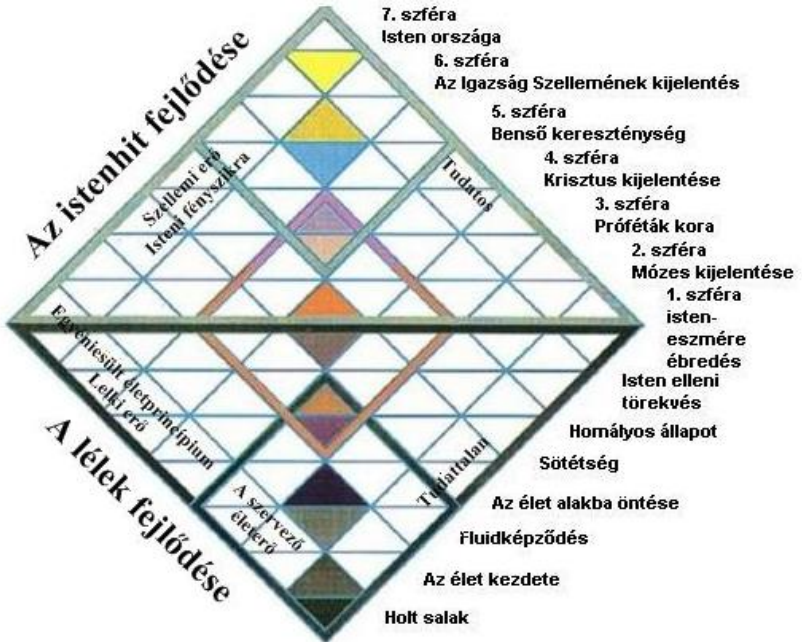
DR. PATAKY ÁRPÁD

*

VALAMIVEL TÖBB MINT ETIKA

*

ÖNVALLOMÁSOK „ÉLŐBEN” IS A TÚLSÓ PART-
RÓL SOK TANULSÁGGAL

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

E kötet elé(*).....	7
Beköszöntő(*).....	8
I. RÉSZ	10
I. Fejezet Az erkölcsről.....	10
1./ Mit értünk erkölcs alatt?	10
a./ Általában	10
b./ Wolkenberg dr. vádjai.....	11
c./ A vádak cáfolata.....	11
Isten és a teremtés	11
A bukás	12
A megtérés	13
Törvény és kegyelem	13
A megváltás	15
A munka és az ökonómia törvénye.....	16
2./ Álláspontok az erkölcsi törvényről	18
a./ Trikál dr. az erkölcstudományról	18
b./ Tavaszi égen kék palást -vers	19
c./ De miért is kell ezt az álláspontot védeni?.....	19
d./ Az 1970-ben megjelent „Filozófiai kislexikon” az etikáról	20
e./ Ugyanezen lexikon erkölcs szószeredete alatt ez olvasható: ..	22
f./ Az 1983. évi Vallástörténeti Kislexikon az erkölcssteológiáról	24
3./ Saját álláspontunk kifejtése	26
a./ Honnan ered az erkölcsi törvény?	26
b./ Mennyei Atyám -vers	31
c./ Nem csak a környezet az, amely kényszerít valami többre az anyagnál.	31
d./ A mondottak alátámasztása Ady Endre odaítái rímes önvallomásával	33
II. Fejezet	37
1./ A Névtelen Szellem érvei	37
a./ Madách Imre önvallomása odaátról:	41
b./ Ragyogó szép nyári éj -vers.....	46
2./ A pénz hatalma a Földön	47

a./ Mi is a pénz a közgazdász szerint?	47
b./ És mit tart erről a szellemvilág?	49
III. Fejezet Erkölcs a „Tízparancsolat”-ban.....	52
1./ Isteni beavatkozás az emberi magatartásba	52
a./Általában	52
b./ Az egyiptomi fogságban zsidók életébe	52
c./ A „kiválasztottság” szellemi háttere	53
d./ Mózes küldetése és fellépése	54
2. Midiánban és az ottani események	57
a./ Az égő csipkebokor.....	58
3./ Újra Egyiptomban.....	60
a./ És valóban úgy lett, amint azt az Úr Mózesnek előre megmondotta:	60
b./ A jel és a tíz csapás	60
c./ Jöttek tehát a csapások:	61
d./ A zsidók kivonulása.....	65
4./ A Sinai hegy lábánál.....	66
5./ A kőtáblák adásának jelenségei a Biblia szavaival.....	67
a./ „És szóla az Úr Mózesnek:	68
b./ „Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet.	68
IV. Fejezet.....	69
A korábbi fejezetbeni különös jelenségek magyarázata	69
1./ Tényekről vagy naiv hiedelmekről van szó?	69
a./ A mai kor emberének ezekkel kapcsolatos kritikus vélekedésének exponálása	69
b./ Ehhez pedig szellemtani tételeink.....	70
2. A bibliai jelenségekhez hasonló szellemtani esetek	79
a./ Direkt szellemhang	80
b./ Direkt szellemírás	82
c./Szellemkéznek direkt és spontán materializációja.....	85
d./ Csodás dolgok a gráci Silbert Mária fizikai médiumnál.....	88
3. Az ígért négy bibliai jelenség magyarázata	91
a./ Általában	91
b./ Az égő csipkebokor és az égi hangnak Mózes általi észlelése	92
c./ A parancsolatok bevésése a kőtáblákra.....	93

d./ A tengeren való átkeléskori lelki állapot és a mai helyzet...	94
e./A „tíz csapás” és a természeti törvények	96
f./ Témazárásként: Csodák -vers	99
V. Fejezet Maguk a parancsolatok (2Móz 20:1-17)	101
1./ Általában	101
2./ Egyenkint	104
Az I. parancsolat: Én vagyok az Úr, a te Istened	104
a./ A földi parancsszegés szellemvilági következménye	104
Ész és szív, avagy a tagadók és hívők állapota odaát	104
A II. parancsolat: „Ne csinálj magadnak faragott képet”	123
a./ Istenszolgálat helyett csakis földi kincseket gyűjtögető valakinek odaáti siralmas lelki állapota	124
A III. parancsolat „Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd”	136
A IV. parancsolat „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.”	137
Az V. parancsolat „Tiszteld atyádat és anyádat,.....	138
a./ Ezután lássunk egy - kifejezetten az V. parancsolatba ütköző - életutat és annak szomorú következményét odaáti vallomás alapján.	139
A VI. parancsolat „ <i>Ne ölj!</i> ”	147
a./ Egy megtörtént gyilkosságnak összes következménye: a./ a felbujtó, b./ a tettes és c./ az áldozat odaáti önvallomása alapján:	148
b./ Folytatás.....	160
c./ És az ok bemutatása	170
A VII. parancsolat „Ne paráználkodjál!”	175
a./Általában	175
b./ A Névtelen Szellem így teszi ezt számunkra érthetővé.....	177
c./ Részletes kifejtés.....	182
d./ Egy „úri” család tragédiája a VII. parancs megsértése miatt	184
e./ Visszapillantás saját életemre	191
f./ Az Egylet egy héttel későbbi ülésén pedig megszólal a csatád másik nőtagja, a hűg és a katonatiszt fiú is.....	192
g./A bűnös asszony -vers	196
A VIII. parancsolat „ <i>Ne lopj!</i> ”	197

a./ Kis és nagy tolvajok.....	197
b./ Az Onódy-ügy kulisszatitkai, 1964	198
A IX. parancsolat „Hamis tanúbizonytságot ne tégy felebarátod ellen!”	203
a./ Egy hamis földi bíró odaáti állapotáról beszámoló.....	203
b./ Túlvilági riport és egy egészen friss földi esemény.....	218
c./ A médiumitás gyakorlásáról, és Mariska, Béla és Erzsike médiumok méltatása	226
A X. parancsolat „Ne kívánjad felebarátod házáat, se mezejét, se ökrét, se szamarát, se másminemű jószágát!”	230
VI. Fejezet.....	231
1./ És mindezekhez mit hozott Krisztus, a próféták által jó előre megjövendölt Messias?	231
a./Altalánosságban	231
b./ És nézzük mondásait az egyes parancsok tekintetében is:	231
2./ Akkor mi a probléma a zsidóság és a kereszténység viszonyában?.....	234
a./Mózes és Krisztus	235
3./ Saját logikus magyarázataink - külön-külön levonandó következtetések mellett!.....	241
a./ Ecce homo	241
c./ Ezt a gondolatsort, benne a góg fogalmát és annak igazi eredetét Laurentius így bontja ki:	248
d./ Földies szavakkal és stílusban ugyanez „Mese és valóság” címmel:	251
II. RÉSZ A bűnök felismerése és a szabadulás útja.....	255
I. Fejezet.....	255
a./ Bevezetés	255
b./ Állásfoglalás a szellem mozgalomról	255
c./ A Kurszk katasztrófája.....	260
II. Fejezet A góg	267
1./ Államok vezetői	268
a./ Deák Ferenc álma	270
2./ Vallások vezetői.....	277
a./ A mában érzékelhető megújhódás	279
A Szent Mihály ima története	280
c./ „Endrédi Vendel szenvedése, mint áldozathozatal	285

3./ Zsidók	289
4./ Reformáció.....	300
5./ Spiritiszták	303
a./ A Névtelen Szellem intelme a spiritisztákhoz	303
b./ És eme helyes megállapításokat máris alátámasztjuk.....	304
6./ Arisztokrácia.....	308
7./ Tudósok és művészek	310
8./Vállalatok vezetői és munkásai. Kapitalizmus. Szocializmus	314
9./ Tisztességes emberek.....	318
10./ Nem tisztességes emberek	321
III. Fejezet Az önzés (fösvénység, kapzsiság)	324
IV. Fejezet Érzékiség és annak szellemi eredete	327
V. Fejezet További bűnök.....	338
1./ Hiúság	338
2./ Hazugság.....	340
3./ Irigység	341
4./ Türelmetlenség.....	344
5./ Unalom vagy restség.....	345
6./ A nyolc boldogság	347
V. Fejezet Az utolsó idők kilátásai	349
a./ Amiket erről korábban már mondtunk.....	349
b./ ZITA testvér igen eredményes médiumi működéséről	351
c./ Furcsa természeti jelenségek a ma világában	365
aa./ Globális forróság - helyi jégkorszak	365
bb./ Ciklon söpört át Európa északi felén	368
cc./ Világszerte tombolt a természet	368
d./ Egy svájci repülőgép szerencsétlensége	370
VI. Fejezet Témazárás és köszönés	375
FÜGGELÉK	382

E kötet elé(*)

Most egészen enyhe vizekre evezünk. Ez jól is fog jönni az előző két kötet nem éppen könnyű létproblémáinak tárgyalása után. Érezze most úgy az olvasó, hogy hirtelen színházi előadás kellős közepébe csöppent, és - olvasva az egykori Egylet ülésein elhangzottakat, vagy hallgatva a jelenlegi „Spirit Kör” üléseinek kazettáját - olyan személyes önvallomások tanúja lehet, amiket egy-egy főszereplő - valamilyen indítatásból is érzelmeiktől fűtötten - közvetítő (médiüm) útján odaátról jelenít meg, mond el egyet-mást egykori földi életéről és annak következményeiről. A III. kötetben tehát nem mindennapi párbeszéddel lepjük meg az Egylet irodalmában még járatlan olvasót. Csak az ú.n. „régispiritisták” tudják, hogy az Egylet szócsöve, az „Égi Világosság” szinte minden száma tartalmazott - mintegy „pihentető” olvasmányként - egy-egy ilyen túlvilági beszámolót, helyzetképet odaátról, az éppen lezajlott egyleti ülés „manifesztációiból”. A heti körüli üléseken ugyanis nemcsak etikai tanítások hangzottak el, hanem - kizárólag a szellemi vezetés „rendezése” mellett, vagyis sohasem „idézve” - az ú.n. földközeli szférák szellemeinek demonstratív megszólalására is sor került, két okból: egyrészt, hogy ők - nem ismerve még túlvilági helyzetüket - a körvezető emberi hangja által oktatásban részesüljenek helyzetük felismerésére, ébresztésükre; másrészt, hogy a jelenlévők „élőben” hallják és lássák (a médiüm arcán az érzelmek is kifejezésre jutnak) a volt földi ember hibázásának következményeit. Persze alapelveként azt is kell tudni, hogy a szellemtani Körök eme jelenségei nem képeznek öncélt, csakis eszközt, aminek segítségével az ember a kívánt célhoz juthat. Ez pedig nem más, mint a lét titkainak olyan mérvű megismerése, hogy az ennek következtében szükségszerűen tudatossá váló cselekvéseink a saját és környezetünk békéjét, nyugalmat, és ezzel saját erkölcsi nemesbülésünket eredményezze. Nem más ez, mint a bölcs és szerető Gondviselés előrelátó intézkedése azért, hogy a materialista világnézet által elvakított emberiség az erkölcsi törvények betartásának szükségét ne csak elméletben, hanem gyakorlatban is tapasztalja meg. Hasonlít ez ahhoz a pedagógiai fogáshoz, hogy a természettudomány saját tantárgyait

nem csak elméletben oktatja, hanem azokat kísérletekkel be is mutatja, igazolja. Szinte ezzel egy időben és célból lett megnyitva - a II kötetben már ismertetett - szenvedő szellemek szférája is, ami tehát joggal nevezhető az ú.n. természetes erkölcsi elveket valló, vagyis az etikát meghaladó - minthogy kinyilatkoztatásokra támaszkodik - gyakorlati, vagyis spiritológiai erkölcsstannak. Ezt kapja most kézbe az olvasó szinte szórakoztató, de egyben elgondolkoztató olvasmányként is.

Budapest, 2003 őszén

dr. Pataky Árpád

Beköszöntő(*)

*Aki engem követ, nem jár sötétségben - mondja az Úr. Krisztus szava ez; arra int, hogy az ő életét és **erkölceit** kövessük, ha igazán akarunk világosságban járni, és minden szívbeli vakságtól megszabadulni. Legyen azért legkedvesebb foglalkozásunk a Jézus Krisztus életéről való elmélkedés.*

Krisztus tanítása a szentek minden tanításánál különb; és akiben lélek lakik, elrejtett mannát talál benne.

Mégis azt látjuk, hogy sokan - gyakran hallják bár az evangéliumot -, nemigen buzdulnak fel, mert nincs bennük Krisztus lelke.

Márpedig annak, aki teljesen, ínyét csiklandóan érteni akarja Krisztus szavát, annak azon kell lennie, hogy egész élete folyását az övéhez igazítsa.

Mi hasznod abból, hogy a Szentháromságról mélyreható vitákba bocsátkozol,

ha nincs benned alázatosság, s azért nem telik benned kedve a Szentháromságnak?

Bizony a mélyértelmű szavak nem tesznek szentté

és igazzá viszont az erényes élet kedvessé tesz Isten előtt.

*Inkább kívánom, hogy érezzem a töredelmet,
mint hogy tudjam annak meghatározását.*

***Ha betéve tudnád a Bibliát és minden bölcs
jeles mondásait, Isten szeretete és kegyelme
nélkül mindez hasznodra volna?***

***Hívságok hívsága és minden hiábavalóság,
csak egy ér valamit, hogy Istent szeressük
s egyedül neki szolgáljunk.***

***Ez a bölcsesség summája:
evilágot megvetve minden igyekezetünket
a mennyek országára irányítani.***

(Kempis Tamás: Krisztus követése, ford. Jelenits István)

I. RÉSZ(*)

I. Fejezet Az erkölcsről

1./ Mit értünk erkölcs alatt?

a./ Általában

*Abban egyetértés van, hogy az erkölcs nem más, mint az emberi cselekvésekben kifejezésre jutó **jó** vagy **rossz**, **erény** vagy **bűn**. Abban viszont már óriási az eltérés, hogy **mi** a jó és **mi** a rossz, az **erény** és a **bűn**: főleg pedig, hogy ezek eredete az emberi **akarásnak**, avagy **külső tényezőknél** függvénye? Vagyis, hogy eme kategóriák az ember belső immateriális lényének vagy pedig az emberre kívülről ható történések, benyomások produktumai. Az kétségtelen, ha nem minden erkölcsös, ami természetes, akkor ez már azt bizonyítja, hogy a cselekvés erkölcsösségének kritériuma csak abban állhat, hogy cselekvéseinkben alkalmazkodnunk kell **valamihez**, ami tőlünk függetlenül fennáll s ennyiben nem bennünk, hanem kívülről van. A vitának alapja tehát innen származtatható, keresve e két lehetőségnek végső okát, vagyis azt, hogy emberi természetünk némely vonását erkölcsösnek, másokat erkölcstelennek kell mondanunk. Az is vitathatatlan ugyanis, hogy az elméletek készítik elő a cselekvésnek útját. Minden elmélet akarathyilvánításokat is képvisel, tehát minden elméletnek van erkölcsi jelentősége. Amennyi az elméletben a benső **igazság**, ugyanannyi az erkölcsi érték. Az **etika**, az **erkölcstan** tehát **végül az igazság keresése is, az** nemcsak életművészet, hanem a **kötelességeknek tudománya is**. Ez az oka aztán az erkölcstan sokszínűségének. Lássuk ezeket a változatokat közelebbről. Abból kell kiindulnunk, hogy az ú.n. felvilágosodás óta korunk gondolkozását a kételkedés jellemzi. Nem hisz az **igazság** létezésében. Nem hiszi, hogy mi képesek vagyunk a világot megismerni és annál kevésbé hiszi, hogy a világban magában van az igazságnak valami szilárd alapja. Ehhez ugyanis tudni kellene olvasni az Ó- és Újszövetségi könyvekben, no meg ezekhez érveket meríteni a felvilágosodás hamis eszméit döntőgető ú.n. **harmadik kijelentésekből**, ahhoz, miszerint az erkölcsi szabályoknak van feltétlenül és*

*minden időkre nézve kötelező erejük, amelyek **lelkiismeretben** és vallásos értelemben vett **bűn terhe alatt köteleznek**. Mi ezt nemcsak hisszük és valljuk, hanem az immár 150 éves **szellemmozgalom irodalma** alapján - utalva egyben az előző két kötetünkbeni ismertetésekre - **bizonyítjuk is**.*

b./ Wolkenberg dr. vádjai(*)

*Vagyis a már ismert **Wolkenberg dr.** (lásd I. kötet) az 1923-ban megjelent „Az okkultizmus és spiritizmus múltja és jelene” című könyvében az alábbi újabb **vádakkal illet bennünket**:*

*„Vallási tekintetben az okkultizmus-spiritizmus egynek látszik korunknak vallási közömbösségével és erkölcsi dilettantizmusával. Voltaképpen hitigazságai nincsenek, csak véleményeket és alanyi kigondolásokat vagy szellemüzeneteket tűr meg, de csak azért, hogy ezekben is válogasson vagy rajtuk változtasson. **Igazságok hiányában nincsenek alapjai az erkölcsnek** s így náluk az erkölcsiség nem is moralitás, hanem csak humanitás, melynek kevés szabályát, amint kigondolták, el is törölhetik az emberek. Tekintélyről ugyanis szó sincs az okkultizmus-spiritizmusban, a karma, lélekvándorlás és halottidézés bekapcsolásával pedig **teljes visszaesést mutat erkölcsi, vallási és szellemi téren.**”*

c./ A vádak cáfolata(*)

*Eme teljesen elfogult és hamis **vád cáfolásaként** - a visszautalások elkerülése érdekében és csak a mostani kötet olvasóinak tájékoztatását, de saját hitelünket is szolgálva - elsődlegesen jelen témánk tárgyalásához tömör összefoglalót hozunk elméleti álláspontunkról, vagyis hitvallásunkról. Így:*

Isten és a teremtés(*)

Kezdjük vizsgálódásunkat fenn, Istennél, mert csak akkor számolhatunk jól, ha 1-nél kezdjük meg a számolást. Az 1-ből, Isten abszolút, örök szeretetéből ered a 2, az egész teremtett mindenség - az abszolútumból a relatívum - és e nagy mindenség teremtésé-

nek hajnalától az Istenhez történő visszatérés pillanatáig mindenkor Őbelőle, egyes-egyedül Teremtője összeretetéből meríti életörömét. Ez az öröm Istennek ajándéka az étellel szemben, s hogy ezt adhassa, azért teremtett, ez teremtésének oka. Azután, hogy élő tudat is legyen az Univerzumban, beléhelyezte a 2-be a 3-at, a teremtett szellemeket, azzal a céllal, hogy a relatívumban ők legyenek az abszolút Isten képmásai. Az öntudatos szellemteremtés maga után vonja **a szellemek szabad akaratát** és a változhatatlan abszolút Isten mellett ott állanak ők, az Isten gyermekei, hogy megmutassák a teremtett világnak mennyei Atyjuk dicsőségét, részt vevén az ő életöröm- és szeretetkiosztásában, **avagy** pedig, hogy **ellenkezve minden fejlődéssel és haladással**, szomorú árnyékukkal emeljék ki az Istenhez hasonló, engedelmes gyermekek dicsőségét és világosságát. És **az idők óta**, hogy voltak, akik szerencsétlenségükre az utóbbi utat választották, **magunk előtt látjuk a törvénnyel és étellel szemben a bukást és a halált**: hogy hívogató kontrasztként emelkedjék ki „**Istennek hatalma minden hívő üdvösségére és igen kárhoztassék a bűn a parancsolat által**”. És e hívogatással meg kárhoztatással szemben egykor egyetlen szellem sem vonhatja majd ki magát és az idők végén Istennek gyermekei mind visszatérnek dicsőségükre Atyjukhoz és lesz az egész Univerzumban egy akol és egy pásztor.

A bukás(*)

Az Isten akaratával szembehelyezkedő, vagyis **a bukó szellem belép** a 4-be; az ellentétes világba, **a halál országába**. „*Valamely napon eszel a tiltott fa gyümölcséből, halálnak halálával halsz*”, mondá az Úr. Az engedetlenek az örök világosság és szeretet paradicsomából a fájdalmas változások sötét országába lépnek be, ahol az időleges élet, a „születés és halál” törvénye uralkodik. És minél mélyebbre süllyed a szellem, annál inkább sötétedik meg minden körülötte; nő a szenvedése, mert hiszen törvénytelen vágyai és törekvései ellenkezvén az Isten akaratával, azok egyre kevésbé valósulhatnak meg. A tudás fájáról enni, az önmaga urának lenni: maga után vonja azt, hogy az elbukott léleknek arca verítékével kell megkeresnie kenyérét. Hiszen bizalom híján magának

kell vetnie és aratnia oly borzalmas mezőn, ahol gabonáit vetve, „tövis és bogáncskóró terem”. És amíg a szolgának nincs gondja elesége felől, mert Ura bőven fizet szolgálataért, addig annak, aki a maga ura, önmagának kell gondoskodnia. A tudás fájáról enni annyit tesz, mint „jobban tudni akarni”, vagyis engedelmesség helyett okoskodni és ezáltal letérni az Isten útjáról a sötétség útjára; ahol pedig az ember a sötétség miatt minduntalan az utat szegélyező falakba ütközik. És ha a bukásban lévő szellemet a tiszta gyermekek példája nem fordítja vissza, úgy mind mélyebbre sülyed, és a növekvő fájdalom fogja őt jobb belátásra, visszafordulásra kényszeríteni. Ha pedig a bűnös szellem ezt a pontot elérte és újra Istenéhez akar menni, visszahaladtában szenvedése csökkenni fog és vezeklő, önmagát hatványozó szellemmé válik, és végül őt, a tékozló fiút, mennyei Atyja az igazi hazába örömet befogadja.

A megtérés(*)

Az Univerzum tehát az első és második napoktól lefelé, a tiszta világok alatt, bukott szellemekkel van benépesítve. Tiszta szellemek csak átmenetileg jönnek ide, mint missziós szellemek. A bukott szellemek pedig általában lefelé és felfelé haladóak, azaz sülyedésben: lefokozódásban, vagy emelkedőben: hatványozódásban lévők. A bűnös szellemért **a bukott világokra** eljön az Atya kegyelmi küldötte, a Messiás, az Úr Jézus Krisztus, Ő az, aki a jó irányba visszaforduló szellemet magához veszi és vezeklésében segíti keresztyét hordozni. De ez a magáhozvétel mindig az Atya döntéséhez igazodik. *„Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva neki”* - így szól az Úr Jézus és hozzáteszi: *„az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem fel-támasszam azt az utolsó napon.”*

Törvény és kegyelem(*)

Amikor előáll a bukás, Isten teremtő szeretete a tisztán maradt szellemeken át - akik azonnal a bukás megszüntetésén kezdenek

dolgozni - kegyelemmé és irgalommá alakul. Ez a kegyelem és irgalom az, amely a lefelé haladó bukást megállítja, és felfelé fordítja. E tekintetben Isten a múlandó világ minden eszközét az egyes bukott világok megváltóinak kezére adta, hogy ezek révén a bukást eliminálhassák. Az Atya mindenenket a Fiú kezébe adott így tehát Ő vezeti a bukott szellemeket először is a kegyelemnek hozzájuk alakított tanító elvén, **az igazságon, a „törvényen”** át a felfelé haladás elveibe: **a megbánásba, az elnézésbe, a kegyelembe,** hogy ilyenformán megigazuljanak. Amikor ugyanis a szellem még nem áll a szeretet és megbocsátás alapján, hanem a vele szemben elkövetett bűnök visszafizetését szorgalmazza, sőt talán még bosszúálló is és egy szemért két szemet, egy fogért két fogat követel, akkor Isten **a karma angyalát állítja munkába, az igazságosság törvényével** és egy szemért egy szemet, egy fogért egy fogat követel. A fenyítő igazságosság illetően operatív, de egyúttal tanító beavatkozásával vezeti ki Isten a kemény szellemet az ellenállásból. És midőn a szellem végre megtörve kegyelem után sóvárog és megfordul, akkor irgalmában a Szentlélek fehér galambja által el is küldi neki azt, s ahelyett, hogy ezentúl fájdalomért fájdalommal kellene fizetnie, megteheti ezt szeretetmunka révén a **kegyelem** eszközével. Ez azonban, ha úgy vesszük, már nem is fizetés, mert a szeretetmunka amúgy is tiszta szellemek kenyere. Isten természetesen igyekszik minél hamarabb kegyelmes voltában megnyilatkozni és a törvény fájdalmát megszüntetni. Azért küldötte Ő szent Fiát a Földre, hogy megváltassa vele az embereket a bajból. És Fia lejött az Ő akaratát végrehajtani, tüzet gyújtott a Földön és kívánta, hogy ez mihamarább égjen. Megbocsátásra szólította fel az embereket, *„mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”* Amikor az Atya átmenetileg nem bocsátja meg a vétkeket - mert hiszen végül minden véték megbocsáttatik -, ez alatt az értendő, hogy a konok szellemet a **„törvénynek”** rendeli alá. És amily mértékben javul a szellem, azaz szeretni és megbocsátani tanul, oly mértékben éri utol Isten megbocsátó kegyelme, amely a testi fenyítékek helyett lelkieket és végül csak keresztet helyez

kilátásba. A fizikai világban ez összefügg azzal, hogy a karma csak később hozza el a tettek gyümölcsét, legtöbbször nem az elkövetés pillanatában. Ha valaki pl. öl, úgy később, esetleg csak egy másik inkarnációban fogják őt is megölni. Isten ezáltal időt enged a szellemnek tettének megbánására, és csak ha ez nem következett be kellően, sújt le rá a büntetés gyülekezetének Messiása - szeretetből, hogy a rendeltetése útján előbbre vigye őt. Azok a bizonyos tizenhét, akikre rászakadt a silóami torony és megölte őket, bizony nem voltak bűnösebbek, mint a többi Jeruzsálemben lakó ember. De, mondja az Úr: *„Ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek”*. A „büntetésnek”, helyesebben a fegyelmezésnek oktató szempontból való alkalmazása bizonyos szabadságot ad a nevelésnek ezt a módját alkalmazó Messiás kezébe. Egészen ugyanúgy kétszer valamely eset elő nem fordulhat, mert hiszen a világ halad, és már ez is kizárja azt, mintha a törvény valamelyes gépi úton működne. Igen, mindenki a bűnével okozza azt, hogy a „törvény” hatalma alá kerül, de **a törvény bölcs és szerető kezekbe, igazságos Bíró kezébe van letéve, aki azt belátása szerint alkalmazza, sőt fel is szabadíthat alóla. Mert ha ez nem így volna, a bűnöknek és következményeiknek sorozata soha véget nem érne, és a világ nem ünnepelhetné meg egykor feltámadását.** Így azonban az egyszer elkövetett bűn által előidézett sorozat, mely maga után vonja azt, hogy aki öl, megöletik, bizony bevégeződik valahol: ott, ahol Isten - és a szellemek egymás között - megbocsátanak. Ha egy ember öl, rendszerint egy újabb bűnöző ember öli meg őt, ami által az előbbi vezekelt. És a sor halad így a maga útján mindaddig, amíg egy oly ponthoz nem ér, ahol a bukás szűnőfélbe jut, ahol új bukó szellem nincs többé és amidőn már nem akad szellem, aki szükségét érezné a büntetés végrehajtásának az utolsó bűnösön. **A „törvény” ekkor megszűnik, helyét felváltja a bocsánat, a kegyelem, mely az Úrtól jó.**

A megváltás(*)

Eddig a karmikus sorozat végét figyeltük és nem vizsgáltuk kellőképpen a kezdetét. **Vajon ki ellen vétkezik az a szellem,**

aki a bukás kezdetén áll és még nincs elődje, akin büntetést hajthatna végre? Ilyen szellem közvetlenül az Úr ellen vétkezik, őellene irányul az első büntett, ő veszi magára az első csapást. Ezáltal pedig az Úr „jogot” nyert a megbocsátásra, a kegyelmezésre és ezért van az Ő jóságos kezébe letéve a „törvény” is, amelynek keretén belül is ugyancsak magára vesz és kegyelmez. **Ő az tehát, aki egyedül mondhatja: „Bűneid meg vannak bocsátva”,** és csakis Ő adhat erőt és jogot apostolainak, hogy valakit a „törvényből a kegyelembe” emeljenek: „*akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak*”. Ő az, a megbocsátás Ura, aki bűneinket magára vette, aki a Földön is megmutatta, hogyan indul ki, a csapásokat magára vevén, a bukás - de egyúttal megmutatta, hogy végez a kegyelem, amidőn mennyei Atyjához bocsánatért könyörög a keresztfán azokért, akik ellene a bűnt elkövették, és amidőn ott bocsát meg sokuknak, mondván: „*Az én testem teéretted is megtöretett*”.

A munka és az ökonómia törvénye(*)

Mindent a legkisebb ellenállás irányában, a lehető legnagyobb energiával: ez a munka törvénye mind a fizikai, mind a szellemi világban, ahol azt a tiszta szellemek állapítják meg és alkalmazzák a bukott világgal szemben, annak felemelése érdekében. Ez a törvény a fizikai világban, mint legkisebb működési elv jelentkezik, amely szerint minden folyamat a rendelkezésére álló energiához mérten a lehető leggyorsabban, magát a legkisebb ellenálláson átküzdvé igyekszik lefolyni; más szavakkal: vágyait kielégíteni és az egyensúlyhoz eljutni. Ha pedig valamely anyagi rendszer egyensúlyát elérte, akkor csak új energia révén hathatnak reá felülről - szellemi oldalról amidőn is a rendszer ellenállást fejt ki. Az ellentétes szellemcsoport anyagias viselkedését győzik tehát le a fenti munkaelvvel a magasabb erők, és így küzd egymással akció és reakció. Az egész munkát azonban átlengi legfelülről az ökonómia szellemi törvénye, mely így szól: **mindent a maga helyén és idejében, mindent fontossága sorrendjében és annak mértéke szerint.** Ez a törvény az, mely a bukott szellemek közt talán a legkevésbé van képviselve. Isten az ökonómia elvét,

úgy látszik, „e világban” - látszólagosan paradox - eszközzel, a pénzzel vezeti be. Mindenkinek, akinek tornyot kell építenie, előbb tervezgetnie, kalkulálnia kell, hogy rendelkezésére állanak-e az anyagi eszközök a torony megépítéséhez, és hogy mit, milyen sorrendben kell kiadnia, hogy vállalkozása gazdaságos, *rentábilis (jövedelmező)* legyen. Ugyanez történik a szellemi értékekkel az univerzális munkánál. A szellemi munkát bizony nem pocsékolják, hanem pontosan kimérik, hogy kinek-kinek milyen rész jusson belőle. **Itt működik az elv: ahol van, ott még adatik, ahol pedig nincs, az is elvétetik, ami ott még van, mert az Isten az energiákat a jobbik sáfárnak bocsátja rendelkezésére.** Minél magasabbra küzdi magát a szellem, annál többet kap, de annál inkább válik is Krisztus munkájának részesévé, azaz annál többet kell adnia. Az érettebbért többet igyekeznek tenni, mint az éretlenért („előbb a zsidónak, aztán a görögnek”), de minthogy ezáltal a munkások száma is szaporodik, ez az eljárás mindenkinek előnyére válik. Ilyenformán előbb a szellemek felemelése érdekében cselekszenek és csak azután az életprincípiumért. Számos tény bizonyítja ezt Földünkön is, ahol az ásvány a növényt, a növény az állatot és mindezek az embert szolgálják. Mint egy nagy gyárban állapíttatik meg minden, mi, hogyan és mikor használtassék, mi hogyan és mikor dobassák ki a világ piacára. Még az emberek között is megjelennek, a különböző szolgálat e kategóriái, a különböző osztályok, kasztok és népek formáiban. **Az alacsonyabb mindenütt a magasabb szolgálatára áll.** De aki az Úr szolgálja lett, bár minden szolgálja is őt, öreá, munkássá csapván fel, átszáll az ökonómia törvényének öröksége is, és fentről és letről kapott energiáit kell alkalmaznia, vagyis a kapott talentumokat hasznosan gyümölcsöztetnie. Az Úr ezt így fejezi ki: „*A pogányokon uralkodnak az ő királyaik és akiknek azokon hatalmuk van, jötevőknek hivatnak. De ti nem úgy: hanem aki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki legkisebb; és aki fő, olyan, mint aki szolgál.*” /Év. 1927/2. sz. S.H. /

2./ Álláspontok az erkölcsi törvényről (*)

a./ Trikál dr. az erkölcstudományról

Miután igazoltuk Wolkenberg dr. vádjával ellentétes irányú eszmeiségünket, bátorkodunk fejtegetésbe kezdeni **az erkölcsi törvény eredetét illetően**, támogatva ezzel az egyházaknak e tekintetbeni hivatalos álláspontját, amit Trikál dr. így szed - szinte illatozó - csokorba:

„Minden tudomány a külvilágra vonatkozik, az erkölcstudomány ellenben legbensőbb lényünkre. Azok külső tapasztalatokat halmoznak és dolgoznak fel, **emez lényünknek belső követeléseit és igényeit tárja fel. Érzés, ösztön, lelkiismeret, kötelesség, jó és a rossz**, mi közülük ezen fogalmakhoz a pozitív tudományoknak? És mégis, nemde ezek is valóságok, tapasztalás alá eső javak, **amelyek jobban mozgatják, alakítják a világot, mint a gőz, a villany és egyéb külső erők**. A természet erői hajtják gépeinket, nappallá teszik az éjet, a víz alá, a mélységekbe, vagy a föld fölé, a magasságokba lendítenek. Természetesen **ezek nagy emberi sikerek. De sohasem lettünk volna képesek a természet erőinek meghódítására, ha előbb benső erkölcsi erők nem dolgoznak bennünk**. Erők, amelyek családot, községeket, városokat és népeket fognak össze. Erők, amelyek a földhöz, házhoz és hazához láncolnak. Földművelésre, iparra, kereskedésre és művészetekre ösztönöznek. Jogot, társadalmi rendet és békét nemzenek. **Kötelességre, áldozatokra és nagy tettekre lelkesítenek**. Eszményeket, művelődési és szellemi áramlatokat fakasztanak. És mindezek az ideálok belőlünk törtek ki, az emberi természetből lobbantak fel. Természetünk az emberi nem erkölcsi és szellemi múltjának megőrzője és tárháza. Ami csak valamikor az emberi szívből kipattant, és mint ragyogó gondolatok csillogtak és hódítottak, mindaz nem vészett el nyomtalanul az emberiség számára, hanem beilleszkedett világnézetünkbe, átszivárgott érzelmeink világába és természetünk étellel teljes hangjává és felkiáltó szavává vált. **Az erkölcstudomány ezt az örök emberit, ezt a mindig ugyanazt szemléli minden viszonyában, Istennel, embertársaival és önmagával való kapcsolatában**. Az emberi ter-

mészetnek benső alakja mondja tehát, hogy lehetséges erkölcstudomány, és hogy vannak egyetemes erkölcsi igazságok és kötelességek!”

*

Ugyanez versben és dalban így hangozhat:

b./ Tavaszi égen kék palást -vers(*)

*Tavaszi égen kék palást;
alatta sok foszlós kalács:
a báránnyfelhők, úszva jönnek,
gomolyognak, türemkednek,
mint az érzések itt bennem:
hol fehéren, majd sötéten,
ilyen az ember föld terében,
nincs nyugvás a mindenségben;
mert
mozdít a szél és ha úgy találja,
nyugalmamat is felborítja:
hibáimat így láttatja...!
De utána nap sugára,
átragyog mindig a felhőkön újra,
s ég palástja rámborulva
betakar féltőn, hogy ne fázzam...*

*

c./ De miért is kell ezt az álláspontot védeni? (*)

- tesszük fel a kérdést mi, akik a fentiek szerint ebben a témában ugyancsak vádolva vagyunk.

A választ először Trikál dr. szavaival adjuk meg:

Mert „**Korunk erkölcstana** átalakult és más fogalmat nyert, **kikapcsolódott az életből és pusztá leírássá, rajzzá süllyedt. Eddig összefoglalta mindazokat a kötelességeket, amelyekkel Isten, önmagunk és embertársaink iránt tartozunk.** Rámutatott azon forrásokra, amelyekből e kötelességek sarjadzanak. Egyéni, családi és társadalmi eszményeket tűzött elének, amelye-

ket megvalósítani is igyekeztünk. **Korunk bölcséletének kere-tébe** ilyen erkölcsstan nem illik bele. Annak elvei szerint az er-kölcsstan **csak az erkölcsök története, leírása és rajza lehet.** Ad-hat talán jóakarátú egészségügyi tanácsokat, megszabhatja a he-lyes élet feltételeit is, **de nem állíthat fel lelkiismeretben köte-lező törvényeket.** Amint korunk bölcséletének ismeretelmélete lerombolja a feltétlen igazságokba vetett meggyőződéseinket, épp úgy szedi szét metafizikája, természetbölcsélete, lélektana azokat a többi fogalmakat is, amelyekre erkölcsi életünk támasz-kodik. **Tudjuk, hogy a cél, az állag, a szabadság, az Isten fo-galmi kiesnek a modern bölcsélet köréből, de mindezekkel kisiklanak a végső célnak, a tetteiért felelős személynek, az erkölcsi kötelességnek és a legfőbb szentesítőnek fogalmi is.** A világban mindent csak úgy értelmez, mintha minden csak az esetlegességnek és vak szükségességnek volna kifolyása. Az egyén a természetnek elillanó fénye; nincs maradandó léte, eltű-nik, mint a víznek egy fodra. **A kötelesség múló érzet, amely vagy az egyén, vagy a társadalom szívéből fakad. Istent pedig úgy tekinti, mint akinek e világ felépítésében, célszerű beren-dezésében és pályafutásában mi része sem volna. A modern bölcsélet tehát semmiképp sem alkalmas arra, hogy erkölcs-bölcséletet, erkölcsi tanokat, mint általános és mindenkit lel-kiismeretben kötelező elveket állítson fel.** Minden kérdést szét-szedett, minden igazságot kétségbe vont, egy elvnek sincs szilárd alapja. Mindent kérdésessé tett! Ha a dolgok mértéke nem az ért-elem, vagyis ha az értelem mindennek csak a torzképét nyújtja, akkor hiába kérünk tőle tanácsot arra nézve, hogy miképp rendez-zük be életünket. És ha mégis szükségünk van erkölcsstanra, akkor vissza kell térnünk a hagyományos bölcsélet képviselőihez és for-rásaihoz”. /Egység felé 1931./

d./ Az 1970-ben megjelent „Filozófiai kislexikon” az etikáról

(*)

A c./ alatti utolsó mondathoz máris hozzáfűzzük, hogy ez - saj-nos - vágyálommá foszlott, hiszen már a kertek alatt tanyázott, rá egy évtizedre pedig nálunk is uralomra jutott a marxista terror,

az istentelen materializmus, ami a jelen időben még mindig erősen érezteti hatását az alábbiakból megállapíthatóan.

*Csak fel kell ütnünk néhány lexikont, például az 1970-ben megjelent „Filozófiai kislexikon”-t ami így vall az **etikáról**:*

Etika (gör. éthosz - erkölcs): az egyik legrégebb elméleti diszciplína, tárgya az erkölcs. Az etika a rabszolgotartó társadalom kialakulásának időszakában keletkezik, **a társadalom spontán-köznapi erkölcsi tudatából válik ki** a filozófia egyik alapvető alkotórészeként, mint „gyakorlati” tudomány arról, hogy **miként kell cselekedni**, megkülönböztetve a létre vonatkozó tisztán elméleti ismeretektől. A későbbiek során magán az etikán belül elméleti és gyakorlati rész, filozófiai és normatív etika különül el egymástól. Ez a történelmileg jogosult elkülönülés a modern polgári etikában teljes szakadássá, a tudomány és az erkölcs kölcsönös elidegenedésévé válik. **Az elmélet és gyakorlat** hagyományos **szembeállítás**a az etikai tanítások történetében szintén bizonyos **nehézségekre vezetett az etika központi problémájának, az erkölcsi eszmék forrása és alapja kérdésének megoldásában. Az erkölcsöt általában** valamilyen történelmen kívüli princípiumból - **istenből** (sic: kisbetűvel), **az ember természetéből vagy kozmikus törvényekből (teológiai etika)**, valamiféle a priori elvből vagy az önfejlődő **abszolút eszméből** (Kant és Hegel), **valamiféle tekintélyből** (approbatív etika) **vezették le.** E hagyományos levezetési módok válsága a XX. sz.-ban egyrészt a modern polgári etikának abban a tételében jut kifejezésre, amely szerint az erkölcsi eszmék elméleti megalapozása lehetetlen, másrészt abban, hogy a modern polgári etika két, egymással szemben álló irányzatra (etikai formalizmus, etikai irracionálizmus) szakadt. **A marxizmus**, amely társadalmi-történeti lényegük tisztázása alapján leküzdte az elmélet és gyakorlat szembeállítását, lehetővé teszi az erkölcsi eszmék egzakt tudományos magyarázatát a történelmileg fejlődő **termelési módok, a társadalmi élet egymást törvényszerűen követőformái, a társadalom anyagi és szellemi kultúrájának haladása alapján**, továbbá feltárja az erkölcs lényegét és a társadalmi életben elfoglalt helyét, **tisztázza az erkölcsi tudatnak, a társadalmi lét sajátos tükröződésének**

specifikumait. Ezeknek a kérdéseknek a megoldásával függ össze a marxista etika tárgyának és feladatainak a meghatározása. A marxista etika egyik területe az erkölcs fejlődéstörténetének tanulmányozása. A jelenkorra alkalmazva az etikának ez a feladata **az emberiség legmagasabb rendű erkölcsének, a kommunista erkölcsnek történeti megalapozását, valamint a polgári erkölcs és etika kritikáját jelenti. Az erkölcsi elveket nem a különféle irányzatukhoz tartozó egyes filozófusok állapítják meg, hanem a társadalmi gyakorlat folyamataiban munkálódnak ki, nemzedékek, a nép egészének és az egyes osztályoknak tapasztalatát tükrözve vissza.** A marxista etika elemzi továbbá az erkölcs természetét és működése mechanizmusát; az erkölcsöt, mint az ember társadalmi tevékenységének egyik oldalát, mint a társadalmi viszonyok és tudat sajátos formáját vizsgálja. Az erkölcsi tevékenység, viszonyok és tudat szerkezete és alapelemei az etika kategóriáiban tükröződnek.”

*

e./ Ugyanezen lexikon erkölcs szószedete alatt ez olvasható:

(*)

„Erkölcs, morál: a társadalmi tudat egyik formája, társadalmi képződmény, amely az emberi magatartás szabályozásának funkcióját tölti be a társadalmi élet valamennyi területére kiterjedő érvénnyel. A jogtól, az állami dekrétumoktól, a különféle termelési-adminisztratív előírásoktól, a népi hagyományoktól stb. az erkölcsöt megvalósulásának módja különbözteti meg. Az erkölcsben a társadalmi szükségszerűség, az osztályok szükségletei, érdekei ösztönösen kialakult és általánosan elismert követelmények (magatartási szabályok) alakjában fejeződnek ki, amelyeket a tömeges példamutatás, a megszokás, a szokások, a közvélemény ereje támaszt alá. **Az erkölcs követelményei ezért a személytelen kötelezettség, a mindenkihez egyaránt szóló, de egyetlen embertől sem eredő parancsolat formáját öltik.** Ezek a követelmények viszonylag tartós jellegűek. A gyökeret vert rend által fenntartott egyszerű szokásoktól vagy hagyományoktól az különbözteti meg őket, hogy **az emberi élet és cselekvés mi-kéntjéről, a jóról és rosszról alkotott felfogások alakjában**

eszmeileg megalapozást nyernek. A jogtól pedig az határolja el, hogy teljesítésüket mindenki ellenőrzi, és az egyén erkölcsi tekintélye nem függ attól, hogy rendelkezik-e vagy sem valamilyen hivatalos hatalommal. /**Ez a finomkodó körülírás magyarul annyit jelent, hogy a materialista erkölcsnek nincs igazi szankciója, és lelkiismeret-furdalást sem ismer,** kitűnik ez a további - a lényegét megkerülő, tehát mellébeszélő - alábbi szövegből:/

Szankcionálásuk formái csupán szellemi jellegűek (a cselekedetek közmegítélése, helyeslése vagy rosszallása). Erre vezethető vissza, hogy az erkölcsben a tudatnak viszonylag nagyobb szerepe van, mint a társadalmi kontroll más formáiban. Az erkölcsi tudat kifejeződhet mind racionális formában, fogalmakban és ítéletekben, mind pedig emocionális formában, érzésekben, motívumokban, vonzalmakban. *Az erkölcs mint bonyolult társadalmi képződmény - tartalmát tekintve - erkölcsi tevékenységet* (egy-egy társadalomban meghonosodott cselekvésmódot, az emberek nagy száma által követett magatartást, az erkölcsi szokásokat), e tevékenységet szabályozó és a kötelezettség, az emberrel szemben támasztott követelmények különféle formáiban megnyilvánuló erkölcsi viszonyokat, e viszonyokat megfelelő képzetek (normák, elvek, társadalmi és erkölcsi eszmények, a jó és rossz, az igazságos és igazságtalan fogalmának) alakjában visszatükröző erkölcsi tudatot foglal magában. A társadalmi élet különböző területeivel kapcsolatosan az erkölcsben sajátos szabályok alakulnak ki (munkaerkölcs, szakmai, párton belüli etika, a mindennapi, ill. a családi élet erkölce), amelyek egységes alappal rendelkeznek és csak viszonylagosan önálló területei az erkölcsnek. **Az erkölcs tehát történelmi jelenség.** Az emberi társadalom kialakulásának kezdeti szakaszán jön létre és a gazdasági, valamint az egyéb társadalmi viszonyok változásával, az emberiség anyagi és szellemi kultúrájának haladásával együtt fejlődik. Az osztályokra tagolt társadalomban az erkölcs elkerülhetetlenül osztályjellegű, visszatükrözi az osztályharcot. Minden egyes antagonisztikus osztálytársadalomban a fennálló társadalmi viszonyokat szentesítő erkölcsi rendszer mellett, amely az uralkodó kizsákmányoló osztály érdekét juttatja érvényre, kialakul az ezt tagadó erkölcs is. Elvileg

sajátságos a *kommunista erkölcs*, amely a proletariátus osztály erkölcsöként jön létre, majd a szocialista társadalom egészét átfogó általános erkölccsé alakul át **/éppen napjainkban látható pontosan, ez hová vezet: sivársághoz, anyagimádathoz, szabados-sághoz, hisz nincs elszámolás az itteni élet után/** végül pedig az emberiség egyetemes erkölcsévé válik. **/Helyesen: válna, amennyiben magáévá tenné az isteni és a krisztusi elveket!/

f./ Az 1983. évi Vallástörténeti Kislexikon az erkölcssteológiáról(*)

Ennél valamivel szelídebb sorokat tartalmaz a volt katolikus teológus, majd a kommunista Kossuth Kiadó munkatársává lett dr. Gecse Gusztáv 1983. évi vallástörténeti kislexikonja:

„Erkölcssteológia (theologia moralis vagy **teológiai erkölcs-tan**) - a teológia egyik ága, amely a kinyilatkoztatás alapján tárgyalja és foglalja rendszerbe a **keresztény ember** erkölcsi cselekvésének a szabályait, **ellentétben az erkölcsfilozófiával (etika), amely az ú.n. természetes erkölcs elveit vizsgálja.** A kereszténység életfelfogásában a páli fordulat kapcsán beállott változásokkal egyidejűleg merült fel a keresztény erkölcsi elvek fogalmi rendszerbe öltöztetésének, majd a rendszeralkotásnak az igénye. Ennek első nyomai már a kanonizált keresztény iratokban (Újtestamentum) fellelhetők, **Augustinus** pedig már egész teológiáját etikai megfontolásokkal szövi át. Az első keresztény erkölcssteológiai rendszereket a középkorban alkották meg. **Először a Biblia, az ókeresztény írók és a klasszikus szerzők alapján a bűnök és az erények táblázatait állították össze,** később a keresztény erkölcsi elveket szerves egységbe fűzték, és természetesen teológiai alapokra helyezték. A rendileg tagolt középkori társadalomban megalkották az ú.n. **rendi etikát, amely szerint mindenkinek társadalmi helyzetének megfelelően módosulnak erkölcsi kötelezettségei.** A középkor legnagyobb teológiai-etikai rendszerének megalkotása **Aquinói Tamás** nevéhez fűződik. A tridenti zsinat után az erkölcssteológia a tiltó törvények és

az azok megszegésére irányuló gyakorlati esetek, példák felsorolásává vált. **A modern teológia**, szakítva a korábbi hagyományokkal és bizonyos fokig alkalmazkodva a modern ember gondolkodásmódjához, **a tiltó törvények rendszere helyett a keresztény életeszmeny és erkölcsan pozitív kifejtésére törekszik. Eközben kétféle erkölcsant különböztet meg. A társadalmi erkölcsan a közösségre és az emberre vonatkozó erkölcsi vélemények összességét jelenti. Fejlődése szoros összefüggésben áll az emberi kultúra kibontakozásával, van tehát története, nem örök és változhatatlan, hanem korok és fajok szerint váltakozik.** A belső harmónia eléréséhez két út vezet. A közvetlen út pszichológiai-pedagógiai módszerekkel törekszik valamiféle harmóniát kialakítani az ember belső világában. Ez azonban maradéktalanul nem valósítható meg e természetes eszközökkel. Legfeljebb a harmónia szembeszökő akadályai távolíthatók el a pedagógia és a pszichológia révén. Az igazi harmónia ugyanis a pszichikumon túl található meg a kegyelem segítségével. **Ezen a ponton válik szükségessé az erkölcssteológia szerint a vallási erkölcs elveinek a bekapcsolása az ember erkölcsi életébe.** Az erkölcssteológia az emberi cselekedeteket aszerint ítéli meg, hogy miként viszonyulnak az ember ú.n. végső céljához. Ezért mindekelőtt az ember végső célját vizsgálja, és azt Istenben jelöli meg. Az emberi cselekedetek erkölcsi megítélése az objektív törvények és a szubjektív lelkiismeret alapján történik, ezért az erkölcssteológia nagy részt szentel a törvények és a lelkiismeret vizsgálatára. Mivel az emberi cselekedetek közvetlen okait a **készségekben jelöli meg** az erkölcssteológia, ezért tárgyalásának gerince a **jó és rossz** készségeknek, az **erényeknek** és a **bűnöknek** a vizsgálata adja. **Az erkölcssteológia a reneszánsz kortól kezdve a haladó filozófia részéről éles kritikában részesül.** Elsőnek Montaigne (1533-1592) jelölte meg az erkölcssteológia **túlvilága helyett a földi boldogságban az ember célját.** A teológiai szempontoktól független, ú.n. **laikus erkölcsan** rendszerei főleg a XVIII. századi **felvilágosodás** időszakában jöttek létre.”

3./ Saját álláspontunk kifejtése(*)

*Ezek után saját álláspontunkat fejtjük ki az **erkölcs** fogalmának, vagyis az emberi cselekvések **jó** vagy **rossz**, **erényes** vagy **bűnös** voltának eredetét és azok következményeinek jelentőségét mindennapi életünkre vonatkozóan.*

a./ Honnan ered az erkölcsi törvény?

Igazi gyémánt előbb volt, mint utánzott; **igazság** előbb, mint **hazugság**; előbb igeneltek, mint tagadtak; **jó** előbb volt, mint **gonosz**, **törvényes** előbb, mint **törvénytelen**. Ha nem lett volna igazi gyémánt; ha nem lett volna **igazság**, **igenlés**, **jó**, **törvényes**, sohasem lehetett volna utánzott, hamis gyémánt; nem lehetett volna **hazugság**, **tagadás**, **gonosz**, **törvénytelen**. Ez utóbbiak létrejötteinek forrása tehát az előbbieik. Így látjuk ezt a Földön, az ellentétek világában. De vigyázni kell, mert a hasonlatban egy kis sántítás rejlik. A hamis gyémánt ugyanis nem az igazi gyémánt változásának a következménye; de már a rossz a jóból, annak alapjából lett, a bukott szellem eltévedt szabad akarata által. **A rossz nem más, mint a jó alaplényegnek ellentétes, törvénytelen mozgataása.** Ha azonban úgy vesszük, hogy alaplényegileg minden egy és ugyanaz, akkor az igazi gyémánt és hamis gyémánt kérdésénél is mondhatjuk, hogy a lényeg egy és ugyanaz, csak a megjelenítés, a kifejezettség más. Az anyagelvű tudomány is hirdeti az állagnak egy-ugyanaz voltát, az erő és anyagnak az egész mindenségben való alaplényegi egységét. Mindennél egy tehát a sarkalatos kérdés: **honnan származott, mi által jött létre az ellentétes, vagy csak eltérő kifejezettség is? Elegendő ok nélkül ugyanis semmi sincs, tehát ez sem...** Midőn az erkölcsi törvényt vizsgálni akarjuk, meg kell figyelnünk, vajon nincs-e valamely olyan alap, valamely olyan abszorbeáló tulajdonság, melyben **az összes erkölcsi jók** oly módon koncentrálnak, mint például a színek egységében, a fehérben, vagy a Nap fényében az összes színek és fényárnyalatok. Az **erkölcsi jó** már önmagában feltételezi az erkölcsileg rosszat, mint kívül és túl eső, ugyanazon alaplényegű mozgást. Erkölcsi jó tehát mindig feltételez ellentétet: er-

kölcsstelenséget. Csak ott lehet szó erkölcsi jóról is, hol már ellentéte is van. A Földön mindennel így van ez: a potenciával mindenütt szemben áll a depotencia, erővel az erőtlenség. De mindenneknek egységre kell jutniuk. A tagadhatatlan fejlődés határozott egy igazságra vezet, mert az igazság csak egy lehet. Vegyünk csak néhány **erénynek** nevezett **erkölcsi jó tulajdonságot**: *önzetlenség, áldozatkészség, megalégedettség, alázatosság, részvét stb.* Látjuk, hogy ezekkel szemben ott áll *az önzés, fukarság, kapzsiság, gőg, részvéttlenség.* **Bár minden erény kizárja az ellentétét, de mégis feltételezi azt, mert erényről csak úgy beszélhetünk, ha erénytelenségről is beszélhetünk.** Világos, hogy egy forrásból származnak, *csak az őket jellemző mozgás ellentétes.* Egy forrás, melyből folyam indul és két ágra, vagy több ágra szakad. **Egységes fehér fény a bűn prizmája által megtörve, szétbontva.** De ha ez így van, léteznie kell egy olyan prizmának is, amely képes a szétvált ágak egyesítésére. Miként lelhetünk erre? Ha például az önzésből és önzetlenségből indulva ki és vizsgáljuk e kettőt, látni fogjuk, hogy az önzetlenség egyesítője az igazságérzetnek, lemondásnak, megbocsájtásnak, előzékenységnek stb. Az önzés pedig felöleli a kapzsiságot, igaztalanságot, erőszakot, bosszút és még többet. Milyen lehet az az egy forrás, melyből csak e kettő: az önzetlenség és önzés fakad? Bizonyára olyan szellemi tulajdonság, mely nála maradólág, bentmaradólág éppen úgy üdvös, mint kihatólág, másnál működőleg.

Olyan lelki tulajdonság, mely sem az én, sem a te, sem az ő érdekébe nem ütközik, de az én, te, ő, mi, ti, ők legtisztábban fel-fogott érdekét, valódi, tehát egyedül szellem-lélek érdekét egyszerűre, egyenlőképp munkálja, igazán hasznos minden irányban, összeütközés nélkül. Nos, mely tulajdonság ez? Krisztus ezt e szavakban foglalta össze: „**Szeresd felebarátodat.**” **A szeretet ez a prizma, mely a különböző színtöréseket ismét egységesíti a fehérben.** Íme, ezért mondhatjuk, hogy az erkölcsi törvény is véges. **Örök törvény a szeretet,** melyben nincsen ellentét. Ki testvéreit szereti, az önmagát is szereti. A szeretet önmagában hordja jutalmát. Aki szereti testvérét, vajon önző lesz-e? Vajon táplálható iránta ugyanakkor gyűlöletet, bosszút? Kapzsi, fukar, gőgös

lesz-e azzal szemben, akit igazán szeret? Nem abszorbeál-e a szeretet minden erkölcsi rosszat? **Hol a szeretet napja örökké ragyog, ott nincs sötétség.** De hihetjük-e azt, hogy a szeretet önmagától van? Talán attól szereztük, akit szeretünk? Vagy talán egy virág illata, egy kis madár dala, avagy egy bájos gyermeki arc lopta a szívünkbe?... Biztos tapasztalat: **csak úgy tudunk szeretni, ha az már bennünk van.** Nem a szeretet tárgyaitól jó tehát a szeretet, hanem amaz egy forrástól, honnan minden szeretet, minden üdv és boldogság áradoz. A boldogságnak sok árnyalata van. Végső az, melyről a zsolotáríró azt mondja: *„Megelégtetem a te ábrázatoddal, ha felszerkenek”.* Csak a bennünk lévő szeretet lehet a boldogság. Boldogtalannak nem lehet szeretete, mert már **a boldogtalanság a bűn szülötte.** Sohasem azért vagyunk boldogok, mert más szeretet bennünket... Mert mit ér az a szeretet, melyet nem viszonzhatunk, mert nekünk nincs? Más szeretete enyhítheti helyzetünket, sőt élesztgetheti a mi benső szeretetünket is, **de mi valódi boldogok csak akkor lehetünk, ha lelkünkben a szeretet tiszta, fehér tűzoszlopa kigyulladt, ha tudunk igazán szeretni.** A szeretet, mint örök törvény, az erkölcsi törvénnyel is szorosán összefügg a Földön. **Az anyagnak uralmát van hivatva legyőzni, annak az anyagnak uralmát, amely nem más, mint saját megrontott erőink, szellemünk ellentétes vágyainak, törekvéseinek vetülete. Természetes tehát, hogy az anyag csak azt képes produkálni, amit magában rejt, de amit a szellemnek fejlődése során le kell győznie. Mondhatjuk ezt úgy is, hogy az anyagból ki kell a szellemnek nőnie.** Vannak, akik az anyagból való kinövés alatt az anyagnak teljes levetését, a mindenséginek elhagyását értik, pedig az nem úgy van: az alap substantiát nem lehet soha levetni, vagy kizárni, **azt csak szellemesíteni lehet.** A szellem szeretetének kell áthatnia, szellemileg mozgatnia az anyagot. Az anyagnak a szellem szolgálatában kell állania; a munka, melyet nyújt, melyet törvény szerint igényel, a szellemi fejlődésnek egyik motorja. De az irányt, melyben a szellemnek működnie kell; nem az anyag és az általa nyújtott alkalom határozza meg, mert hiszen ez úton csak anyagiasabbá lesz a szellem s az anyagban elmerülve, annak rabja marad. Azt mondják egyesek: „Ne becsüld az anyagot sokra!” Mi azt mondjuk: „Ismerje meg az ember az anyagnak,

testnek rendeltetését s akkor mint feladatot és eszközt tekintse azt a szellem előhaladására nézve.” Isten és felebaráti szeretetünknek megjelenítése, alkalma, közvetítője legyen az anyag. Pál azt mondja a rómabeliekhez írott levelének 8:6. versében: *„A test törekvése halál; a lélek törekvése ellenben élet és békesség.”*

Ki az anyag által nyújtott bűnös alkalmakat gyakorolja, az mindinkább belemerül az anyagba. Igazán jót csak igazán jó cselekedhetik. Az emberek tetteit figyelve láthatjuk, hogy egy és ugyanazon jó cselekedetet is igen különböző hatású lehet. Az egyik kezéből a koldusnak dobott pénz kihívóan, vagy sikoltva csendül a kövezeten. Ilyen gondolat előzte meg: „Szerztem sokat, átkoznak is; talán. Íme, most hadd lássanak jószívűnek.” A másik szintén ad, de gépiesen, talán csak ennyit gondol: „Szegény ördög! Íme adok, mert ezt tanítják... Hát alkalmazkodjunk!...” A harmadik szintén ad; odalép a koldushoz és feltűnés nélkül, részvétellel adja oda a néhány fillért. Nem gondol semmire, hanem szívében részvétet érez, részvétet, mely a szeretet egy neme, egy színárnyalata. Csak annyit jegyez meg legföljebb: „Ne legyen iszákos!” Mintegy szállóigévé lett eme kifejezés: „Ami szívből jő, szívre hat.” Ha például a szónoklatot nézzük, ott az a szabály: „Ha azt akarod, hogy sírjanak, sírnod kell először tenmagadnak.” Érzésnek kell a legszebb tartalmú beszédet is áthatnia, hogy az érzelem deleje a másik lelkén átfutván őt sírásra fakassza, különben hidegen érint, sőt az álpátosz visszataszító. A költeményben az érzés mélységét kutatja a kritikus. A műalkotásokban, szobrokban, képekben mindig az érzést keressük... A szemben, az arcban a lélek tükrét, az érzelmeket olvassuk. A kéz mozdulataiban meglátjuk, megérezzük a szeretetet, megérezzük a haragot, gőgöt. **Az érzés az irányadó, az érzés a tartalom mindenben és mindenütt, a tény csak a forma, csak a kifejezés.** Sok ember téveszti meg a világot, azáltal leplezi el az ő valóját. De már a szellemvilágban a megjelenés, a szín, a kifejezettség le nem tagadható. És vajon elrejtethető-e a valóság az emberek által teljesen? Az egyszerű emberek sok szólásformája bizonyítja, hogy az érzésre fektetik a mindennapi cselekedetekben is a fő súlyt. Naponta mondják: „Mást beszél, mint érez.” „Színből, de nem szívből.” „Nem jó szívvel tette, azért nincs rajta áldás.” „Amit tett, azt is

megsajnálta!” Így tehát elvitázhatatlan tapasztalat, hogy a cselekedet lehet látszólag jó, de valójában hamis, mert a belsőnek hazugsága.

A moralisták elvei tehát, amidőn a súlyt a cselekedet tényeire, nem pedig a belső érzelemre fektetik, pusztán a törvényt, az örök törvényt akarják megkerülni, feleslegessé tenni. A társadalom, mely ilyen elveken épül fel, nem más, mint férges gyümölcs, mely talán egyoldalúan kirívó szépnek látszik a kényszerült érés folytán. „Ismerd meg tenmagadat.” Ebben már Szókratésznek igazsága volt. A társadalom iránt úgy teljesíti az emberszellem kötelességét, ha önmagát vizsgálva, hibáit nem csak cselekedeteiben, hanem belső érzelmeiben is felismeri és levetkezni törekszik. Erre nézve az útmutatást a tökéletes, a szeretettel teljes Megváltó adta meg. Az Ő tanai megdönthetetlenek, mert örök igazságot tartalmaznak. **Legfőbb törvény a szeretet. Ebben az egyben feloldódik minden erkölcsi törvény, ha bölcsességgel párosult, bent foglaltatik minden jó. Minden egyén önművelésének ez lehet csak az üdvös, tökéletes célja. Ebben rejlik a boldogság mind bentmaradólag, mind kihatólag.** Hiábavaló minden tudományosított erkölcs, mert az csak elv, hideg számítás, mely a társadalom üvegcséppjének nagyon kritikus összetartó külburkot ad. **A társadalom biztos alapja az Istenen és Jézus Krisztuson nyugszik.** Hol hitetlenség van, ott csak dűl, rombol, szétrobbantólag hat minden az első karcolásra. Ott nincs benső testvériség. Filozofikusan: a szeretet substantia. A szeretet semmiből nem eredhet. Hogy a lény szerethessen, megelőzőleg kell szeretettel bírnia. Az összes lényeket, az összes szellemeket meg kellett előznie a szeretetnek, mert senki sem szerethetett enélkül. **Szeretet előbb volt, mint szeretetnek ellentéte.** Az ellentét nem lehetett volna, ha nem lett volna alap, mellyel szembe helyezkedhetett. Tehát már minden teremtetést meg kellett a szeretetnek előznie, mert enélkül az elsők sem juthattak volna szeretethez, ennek tökélyéhez. **A szeretet pedig csak öntudatos egyéniségtől eredhet. A szeretet az egy Isten karja, mely átölel mindeneket.** Isten nélkül tehát nincs erkölcsi törvény; az erkölcsi törvények tör-

vénye a szeretet. Isten nélkül nincs szeretet és szeretet nélkül nincsen társadalmi boldogulás. Isten nélkül nincs társadalom. Elvesz a nép, mely szeretet nélkül való. Legfőbb feladatunk tehát:

„IMÁDD ISTENT TELJES SZÍVEDBŐL, TELJES LELKEDBŐL ÉS MINDEN ERŐDBŐL.”

b./ Mennyei Atyám -vers(*)

*Mennyei Atyám!
Virágba borult már a táj,
mindenütt pompás illatár,
és benne érzem Lényedet,
éltető fényességedet...;
így Tőled mindig csak kapok,
májusi esőt, harmatot;
táplálsz gyarló testemet,
gyógyítod botló éneget...
Cserébe én mit adhatok?
Annyit, hogy mélyen hallgatok
s meghajtott fővel engedem,
rendelkezz velem. Istenem!*

*

c./ Nem csak a környezet az, amely kényszerít valami többre az anyagnál. (*)

Mindezzel lényegében azt kívántuk igazolni, hogy igazából nem csak a környezet az, amely kényszerít valami többre az anyagnál.

Spinoza azt mondja: „Az emberi szabadság, mellyel mindenki dicsekszik, csak abban áll, hogy az emberek tudják, mit akarnak, de nem ismerik azon okokat, melyek őket elhatározásra bírják.”

Büchner pedig azt állítja: „Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy az orvosok és lélekbúvárok többsége az emberi akarat szabadsága feletti régi vitában azok részére hajlik, kik elismerik: miképp az emberi cselekedetek végelemzésben mindenütt annyira függenek

meghatározott természeti szükségektől, hogy minden egyes esetben csak felette kicsiny, vagy gyakran éppen semmi szerepe sem marad a szabad választásnak.”

Van benne igazság, de a szabad akaratot mindig az a felfogás, az a szellemben rejlő hajlam: **a lelkiismeret szavának követése** befolyásolja, mely egyénenként különböző, és ugyanazon körülmény között különböző árnyalatú elhatározásra és cselekedetre készítet. Ha a környezet kényszere gépies volna, az egyéneknek, kik hasonló körülmény között vannak, szorosabb értelemben vett hasonlóknak kellene lenniük. Megkérdezve néhány embert, egy és ugyanazon esetben talán mind különbözőképpen vélekedik, különbözőképp cselekednék. Ez olyan tapasztalati tény, mely hosszas bizonyításra nem szorul. A természet kényszere, az életfenntartás szüksége egyénenként különbözőképp nehezedik az emberekre. Egyiket kevés is kielégíti; a másikat sok se. Egyik ember sok vágyat táplál, a másik egyszerű és megelégedett. Egyik anyagi hasznot, élvezet keres, másik lelkit stb. **A környezet kényszere tehát nem a környezetben rejlik elsősorban, hanem a szellemekben, azoknak hajlamaiban és képességeiben.** A lélek derűje, a lelkiismeret nyugalma széppé, derüssé változtatja a kopárságot, a borús égboltot is. A lelki betegnek a virágos völgy, mosolygó verőfény is szomorú. **A szellemnek benső világa az, mely boldoggá és megelégedetté tesz. E nélkül a környezet bármilyen szintű működése értéktelen.**

Spinozának igaza van: az emberiség nagy része még tévelyeg s ezért tetteinek rugóit nem ismeri; maga sem tudja, hogy igazi javára mi szolgálna. Azt mondják: a természet kényszere vezeti őt. Igaz is ez, de csak bizonyos mérvig, **mert a kényszer - amint mondtunk - nem a természetben, hanem önmagában a szellemben rejlik.** A természet tulajdonképp ki nem elégíti, mert különben úgy volna jó, ahogy van. De nem jó úgy neki, hanem esztét, tevékenységét annak megszelídítésére, megváltoztatására fordítja. Ebben az előrehaladási vágyban, abban az általa teljesen nem értett, de a bűn által teremtett helyzetben, nyughatalanságban, elégedetlenségben van a kényszer. A féregnek úgy jó, ahogy van, de a szellem egy magas, általa többnyire nem ismert cél felé

tör. Az igaz utat és módot kevés találja meg, de aki Krisztust követi, nem jár sötétben. A cél, mely felé a belső kényszer hajtja a szellemet, egy oly messze fekvő valamiben rejlik, mely éppen azért nehezedik a szellemre, mert nincs jelen s melynek szüksége minden világos tudat nélkül is nyilvánvaló, kényszerítő. Ez a cél veszi igénybe minden erejét, munkásságát, még jobban reá nehezedik az. Ha ez az anyagi állapot lett volna eredeti környezete a szellemnek benne nem magasabb kívánalmak feltétele rejlenék, ő az anyag karjaiban boldogulna. Az anyag, melyet ha uralkodni enged maga felett, levonja őt nem lehet célja, de olyan eszköze az, melyet alkalmassá kell tennie, hogy céljaiban őt kellőképp szolgálhassa. **Szellemi törvény tehát az, mely kényszeríti a szellemet.** Meg kell találnia, fel kell ismernie az igazságot. **A szellem magasról, tisztáról bukott a mélységnek ezen szomorú helyére.** Bizony rossz is az neki úgy, ahogy most van. **Ismerje meg azt az akaratot, mely az egy Istentől fakad melyet Krisztus nyilatkoztatott ki neki legtökéletesebb formában. Egyetlenegy akarat az, mely hív mindeneket: az egy Istené! Egyetlenegy cél az, mely vonz, mely kényszerít: a meg nem levő, a régen bírt, de elvesztett boldogság.**

*

d./ A mondottak alátámasztása Ady Endre odaítái rímes önvallomásával (*)

*A sejtelem**

Sándor író médium útján

*Ez életen át miért járok,
miért élek, miért várok, kit várok?*

Állok, megyek; völgyek, hegyek,

A kék egek, a mosolygók,

Sötét egek, a borongók.

A szivárvány:

Mind akárhány

Színes változat.

Ez az élet, ez a változat???

*Szín, pompa, fény, lomha sötét köd,
 mely szívemre ül,
 mitől az megmerevül,
 S feled sugarat, virágot,
 Az egész kék s zöld világot,
 A kék eget, a mosolygót,
 Fehér felhőt, a gomolygót.
 Hímes rétet, vad virágot,
 Tűzpillangót, délibábot,
 A verőfényt, az illatot
 Ki alkotott, ki engem?
 Ki sír, ki örvendez bennem?
 Ki sújt, ki bánt, ha félrelépek?
 El-el! ti kínzó képek,
 Ti kábálmok síró éjjelen!
 Ha meglep a véges s végtelen
 Fölötti harc: a kínos benső,
 A fájó, az érezve sejtő
 Sejtelem, mely csupa rejtelem
 Nekem,
 Ki mindent látok és vak vagyok:
 Álmok kínoznak, nagyok,
 Hatalmasok, égigérők,
 Soha sehol sem kitérők;
 Fényesek, sötétek, majd megrázó,
 Felemelők, majd megalázók.*

*Ki az, ki ez álmokat festi?
 Szellemi kéz-e, vagy húsi, testi?
 Ki az, ki benne királlyá térszen
 S ott már-már uralkodásra készen,
 Kezében jogar s királyi pálca ...
 S aztán... aztán csak megalázva
 Földre sújtottan hanyatlok porba,
 Keserű üröm töltve a borba.
 Szertefoszlik a szép álom,
 Felébredek szennyes földi ágyon;*

Meghalni vágyom...
 Fekete nagy ormóttan koporsó,
 Gyászos pecsét az élet végén:
 Mehetek békén...
 Körültem síró emberek,
 Elfelejtett régi nevek
 Viselői...
 Szemükben néma fájdalom:
 Az én életem, az én dalom.

Hogy az életem fölött
 Lantom eltörött:
 Mondják, de látom, nem érzik.
 A nagy pecsétet nézik nézik.
 Hallgatnak, mint én s a halál,
 S én örülök, hogy reájuk talál
 E nagy pecsét, e nagy koporsó.
 De jó, ha eltörik a korsó,
 Ha sokat járt a kútra,
 A tiltott útra, az életútra,
 Melyen mindenkinek járnia kell,
 Az enyém a gyűlölt koporsó,
 Benne az eltörött korsó,
 Szegény korsó, szegény koporsó,
 Melyik feketébb vajon?

Ebben van hát a sok szép álom,
 Ez az utolsó pont az elhalt vágyon,
 Ez ott van már a nászágyon,
 Melyen születtem.
 Akkor nem féltem tőle.
 Ott-ott a ringó bölcsőbe
 Ringott ez induló élet,
 S már benne volt az enyészet,
 Most kinevetem az egészet,
 Az életet, a szegényet,
 A halált, mely olyan, mint enyészet,

*Hiszen élek! Igen, élek, ujjongva, sírva,
 Itt még sokkal több kincssel bírva!
 Élek és kérek kegyelmet sírón,
 Erőt venni az igaz Bírón,
 De nem lehet.
 Itt nincsen, ki rajtam nevet,
 De vannak, kik szánnak,
 De... de nem gyaláznak.*

*Én nem szólok s ők megértnek,
 Elneveznek megtértnek,
 Nem kérdik nevem, nemzetem,
 Azt mondják Tőle nemzettem,
 Ki eddig csak sejtelem volt bennem,
 Ő alkotott, Ő adott ennem,
 Kit megtagadtam;
 Ő lakott bennem,
 Ki Ő, ki?! Ki engem hívott,
 Most megtanított!
 Nem az életben: a halálban.
 Az elveszett, de megtaláltban,
 A másvilágban!*

** Ezt a verset az egyébként egyszerű és irodalmilag iskolázatlan médium útján egyik nemrég elhunyt modern költőnk szelleme írta: a verselés módjáról, a szokatlan fordulatokról s az érzelmek mélységéről jól fel lehet ismerni a költő egyéniségét. /ÉV. 1927/9. sz/*

II. Fejezet(*)

1./ A Névtelen Szellem érvei

*És folytatjuk álláspontunk kifejtését a Névtelen Szellemnek ide az **Ezotériák II.** kötetéből vett alábbi érveivel: (Róla - az új olvasó - az I. kötetben talál közelebbit.)*

Itt ebben a földi világban, amelyben éltek, nem volt soha békesség, és nem is lesz békesség, mert ez átmeneti világ, átmeneti élet; csak előkészítője annak az országnak, ahová minden léleknek meg kell érkeznie, amelyet egykor elhagytak a szellemek, akik hűtlenné váltak, mert a bűn árnyéka kísértésbe hozta őket. Ez a kísértés lerántotta őket a tévelygésbe, az elégedetlenségbe abban a tévhitben, hogy ők, a kicsinyek, a tökéletlenek, a fejlődésre szorulók jobban tudják a maguk sorsát intézni, mint ahogy azt az ő előrelátó és bölcs mennyei Atyjuk eleve elrendezte. Ez a kísértés azóta folyton tart, amióta a teremtett szellemek a békeség hónából kiestek, és új, átmeneti, ideiglenes világokat alkottak részükre a bölcs és előrelátó Gondviselés által kiküldött anyagok. **Új világokat alkottak mindazokból a meglévő erőkből, fluidokból, gondolatformákból, érzésekből, amiket az elbukottak megsűrűsítettek, amelyeket rögzítettek, valósággá tettek a maguk részére.** Minél sűrűbb ez az őket körülvevő, gomolygó köd, annál nehezebben tudnak belőle kiszabadulni, mert ez a gomolygó köd telve van a gondolatok, érzések, vágyak, törekvések ezer meg ezer kísértő szálával, amely kísértő szálak útját állják a felfelé emelkedő szellemnek, **mert benne újabb meg újabb megpróbáltatással találja magát szemben, amely harcot minden léleknek meg kell vívnia, mielőtt diadalt arathatna, mielőtt szabaddá válhatnék.** Tehát **az anyagi világok ezeknek a harcoknak átmeneti helyei és alkalmi,** amelyekben mindaddig **itt kell vesztegelni, ameddig** a lélek meg nem tisztul és **be nem ismeri** azt a legfőbb tévedését, amely a mennyei Atyával való szembehelyezkedés következtében állt elő, **ameddig föl nem hagy az engedetlenséggel,** ameddig ő maga akarja jobbá teremteni a helyzetét, ameddig egész szívével bele nem tud helyez-

kedni az Isten rendelkezésébe, amíg be nem látja, hogy az Isten elgondolásai jók, helyesek és megfellebbezhetetlenül tökéletesek. Csak amikor ezzel a gondolattal, ezzel az érzéssel teljesen megtelítődik, amikor benne minden réteget ez jár át, és a lélek minden atomja ezt sugározza vissza, akkor tisztult meg minden bűntől, minden hibától, tévedéstől és tévelygéstől. Ekkor ritkul meg körülötte a köd, s akkor átlát azokon a homályokon, amelyek addig bizonytalanságban tartották, és felismeri maga előtt az egyetlen világos utat, amelyen haladnia kell, amelyen diadal vár rá. **Amikor a lélek ezt önmagában elintézi, addig mérhetetlen sok harcon, csalódáson, fájdalomon és szenvedésen kell keresztülmennie,** és a halált sokszorosan meg kell ízlelnie, míg megérti, hogy a halál nem teszi őt jobbá, igazabbá, tisztábbá, **mert a halál egyszerűen csak az ő elveinek, az ő elgondolásainak világába szállítja ismét vissza,** hogy ott újra meg újra belátva tévedését, új erőket gyűjtsön, amelyekkel majd a próbákon diadalmasan átmehessen a testi életben. Minden korban minden népben újabb meg újabb gondolatok, vágyak, elképzelések születtek és születtek meg az igazságról, amelyről azt hiszik, hogy ha azt megvalósíthatnák, akkor boldogok lennének.

És ez így megy immár évezredek, évszázadok óta. Krisztus pedig, e világ szabadítója ott áll az emberek, a nemzetek ajtaja előtt a maga egyszerű elveivel, **igazságával, de az emberek nem lépnek erre az útra.** Ünnepeket szentelnek az Ő életének és cselekedeteinek emlékére, dicsőítik Őt ajkukkal, külsőséges emberi formákkal, de szívüket nem nyitják meg, és így legtöbbször saját elképzelésüket, vágyukat valósítják meg. Lássunk ebből néhányat. Egyik ilyen gondolat, ilyen vágy **a gazdagság, a hatalom után való mohó kapkodás.** Hiszen mindenki az a téves hit él, hogy a gazdagság és a hatalom révén hátha sikerül diadalt vennie, győzelmet aratnia a másikon, és akkor megfürdetheti a lelkét a dicsőségben. Vajon ki kívánja az emberek közül a szegénységet, ki kívánja az engedelmisséget, az elnyomatást? Nem kívánja senki, mert ez az életnek az árnyékos oldala, ahová nem talál be a boldogság sugara. Pedig senki sem ehetik többet, mint amennyi a gyomrába fér, és a két szemével senki sem falhat fel több szépet, több előnyöset, nem szedhet fel több tudnivalót, mint amennyit a

lelke fel bír szívni. A gazdagság utáni vágy, a hírvágy, a hatalomvágy lenyűgöző ösztönné válik aztán az emberlelekben. Ennek őseredete pedig az, hogy ott él a lélekben az emlék abból az időből, amikor még nem szállt szembe Istennel, amikor még megvolt az ő atyai része; amikor még az ő mennyei Atyja országokat adott a kezére, hogy azok felett korlátlanul uralkodhassék, s azokat az ő gondolataival, érzéseivel gazdagítsa, vagyis uralkodjék a természet felett. Ez a természet él ma is az emberben, de lefokozott képességekkel, lefokozott képzelőerővel és az addig megszerzett tökéletességnek visszafelé fordított irányával; mert a tökéletesség tökéletlenséggé vált, és a helyes, bölcs elgondolás helytelen-séggé, balgasággá. És az ember, mivel nem tudja, hogy ő milyen lefokozott állapotban él, törí-zúzza magát, hogy tökéletlen lelki-állapotából ugyanolyan nagy eredményeket teremthessen, mint abban az időben, amikor még Istennel harmóniában volt. Csak egy kicsiny elfordulás, csak egy kicsiny változás volt az, ami ezt az eredményt létrehozta, és íme, minden másképp lett, minden balul sikerül, a boldogság helyett minden megmozdulása boldogtalansággá válik egészen addig, amíg vissza nem tér Istenhez, amíg engedetlenségét a legmesszebbmenő engedelmességgel fel nem cseréli. Ez pedig **munkával** jár, mégpedig nem azzal a munkálkodással, amelyet az ember valóságban nagynak és hatalmasnak vél, amikor másokon munkálkodik, mások boldogságát tüzi ki célul.

Munkálkodjék legelsősorban önmagán, tökéletesítse legelsősorban önmagát, vizsgálja önmagát, az önmaga lelkében igyekezzék először rendet teremteni, az önmaga lelkének minden kicsiny részecskéjét igyekezzék az Isten törvényével harmóniába hozni! Csakis akkor - és ekkor sem az önmaga akaratából, hanem az Isten Lelkétől indítatva, mintegy kényszerítetve - vállalhat az ember munkát mások érdekében, a mások lelkén, hogy a mások boldogságát is kimunkálhassa. Legelsősorban tehát az önmagam lelkében kell az Istentől kapott hatalmas fénysugárral, amelyet úgy hívnak, hogy **igazság**, megkeresnem és megtalálnom az Isten akaratával szembehelyezkedő érzéseket és vágyakat, meglátnom és felismernem a lélekből felfelé törő lobbanásokat, és megvizsgálnom, hogy vajon megállja-e az én érzésem a

helyét Isten előtt. Mert az ember feltétlenül elfogadhatja azt, hogy Isten boldogítani akarja azokat, akikért elküldötte az Ő egyszülött Fiát, akikért felvette a szenvedések, a nyomorúságok, a megpróbáltatások nehéz terhét, hogy részükre mindazokból a szenvedésekből erőt kovácsoljon, a Föld természetéből erőket teremtsen és **izzóvá tegye ezeket az erőket, amely izzásban megolvadhat a bűn és minden gonosz vágy, minden homályosság,** ami az értelmet elfödi s amely miatt az ember nem láthatja meg és nem ismerheti föl a meghúzódo **bűnt és igazságtalanságot.** Tehát nem az határoz, hogy ki mit tud, ki mit hirdet, kinek milyen igazságokkal van tele a szája, amelyeket kiont a világba! **Még az sem számít semmit,** hogy ki mit tanít, hanem az, hogy belülről mit érez, hogy mennyit tudott ez a szent tűz a lelkében felégetni, megsemmisíteni a törvénytelenésegekből, a veszendőre és halálra ítélt elvekből, gondolatokból, érzésekből, törekvésekből, rossz szokásokból, hiábavalóságokhoz való ragaszkodásokból. Az a fontos, hogy könnyűvé vált-e a lélek, nem húzza-e le a Föld salakja vissza a halálba, a szenvedésbe? Tehát egy ilyen kérdés az anyagi javakhoz, a dicsőséghez, az uralkodáshoz való ragaszkodás, az átlagból való kiemelkedés, a tömeg boldogításának, a tömeg vezetésének vágya. **Egy a fontos: az Úr egyszerű igazsága, az Úr egyszerű példája. Olyan nehezen érthető ez az emberek lelkének!** Pedig kívánatos lenne az az eredmény, amelyet ezzel el lehet érni; hiszen mindenki elfárad, mindenki megelégeti a szenvedést itt a csalódások világában; mindenki szeretne megpihenni, de nem meri elhagyni a lába alól a talajt, amelyen áll, nem meri elhagyni azt, amit eddig valóságnak tartott; nem meri elengedni azt a szálát, amelybe eddig fogódzkodott, amely eddig a fejlődését vezette. **Pedig az emberszellemeknek az anyagból kell kinőniük, az anyagban az anyagért, de egyben az anyagtól való szabadulásért kell munkálkodniuk. Higgyetek, higgyetek, mert Isten kezében tartja a világot és a világokat, és ha minden elmúlik is, ha ég és föld összeomlik is, az Isten beszéde még akkor is és mindörökké megmarad.**

a./ Madách Imre önvallomása odaátról: (*)

„Ember küzdj és bízva bízzál!”

És mindezt a bölcsességet erősítse meg nyomban Madách Imre önvallomása odaátról, aki itt a Földön a mondottakat nemcsak megélte, hanem az igazi elveket tettekre is váltotta, azok követését pedig az utókor számára irodalmi remekműbe öntötte.

„Ember küzdj és bízva bízzál!”

Egyleti ülésünkben Béla beszélő médium útján 1909. okt. 24.

„Ember küzdj és bízva bízzál!” Ezek voltak azok a szavak, amelyekkel befejeztem életem fő munkáját, s ezek azok a szavak, amelyeket ajkaimra akarok venni közöttetek, emberek, és beszélni akarok veletek a küzdelemről és bizalomról, amely a küzdelemhez olyan elengedhetetlenül szükséges. Nem először vagyok közöttetek; gondolataink és vágyaink közössége lélekben összefűz veletek, egy ösvényen haladunk, egy az út, amelyet követni szándékozunk, s ugyanabban az iskolában ugyanazokat a tantárgyakat tanuljuk. Olyan jól esik a szellemnek, ha vele együtt érzők és gondolkozók előtt szólásra nyithatja ajkait, s olyan szép a szó, még ha emberi ajakról hangzik is el, amikor a megdönthetetlen és egyedüli igazságot hirdeti. Éppen olyan jól tudjátok, mint én, hogy ennek az igazságnak benső öntudata benne él mindenkinél a lelkében kivétel nélkül. A lelegelettebb, legnyomortabb földi lény is olykor-olykor, életének egy-egy nehéz, fájdalmas pillanataiban kimondhatatlan vágyat érez ez után az igazság után és olyan sokáig kell önmagával és életének nehéz, fájdalmas és keserves megpróbáltatásaival küzdenie, amíg végre hosszú küzdelem után biztos tudatára ébred annak, hogy birtokában van az igazság s ez az igazság megválthatja és megszabadíthatja őt. A halhatatlan és dicsőséges isteni szikra közös adománya minden teremtménynek; mélyen eltemetve bár, de ott él az a lelkében minden szellemgyermeknek. Ott élt az enyémben is - tán valamivel éltetőbb, melegítőbb és érthetőbb sugárzással, mint sok más embertársam lelkében -, de nekem is mérhetetlen sok szenvedésen és fájdalomon kellett keresztülmennem, míg megszólaltathattam az igazságot először csak önmagammal vitatkozva és

önmagamnak szólva, és csak azután papírra téve, hogy elhintessek testvéreim közé. A nagy alkotás dicsőséges munkájának misztikus törvénye és az isteni tulajdonsággal felruházott emberi lélek megérthetetlen titka és rejtélyének csábító és csalogató fénye engem is vitt, vezérelt, ragadott magával, ismeretlen tájakon, lelkem csodásan termékeny képzelő tehetségével. Elmerengtem messze-messze múltakon, amelyeknek csak sejtelve élt a lelkemben, de amelyektől egyelőre, mint kedves, biztató és csalogató képzelődésektől, nem akartam és nem bírtam megszabadulni. Oly sokszor mondtam önmagamnak: emlékező tehetséged korlátain túl hiába akarsz kutatni bármit is, de azokat a sejtéseket, amelyek mégis élnek lelkedben, ne hagyj pihenni, vedd elő olykor, életednek nyugodtabb és tisztább pillanataiban s foglalkozzál velük. Csodás regéket fognak azok neked mondani, nagy hasznukat veszed egykor és sokaknak lelkét meg fogod indítani a helyes és igaz ösvény felé. Addig, míg jól ment dolgom, játékszer gyanánt vettem elő ezeket a képeket, szórakoztattam és mulattattam velük magamat és aztán félretettem.

Gyermek vagyok - mondtam - ismét elragadott a lelkem heve; térjünk vissza az élet komoly küzdelmei közé s keressük itt, önmagunk közt azt, amire olyan nagyon szeretnénk választ, és megfejtést találni. S aztán egyszerre minden másképp történt. Kijelenthetetlen szenvedések és megpróbáltatások zúdultak reám, amelyek mélyen belevésődtek lelkem legtitkosabb rejtekébe is, kifacsarták szememből a fájdalom és kétségbeesés könnyeit, zúgolódásra ösztönöztek. Az ellen, akit eddig szeretettel és áhítattal imádtam. És akkor, amikor a fájdalmak és szenvedések összetörték, nem tudom én miért, nem is tudom hogyan, újból felemeltek képzeletem szárnyai és megint elkezdtem gondolkozni a múltakról, az elrejtett, az elfeledett múltakról, amelyek csak képzeletemben éltek, és mégis mindig mint tényleges valóságok, úgy foglalkoztatták lelkemet. És lám, a fájdalom segítségemre jött: megtörte és megpuhította lelkemet, felszántotta azt; az isteni Gondviselés pedig behintette eszmékkel és gondolatokkal és ezek az eszmék és gondolatok legnagyobb fájdalomra és kétségbeesésemre enyhet adó vigaszként hatottak, megérthetetlen megpróbáltatásaimnak kulcsát a kezembe adták, még mindig nem a bizonyosság

tudatával ugyan, de jóleső, megnyugtató érzésével, amelynek hatása alól nem voltam képes elzárkózni. Isten csodálatos bölcsesége és kegyelme megtermékenyítette a lelkemet. A titkon élő, elrejtett igazságokat nem voltam képes többé önmagamban visszatartani, ki kellett lépnem velük a világ elé. De hogy és miképp beszéljek az embereknek olyan dolgokról, amelyeket Isten elrejtett lelki szemeik elől és amelyeknek csodás törvényszerűségét nem tudnám megértetni velük, bármiképpen erőlködném is? És az Isten megint segítségemre jött az ihlet alakjában, amely nem volt más, mint a lelkemben élő igazságoknak megtestesülése, formába öntése érthető és elfogadható alakban azok számára is, akik még nem tudnak vagy nem akarnak gondolkozni. S megszületett a munka a maga teljes szépségében, amelynek szépségei elől önmagam sem tudtam elzárkózni. Újból és újból átolvastam és átéreztem azoknak a gondolatoknak igazságát és magasztosságát, amelyek a küzdő embert végigvezetik rögzös földi élete pályáján, hogy feleletet adjanak neki küzdelmeiben, s akaratot és erőt kölcsönözzenek neki megküzdeni minden hatalommal és minden akadállyal. Isten dicsőségére adatott és alkottatott a mű, alkalmas formáját öltötte magára a legtisztább és legmegdönthetlenebb igazságoknak. Hogy mily eredménnyel, azt csak Te tudod megmondani, jó Atyám. De hiszen a Te utaid kifürkészhetetlenek és megérthetetlenek. Jóval előre gondoskodik Te éhező és tudnivaló gyerekeid számára azokról a szellemi táplálékokról, amelyeknek egykor hozzájuk szabad és kell kerülnie. Testvéreim! Milyen végtelenül semminek és parányinak érzem magamat! Olyan elfogulva jöttem hozzátok; azt hittem, hogy szólni sem tudok. Nem is gondolkoztam én róla, hogy miket fogok mondani.

De minden semmiségem és parányi voltom dacára is erősnek és hatalmasnak érzem magamat, mert most már bizonyosan tudom, miért kellett hirdetnem és miért kell hirdetnem ma is ezeket a szavakat: „Ember küzdj és bízva bízzál!” Az Atya végtelen bölcsességében és jóságában minden gyermekének megadta az eszközöket ahhoz, hogy megtalálja szívének, lelkének boldogságát és nyugalját, **s hogyha ezeket a dicsőséges és tiszta eszközöket, annak idején könnyelmű ellenszegülésében és felfuvalkodott gögjében el nem pazarolta és el nem dobta volna magától,**

küzdelem nélkül, vagy legalább is fájdalmas és szenvedésteljes küzdelem nélkül vívhatta volna ki magának a dicsőség és tisztaság koszorúját. Engedetlen volt, ellenszegült és bukása következtében oda jutott, ahonnan oly nehéz a kibontakozás és ahonnan fájdalmas és keserves küzdelem nélkül többé nem képes felemelkedni. Azért kell az embernek küzdenie elsősorban önmagával és azután tulajdon édes testvéreivel: az ellenszegülés és az engedetlenség gyermekeivel, akik édes testvérei és mégis ellenségei, és akik az ő lelküknek elhomályosult látása miatt azt hiszik, hogy ők is a küzdelem jegyében jöttek és nekik is folytatniuk kell a meddő és vigasztalan küzdelmet mindenki ellen, akinek lelkében tisztább és igazabb érzelmek fakadtak fel. Ah, kedves testvéreim, milyen nehéz és keserves ez a küzdelem! Milyen rettenetes akadályokra talál az emberi szellem, **ha végre tudatára ébredve bukásának, feltámad lelkében a vágy visszatérni oda, ahonnan hűtlenül és engedetlenül eltávozott!** És mégis, mennyire elengedhetetlenül szükségesek, jók és üdvösek ezek a küzdelmek, mert visszaszerezik az elvesztett paradicsomot, s mert nemcsak önmaguknak szolgálnak, hanem szolgálnak mindennekfelett annak a dicsőséges, végtelenül jó és irgalmas Atyának, aki olyan szívesen látja gyermekeinek küzdelmét, és aki ehhez a küzdelemhez jóságának és szeretetének egész tárházát bocsátja rendelkezésre. Éppen olyan jól ismeritek ennek a küzdelemnek minden fázisát, mint én. De végtelenül boldogok vagytok, testvéreim, hogy céltudatosan és akaraterősen készülhettek erre a küzdelemre, mert az Isten végtelen kegyelme, oly iskolát nyitott számotokra, ahol gondoskodik lelketek táplálékáról és ahol küzdelem- és fáradságteljes, de dicsőséges és neki tetsző munkát ad nektek. Végtelen fájdalom fogja el lelkemet, ha látom a küzdőteret, amelyen a jóakarát szellemeinek kérlelhetetlenül meg kell vívniuk a harcot az engedetlenség és ellenszegülés szellemeivel. Fájdalmam azért olyan nagy, mert szeretem küzdő testvéreimet, s mert látom az ő gyengeségüket. És mégis minden fájdalom dacára azt akarom nekik újból odakiáltani: „Ember küzdj és bízva bízzál!”

Küzdelmeknek dicsőséges és magasztos célja van; bizalmat, erőt és akaratot fog neked adni az a körülmény, hogy Isten dicsőségére küzdesz és Isten segítségével és jóságával felruházva indultál a harcra annak a reménységnek birtokában, amelyet senki el nem vehet tőled, és amely meg-megszólal lelkedben, valahányszor azt hiszed, hogy már-már össze kell roskadnod tehetetlenség és rosszaságod érzetében. Ezt a küzdelmet akarom továbbra fölvenni én is, Istenem; egyetértve és együtt érezve azokkal a gyermekeiddel, akiket megengedtél testvéreimül tartani, és akik között sokszor áhítattal és alázatos szívvel hallgattam azokat a tanításokat, amelyek az én lelkemnek megdicsőült sejtéséből olyan dicsőséges igazságokat alakítottak ki. Köszönöm neked ezt a kegyelmet Atyám és kérek, engedd meg, hogy lelkesíthessem őket, az ő küzdelmeikben részt vehessek én is, hogy szeretetemmel segítségére siessek azoknak, akik mellé rendelsz, mert hiszen Te, Atyám, azt akarod, hogy elkezdett munkámat folytassam tovább a te dicsőségedre, s mert én olyan szívesen akarok dolgozni tovább is az ő javukra, jó Atyám! Deríts világosságot az én szegény, sötétségben lévő embertestvéreimre! Mutasd meg nekik is a világosság útját, amelyikre engem rá engedted lépni fájdalmas és keserves küzdelmeim árán! De ne is kíméld őket a küzdelemtől, mert én tudom s érzem, hogy minden szenvedés és küzdelem milyen kimondhatatlan drága kincseket termelt az én lelkemben! Engedd őket küzdeni, engedd hozzájuk közelegni azokat, akikkel meg kell küzdeniük! Csak óvd és védj őket; jó Atyám; ne próbáld meg őket erejükön felül és ne engedj a te megtért gyermekeid közül egyetlen egyet se eltántorítani, mert ez kimondhatatlanul fáj nekünk és minden jóakarató gyermekednek. **Istenem, áldd meg azt a munkát, amely itt folyik a Te végtelen irgalmadból és kegyelmedből.** Titeket pedig, szeretett jó testvéreim, kérve kérek, legyetek hűek és kitartók. Legyetek akaraterősek önmagatokkal és ellenségeitekkel szemben, mert ha ez az akaraterő hittel és bizalommal párosul, dicsőséges és magasztos lesz a győzelem és az emberiség egy lépéssel újra tovább haladhat az egy akol és egy pásztor dicsőséges ideálja felé.

b./ Ragyogó szép nyári éj -vers(*)

*Ezt a buzdítást olvasva, egy kerti találkozónk után ez így zen-
dült bennem verssé-dallá:*

***Ragyogó szép nyári éj,
a hold is az égen még;
körötte a csillagok,
ám fényük eloszlik most...
De ím hogy letűnt a hold,
ragyognak a csillagok,
és féltőn vigyáznak rám:
arra van igaz hazám!***

*Tudják hogy vándor vagyok,
ide a földre jutott,
ám Az, Ki felettük áll,
rendelte a gyámkodást. -
Mevárom reménnyel hát
sorsomnak jó csillagát,
bizonnyal elérkezik,
és velem ölelkezik!*

*Ilyen a szerető lény:
örökké áradó fény,
szabaddá csak Ő tehet,
hajtsunk hát önként fejet!
Ezt súgja a nyári éj,
benne a csillagos ég,
s mindezért hálát adok
mert én most boldog vagyok.*

2./ A pénz hatalma a Földön

a./ Mi is a pénz a közgazdász szerint?

Miként is fogalmazott fentebb a Névtelen Szellem itteni legfőbb feladatunkat illetően?

*„Az emberszellemeknek az anyagból kell kinőniük az anyagban az anyagért, de egyben az anyagtól való szabadulásért. A legveszedelmesebb vágy ugyanis az emberben a **gazdagság, a hatalom** és az ezekhez szorosan kapcsolódó **pénz utáni mohó kapkodás.**”*

Vizsgálódjunk tehát e tekintetben afelől, hogy lényegében mi is a pénz, és miként kell vele bánnunk a kétségtelen veszedelmek elkerülése érdekében? Elsőnek egy közgazdászt: Muzsly Istvánt, a leuveni (Belgium) Collegium Hungaricum igazgatóját szólaltatjuk meg, magyarul 1993-ban megjelent „Gazdaság és erkölcs” című könyvének előszavából idézve az alábbiakat:

„Szabó Lőrinc írja a Tücsökzene című művében:

„mindig s mindenütt! - azt láttam riadt
s merev logika, hogy az emberek,
kiknek üdvére testvér-szívemet
és agyamat annyit gyötörtem
a jóért, a jobbért, igazságokért,
örökérvényű megoldásokért,
az emberek, a por s a perc hada,
bármit hirdettek és fogadtak és
bár tapsolgatták bennem a művész
álmait s lelke magas mérlegét,
az emberek a maguk érdekét
nézték, és függvényszámítás helyett,
mit legtöbbjük titkon kinevetett,
vígán végezték, nagyok és kicsik,
az önzés alapműveleteit,
s mind győztek, mert egy roppant hatalom
volt sűgőjük, istenük: *a Haszon...*”

Élete egyik keserű pillanatában papírra vetette ezt a rettenetes mondatot is: „Féreg vagyok; férgek vagytok; faljuk egymást...”

Ismerve életét, megpróbáltatásait és szenvedéseit, megértjük Szabó Lőrinc kiábrándulását és keserűségét. *A valóság azonban az, hogy az ésszerűt és célszerű emberi cselekvés mindenben a lehető legkisebb áldozat árán a lehető legnagyobb eredményre törekszik.* A gazdasági tevékenységnek is ez az elve. Abban a társadalmi és gazdasági rendszerben, amiben élünk, a lehető legkisebb áldozat árán a lehető legnagyobb haszonra kell törekednie a gazdálkodó embernek, különben tönkre megy a vállalkozása, és az utcára kerülnek a munkatársai. Sohasem hagyhatja azonban számításon kívül, hogy a piac ármechanizmusa, a kínálat és a kereslet, a határtermelékenység és a határhaszon elvont fogalmai és görbéi mögött *emberi várakozások, álmok, vágyak és talán tragédiák állnak; maga az ember, aki a gazdasági élet útvesztőiben keresi önmagát, életét és boldogulását. A gazdasági tevékenység célja nemcsak az egyéni haszon, hanem az egész társadalom java, az emberi szükségletek és igények ésszerű kielégítése. Az önzés a gazdasági életben sem kifizetődő. Aki csak a saját érdekén hajszolja tekintet nélkül az embertársaira, előbb vagy utóbb kiszorul a gazdasági körforgásból.* A gazdasági elv, de ugyanakkor a szolidaritás elvei is, minden ésszerű és célszerű gazdálkodás alapfeltétele. Korunk egyik súlyos tévedése az a felfogás, hogy a közgazdaság az életünk olyan adottsága, amellyel szemben tehetetlenek vagyunk, hogy a gazdaság a saját mechanizmusainak, kérlelhetetlen törvényeinek alávetett folyamat. *A közgazdaság nem fizikai törvények által irányított gépezet; a társadalmi és gazdasági rend megteremtője nem a piac ármechanizmusa, hanem az emberi értelem és akarat.* A tisztánlátáshoz szükséges, hogy megtanuljunk a közgazdaság sajátos nyelvét, hogy behatolhassunk a gazdasági tevékenység folyamataiba, hogy ne váljunk azok rabszolgáivá, hanem képesek legyünk azok irányítására a Teremtő parancsa szerint: „*Hajtsátok uralmatok alá a földet!*” (Gen 1:28.) Nem létezik sehol a Földön ideális társadalom. Nem is fog létezni soha. Nincs tökéletes közgazdaság. Nem is lesz soha. *Mindezek*

ugyanis emberi alkotások és magukon viselik az emberi lét tökéletlenségeit. Feszültségek, megoldásra váró problémák mindig voltak és mindig lesznek. A szabadság és a kötöttség közötti feszültség emberi és közösségi létünk állandó adottsága, de egyben az előhaladásunknak is egyik legfőbb tényezője. Ez biztosítja a társadalom számára a nélkülözhetetlen dinamikát. A megoldásokat mindig megtaláljuk, ha te és én, mi mindnyájan a szolidaritás szellemében meghallgatjuk egymást, ha szót értünk és ha figyelünk arra a hangra is, amit a világot teremtő és fenntartó Isten ültetett a lelkünkbe...”

*

b./ És mit tart erről a szellemvilág?

Folytassuk tehát a sort az Egylet 1923. február 4-i ülésén József m. útján elhangzottakkal. (Az I. világháború után nálunk is tombolt a pénz, a korona inflációja a pengőnek 1927. jan. 1-jével történt bevezetéséig, és hasonló volt a helyzet a II. világháború után a forint bevezetéséig. József médium életrajza pedig az I. kötetben található.)

Már említettük, hogy a mindenségben a **munka** és az **ökonómia** törvénye uralkodik. Vagyis: mindent *a legkisebb ellenállás irányában, a lehető legnagyobb energiával.* Ez a törvény a fizikai világban, mint legkisebb működési elv jelentkezik, amely szerint minden folyamat a rendelkezésre álló energiához mérten a lehető leggyorsabban, a legkisebb ellenállás irányában zajlik le. Ha pedig valamely anyagi rendszer egyensúlyát elérte, akkor csak új energia révén hathatnak reá felülről - szellemi oldalról - amidőn is a rendszer ellenállást fejt ki. Az ellentétes szellemcsoport anyagi viselkedését győzik tehát le a fenti munkaelvvel a magasabb erők és így küzd egymással akció és reakció. *Az egész munkát azonban átlengi legfelülről az ökonómia szellemi törvénye, mely így szól: **mindent a maga helyén és idejében, mindent fontossága sorrendjében és annak mértéke szerint.*** Úgy látszik tehát, Isten az ökonómia elvét „e világban” - látszólagosan paradox eszközzel - a **pénzzel** vezeti be. Ti jól tudjátok, hogy a földi élet az ember számára a megpróbáltatások iskolája és az ember ezen a

Földön kizárólag arra van hivatva, hogy megtanulja önmagát fejleszteni, tökéletesíteni, és amennyiben ez neki lehetséges, az igazság megismeréséhez jutni. A tantárgyakat pedig, amelyeket ebben az iskolában meg kell tanulni, a mindenkivel közös emberi sors írja elő, amely a Földön uralkodik. Az első, legnagyobb, leg-hatalmasabb és számottevő tantárgy a Földön a **pénz!** A pénz körül forog minden itt a Földön, mert az ember minden gondolata, vágya és törekvése ebben a tantárgyban összpontosul. De a pénz nem olyan tantárgy, amelyről a vizsgát csak a földi élet befejezése után kell letenni, hanem amelyből a földi iskolába járó embernek életének minden pillanatában, eseményében, küzdelmében újból és újból, szakadatlanul vizsgáznia kell. Ha pénz nem volna, az élet könnyű, de legalábbis könnyebb lenne, mint amilyen most. Hiszen összes tevékenységeitek a pénz körül forog, mert ez által látjátok megvalósíthatni vágyaitokat, törekvéseiteket. Áll ez minden emberre nézve, legyen az gazdag vagy szegény. A gazdagnak nem kell érte küzdenie, csupán a felelősség sújtja azért, ha a pénzzel kapcsolatos tantárgyat nem helyesen tanulta meg. A szegény, aki a nehezebb részt választotta, látni kénytelen, mit jelent a pénz hatalma, s annak hiánya milyen fájdalmat okoz neki. A pénz tehát a megpróbáltatás eszköze az ember számára. Akinek pénze van és azt nem úgy használja, amint kötelessége lenne, próbatételét rosszul állja meg. A másik ember, aki szegény és a nélkülözések terhe alatt görnyedezve, irigy szemmel tekint gazdag embertársaira, a megpróbáltatást hasonlóképpen nagyon rosszul állja meg. Hogy a két próbatétel közül melyik a nehezebb, azt ne feszege-sük, mert ezt a Földön eldönteni nem is lehet.

Ez csak a számadástétel alkalmával dől el és az ember csak akkor látja be, hogy a pénz nem egyéb, mint haladásának egyik eszköze. És bizony nehéz a gazdagot kárhozatni azért, mert a birtokában levő eszközöket saját céljaira használja fel, de hasonlóképpen nehéz dolog a szegény embert kárhozatni azért, mert a szükség és nyomorúság mázsás súllyal nehezedik reá és könnyeket sajtol szemeiből. Pénz! Milyen profán szó s milyen fölényesen és előkelően mosolyogva megy el e szó mellett az erkölcsileg magasan álló ember, ha a pénz értelmével és jelentőségével nincs tisztában! Ha majd ájtottok ide, ebbe a világba és be kell majd

számolnotok földi tevékenységekről, csak akkor lesztek kénytelenek belátni, hogy mit jelent a pénz és mi annak az érteke. Mert bizony vizsgát kell tennetek abból, vajon behatoltatok-e a pénznek szellemébe, jelentőségébe, ami egyszersmint zsinórmértéke is annak a megismerésnek, amelyet annak értékesítésében, vagy annak nélkülözésével kapcsolatban magatoknak megszereztek. Azért hát ne nézzetek megvetőleg a pénzre, mert bizony jelentőségteljes tantárgy az, amelyet jól meg kell tanulnotok. Ne beszéljétek így: „Mit törődöm én a pénzzel, számomra a pénz semmit sem jelent!” Igenis, a pénznek van jelentősége minden emberre nézve, legyen az gazdag vagy szegény, mert miként is tudná másként bizonyítani, mint a pénz birtokában, vagy annak nélkülözése közben, hogy mire képes, miként érez, gondolkodik és miként cselekszik? Igaz, amikor átkerültök hozzánk, a pénz kérdése páráként széjjeloszlik és a kérdés a vizsgatétel alkalmával így fog hangzani: **„Miféle szeretetmunkát tudsz a javadra felmutatni?”** -, ámde az is bizonyos, hogy a szeretet munkáját a Földön számottevő és hatékony módon mégis csak a pénz segítségével lehet elvégezni. A Föld a szükség, a nyomorúság, a könnyek hazája és mindezeket leghatékonyabb módon mégis csak a pénz segítségével lehet enyhíteni. Szomorú dolog, de így van! Ennek következtében az embernek igenis itt a Földön kell megtanulnia, miként használja, értékesítse azt a pénzt, amit a sors reá bízott. Ebben áll az élet nagy művészete, és mennél jobban halad a civilizáció, annál alaposabban és eredményesebben kell tudni bánni a pénzzel. Azt is jól jegyezzétek meg magatoknak, hogy ne ítélezzetek afölött a felebarátotok fölött, akit a sors pénzzel bőségesen megajándékozott, de azt nem a szeretet jegyében használja. Hiszen nem tudjátok, hogy milyen nehéz az a próbatétel, amelyet ki kell állania. Ugyanígy kell viselkednetek azzal az embertársatokkal szemben is, aki szükséggel és nyomorúsággal küzdve, szívében irigységet táplál, hisz az ő próbatétele még súlyosabb a gazdagénál. Ebből ismerhetitek meg a pénznek valódi értékét. Ezenkívül csakugyan a pénznek semmi jelentősége sincs, de mégis fontos eszköz arra nézve, hogy a vele való bánásmód révén megmutathassátok embertársaitoknak, mik és kik vagytok és milyen fokozaton álltok. **Adni, segíteni, támogatni, ez a pénz hatalma,**

s ha egykor majd számadástételre kell megjelennetek, bizony szükségetek lesz olyan testvérekre, akik oldalatok mellett állva, tanúskodni fognak mellettetek az örök bíró előtt. E tanúskodásuknak tárgya pedig egyes-egyedül a **szeretet** lehet. Az adakozással szerezzetek hát magatoknak adósokat, **a szeretet adósaít!** /ÉV. 1923/2. sz./

III. Fejezet Erkölcs a „Tízparancsolat”-ban

1./ Isteni beavatkozás az emberi magatartásba(*)

a./Általában

*Miután az erkölcs fogalmát, annak sokoldalúan elképzelt és eszmeiségek szerint változó eredetét felvázoltuk, sajátunkat pedig odaáti önvallomásokkal dokumentáltuk is, rátérünk az erkölcsi alakzatok változatainak tárgyalására, vagyis az erkölcs alakulásának **történetére**. Ez azonban nem jelenti a materializmus ama állításának elfogadását, miszerint az erkölcs nem más, mint **történelmi jelenség**. Szerintünk sokkal több, amint azt az I./2 alatt leírtuk. Vagyis arról az általunk vallott kegyelmi **törvényről** van szó, hogy a **teremtett szellemnek** - miután a szeretet világából saját ellentétes ténykedése folytán - megrontott erőivel együtt - ide a Földre jutott /bukott/ és emberi ruhát eme erő-anyagból és az **életprincípium** /2/ működése révén kapott (tehát nem a vak evolúció eredményeként) - újra kell tanulnia az elvesztett boldogsághoz vezető út tantárgyait. Ezek a tantárgyak; ugyanis - a fogalmilag már tisztázott - erkölcsnek lépcsőfokait, az iskolák milyenségét és benne a tanulók magatartásának minőségi fokozatát mutatják annak megállapíthatásához, hogy a cselekvő egyén vagy közösség hol tart az „elveszett paradicsom” visszaszerzésében.*

b./ Az egyiptomi fogságban zsidók életébe(*)

*Az ilyen - földi értelemben ugyan szankció nélküli, de társadalmilag elvárt - isteni magatartási parancs elsőként mintegy háromezerharomszáz évvel ezelőtt a Sinai hegyen, **Mózes** (Kr. e. 1290-1224) útján lett „kihirdetve” drámai körülmények között,*

kőtáblákra vésve és mind a mai napig érvényesen. Ez a bibliai Tízparancsolat. Járjuk ezt körül előzményeivel együtt.

Ábrahám és Jákob fiai elszaporodtak Egyiptomban. Az egyiptomiak viszont elfelejtették, mit tett értük a zsidó, fehérlelkű József a hét szűk esztendő átvészélése érdekében? Visszatértek régi emberies természetükhöz és aszerint gondolkoztak, ahogyan azt nekik az ő gőgös, önző lelki természetük diktálta. És ebben a nem vitás helyzetben akaratlanul felmerül a kérdés: miért vezérelte Isten Egyiptomba Jákob fiait, miért kellett ennek a kiválasztott embercsoportnak szolgálkká lenniük és négyszáz évig rabságban szenvedniük? Ha Isten **kiválasztotta őket**, mert terveit, céljait velük, akkor miért hagyta őket ennyi ideig Egyiptom természetvallásának sötétségében senyedni és szaporodni? Vajon mivel vétkezett a zsidó nép nagyobbát, mint az egyiptomi, hogy az Isten büntetésül küldte őket oda rabszolgaként nyomorogni? Az emberi okosság megszűnik abban a pillanatban, amikor az Isten végzéseivel áll szemben. Isten terveiben, ténykedéseiben soha nem szabad az embernek az okozati törvényre hivatkoznia. Itt az okozati törvény csődöt mond, mert Isten az Ő végzéseit nem bízza emberi okoskodásra.

*

c./ A „kiválasztottság” szellemi háttere(*)

Ezt mi is a Névtelen Szellem írására támaszkodva /Evangéliumi spiritizmus II. köt./ világítjuk meg, támaszkodva közben Dohányos János biblikus kiemelésére /Év. 1932/:

Az egyiptomi nép nem volt sem jobb, sem kedvesebb, sem erényesebb, sem lelkiileg fejlettebb, mint a zsidó nép, de volt olyan fejlett kultúrája a szokásaiban, a vallásában, a társadalmi berendezkedésében, amely magában véve korlátokat alkotott az emberlelkük körül. Ezekben a korlátokban kellett elhelyezkedniük a zsidó csoportoknak is, hogy magukba szívják mindazokat a tudnivalókat, amik az ő esetükben a **későbbi időkre voltak szánva**. A gyermeknek sincs még szüksége azokra a tudományokra, ame-

lyeket tanul, de azért tanulja, hogy később, amikor az élet delelőjére ér, legyen mire támaszkodnia, legyen tudománya, hogy annak révén meg tudja teremteni azt a cselekvési kört, amelyben az erőit majd ki kell fejtenie. Isten a zsidókat **kiválasztotta** a pogányok térítésére, és ezzel meghúzta azt a vonalat, amely elválasztja őket a saját alsóbb természetüktől. A rabszolgaságban, **a nyomorúságban a test és a vér mindinkább elveszti az emberi gondolat- és érzelemvilágra ható erejét**. Azt akarta az Úr, hogy a világi élet gyönyörűsége, a világi élet kívánsága, a test és vér törekvése egyre összébb legyen szorítva választott népe lelkében, hogy az befelé, a lélek világa felé fordítsa tekintetét, hogy ezen keresztül szólhasson Isten Lelke az ő népéhez. Szükség volt tehát arra, hogy Isten a zsidó népet négyszáz évig elnyomva tartsa, mert addig érett ki a zsidó nép lelkében a szabadulási vágy, az ígéretben való bizakodás és a reménység, amelyen keresztül Isten Lelke az ő népének lelkét megfoghatta, vezethette, hogy céljához segítse. Nem büntetésképpen, nem a karma törvénye szerint tartotta fogva, hanem szükség volt erre a szenvedésre. Mint ahogyan az aranyat olvasztókemencében választja ki a tűz a salakból, úgy van a szenvedésre szüksége az emberi léleknek, hogy mind a jó, mind a gonosz kiválasztódjék belőle, azaz az emberi szellem különválassza az aranyat a salaktól, **meg tudja különböztetni a jót a rossztól** és hogy e két véglet közt álljon meg az emberi szellem és keresse Istent, a Titokzatost, a Végtelent, hogy Hozzá kapcsolódjék és vezetni hagyja magát Általa. Amikor már a zsidó népnek nem volt pártfogója, amikor már a rabszolgaság terhét megunva elfáradt a járom alatt, amelyet az egyiptomi nép a nyakába vetett, amikor látta, hogy még az ő testi életének fennmaradása sincs biztosítva az egyiptomiak közt, hogy testi törekvéseinek, vágyainak nincs tere, nincs lehetősége, akkor fordult befelé, az ő atyáinak Istenéhez, felküldve oda imádságát, sóhajtását és könyörögve, hogy segítse meg őt s vezesse bármerre, csak szabadítsa meg.

d./ Mózes küldetése és fellépése(*)

Amikor tehát elkövetkezett a zsidó nép lelkében a megérés, akkor Isten elégnék találta a rabszolgaságot és szabadítót küldött

részükre **Mózes** személyében. (Az egyiptomi „mes”, „mesu” szóból kivont. Látnok. A törvény szellemiségének fizikális erejű közvetítője. Anyja: Jokébed, Izrael törvényadója.)

Ekkorra az egyiptomiak rendelkezéseikkel odáig mentek, hogy a zsidóknak minden elsőszülött fiúgyermekét el kellett veszíteniük - nehogy hatalmas nép lehessen belőlük -, akkor Isten elégnak találta a szenvedéseket és elvégezte kivezetésüket a nyomorúság völgyéből, a szolgálatnak házából. És erre a célra éppen azt választja ki az Isten, akit az emberek által hozott törvény elveszíteni szánt. Gondoljunk csak el, hogy a zsidó anyák, amikor elsőszülötteiket el kellett pusztítaniuk, mit szenvedtek, mit élt át lelkükben a szeretet, hogyan lázongott, hogyan tombolt, hogyan kérték az Istent, hogy tekintse meg az ő lelki nyomorúságukat! Gondoljátok el, hogy Mózes anyja, aki az emberi törvények ellenére két hónapig titokban rejtegette elsőszülött gyermekét, milyen szomorúan, milyen gyötrelmes fájdalom között tette ki magzatát /gyantával és szurokkal bekent papiruszkosárban/ a Nílus vizébe azzal a számítással, hogy talán-talán - mivel az ő gyermeke szép - az elkényeztetett egyiptomi udvari hölgyek közül valakinek megesik a szíve rajta és nem engedi elpusztulni az ő magzatát! A boldogtalan anya megtört szívvel sorsára hagyta fiacskáját; de annak néneje, Mirjam, titokban távolról szemlélte a dolog kimenetelét. Így látta, amint a Fáraó leánya (Josephus Flavius szerint: Thermutis, a rabbik szerint: Bithia, Eusebius szerint: Merris, II. Ramses Meri nevű leánya) fürödni jön szolgálóival, akik, míg úrnőjük fürdött, a folyó partján sétálgattak. Fürdés közben a Fáraó leánya meglátta a sás között úszkáló kosárkát és szolgálói egyikével kihozatta onnan, majd kíváncsian felnyitotta fedelét és íme, egy síró csecsemőt talált. A jószívű királyleány megkönyörült rajta és elhatározta magában, hogy felnevelteti, bár tudta, hogy a zsidók kisdedei közül való. Mirjám látta, hogy kisöccse kedvező fogadtatásban részesül, odament rejtekéből a Fáraó leánya elé és ajánlkozott, hogy egy zsidó szoptatósadját szerez. A Fáraó leánya örült az ajánlatnak és megbízta Mirjámot annak keresztvívélével. Természetesen Mirjám anyjukat, Jokébedet hívta.

„Kinek szóla Fáraó leánya: Vidd el, úgymond, és neveld föl nékem, én megadom jutalmadat. Elvivé az asszony, és tápláló a gyermeket, és mikor fölnevekedett, átadá őt Fáraó leányának. Ki őt fiává fogadá, és nevét Mózesnek hívá, mondván: mert a vízből vettem őt ki.” (2Móz 2:9-10)

*

Az anyai szeretetre építette fel tehát Isten a zsidó nép szabadulását; az anyai szeretetre, amely ellenállt a rideg emberi törvénynek és feláldozta magát az ő gyermekéért. Az anyai szeretet nem is csalódott a számításában, hiszen az ígézetek világában, a varázslatok hitében élő egyiptomi nő lelki élete, lelki világa szűkséggéppen megtalálta azokat a rezgéseket a másik női lélekben is, amely minden érzésnél nagyobb aggódással kíséri figyelemmel gyermeke sorsát. A jó érzés, a tiszta, a szent anyai érzés megremegteti nemcsak az emberi szíveket, hanem azt az atmoszférát is, amelyben ez az egész nemzet él. Ezen keresztül ez az érzés eljut a fáraó leányának szívéhez és megremegteti a női léleknek azt a belső, titkos érzésrugóját, amely hatalmas visszhangot ad abban a pillanatban, amikor a gyermek sírását meghallja. Íme, hogyan plántálódik át Isten gondoskodása, Isten szeretete a női lélekből a másik női lélekbe, hogy az Isten ezen a másik női lelken, a fáraó leányának lelkén keresztül valósítsa meg az Ő akaratát. Ezért kell tisztelni az anyákat, az anyai szeretetet, mert az Isten előtt is tiszta láng az, az Isten is nagy dolgokat végeztet el az anyai szíveken keresztül. Amit a férfi dacos gondolkozásával, akaratával, erejével nem képes véghezvinni, véghezviteti Isten a gyenge nőkön keresztül, a női szívek szeretetének rezgésén keresztül. A fáraó leánya anya volt; nem a természet rendje szerint, hanem Isten akaratára szerint, és ezzel a cselekedetével, ezzel az érzésével mindörökké beleírta magát a történések könyvébe. Mózes tehát, mint a Fáraó leányának fogadott fia, fejedelmi nevelésben részesült.

„Megoktatták az egyiptomiak minden bölcsességére s szóban, tettben hatalmas ember lett belőle.” (ApCsel 7:22)

Ott a Fáraó udvarában módjában volt megismerni az egyiptomiak udvari életét, művészetét, irodalmát, vallásuk fényűző pompáját, az igazságszolgáltatást; de azért nemzetéről s annak isteni

hivatásáról nem feledkezett meg. Nyilván anyja s nénje révén megismerkedett Izrael atyái Istenének hitével és a zsidóságra vonatkozó isteni ígéretekkel. A vér szava, lelkének benső ösztönzése egyre jobban odavonzotta szegény, nyomorgatott népe közé. Egyszer honfitársai helyzetét tanulmányozva, jogos felháborodásában megölt egy egyiptomit. A dolog István vértanúnak szavai szerint így esett meg:

„Negyven éves volt már, amikor eszébe jutott, hogy meglátogatja véreit, Izrael fiait. S látván, hogy egyikkel igazságtalanul bánnak, segítségére sietett s az egyiptomit leütve, megbosszulta a megnyomorgatottat.” (ApCsel 7:23-24)

Ugyanis ekkor már az egyiptomiak tervszerű elnyomása alatt sínylő zsidók nyomorúsága égbekiáltó volt. A vérei látogatására érkezett Mózes haragra lobban az egyiptomi eljárása miatt és miután körültekintve nem látott a zsidókon kívül más szemtanúkat, agyonütötte a zsidó testvért verő egyiptomi férfit és holttestét a homokba rejtette.

„És meghallá Fáraó e dolgot, és halálra keresé Mózes; ki el-futván az ő színe elől, Midián földén tartózkodék.” (2Móz 2:15)

2. Midiánban és az ottani események(*)

Midián földjén Mózes Jethrónál, a midianiták papjánál talált menedéket. E nemzet is Ábrahámától származott és így rokona volt a zsidó népnek. Ugyanis ősatyjuk: Midián Ábrahámnak Ketúrától való fia volt, kit a pátriárka anyjával és ajándékokkal a pusztába küldött. Az említett Jethró papnak Mózes - Egyiptomból menekülve - szolgálatot tett, mire Jethró családjába fogadta őt s egyik lányát, Cipporát nőül adta hozzá, ki két fiút, Gersomot és Eliézert, szült neki. A Fáraó udvarában pompához és kényelemhez szokott Mózes Midiánban körülbelül 40 évig ipa nyáját őrizte a pusztában. Itt megismerte a pusztát, a nomád élet jogrendjét, létfeltételeit. Így készítette elő és tette alkalmassá Isten az ő szolgáját a reá bízandó nagy feladat keresztülvitelére. Mózes midiáni tartózkodása alatt meghalt a régi Fáraó és utóda nálánál is kegyetlenebből sanyargatta Izrael fiait, úgyhogy

„...a munkateher miatt fohászokdván, fölkiáltanak; és feljuta kiáltásuk Istenhez a munkától. És meghallá fohászaikat és megemlékezék a szövetségről, melyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal szerzett vala. És tekintte az Úr Izráel fiaira, és megismeré őket.” (2Móz 2:22-23)

Ezt úgy kell értenünk, hogy Isten immár elérkezettnek látta az időt Izráel fiainak megszabadítására.

a./ Az égő csipkebokor(*)

Midiáni tartózkodása végén, midőn Mózes ipának juhait legeltette, a puszta belsejébe hajtotta a nyáját, az Isten hegyéig Hóreb-ig juta. (Hóreb a Sinai-hegy másik neve, 2244 m magas hegycsúcs, amely az Egyiptom és Arábia között fekvő félsziget déli felében emelkedik.)

„**És megjelene az Úr neki tűz lángjában egy csipkebokor közepén, és látá, hogy a csipkebokor ég, és meg nem emésztetik.**” (2Móz 3:2 vö. ApCsel 7:30)

Mózes indul, hogy közelebről megvizsgálja a jelenség okát, **mire hang hallatszík:** „*Mózes! Mózes! Ki felelé: Jelen vagyok. Amaz pedig: Ne közelíts, úgymond, ide; oldd le a sarut lábaidról, e hely, melyen állasz, szentföld.*”

Ez annyit jelent, hogy oldozkodj el mindentől, ami emberi, ami külső, legyen az **hatalom, tudomány, földi gazdagság, előnyök, csak így lehet megélni az Istenbizonyágot.**

„**És monda:** *Én vagyok atyáid Istene, Ábrahám, Izsák, Jákob Istene. Mózes elrejté orcáját, mivel nem meré nézni az Istenre. ...Izráel fiainak kiáltása fölhatott hozzám, és láttam inségüket, mellyel az egyiptomiak által elnyomatnak. De jöszte, és elküldelek téged Fáraóhoz, hogy kivezesd népemet, Izráel fiait Egyiptomból.*” (2Móz 3:4-10)

Mózeset megdöbbeneti a feladat, mellyel Isten most őt meg akarja bízni.

„**És monda Mózes:** *Ki vagyok én, hogy Fáraóhoz menjek és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?*” (2Móz 3:11)

Mózes, aki minden tudománya mellett egyszerű, igénytelen és szerény, sőt alázatos lélek volt, lelkében megrettent ettől a nagy megbízatástól, ettől a kiválasztottságtól. Az első érzés a lelkében

a félelem érzése, hogy nem tud megfelelni; az Úr nagyobb feladatot bíz rá, mint amit ő el tud végezni és fél, retteg attól a gondolattól, hogy nem fogja tudni az Úr meglepedésére teljesíteni, és az Úr csalódnia fog benne. Nem az emberek előtt való hatnivágyás, vagy a dicsőség, ami a lelkében az első pillanatra felvillan, hanem **az amiatt való félelem érzése az első, hogy az Úr nem lesz vele meglepedve.** Mózes és a földi átlagember közt ez az érzés óriási távolságot jelent. *Az átlagember mindig nagyobbakat akar cselekedni, mint amire képes; mindig feltűnni, kiválni, dicsőséget, hírt, nevet akar szerezni magának, és azzal a tudattal hízeleg önmagának, hogy ő nem olyan, hanem különb, mint a többi ember.* Tehát Mózes megrettent, félelemmel tekintett fel és félelmében ellene mond az Úrnak: „hiszen én nem vagyok arra képes, nem tudom én ezt elvégezni”.

Az Úr azonban megbiztatja őt: „Én veled leszek, hiszen nem azért választottalak ki” és elhangzik a Hóreb-hegyi jelenésben megnyilvánult isteni küldetés ígéje:

„Menj el és gyűjtsd egybe Izráel véneit, és mondd nekik: Atyá-itok Ura, Istene jelent meg nékem”... stb. (2Móz 3:16)

Hogy pedig küldetésének bizonyítékát is adhassa, felruházza Isten Mózeset mágikus erővel:

„Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezeden? S ő monda: Vessző.

„Vesd azt - úgymond - a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle.”... (2Móz 4:2-3)

Majd:

„Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtó kezét és megragadó azt, és vesszővé lőn az ő kezében.” (2Móz 4:4)

Hasonló biztatás és bizonyítékadás volt Mózes kezének poklossá tévése és annak eltüntetése is. (2Móz 4:2-7) Mindez olyan hatást gyakorolt Mózesre, hogy ő csak hebegve tudott a kérdésekre válaszolni és úgy érezte, emiatt sem tud megfelelni a nagy feladatnak, az isteni biztatás ellenére tovább makacskodik:

„Kérlek Uram, úgymond, küldd, akit elküldendő vagy.” (2Móz 4:13)

Mire: „Megharagudván az Úr Mózesre, monda: Áron, a te lévita atyádfia, tudom, hogy ékesenszóló; íme ő eléd fog jönni és

meglátván, szívből fog örvendeni... Ő szólni fog helyetted a népnek, és a te szád lesz... Vedd kezébe ezt a vesszőt is, mellyel csodákat fogsz tenni!” (2Móz 4:14-17)

Miután Isten ekképpen eloszlatta Mózes minden aggályát, kénytelen volt meghajolni Isten akarata előtt és parancsának engedelmeskedve, családjával együtt visszatért Egyiptomba, ahol immár kihaltak mindazok, akik annak idején Mózes életére törtek. (2Móz 4:19)

3./ Újra Egyiptomban(*)

a./ És valóban úgy lett, amint azt az Úr Mózesnek előre megmondotta:

„Áron Mózes eléje méne az Isten hegyére (Hóreb) és megcsókolá őt.” (2Móz 4:27)

Mózes aztán ott elbeszélte neki a történeteket: Isten parancsát, mellyel Egyiptomba küldi őt a Fáraóhoz, hogy jelekkel és csodákkal kieszközölje Izrael fiainak elbocsátását, és hogy ebben Áronnak, mint az ő szónoki közvetítőjének segítségére kell lennie. Mire:

„És elmenének együtt, és egybegyűjték Izrael fiainak minden véneit. És elbeszélé Áron minden igét, melyeket az Úr Mózesnek mondott vala, s ez jeleket tőn a nép előtt, és hitt a nép. És hallván, hogy az Úr meglátogatta Izrael fiait, és megtekintette inségöket, leborulván imádkozának.” (2Móz 4:29-31)

Mózeshez szólóan pedig így: *„Meglásd, hogy mindazokat a csodákat, melyeket kezébe adtam, végbevidd Fáraó előtt...”* (2Móz 4:21)

b./ A jel és a tíz csapás(*)

Mózes, Áron társaságában, több ízben közölte a Fáraóval Istennek az izraeliták elbocsátására vonatkozó parancsait, melyeknek visszautasítása a Fáraóra és népére közismert **tíz csapást** zúdított. Nagyon hosszadalmas lenne ez egész idevágó szöveget analizálni, ezért csak kivonatossan, főbb részleteit ismertetve, **a magyarázandókat pedig kiemelve** fogjuk tárgyalni. Az első kérdés visszautasítása után Fáraó még sanyarúbbá tette a zsidó nép helyzetét, nem hitt Mózes isteni küldetésében, előadását hazug

beszédnek mondotta. És az Úr megvigasztalja megszorodott szolgáját:

„Majd meglátod, mit cselekszem Fáraóval; mert erős kéz által bocsátja el őket és hatalmas kéz által űzi el őket földéről.” (2Móz 6:1)

Azután utasításokat ad az Úr Mózesnek, mondván:

„Íme Fáraó istenévét tettelek téged; és bátyád, Áron leszen prófétád.” (2Móz 7:1)

Vagyis az Úr teljes hatalmat adott Mózesnek, hogy Fáraó előtt különös jelenségeket létesíthessen, és őt úgy büntethesse, mint az Isten, Áron pedig beszédben adja elő a Mózesnek adott kijelentéseket. Azután később így folytatta utasításait az Úr:

*„Midőn Fáraó mondja nektek: mutassatok jeleket, mondjad Áronnak: **Vedd vessződet, és vedd azt Fáraó elé, és kígyóvá fog változni.**”* (2Móz 7:9)

Úgy is lőn. Fáraó jelkívánására Áron elveté vesszejét Fáraó és szolgálai előtt s az tényleg kígyóvá változott. A Fáraót azonban ez a mutatvány nem győzte meg Mózes és Áron isteni küldetéséről. Hiszen látott ő már ilyesmit udvari bűvészeitől is. Előhívatá tehát őket, akik hasonló jelenségeket idéztek elő:

*„**És mindegyik elveté vesszejét, melyek kígyókká változnak.**”* (2Móz 7:12)

Ez azonban már fekete mágia volt, vagyis az ellentét szellemének közreműködésével létesült. Azonban **az egyiptomi bűbájósok titkos ereje nem terjedt ki minden Mózes által bemutatott jel utánzására**, és már mindjárt a kígyóknál is megmutatkozott a Mózes és Áron által működő erők felsőbbrendűsége:

„De Áron vesszeje elnyeli amazok vesszeit.” (2Móz 7:12)

Ez a körülmény elegendőképpen igazolta Izrael Istenének küldötteit, azonban a göggyében megátalkodott Fáraó nem vette ezt figyelembe és amint az Úr előre megmondotta, nem hallgatta meg Mózes és Áron előterjesztését.

c./ Jöttek tehát a csapások: (*)

1./ Másnap a Fáraó kiment a Nílus folyóhoz, ott ismét eléje járultak Mózes és Áron és megismételték az Úr üzenetét:

„Bocsásd el népemet, hogy áldozzék nekem a pusztában, de mindeddig nem akartál meghallgatni. Ezt mondja tehát az Úr: ...íme e vesszővel, mely a kezemben van, a folyóvízre csapok, és ez **vérré változik.**” (2Móz 7:16-17)

És úgy lőn. Hét napig tartott Egyiptom földjén ez az Isten vérese, de a Fáraót ez az égi jel sem győzte meg, mivel bűbájosai a kutakból merített vizeken hasonló vegyi változtatást tudtak végezni.

2./ Ezután a **békák** általi csapás következett, amit a bűbájosok is tudtak ugyan produkálni, de eltávolítani azokat már nem.

Mózes kész volt a csapás megszüntetéséért Istennél közbenjárni, de csak akkor, ha a megszűnés időpontját Fáraó határozza meg, hogy a mondandó időpontbani megszűnés egyben bizonyosága legyen Isten hatalmának Fáraó előtt.

„*Ki felelé: Holnap...*” (2Móz 8:10)

És úgy lőn, de Fáraó megátalkodék szívében és nem hallgató meg őket, amint az Úr megmondotta vala. (2Móz 8:15),

3./ miért is következett a **szúnyogok** általi csapás. Ezzel a varázslók is megpróbálkoztak „és nem tehették meg”.

„*És a bűbájosok mondták Fáraónak: Az Isten ujja ez!*” (2Móz 8:19)

Fáraó gögje azonban még most sem tört meg és nem hallgatott rájuk. Fáraó keménységét az Úr most már feltűnőbb, népe kiválasztottságát nyilvánvalóbban kidomborító csapással ostorozta. Az eddigi jelek egyaránt terhelték mind az egyiptomiakat, mind az Izrael fiait, az újabb csapás már csak az egyiptomiakat sújtotta.

4./ „*És igen nagy légsokaság jöve Fáraónak és szolgálóinak házába és Egyiptom egész földére; és nagy romlás lőn a földön e legyek miatt.*” (2Móz 8:24)

Vagyis ember és állat rendkívül szenvedett e nagy tömeg rovar mérges csípéseitől: Gózen földén, a zsidó nép települő helyén azonban nem volt légy. Fáraó végre beleegyezett; hogy Izrael fiai a pusztába menjenek áldozni Istenüknek, azonban kikötötte:

„*Mindazonáltal messzire ne menjetek, s érettem könyörögjétek.*” (2Móz 8:28)

Mózes erre megígérte, hogy közbenjár a csapás megszüntetése végett, csak többé ne szegje meg adott szavát és tényleg bocsássa

el a zsidókat áldozni. Azonban a csapás megszűntével a Fáraó szíve újból megátalkodék, és a népet ezúttal sem bocsátá el. (2Móz 8:32)

5./ Erre Egyiptom barmaira súlyos **dögvészt** mért az Úr, míg Izrael fiainak jószágai egészségesek maradtak. (2Móz 9:7)

A megmakacsodott Fáraó most már nem is tárgyalt Mózesrel, mire az Úr fokozott csapással sújtotta mind őt, mind népét. Mózes hamut szórt az ég felé Fáraó előtt.

6./ „**És felhólyagzó kelések fekélyei támadának az embereken és marhákon. És a bűbájosok sem állhatának Mózes előtt a fekélyek miatt, melyek rajtok valának.**” (2Móz 9:10)

De a Fáraó csak nem engedett. Ekkor neki Mózes másnapra óriási jégesőt jósolt és figyelmeztette, hogy barmait hajtassa fedél alá. A legtöbben azonban nem hittek a jóslatban, ami pedig beteljesedett, mert másnap:

7./ „**És elvere a jégeső Egyiptom egész földén mindent, mi a mezőkön volt, embertől marháig; és a mező minden fűvét elveré a jégeső, és a tartomány minden fáját összetöré. Csak Gózen földén, hol Izrael fiai valának, nem hulla jégeső.**” (2Móz 9:25-26)

A rettenetes elemi csapás újból megdöbbenetette Fáraót és hívatá Mózeset, közbenjárását kérni a csapás megszüntetésére. Mózes azonban már nem hisz a Fáraónak; megígéri ugyan, hogy közbenjár a csapás megszüntetése végett, de megmondja neki:

„*Tudom, hogy te és szolgálid mégsem félték az Úr Istent.*” (2Móz 9:30)

Úgy is volt. A csapás megszűntével Fáraó nem bocsátá el Izrael fiait. (9:34-35)

8./ Mire Mózes és Áron az Úr utasítására ismét Fáraó elé jártak, szemére vetették Isten akarata iránti engedetlenségét és másnapra **sáskavészt** jósoltak, ha még tovább is megtagadja Izrael fiainak elengedését. Azután Mózes és Áron szó nélkül otthagyták Fáraót. Azonban Egyiptom népének főemberei is meg sokallták az Izrael fiai miatti ostromoztatást. Az állam léte alapjaiban megingott, termése elpusztult, barmai veszendőben voltak, rengeteg ember halálát lelte, és éhínség fenyegette az egész országot.

„És visszahívák Mózeszt és Áront Fáraóhoz; ki mondá nekik: Menjetek... de csupán férfiak és áldozatok az Úrnak; mert magatok is ezt kértétek.” (2Móz 10:8-11)

Amit Mózes természetesen nem fogadott el, jönnie kellett tehát a megjövendölt **sáskavésznek**. Forró szél fuvallt egész nap és egész éjjel és reggelre kelve, fölemelte Afrika messze tartományainak összes sáskáit s ezek elárasztottak Egyiptomot eddig soha nem látott tömegekben mindeneket elpusztítván. (2Móz 10:14)

9./ Fáraó sietve hivatja Mózeszt és Áront, újból megtérést mutat, mire megszűnik a csapás, de a Fáraó megint csak megátalkodik. Erre aztán elkövetkezett a **kilencedik** csapás. **Mózeszt jel ad vesszejével, mire oly sűrű, nehéz köd támad, hogy**

„Senki sem látá a másikat, senki sem mozdula a helyről, melyen volt; ahol pedig Izráel fiai laknak vala, világosság vala.” (2Móz 10:23)

Elgondolhatjuk, hogy ez mit jelentett abban a korban, mikor az emberek nem rendelkeztek a mesterséges világításnak azoknak a különböző nemeivel, mint manapság. A társadalmi élet teljesen megbénult. Tehetetlen foglyai lettek az egyiptomiak e rendkívüli természeti tüneménynek. Gózen földjén azonban világosság volt. Elképzélhetjük Izrael fiainak nagy lelki megilletődését, mikor látták az ő atyáik Urának, Istenének minden természeti erők felett álló lenyűgöző hatalmát. Kivételes helyzetükben, mint Isten kiválasztott népe álltak ott s nagy várakozással, szívükben mélységes hálával és félelemmel tekintettek a jövő elé. Az Egyiptomra borult sötétség, mely három napig tartott, ismét arra kényszerítette a Fáraót, hogy Mózeszt és Áront maga elé hívassa. Már hajlandó lenne az egész népet elengedni, de csak barmaik hátrahagyása mellett. Azonban Mózes nem alkuszik, rendületlenül kitart eredeti kívánsága mellett, vagyis az egész népnek, minden tulajdonában lévővel együtt, fenntartás nélkül való elengedéséhez. Ezzel betelt Fáraó makacskodásának megengedett mértéke. Mózes többé nem ment hivatlanul Fáraó elé, hogy kérje népe elbocsátását. De mielőtt eltávozott volna Fáraótól, még kijelentette neki a bekövetkezendő utolsó, de minden előzőeknél rettenetesebb büntetést:

10./ „Ezeket mondja az Úr: *Éjjélkor Egyiptomba megyek; és meghal minden elsőszülött az egyiptomiak földén...*” (2Móz 11:4-7)

Majd otthagya Mózes Fáraót.

„Lőn pedig éjjélkor, megöle az Úr minden elsőszülöttet Egyiptom földén...” (2Móz 12:29-32)

Iszonyú döbbenet fogta el az egyiptomiakat. „Mindnyájan meghalunk” mondták egymás között és sürgették Izrael fiait, hogy sietve menjenek ki Egyiptomból. Mózes és Áron előzőleg már előkészítették a népet a gyors kiköltözéshez.

„Az Úr pedig előttük megyen vala útmutatóul, majd nappal felhőoszlopban és éjjel tűzoszlopban; hogy vezére legyen útjának mind a két időben...” (2Móz 13:21-22)

d./ A zsidók kivonulása(*)

Az izraeliták, közel Szuezhhez, a Vörös-tengernek egész északi részéig jutottak, midőn Isten parancsolá, hogy délre forduljanak a Tiharihót nevű hely irányába, mely a tengerpart közelében terült el. Ugyanis:

„Hírül vivék az egyiptomi királynak, hogy a nép elfutott; és elváltozék Fáraó szíve és szolgálái a nép iránt...” (2Móz 14:5)

Az utolsó rémítő csapás első döbbenetéből felocsúdott egyiptomiak megbánták, hogy elengedték a zsidókat, mert abbamaradt a téglacsinálás és így az építkezések fennakadtak. Fáraó tehát hirtelenében hadsereggel indult Izrael fiai nyomába, hogy őket visszaűzze a rabszolgasorba, mikor a zsidók meglátták a távolban a feléjük rohanó harci szekerek porfelhőit.

„Igen megfélemlének, és kiáltának az Úrhoz és mondák Mózesnek: Talán nem voltak sírok Egyiptomban, azért hoztál el minket, hogy a pusztában haljunk meg?...” (2Móz 14:11-12)

Mózes azonban így szólott:

„És mondá Mózes a népnek: Ne féljetelek, álljatok veszteg; és lássátok az Úr nagy tetteit, melyeket ma fog cselekedni; mert az egyiptomiakat, kiket most láttok, többé sohasem látjátok mindörökké. Az Úr fog harcolni értetek, és ti csendesen lesztek.” (2Móz 14:13-14)

Mire az egyiptomiak serege megközelítette Izraelt, beállt az éj, s az Úr felhője, mely eddig elől vezetett, hátrament s a két tábor közé ereszkedett népe védelmére. A felhőnek az egyiptomiak felé eső része oly sötétséget vetett azok táborára, hogy éjjel az izraeliták ellen semmit sem kezdhettek: az izraeliták felé eső része pedig nagy világosságot árasztott. E világosságnál aztán Mózes az Úr utasítására kinyújtotta vesszejét a tengerre és

„elvivé azt az Úr, erős és égető szél fúván egész éjjel és szárazza változtatá, és a víz kétfelé válék. És Izrael fiai a száraz tenger közepén mennének: mert a víz olyan vala, mint a kőfal jobb-és balkezük felől.” (2Móz 14:21-22)

Mikor Izrael népe már jóformán átkelt a tenger vizében támasztott csodálatos ösvényen, az Úr engedte, hogy az egyiptomiak is utánuk eredjenek. Az Istent nem félő gögös fáraó azután seregestől ott veszett.

„És mondá az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az egyiptomiakra, az ő szekereikre és lovasaikra.” (2Móz 14:26)

4./ A Sinai hegy lábánál(*)

Isten Mózesrel ismét tudatja szándékát, miszerint ott valami nagy fog történni népével: szövetséget akar kötni, és azt megpecsételni. De ismerve a népnek, az embernek a gyengeségét, megparancsolja, hogy senki, se ember, se állat meg ne közelítse a hegyet, mert aki azt megközelíti, annak meg kell halnia. Micsoda kemény szavak! Isten nem engedi, hogy a kicsinyes emberi természet Hozzá, vagy az Általa elvégzett nagy dolgokhoz közelítsen. Levetetlen saruval nem szabad megállni a szent helyen. A nép a hegy körül helyezkedik el a táborban, látja és hallja mindazokat a borzasztó dolgokat, amelyek a Sinai hegyen történnek, látja a villámlásokat, hallja a dörgéseket, látja a földindulást és a lelkében megremeg, mert érzi, hogy az Isten nagyon nagy hatalom, s ezzel a hatalommal szemben az ember senki és semmi. A Sinai hegy körül a földindulások, a borzasztó dörgések és villámlások a halált juttatják az ember eszébe. Aki azt a helyet, ahol Isten megjelenik és Magáról életjelt ad, megközelíti, annak meg kell halnia. Ez a borzalmas tudat az ember lelkét kicsinnyé teszi:

szükséges is, hogy kicsinnyé tegye, máskülönben az ember, az eltévedt szellem odatolakodnék a Sinai hegyhez és kíváncsi szemével mindenről meg akarna győződni, hogyan és mint történik. Isten távol akarja magától tartani az embert kicsinyes természetével, de magához akarja vonzani a lelket imádságos érzésével, a félelem és az engedelmesség érzésével. Mózesnek, a kiválasztottnak, akit az Úr hívott, akinek az Úr utasításokat adott, fel kell mennie a hegyre, de a többi sok ezer embernek távol kell maradnia a hegytől. A mostani ember ezt bizonyára keménynek és igazságtalannak találja, és az Ószövetségben lévő dolgok felett könnyelműen kritikát mond és úgy gondolja, hogy a mostani értelemmel, az eddig megszerzett ismeretekkel jobban, helyesebben oldaná meg azokat a dolgokat. Balga elképzelés ez. Isten örökké ugyanaz volt és ugyanaz marad. Aki az Ószövetség törvényeit, az Ószövetség istenfogalmát nem ismeri, nem tud magának helyes véleményt kialakítani. **Igen, a Sinai hegyhez sem akkor, sem ma nem szabad a halandó embernek közelítenie, mert aki Isten törvényeit ma is kritika tárgyává teszi, aki meg akarja közelíteni ezeket az igazságokat anélkül, hogy őt az Isten hívta volna, valamit is rábízott volna az ő dolgaiból, az maradjon távol a füstölgő Sinai hegytől, mert ott a Törvény Szelleme oszt igazságot, és a földi embernek az előtt az igazság előtt csak meghajolnia, földre borulnia szabad és azt mondania: „Uram, legyen meg a te akaratod, én csak engedelmeskedni akarok”.** Mózeset az Úr felhívja a füstölgő, villámokkal körülvelt Sinai hegyre és ebben az ítéleti keretben adja tudtára az Ő kívánságát, akaratát. Mózes két kőtáblát csinál, **de ami rávésetik, az nem emberi csinálmány, hanem Isten művének egy darabkája, a remélt és várt emberi szív másolata kívánt az lenni. Isten ugyanis Mózesel nem csak kőtáblára, hanem az ember szívébe akarta időtlenül bevésíteni az Ő kívánságát, az Ő akaratát.** /Névtelen Szellem: Evangéliumi spiritizmus II. köt./

5./ A kőtáblák adásának jelenségei a Biblia szavaival

a./ „És szóla az Úr Mózesnek: (*)

*Jöjj fel én hozzáam a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, **amelyeket írtam, hogy azokra megtanítottassanak.**” /Móz. II. 24:12/*

b./ „Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet.

És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózeset a felhő közepéből.

Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.” /Móz. II. 24:15-18/

*c./ „Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyosság két tábláját, az **Isten ujjával írt kőtáblákat.**” /Móz. II. 31:18/*

*„Akkor átadá nékem az Úr **a két kőtáblát, amelyek az Isten ujjával valának beírva...**” /Móz. V. 9:10/*

*„**A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a táblákra.**” /Móz. II. 32:16/*

*

IV. Fejezet(*)

A korábbi fejezetbeni különös jelenségek magyarázata

1./ Tényekről vagy naiv hiedelmekről van szó?

a./ A mai kor emberének ezekkel kapcsolatos kritikus vélekedésének exponálása *(kifejtése)*

Miután leírtuk - szinte a Biblia szavaival - Izrael fiainak Mózes fellépésével történt szabadulását az egyiptomi szolgaságból, majd sivatagbani útjukat a Sinai hegyig, ott meg a szövetségkötést a hegyen, megpecsételve azt köbevésett erkölcsi parancsok adásával, időszerű a mai kor emberének ezekkel kapcsolatos ama kritikus vélekedésének *exponálása (kifejtése)*, hogy tulajdonképpen minek is tekintendők a szóbanforgó bibliai leírások? Tényeknek, vagy csak vallási hiedelmeknek? Csodáknak, vagyis Isten mindenhatósága közvetlen megnyilvánulásának, amin a tagadók csak mosolyognak, avagy megmagyarázható valami másnak?

Kettős dilemma előtt állunk tehát. Egyrészt tekintettel kell lennünk az egyházak, különösen a katolikus Egyháznak dogmával is védett ama álláspontjára, hogy „Ha valaki azt állítaná, hogy a csoda egyáltalán nem lehetséges és ezen az alapon még azok a csodák is, amelyek a szent iratokban előfordulnak, nem egyebek meséknél és hitregéknél, az legyen kiközösítve.” (sessio III. cap. canon 4.) Másrészt a tudománynak azon jogos igényére is ügyelnünk kell, hogy magyarázatunk a mindenségben kétségtelenül uralkodó törvényszerűség logikus jegyeit is magán viselje. Igyekszünk tehát nagy körültekintéssel eljárni a kérdések megválaszolásánál. Tesszük ezt önmagunk védelmében is, hiszen nem szeretnénk gyanúba keveredni azzal sem, hogy alant (2./a.-d.) olyan szellemi tényeket sorakoztatunk fel, amelyek a jelenleg elfogadott természeti és fizikai törvények alapján értelmileg éppúgy nem fejthetők meg, mint a bibliai csodák. Önként merül fel így most már a kérdés: ***Hát kétféle csoda van? Az egyik - mint például Mózes csodái - isteni eredetűek, a másik pedig gonosz szellemi erőknél - amint a médiumi úton létesült hasonló jelenségekről több teológus, sőt egyház is vélekedik - a megtévesztő munkája? Ezt a dilemmát is szem előtt tartva majd a következő bibliai***

jelenségek megtörténhetésére igyekszünk - szellemtani ismereteink alapján - elfogadható és logikus választ adni:

- *Hóreb hegyén a csipkebokornáli jelenet közvetlen (direkt) szózat észlelésével,*

- *A „tíz csapás” mágikus jelenségeinek lelki-szellemi háttere,*

- *A tengeren való átkelés,*

- *A parancsolatok bevésése a kőtáblákra.*

Mindenekelőtt azonban a **törvény** és a **természettörvény** fogalmát kell tisztáznunk. Ezek viszont a korábbi két kötetben részletesen tárgyalt *teremtés, bukás, életprincípium-életelv vagy természet /2/, a szellem teremtőképessége* kérdésekkel állnak anynyira szoros kapcsolatban, hogy azok lényegének ismétlése nélkül magyarázatunk nem lenne kerek egész, ezért azokról is - szükségszerűen - ismét említést kell tennünk. Lássuk ezeket.

b./ Ehhez pedig szellemtani tételeink(*)

b./1. A törvény mindenkor és mindenhol egy VALAKI akaratának kifejezője, megtestesítője.

Az sem vitás, hogy akarata csak öntudatos lénynek - képviselőlet útján - lényeknek van. Vagyis a törvény mint fogalom, önmagában sem Isten, sem szellem, vagy emberszellem, sem erő, sem lélek, mert az csak irányított végrehajtó által működik. A törvénynek tehát, mint alakkal bíró fogalomnak magából és magától végrehajtó ereje, képessége nincs. Ezért az emberi vakságnak, logikátlanságnak legszomorúbb bizonyítéka az, amikor olyasmit állít, hogy **létezhetik törvény, amely önmagát hozza létre és önnön magát hajtja végre! - mármint amilyen törvénynek a materialisták a természet törvényeit állítják.** Nézzük csak, miben is különböznek a természettörvények a földi törvényektől? Abban, hogy a természettörvényeket Isten alkotta és hajtja végre, a földi törvényeket pedig emberek alkották és hajtják végre. **A természettörvény ereje az életprincípium, amellyel a földöntúli végrehajtó hatalom (különböző rendű szellemek Jákob-lajtorjája-ként) rendelkezik, a földi törvények ereje az utánzott életprincípium, vagyis az erőszak.** Egyik isteni, a másik emberi végrehajtó hatalom, de egyik se maga a törvény, csak eszköz ott is, itt is.

b./2. A szabad akarattal bíró lények (*angyalok vagy elsődök, illetve a másod, vagy embrió teremtmények: „Ádám-Évák”*) létbehívását (tudatos ez a szóhasználat, mert a teremtés szó a köztudatban inkább a „világok” létrejöttéhez tapad) pedig így írtuk le:

Élesen meg kell különböztetni **Istent /1/ szellemprincípiumával** és a **Mindenséget /2/ életprincípiumával**. „Kezdetben” ugyanis Isten, szeretettől indítva kiárasztotta önfényét teremtő ereje által az élettelen **semmire /0/**, vagyis kimondta a „**Szót**”, hogy „**Legyen**” és lett az anyai „**Világosság**”, az **Ige**, az „**Élet**” („EG”, Ter 1:1), hogy ez - az életet hordozó **lelkiség** - szülje a „**Világosság gyermekeit**” /3/, biblikusán: az angyalokat, szóhasználatunkkal: az első/d/ fényszikrákat, akik már kettősséget (adó-elfogadó, a bukás után: férfi-nő), a duáliságot és ezzel relatív teremtképeséget is hordoztak magukban. Vagyis Isten elsőként életet, szülőképes lelkiséget sugárzott maga köré, hogy az ebbe helyezett - *isteni szikrák létbe szökkenve növekedjenek ott Isten tervének megvalósításában leendő közreműködésre*. Ezt az anyai Mindenséget nevezzük tehát **életprincípiumnak - életelvnek, természetnek /2/**. *Így önmagában az életprincípium még nem szellem, hanem csak lélek, vagyis motorikus, gépies erő, ami mindig kapottat él, így szolgálva a szellemet. És érvényes ez nemcsak a teremtetlen, hanem a teremtett szellemre nézve is*. Az így létbehívott szellem ugyanis - habár parányi mértékben, - de részese mindazoknak a tulajdonságoknak, amelyek az Atyában tökéletesen vannak meg. **Ezért a szellem is folyton terem; szünet nélkül sugároznak belőle gondolatok, érzések, és ezzel önmagát, saját egyéniségét ábrázolja meg maga körül. Isten után csupán a szellem képes erre**. Így akarva-akaratlan egy világ alakul körülötte, amely világ materializálódni, rögzítődni kíván, mert hiszen a cél az, hogy a gondolatok, érzések kiéljék magukat, visszahatásokat váltsanak ki a szellemben, hogy az így mutatkozó eredményeket magába zárva, tudását gyarapítsa, a fejlődésben előrehaladjon. **Mert hosszú ám az út, a saját önmunka a létbehívástól a tökéletességre jutásig!** De még hosszabb és bonyolultabb ez, ha útközben botlás, különböző mélységű bukás következik be és ennek eredményeként a gonosz vágyak uralomra

jutnak, és meg is mutatkoznak a maguk nem éppen szép alakzataikban.

b./3. Mert az életprincípiumnak, a természetnek és végső soron az anyagnak is mint ilyennek mozgása Isten akaratától függ, s benne az ellenkezésben lévő szellemek úgy bezárulhatnak, hogy állapotuk a halál, a kárhozat állapotának felel meg. Az ilyen helyzetből csak a Krisztus által adott kegyelem szabadíthat meg, mely kijelölt Ariadné-fonalként a bukás labirintusából a kivezető utat, hogy egykor ismét barátságban élve a természettel, urai lehessünk az anyagnak. Ez a folyamat, mely a szellemi síkon teremtett, de saját hibájuk folytán elbukott, és végül ide a 6. naprendszer sűrű anyagú bolygójára jutott szellemeket kiemeli, a természeti törvény /2/, immár újraélesztett életprincípium működtetésével felébreszti az anyag rabságából, és étellel telíti meg a szellem által magával rántott erőanyagot, vagyis az egyéni lélekké vált életprincípiumot, elindítja azok mozgását, ami első pillanatban úgy tűnik fel, mintha az anyag „fejlődne” ásvánnyá, növényé, állattá és emberré, noha nem ez történik, hanem az, hogy a kegyelem és engesztelés (kegyelmi törvény) ereje által olyan formák állíttatnak elő, hogy abban a felébresztett, csaknem új életre keltett szellem hatni tanuljon meg a természetre Isten akarata szerint, vagyis haladása érdekében törvényeset és jót teremteni.

b./4. Azt is leírtuk már, hogy a mindenségben a harmadik - a bukott elsődök által elcsábított embrió szellemek - bukása is bekövetkezett, ami újabb szellem-erő-anyag süllyedő kidobásokat eredményezett, egyúttal a 4-, 5-, 6-od rendű napok és ezek bolygóinak - közte a mi Földünk - létrejöttét a kegyelem törvényei szerint. Ez annyit jelent, hogy Isten ébresztő hullámai először mindig a szellembukás mélysége szerint megsűrűsödött anyagot és erőt ébreszti új életre, hogy a szellem ebben kezdje el újabb vezeklését. Ez a burok természetesen tartalmazza, magában foglalja mindazt, amit a szellem bukását megelőzően létrehozott, mégpedig az őt környező isteni életprincípium mechanikus működése által. Ezért egyik tétele tanunknak az is, hogy az állat,

növény stb. torzulásai a bukott szellemek magatartására vezethető vissza, hiszen azok a lények nem mások, mint a **bukott szellemek** érzéseinek, indulatainak a materializációi annak révén, hogy azokat a természettörvény **az életprincípium mechanikus működése útján** ruház fel alakkal-formával azért, hogy a vétkező szembesüljön - ezek szerint csak *relatív értelemben vett - teremtményével*. Erre Isten után csak **a szellem képes**. Ez világossá teszi az életelv - életerő, vagyis az életprincípiumot magábafoglaló **természetnek** kiszolgáló hivatását, rendeltetését a felette álló szellem működése kapcsán. Hangsúly van azonban a **relatív** szón, mert a teremtett szellem saját *gondolata, érzése*, szóval *alkotása* csakis *az abszolút Szellem*, vagyis **Isten** mindent átölelő és a természetben működő **életprincípium-életelv** /2/ által válik valósággá, kap formát-alakot az emberi gondolat és érzés, még pedig, azon csodás *isteni elv, akarat*, vagyis **törvény** értelmében, hogy ezáltal az ember a létrejöttben lássa vissza önmagát.

b./5. Az elemi lelkekről(*)

A „*Szellem, erő, anyag*” alapján elmondtuk, hogy az életprincípium a természettörvényt gépiesen követve lelki princípiummá alakul át. Az életprincípium a mindenséget bizonyos sorrendben élteti. Az éltetés az ősvilágosságból, a mindenség központjából sugárszerűen árad. Az életprincípium e végtelen központból a vibráció (teremtő erő) ereje által forgó mozgásban árad a mindenségre, az étert, a fényt, a fluidokat éltetve. Lefelé körben forogva az életprincípium sugárélete saját sugárkoszorúkat képezve, megtörik és megszorodik, és az anyag éltetése közben megsűrűsödik. Minden egyes paránynak (atom) megvan a maga éltetése, alakja és kiképződése a szellemtől az anyagig, minden ásvány és növényen keresztül. Eme átváltozások élén vezetőkként elsőd-szellemek állnak. Az ásványok éltetéséből az életprincípiumot a rotáció a növényországba vezeti, ahol öntudatosabb lelki élette fejlődik, mert itt az éltető erők egyenkint és fajok szerint fejlődnek ki s megkezdődik az egyiknek leszármazása a másikból. A fluidikus, ásványi, növényi, állati életnek átváltozása egy életbe, képezi azt a belső kapcsot, amely mindent egymáshoz fűz. Sehol

sincs elválasztás, hanem mindenütt átmenet, átváltozás. Az élet-princípium átváltozik, miközben lelki princípiummá fejlődik. A szellemek bukása ellentétet, fluidokat, erőket és tulajdonságokat hozott létre ugyancsak az életprincípium által éltetve, miáltal a durvább anyagok, a mérges növények, a dühös ragadozó állatok keletkeztek, mint a szellembukás következményei. A földben és az ásványokban az életprincípium gyermekkorát éli; ha ezen a változaton hatványozódva keresztülment, akkor a növényországot élteti, ahol érzékenyebb lesz, érzi a meleget, hideget, világosságot; az élet és halál gyorsabb változásoknak van kitéve. Áthaladva ezen a hatványozó fokozaton is az állatországot éltetve lelki princípiummá lesz, ösztönnel, önfenntartási hajlammal, látással, hallással és ízléssel felruházva. A lelki princípium az állatban közeledik az emberhez, azért az állatok pajkos megölése véték. Miután a lelki princípium az állatországot éltette, az elemek éltetéséhez kezd és elemi lélekké válik. Ezekről az elemi lelkekről már a görögök, egyiptomiak, a gnosztikusok és mágusok is írtak. **Az elemi lelkek éreznek, látnak, hallanak; van alakjuk, de nem egyének, hanem éppen csak lelkek, melyek átváltozásra várnak, amely őket egyénesíti; engedelmeskedniük kell a törvénynek, melyhez kötve vannak és nincs szabad akaratuk.** Az elemi lelkek az elemi eseményekben védőleg vagy rombolólag lépnek fel. Ezeknek az erőknek komoly tanulmányozásból sok hasznos dolgot meríthetnének az emberek. Miért tudott Krisztus a szélnek parancsolni, a tengeren járni, kenyeret szaporítani és vizet borrrá változtatni? - mert az élet- és lélekelemeket ismerve, azok fölött uralkodott és szolgálatába állította azokat.

Az elemi lelkek képezik a légköri gyűrűkben a természeti erőket; ők az éltetői és mozgatói a fluidoknak és gázoknak, melyek a légköri gyűrűkben a természetet képviselik.

b./6. Kezdetben az Isten elsődei, biblikusan angyalai - akár csak a bukás után a Messiásokká vált hű elsődök - az életprincípiummal is rendelkeztek, különben hogyan is lettek volna képesek a Messiások a bukás szülte káosz rendezésében Isten kegyelmi rendeléseit végrehajtani?! **Csakis az életprincípium igénybevételével, hiszen az - a mondottak szerint - mindig a**

szellem rendelkezésére áll. Az angyalok vagy elsődök egy része Isten erejét érezvén magukban, azt hitték, hogy ezzel az erővel saját akaratuk szerint is rendelkezhetnek - ami igaz ugyan, de korlátlanul csak akkor, ha akaratuk megegyezik a bölcsesség, a jóság és a tökéletesség, vagyis Isten akaratával, ez képezvén - mintegy ellenőrző műszerként - minden visszaélés garanciáját. **Minden szabad akaratnak ugyanis van határa: a törvény, mert a törvénynek áthágása az alkotás rendjének megtámadásával jár, tehát nem volt megengedhető kezdetben, nem engedhető meg ma sem, se fent, se lent!**

b./7. Már többször leírtuk azt is, hogy ennek az engedetlenségnek lett a következménye a **káosz**, a rend megzavarása, annak rendezése a másodrendű napok megalakításával, majd az ottani újabb lázadóknak saját romlott erőikbe zárva onnani kidobása és ezzel a harmadrendű napok és azok bolygóinak megalakítása következett be, a szellem az erők fogságába került, hogy egy új éltető hullám által az ébresztés kegyelmi menete (evolúció) majd elkezdődhessék. Ebben az ébresztésben az *életprincípium* avagy életelv szinte ugyanazt a szerepet tölti be, mint amit betöltött annak idején a szellem létbehívásánál. Csak most előbb annak bénultságát kellett megszüntetni. Ez Isten újabb kegyelmi éltető hulláma által történt azáltal, hogy ez elindította az *életprincípium-életelv rendeltetésszerű működését: a bukott szellemnek a bukás mértékével azonos anyagi ruhába történő öltöztetését, megjelenítését, szinte a halálból való feltámasztását.*

b./8. És mert: *A természettörvény a szellemeknek minden gondolatát, minden érzését és minden cselekedetét azoknak hatásai-val együtt formába öltözteti, érthető, hogy:*

„Az ellenszegülő szellemek befolyása hatással volt a magukkal rántott életprincípium fejlődésére is. Az életprincípium ugyanis a bukottakat gépiesen követve fluidáris behatásoknak volt kitéve, s a legdurvább ezen világokban különböző növényi és állati fejlődések jöttek létre. Az ellenszegülő szellemi és fluidáris befolyása következtében jöttek létre a mérges növények és a vadállatok.” („Sz.e.a.” XIV. fej. 13. bek.)

Ide illik még a 20. bekezdés is:

„Az ellentétes (duáljuktól elvált) szellemek nem találtak kielégülést idegszellemeük kiáradásának és szüleményének illetően életetésében és fejlődésében, tehát felindultak tehetetlenségük felett, hogy **nem voltak képesek szellemi intelligenciákat teremteni. Az állatok, amelyek érzékiségükből és fluidjaikból származtak és amelyeket a rotáló életprincípium éltetett, vadak, megfékezhetetlenek és gonoszok voltak és az ellentét tulajdonságait tükrözték vissza úgy, hogy az ellentétes szellemek üldözték és megsemmisíteni akarták azokat. (Íme a görög mitológia állatképei. Lehet, hogy visszaemlékezés a múltra?)**

b./ Egészen friss, ide illő szellemtani közleményt illesztünk ide: (ZITA médiumról bővebben később)

A természeti erők

ZITA m. 1989. okt. 12.

Tudjátok-e testvéreim, kik, mikor döntenek el, hogy a szellő szellő maradjon-e, vagy vihar és orkán legyen belőle? Tudjátok-e, hogy mindenütt, ahol élet van, ott szellem is van? Mert a szellem Istenből pattant szikra és a szellem az, aki minden életet befolyásol. Tehát ahol életet láttok, ott fel kell tételeznetek egy szellem, több szellem, vagy szellemek sokaságának a jelenlétét is. A ti világotokban, a Földön az élet erősítésére, éltetésére a Nap van hivatva. Ha a Nap nem küldené sugarait a Földre, minden elpusztulna, minden megmerevednék, minden holtta válnék. Ha a napsugár nem bomlasztaná a kőzetet, bizony nem üthetne tanyát abban a picinyke fűszál. Ha a napfény nem sugároznék növényre, virágra, állatra, emberre, minden előbb-utóbb elpusztulna. Ha a napsugár fel nem szívna a tengerből és a tavak hullámzó vizéből a vízcseppeket, és nem telítené meg a légkört, nem lenne többé eső, hogy éltesse mindazt, ami élni szeret és ami élni kíván. Sőt, szellő sem lenne, mert tudományosan a szél és a szellő sem más, mint a levegő mozgása. De mi hozza a levegőt mozgásba? Az, hogy a meleg hatására, a napsugár hatására a levegő felmelegszik,

könnyebbé válik, felszáll és helyét a hideg légtömegek foglalják el. **Mindenütt ott vannak az elemi lelkek** és dolgoznak, hogy a természetben rend és harmónia legyen, és hogy a természetben az ember - aki Isten teremtménye lefokozott, bukott formában - élni tudjon. És az elemi lelkek mindenütt ott vannak, hogy ahol tűzre van szükség tüzet csináljanak; ahol vízre van szükség, vízzel oltásák a szomjazó szomját. Mindenütt ott vannak, hogy elvégezzék azt a munkát, ami Isten törvénye szerint rájuk bízott. **Ahogy az idők végéhez közeledtek, egyre több lesz a természetben a rendszertelenség, egyre jobban felkorbácsolódnak és elszabadítatnak az erők.** Nem mérsékli a hideget a meleg, hogy az langyossá, kellemessé, élvezhetővé tegye a léghőmérsékletet. A szellőből és szélből egyre gyakrabban lesz majd orkán, egyre gyakrabban lesz majd hurrikán, egyre gyakrabban fogja felkorbácsolni az óceánok és tengerek vizét, hogy a tenger zúgása keltsen majd félelmet a megtéretlen emberi szívekben. Tudja-e az ember, milyen erőmennyiség van a Föld gyomrában?

Tisztában van-e az ember, micsoda elemi erők tombolnak az óceánokban és a tengerekben? Nem! Bizony mondom nektek, az elemi erők minden felett hatalmat nyernek, amikor az isteni végzés és a törvények alapján - aszerint, hogy mennyi a jó és mennyi a rossz - szabadon ereszthetik azokat az erőket, amelyeket az ember nem ismer. Amikor az emberi tudomány beavatkozik a természeti erők működésébe, úgy jár, mint a mesében az ember, aki egy palackból kiengedte a szellemet: visszaparancsolni már nem tudta. Az emberi tudomány sem képes a megbolygatott, kiengedett erőket visszaparancsolni. **A természeti erőkkel bánni, azokat visszaparancsolni csak nekünk van hatalmunk, mert mi tudjuk pontosan, biztosan, hogy mikor, milyen erők, mennyi ideig, és a világnak melyik táján szabadíthatók az emberek világára.** A tudósaitok, akik az időjárással foglalkoznak, azt mondják, hogy a hurrikánnak közepén „szeme” van. Van szeme bizony; és ebben a szemben koncentrálódnak az erők, ebben van sűrítve minden és **ebben vannak jelen azok az elemi lelkek, amik a mi parancsolatunkra pontosan azt az irányt követik, ahol annak végig kell söpörnie, végig kell pusztítania. Mi ír-**

nyítjuk, hogy mikor és hol nőjön hatalmasra a tenger és a hullámverés mit söpörjön el, mit pusztítson el. Mindig pontosan ki van szabva, hogy meddig, és ne tovább. Amikor a Föld gyomrába szállunk le és az ottani - sok esetben évezredektől ott lévő - elemi lelkeket munkába hívjuk, egyetlen - mondhatnám így, bár kicsit meseszerűnek hangzik - varázspálca ütéssel munkába szólítjuk, szunnyadásukból felébresztjük, és íme a Föld itt felgyüremlik, íme ott reng, és íme amott elsüllyed. És ez mind a mi munkánk Isten akarata és Isten bölcs ítélete szerint. Mert Isten, aki a szíveknek és a veséknek vizsgálója, látja és számon tartja az Ő számtörvényeivel, hogy mikor, hol, mi érik be az emberek számára, meddig mehet el az ember és mikor kell és mikor szükségszerű, hogy az a katasztrófa bekövetkezzék. **Az elemi lelkek valósítják meg Isten akaratát, szolgálják a teremtést, elősegítik a fejlődést a levegőben, a Föld gyomrában, az óceánok vizében, a sivatagok homokjában és mindenütt: tűzben és vízben egyaránt. Tevékenykednek azért, hogy az embert a megtérésre sürgessék, azért, hogy a természet működésében is meglássák az idők jelét.** Miként meglátták az idők jelét a régiek is: látták Noé idejében az özönvízben, meglátták Lót idejében Sodomá és Gomorá elpusztulásánál, meglátták a vulkán kitörésekor Pompeji és a többiek elpusztulásánál. Mindenkori meglátják, mert nagy az Isten és örökkévaló. Mert Isten mindenkinek és mindennek ami él, ami van, ami létezik, a teremtő, hatalmas Ura; **mert Isten előtt senki meg nem állhat fennhézva, hatalmi mámorral; Isten előtt csak alázatos lélekkel lehet megállni, hálatelt szívvel az életért.** Mert mint a gyermek nem ismeri a tűznek és a víznek a törvényét, úgy ti sem ismeritek a természeti erőknek a legbensőbb törvényét.

Mert amit a tudósaitok ismernek, azok külső dolgok csupán, melyeket összegeztek a fizika, a matematika és a vegyészet törvényeiben. Ezek mind csak külső megnyilvánulásai a benső lényeknek, mert tüzet sem tudtok előállítani. Emlékeztek a régi mesére, ahogy Prométheusz ellopta a tüzet az Olympus hegyéről és az embernek adta? Igen, nekik adta; de hogy mi a tűz, hogyan keletkezik, miként jön létre, hogy mi annak az éltető eleme, azt az ember nem tudja. Nem tudja, hogy mitől ég jobban az olaj, a

zsír, a benzin, és miért nem ég a víz, miért a vízzel lehet a tüzet eloltani. Semminek a miértjét nem ismeri, csak használja, csak él vele, csak rájön arra, hogy mit, mivel lehet semlegesíteni, hatástalanítani vagy felfokozni. **Tulajdonképpen a szálak a mi kezünkben futnak össze, mi pedig mindennel csak úgy járhatunk el és úgy cselekedhetünk, ahogy azt a teremtő Isten az emberiség fejlődése szempontjából jónak látja és megengedi. A legfontosabb dolog testvéreim; jónak lenni, a legfontosabb dolog az életet szentnek tartani, az életet tisztelni.** Az önmagunkét is, a felebarátainkét is, a növényét is, az állatvilágét is; mert bizony emberéletet nem adhatunk. Mert csak nem gondoljátok, hogy annak a piciny gyermeknek, akit ma az édesanyja az ölében dajkál, ő adta az életet? **Az a gyermek mielőtt idejutott volna, mielőtt idezuhant volna, valaha Istennek tiszta szellemgyermek volt, akinek a teremtő Isten adja a lehetőséget. Az anya, az apa csupán ezt a testi ruhát adja a munkálkodáshoz. Serkenjete fel tehát a munkára, amíg a Nap éltető ereje sugárzik, amíg a Nap éltető ereje lehetőséget ad arra, hogy a Földeten rend, nyugalom, harmónia uralkodjék.** Óh, nem az emberek világában, mert ott nincs és nem is volt rend, hanem a természeti világban. Mert eljön majd annak az ideje is, amikor a természeti erők is teljes erejükkel tombolni fognak. **Tombolni fognak azért, mert az ember annyi rosszat, annyi szennyet, annyi megfertőzött erőt adott bele a természetbe.** Pedig a természet és a természettörvény tisztítólag hat a Földre és az azt körülvevő atmoszférára és ezáltal lehetővé teszi az ember részére, hogy itt élhessen és munkálkodhassék. Legyen veletek Isten segítő ereje és kegyelme! Isten veletek.

2. A bibliai jelenségekhez hasonló szellemtani esetek(*)

Most pedig - az ígért magyarázat előtt, de annak könnyebb megértéséhez - szellemtani eseteket sorakoztatunk fel.

a./ Direkt szellemhang(*)

Igen ritka a „direkt szellemhang”-nak nevezett jelenség, amikor is bizonyos kísérletek alkalmával, de néha spontán, egy vagy több láthatatlan intelligencia beszél emberi módon és ú.n. szellem-materializáció nélkül, miközben a beszédet többen is hallják. Ez a direkt szellemhang tulajdonképpen ősrégi jelenség és lényegében megegyezik a Bibliában leírt következő esetekkel: *Mózes az égő csipkebokornál, Krisztus Urunk keresztelésekor, Saulnak damaszkuszi útjakor, az Úr színeváltozásakor*. 1848 után, a modern spiritizmus eljövetelkor többször volt hallható ez a direkt hang. Napjainkig aztán mindinkább fogyott, de most ismét sűrűbben találkozhatunk vele. Jelenleg (1928) a legmegbízhatóbb médiumok e tekintetben George Valiantine /USA/, Margery /angol/, Mirabelli /brazil/. Hogy nem a médium hasbeszéléséről van szó, egyszerűen az bizonyítja, hogy a médium is beszél ugyanakkor, amikor egy vagy több szellemhang hallható. Sokszor a médiumnak vizet is kell a szájában tartania vagy azt beköti. A jelenség maga nagyon rejtélyes. A szellemi vezetők szerint a direkt hang a médium asztrális gégefője által létesül. A legmeggyőzőbb, ha valakinek sikerül egyik kedves halottjával, az ő élethű hangján, közvetlenül beszélgetnie. Az egyik ilyen eset a következő:

George Valiantine most kb. 54 éves és egy New York melletti kis helységben szerény kisiparos. Általa a spiritizmus sok és értékes hívőre tett szert. Hatalmas irodalom foglalkozik vele. Csak angolul beszél, azonban általa sok élő és holt nyelven beszélő szellem nyilatkozott. A leghíresebb szeánszainak egyike az volt, amidőn Mr. De Wickoffnál találkozott a híres angol íróval, Mr. Bradleyvel, amely ülésen a világfi, cinikus és szkeptikus Bradley a leglelkesebb spiritisztává vedlett át. Ez Arlena Towers-ben történt, 25 mérföldnyire New York-tól. Mr. De Wickoff orosz születésű, keresett és gazdag amerikai ügyvéd. Ő már előzőleg is foglalkozott a spiritizmussal. Viszont Bradley alig hallott róla valamit; teljesen szkeptikus volt, és mégis arra volt hivatva, hogy a világnak rövidesen olyan spiritiszta könyvet adjon, mely igen sokaknak nyújtott vigaszt és okulást. („A csillagok felé” - „Den Ste men entgegen”, - ezt követte a „The Wisdom of the God” - Isten bölcsessége.)

Egy nap - úgymond Bradley - De Wickoff barátom azt kérdezte tőlem, akarok-e egy spiritiszta szeánszon részt venni? Tréfára vettem a dolgot, tehát készséggel igent mondtam. 1923. június 16-án ismerkedtem meg Valiantine-nel, aki igen szimpla ember benyomását tette rám. A vacsorán csak négyen - mind férfiak - voltunk, és csak vizet ittunk. Ezt külön hangsúlyozom, hogy azt ne gondolják, mintha részegek lettünk volna. A szeánszra közép-nagyságú, egyszerűen berendezett szalonba vonultunk. Kabinet a sarokban nem volt sehol. Az ajtókat, ablakokat bezártuk s én mindent megvizsgálhattam, hogy cinkostársak ne jöhessenek be. A jelenlévők mind komoly és kutató úriemberek voltak. Wickoff a médium kézcsuklóira fényszalagokat tett. Székeken körbe ültünk, kb. ötlábnnyira egymástól. *A középén két alumínium trombita állt, a végük fénylett.* A villanylámpát eloltották s én lassan csodálkozni kezdtem, hogy olyan eszes világfi, mint De Wickoff, ilyen balgaságokra pazarolja idejét. Mind jobban bosszankodtam s végül, 20 perc leforgása után, az egész dolgot mélységesen megvettem. Közben pedig először beszélgettünk, mert szünetnek nem volt szabad keletkeznie, azután énekeltünk, mégpedig borzasztóan; újra beszélgettünk és újra himnuszokat énekeltünk.

Csak annak örültem, hogy társaim nem látták arckifejezésem mély megvetését. Egyszerre azonban különös szünet állt be s én hirtelen és holtbiztosan éreztem, hogy egy ötödik személy jelent meg a szobában. Egy bájos női hang lett hallható, mely engem nevemen szólított és igen elérzékenyedettnek látszott. De engem ez nem hatott meg és én hidegen csak azt mondtam, hogy „igen!” A hang örömteljesen szólalt meg újra: „Óh, Dennis, mennyire szeretlek!” A szavak telítve voltak felvillanyozó szépséggel és kellemmel; még a legnagyobb színésznőktől sem hallottam ily bájosan mondva. Gondolkoztam, vajon ki lehet, aki engem annyira szeret, de nem találtam senkit! „Kérem a nevét!” - kértem - és a felelet „Annie” volt. Ekkor aztán mindent megértettem, de még további bizonyosságot akartam. Kértem tehát a teljes nevét. „Én Annie, a nővéred vagyok!” És beszélgetni kezdtünk tiszta, értelmes hangon, akárcsak a hétköznapi életben és amit ott egymásnak mondtunk, csodálatos örömmel volt telítve. A többi ülészők is minden szót hallottak. Egyik sem tudott semmit a privát

dolgaimról, sőt azt sem, hogy nekem egy nővérem tíz év előtt halt meg. És amit mondott, az mind oly jellegzetes volt. 15 percig beszélgettünk, és csak olyan dolgokról, amit csak mi ketten tudhatunk! Az öröm átítatta a beszélgetésünket, az örökkévalóság hálás boldogsága, a továbbélés biztos öröme, a természetfölötti haladás biztonsága és a megfoghatatlan megértésének hajnalhasadása volt osztályrészünk. Megígérte, hogy másnap újra eljön s egy „jó éjszakát”-tal búcsúztunk, sőt egy csók is jól hallható volt! Életem legmegragadóbb élményén estem át! Még csak azt említem meg, hogy Valiantine többször egyszerre beszélt a szellemhangokkal. A trombitákat csak egy vagy két szellem használta, ha a hang nagyon gyenge volt. A többi szellem közül kiemelem a médium szellemi vezetőjét és volt sógorát, Bert Everett-et, aki 18 évvel előbb halt meg. Pár kérdést intéztem hozzá a szellemek életét illetően; Bert könnyen és értelmesen válaszolt. „Szeretet az élet főrugója. Gyűlölet a rossz befolyás. Csak egy nagy realitás van és az a halhatatlanság”, mondta többek közt.

Ettől fogva Bradley hívó spiritiszta lett, aki az ügynek nagy szolgálatokat tett.

b./ Direkt szellemírás(*)

A médiumitásnak azon fajáról lesz szó, amelyhez, mint mindenféle szellemi nyilvánuláshoz, médium kell ugyan, de amely-nél a médium egészen passzív szerepet visz: - a szellemek közvetlen, vagyis direkt írása ez. **A médium csak jelen van, de ő nem ír, hozzá sem nyúl az íróeszközökhöz, ennek ellenére szellemektől - emberi nyelven szólva - közvetlenül szellem kézből, szellemek ujjai által kapunk írást, rajzokat.** Erre a legrégebb példákat a Szentírásban olvassuk, Mózes II. könyvének 31:18; 32:16. fejezeteiben, amidőn az Úr saját kezűleg, bizonyára magasabb szellemekkel, Mózes és Áron jelenlétében írja a két kőtáblára a Tízparancsolatot; továbbá Dániel könyvének 5. fejezetében Belthazar lakomáján a falra egy titokzatos kéz írja a nevezetes „Mene, Thekel, Ufarsin”-t. Az egész világon feltűnést kellett a francia báró *Guldenstubbe Lajos* (1820-1873), akinek, valamint nővéreinek jelenlétében a két ókorbeli jelenséghez hasonlóak jöttek létre. Guldenstubbe már 1850-ben, tehát körülbelül 3

évre az amerikai rochesteri titokzatos kopogásokat követően a médiumok tisztán gépies írását igyekezett Franciaországban meghonosítani annak érdekében, hogy ez frappáns módon dokumentálhassa a szellemvilág létét, és ezért ő buzgón imádkozott Istenhez. 1856. augusztus 1-jén az az ötlete támadt, vajon nem írhatnának-e a szellemek közvetlenül, médium direkt közvetítése nélkül, mint ez a Szentírásban, Mózesnél és Dánielnél írva van. Vett tehát egy levélpapírost s egy meghegyezett írót s betette egy dobozba, azt bezárta kulccsal, amit mindig magánál hordott, és a kísérletről senkinek sem szólt. A papír 12 napon keresztül tiszta maradt, de augusztus 13-án, legnagyobb csodálkozására, néhány titokzatos vonást vett rajta észre. E napon tízszer megismételte e kísérletet, minden félóra elteltével tiszta papírost téve ugyanabba a dobozba s mindannyiszor siker koronázta kísérletét. Másnap húsz kísérletet tett, de a dobozt nyitva tartotta s le nem vette szemét róla, s ekkor látta, hogy a nyert írásnál a ceruzát meg se mozdították. Ezentúl írón nélkül, csupán egy tiszta papírlapot tett vagy maga elé az asztalra, vagy régi szobrok talapzatára, urnákra, szarkofágokra. Miután a szellemek közvetlen írásának valódiságáról több mint harmincszor megismételt kísérlet által meggyőződött, első gondja volt ezen „csoda” tényleges létezését másokkal is közölni. Legelőbb nemes szívű barátjához, d’Ourches grófhhoz fordult, aki aztán hat szeánsz után 1856. aug. 16-án este láthatta Guldenstubbe lakásán e kiváló jelenséget. Ezután d’Ourches gróf több mint negyvenszer látta a közvetlen szellemírást hol otthonában, hol pedig Guldenstubbe-nál, a Louvre-ban, a Saint-Denis-i székesegyházban, a montmartre-i temetőben stb. Később, október havában d’Ourches gróf Guldenstubbe hozzájárulása nélkül is kapott több rendbeli direkt írást a szellemeiktől, ezen írások egyike anyjától volt, aki húsz év előtt hunyt el.

Guldenstubbe több mint kétezer kísérletet vitt véghez 1856-1869 között, európai és amerikai tudós és szavahihető szemtanúk előtt. A szemtanúk odaözlése igen nagy volt, különösen miután Guldenstubbe egy francia. „La réalité des Esprits” (Léteznek szellemek) című írásában élményeit közzétette. 1858-ban pedig nővérével együtt egy utazást tett Észak-Európában, Svédországban és Szent-Pétervárott 1864-ig. Guldenstubbe misztikus képességei

növekedőben voltak. 1859-ben a parketten Guldenstubbe akkori összes ismerőse szeme láttára és az annyira ismert szombat esti - 8 órától éjfélig tartó - fogadónapokon nagy és titokzatos jelek mutatkoztak, különböző színekben. Az összes jelenlevők látták 30 gyertya világánál, ahogy képződtek és ismét eltűntek. Ha egy érzékeny egyént eme jelekre állítottak, azonnal elaludt; ilyen módon többen váltak jó direktírású médiumokká, például Shakowsky herceg. Ezek a különös jelek maguktól képződtek és maguktól enyésztek el, és 1861-ig tartottak, amidőn Guldenstubbe médiumi ereje egy mérges rovar csípése után beállott nehéz betegség következtében hanyatlani kezdett. Nővérének médiumi ereje 1863-ig egyre növekedőben volt, amidőn egy hosszas betegség eme kísérleteket félbeszakította. 1856-ban a direkt szellemírások legtöbbször irónnal látszottak írva lenni, mivel Guldenstubbe kísérleteit ezzel kezdte; később a direkt írással legtöbbször nem tartalmazott az írónhoz hasonló anyagot. London, Párizs és Dieppe múzeumaiban és templomaiban sok jegyet kaptak, melyek egy, a római cementhez hasonló, vereses anyaggal voltak írva. Néha veres tintával vagy plajbásszal látszottak írva lenni, ismét máskor fehérrel vannak fehér papirosba vésve. A parkettán megjelent titkos ábrákat pedig, melyek Guldenstubbe lakásán voltak észlelhetők, fehér, kék és piros krétával látszottak rajzolva lenni; ezek gyakran vagy 100 különféle vonalból állottak, néhány másodperc alatt szemtanúk előtt képződtek és 3 vagy 5 perc múlva, néha azonban csak másnap, sőt harmadnap tűntek el, és összefüggésben állottak az egyiptomi hieroglifekkel és asszír-chaldeai-héber jegyekkel.

Guldenstubbe több mint 2000 próbát tett a direkt írás terén, 20 különféle nyelven, több mint 500 személy előtt, akik ők maguk adták hozzá a papirost. A direkt írással legtöbbször Franciaország és más országok legnevezetesebb templomainak kriptáiban és történelmi nevezetességű kastélyaiban és palotáiban jöttek létre, továbbá nevezetes emberek szobrai, síremlékei előtt. A francia királyok és királynék emlékeinél Dagoberttől XIII. Lajosig, Blanka királynétól egészen Mária Antoinette-ig néhány titokzatos ábrát és nevük kezdőbetűit rajzolták le Saint-Denis-ben, Versailles-ban

és Fontainebleau-ban. Ezek a titokzatos szellemjegyek néha spontán gyógyulást eredményeztek betegeknél. /Év. 1903/14. sz./

c./Szellemkéznek direkt és spontán materializációja(*)

A privigyei kézjegy

/Ámon Vilmos írása az Égi Világosság 1907/2. számában/

A privigyei kegyesrendiek székházának könyvtárában egy igen érdekes emléket őriznek. Az emlék egy felül üveglappal ellátott fekete szekrénykén van, amelynek oldalán régi bronzírozással jelezve van a tartalom a következő módon: „Manus dextra inusta libro in Colleg. Privid. Schol. Piar 10. Aprilis Anno, 1696. a Piae mem. Illrmo de Rudno Stephano Kada; Eppo. Transylv. pro sui deliberatione e Purgatorio se insinuante.” A szekrény egy 1667-ben kiadott cseh nyelvű Bibliát tartalmaz, amelynek vaskos födele és a századik lapszámig terjedő lapjai át vannak égetve, mely átégetés egy tökéletes emberi jobb kezet ábrázol és csodás eredete folytán, mint értékes emlék, méltán számot tarthat arra, hogy vele és a kapcsolatban álló történettel bővebben foglalkozunk.

Az Úr ezerhatszázkilencvenhatodik esztendejében április hava furcsa módon köszöntött be a privigyei kegyesrendiek kolostorába. A hó legelső napjának éjjelén olyan zakatolás, láрма és háborgás verte fel a különben csendes ház nyugalma, hogy a jámbor életű lakók valamennyien sápadt, félelemtől megnyúlt, álmatlan arccal jelentek meg a kora reggeli órákban a ház templomában. Vallatták a cselédséget, hogy nem juthatott-e valaki észrevétlenül a házba, hogy annak békességét zavarja. Átkutattak minden szobát, minden zugot, hogy a rejtélynek nyomára jöjjenek, de nem találtak semmi gyanúsat, semmi rendkívülit, ami megmagyarázhatta, felderíthette volna az ijesztő zaj okát. Este, amikor imára összegyűltek, valamennyien remegve gondoltak a közeledő éjszakára, amely ismételten visszahozhatja a félelmetes órákat. És a remegés csakugyan indokoltnak bizonyult. Éjfél tájon először erős suttagás hangjai törték meg a csendet, majd erősbödött a zaj és úgy hangzott, mintha valami rettenetes vihar száguldott volna végig a széles folyosókon. Később megszűnt a zaj. Majd az

egyik, majd a másik szerzetes szobájának ajtaján hallatszott a láрма. Dörömbölés, türelmetlen zörgetés, erőteljes kopogás riasztotta fel az imáikban elmerült, rettegő papokat és órákon át kínoztta őket a félelemteljes erejével. Reggel a házfőnök összegyűjtve a ház összes lakóit, a templomba vezette őket és órákon át tartó ájtatos imával ostromolták az eget, hogy távolítsa el tőlük a szellem incselkedéseit és adja vissza a nyugalmat a ház népének.

Az imádság azonban nem használt és a következő napokon ismét csak megismétlődtek az éjjeli háborgatások. Ezerhatszázkilencvenhat április tizedikén este ismét együtt találjuk a ház népét. Tanakodnak, töprengenek, hogy mit tegyenek a szellem üldözései ellen. A jámbor és tudós Hanacius felszólal:

- Kedves testvéreim az Úrban! Nem akarok jóslatokba bocsátkozni, de erősen hiszem, hogy a tíz nap óta nyugtalankodó szellem háborgatásai megszűnnek, félelmetes zakatolásai elnémulnak, ha mi Istenbe vetett hittel és férfias bátorsággal állunk a bekövetkezendő események elé. Hisz, amint láttuk, nem rosszindulatú szellemmel van dolgunk. Azt senki el nem vitathatja, hogy egy túlvilági lényel van dolgunk. Nos, hát legyen. Mi is mindannyian halandók vagyunk. Halandók, akivel ma, vagy holnap egy világban leszünk. Én bizton hiszem, hogy ez a szellem valamit kíván tőlünk, és ezért keres föl bennünket. Nos, ha kíván, teljesítsük a kívánságát, hacsak módunkban áll. Álljunk a sarkunkra. Legyünk férfiak, és álljunk oda a láthatatlan szellem elé, hogy megkérdézzük tőle háborgatásának okát.

Hanacius szavait valamennyien helyesléssel fogadták és mindannyian szent fogadalmat tettek, hogy félretéve a rettegést, kérdést fognak intézni a dübörgő szellemhez. Koromsötét, zimankós áprilisi éjszaka volt. A hideg, metsző északi szél sípolva, jajgatva söpörte végig a kisváros utcáit. És e zúgás ellenére mégis mély álomba merülten nyugodtak a szerzetesek szobáikban. Egy se gondolt a megjelenő szellemre, egyik se várta félelemtől reszketően a rémítő zörgetést, a rettenetes kopogást. Nem várta senki sem, de mégis megjelent a szellem. Amint beköszöntött az éjfélelő óra, Herchl József klerikus ajtaján zajos dörömbölés hangzott. A

mélyen elszenderült ifjú felrettent álmából. A kopogás pedig újból és még erősebben ismétlődött. Az ifjúnak eszébe jutott az este tett fogadalom és félénk, gyenge hangon kérdezé:

- Ki vagy te, aki éjjelenként háborgatni jössz?

A szellem pedig tiszta, érthető, csengő hangon válaszolt:

- Kada István, erdélyi püspök szelleme vagyok.

- Mit kívánsz tőlünk? - kérdezte mindjobban nekibátorodva az ifjú.

- Figyelj szavaimra és jól jegyezd meg azokat. Lelkem a tisztítóüzben szenved. Oly kínokat érzek, amelyeneket ti érezni és felfogni nem vagytok képesek. A véghetetlen jószág, a kiapadhatatlan Szeretet azonban megengedte, hogy megváltassam a további gyötrődés alól. Ez vezetett hozzátok, ez kényszerített arra, hogy titeket háborgatva éjszakáitokat megzavarjam. Azért jöttem éppen hozzátok, mert földi életemben többeket szenteltem fel a kegyesrendiek közül, többeket avattam az Úr szolgálivá közületek. Hallgass meg és tégy kérésem szerint. Kérlek benneteket, kedves testvéreim, küldjete valakit társaitok közül Mária-Cellbe, hogy az ott három misét mondjon el tisztítóüzben szenvedő lelkem szabadulásáért. Megértetted szavaimat?

Az ifjút nem rettentette meg a földöntúli hang, sőt érezte, hogy szívének szilaj dobogása megszűnik és nyugalma, bátorsága teljesen visszatér.

- Megértettem mindent - felelé a szellemnek -, de én csak egy szerény tagja vagyok e háznak s félek, hogy szavaimnak nem fognak hitelt adni, hanem előadásomat csak látománynak, álomnak fogják gondolni, amely csak az izgalmban megfeszített agy rémlátása vala.

- Mit kívánsz tehát, hogy higgyenek neked?

- Adj valami jelet, jámbor szellem. Jelet, ami nem származhatik földi lénytől. Jelet, amely kétségtelenül beigazolja, hogy beszéltem veled, hogy ébren voltam és hogy nem álomlátás, nem képzelet szülte a közöttünk lefolyt jelenést.

- Bizonyítékot kívánsz? Kézzel fogható, szemmel látható tanúságát megjelenésemnek? Legyen a te kívánságod szerint. Íme kézjegyem!

A legutolsó szóra rettenetes mennydörgésszerű robaj keletkezett, amely alapjaiban megrázta a vastag terméskőből épült falakat; *az asztalon fekvő cseh Bibliából pedig kékes láng csapott fel*, amely egy pillanat múlva eltűnt és azután csendes lett minden. A tomboló vihar is megszűnt, az eső is elállt. A dübörgésre felrettent szerzetesek ijedten ugráltak ki ágyaikból és egy önkéntelen sugallat hatása alatt siettek Herchl szobájának nyitott ajtaja felé. Az elmondotta a történeteket *és megmutatta a szellem hátrahagyott jelét a cseh Biblián, amelynek vastag fedele és száz lapja át volt égetve, hogy egy rendes emberi kéznek a hűséges és pontos lenyomatát ábrázolja*. Herchl előadása mély benyomást gyakorolt az összegyűlt szerzetesekre akik nyomban elhatározták, hogy először is jegyzőkönyvet vesznek fel az esetről, azután pedig még a következő nap folyamán útnak indítják azokat, akik a Mária-Cellben tartandó három mise elmondása végett távozni fognak.

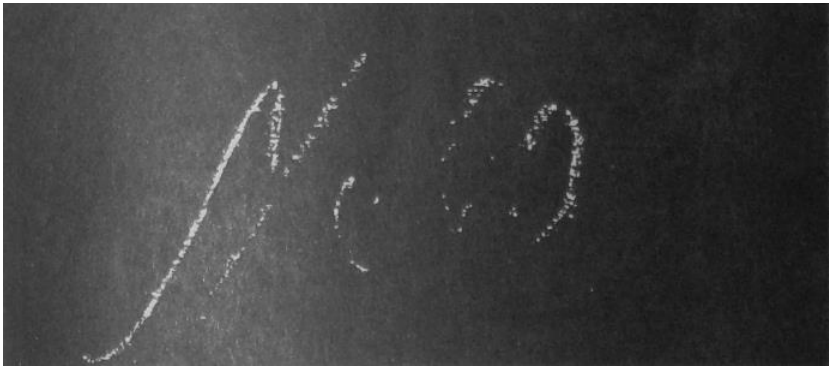
d./ Csodás dolgok a gráci Silbert Mária fizikai médiumnál (*)

Vannak médiumok, akikkel kapcsolatosan teljes világításnál, sőt fényes nappal is fordulnak elő spontán okkult fizikai jelenségek, éspedig a médiumok ébrenlétében. Ezek közé tartozik az egyik gráci médium, Silbert Mária úrnő is. Ő nem hivatásos médium, mint Amerikában és Angliában többen. Silbertné, mint spiritiszta, Isten különös kegyelmének tartja azt, hogy médiumítása van, s így abból üzletet nem csinál. Médiumításával részben a tudományt szolgálja, részben pedig az őt meglátogató emberek hitét erősíti meg azzal, hogy meggyőzi őket a túlvilág létéről, különösen azokat, akik még nem estek teljesen a materialista világnézet rabságába. Ez az oka annak, hogy eddig még nem tett szert olyan hírnévre, mint pl. Eusapia Palladino, akivel a tudomány kiváló egyéniségei kísérleteztek. Ezt írja *Max Georg-Albert Brückner a berlini „Zeitschrift für metapsychische Forschung”* egyik 1931. évi számában, amit az „Égi Világosság” 1931/11. száma átvett, és most abból idézünk részleteket.

„A számtalan, az én és több gráci orvos jelenlétében lefolyt ülésen előfordult jelenség közül most csak néhány meggyőző esetet kívánok ismertetni. „Nell”, az állandóan jelen volt értelmes

lény, bizonyítékát akarta szolgáltatni a túlvilági titokzatos és tudatos erőknek és ennek bizonyítékait ekként szolgáltatta:

a./ Nellnek aláírását óhajtottuk látni. Én egy palatáblát hoztam magammal egy ahhoz kötött palavesszővel. A táblát - miután azt az orvosok gondosan megvizsgálták - papírba csomagoltuk és lepecsételtük. A becsomagolt táblát az asztal alá helyeztük és a lámpát eloltottuk. Hamarosan három kopogás hallatszik. Világosságot gyújtottunk. A táblát vigyázva kicsomagoltuk s a fekete tábla közepén Nell neve volt látható, úgy, amint az alábbi kép mutatja.

Az ülésen részt vevők már régóta óhajtották megismerni a kontroll szellemként működő, magát Dr. Nell Ferencnek nevező intelligens, láthatatlan lényt. Beszereztem tehát egy szobrásztól megfelelő agyagpépet s azt elhelyeztem egy lapos tepsiben. Először is meg kellett tudakolnunk, hogy lehetséges lesz-e Nellt rábírní, hogy arcvonásait az agyagpépbe benyomja. Ekkor kopogásokkal jelezte, hogy igen. Erre az agyagpépet tartalmazó tepsit az asztal alá helyeztük, láncot képeztünk, és a szobát elsötétítettük, mindnyájan azt óhajtva, hogy Nell arcképét nyomja be az agyagpépbe. A médium kezei és lábai természetesen szoros ellenőrzés alatt állottak, habár a leghitlenebb sem gondolhatott arra, hogy Silbertné a sötétben kezeivel vagy lábával Nell képmását kialakíthatja. Megfelelő jelre világosságot gyújtva, az agyagon egy erőteljes férfiarc halvány kontúrjai látszottak. Ezzel azonban a dolog még nem volt befejezve. Bizonyára a médiumi erő nem volt

elégés, hogy a kép teljesen kialakulhasson, azért a képet elzár-
tuk egy szekrénybe. A következő, szigorú ellenőrzés mellett tar-
tott ülésben még mindig nem volt teljes a kép. A harmadik ülés-
ben sem alakult ki teljesen a kép, de mert egy intelligens férfiarc
most már elég határozottan kialakult, elhatároztuk, hogy a formát
kiöntjük. Ezt Bécs egyik kiváló klisékészítő intézetében lefény-
képeztettem s aztán a fényképről klisé készíttettem, amelynek le-
nyomata itt látható, amely világosan régebbi időbeli tudós férfi
arcát tünteti fel, aki magát Dr. Franciscus Nell-nek nevezi s azt
állítja, hogy a 17.-ik század második felében élt. Íme a kép!

3. Az ígért négy bibliai jelenség magyarázata(*)

a./ Általában

Ezek után pedig azt a kérdést tesszük fel, hogy az előzőekben hozott szellemtani esetek miként és mennyiben visznek közelebb annak a főkérdésnek a megoldásához, vajon a leírt bibliai történések csodának, vagyis Isten közvetlen beavatkozásának, avagy Általa alkotott, kezdettől és mindenkor érvényes törvényeinek meghatározott célt szolgáló végrehajtásának tekintendő?

Nem titkoljuk, mi az utóbbi nézetet valljuk, ezért válaszunk a végrehajtás technikájáról fog szólni. Álláspontunk szerint tehát a magyarázandó jelenségek létesülése nem csoda - lévén a csoda csak egy tartalom nélküli szó -, de még maga az **isteni törvény sem** - figyelemmel az 1./b/1 pontbani okfejtésünkre -, hanem az a természeti törvényeket **végrehajtó különböző fokozatú szellemek, mint irányítók és az isteni életprincípiumot /2/ magukban kódként hordozó, és azokat valósággá tevő elemi lelkek, mint gépies közreműködők cselekvésének eredménye.** Ez természetesen szellemtani definíció, lévén alapelvünk e vonatkozásban is *a tri-alizmus: a szellem, lélek* (erő), *anyag* (test) léte úgy, hogy egyik a másik nélkül értelmesen nem gondolható, mert szellem nélkül nincs teremtő-alkotó erő, erő nélkül nincs anyag-test. (További részletek az I. kötetben) Ez annyit is jelent, hogy minden szellem, így a legtökéletesebb Szellem, - Isten is - rendelkezik a fokozatának megfelelő erővel (lélek) és anyaggal (asztrál, mentál, kauzál, fényttest), így ez a felfogás máris megnyitja a felvetett kérdés megoldásának kapuját. A korábbi *spiritualista-dualista világnézet* ezen nézet hiányában volt képtelen kiállni a materializmus ostromát, mert nem tudott tökéletes választ adni arra a felvetésre, vajon hogyan képes egy végtelen tökéletességű szellemi Lény az alacsony anyagvilághoz kapcsolódni, gondviselését realizálni. És ugyanez a kritikus kérdés merül fel a jelen esetben is, amikor arról van szó, hogyan létesíthette Isten azokat a csodás jelenségeket, amelyek nélkül nem ment volna foganatba választott népének szabadítása a „szolgaság házából” és olyan erkölcsi törvények adása, amelyek aztán naggyá tették Izraelt?

Egy bizonyos: A jelen esetben nekünk sokkal logikusabb magyarázattal kell előállnunk, - és ezt részben már meg is tettük - mint amelyet az Istenhiten és a spiritualista elven alapuló dualista világfelfogás hozott a korábbi ama pogány nézettel szemben, hogy pld. a görög Zeus egy-egy fejbólintással intézte el a világok sorsát, vagy a rómaiak Jupiterje szemöldökeivel mozgatta a világegyetemet.

Másként: nem elég azt a mondást idézni, hogy a csoda ott kezdődik, ahol az értelmi megismerés bevégeződik. A két fogalom közötti űrt kell kitöltenünk logikus tartalommal. Ez következik most.

b./ Az égő csipkebokor és az égi hangnak Mózes általi észlelése(*)

Emberi gondolkodás szerint mindkettőben az a különös, hogy fénylik a bokor, de nem ég el, illetve valaki megszólal, de ez a valaki nem látható. Ennek első oka viszont az, hogy az ember, mint földi halandó, egyszerre két világnak - egy éginek és egy földinek - polgára. A két világot szigorú természeti törvény választja el egymástól, hogy a jelenben élni tudjunk. Egyikből a másikba törvényesen be- és kilépni csak a születés és a halál kapuján lehet, az ide-oda való betekintésre pedig mindössze a különböző fajta és fokozatú médiumi képesség, mint lelki tulajdonság ad lehetőséget.

Ide illik még az előzőekben alatt ismertetett isteni életerő-élet-principium /2/, mely átömlik a mindenségben, hogy mindenkor és mindenütt, áthidalva szinteket, a szellem szolgálatára álljon.

Ezek után nagyon egyszerű megadni arra a választ, hogy mitől fénylett a csipkebokor úgy, mintha az égne, de megemésztés nélkül. Igen. Mert ott megjelent a legmagasabb Szellem vagy az Ő magas Küldöttje erő- és fényáradatban, hogy földi magas Választottját, Mózeset kioktassa küldetéséről. És mert Mózes magával hozta azt a lelki képességet is, hogy Rajta keresztül szellemi lények megnyilatkozhatnak, Hóreb hegyén váratlanul előtört médiumitása és ezért tudott társalogni az Úrral közvetlen hang létesülése által. Ez volt az ő beavatása, felruházása még olyan eszközzel is, mint a varázsvessző, hogy majd azzal cselekvésre bírhatta a

szellem- és természetvilágot, utóbbiban az elemi lelkeket a bizonyágtételhez és a csodás jelenségek engedélyezett létesítéséhez. Persze a felvetett kérdésnek eme megoldását csak azóta lehet publikálni kiközösítés veszélye avagy megmosolygás nélkül, hogy a XIX. század közepén megszólaltak a Föld nivójához közelebb álló egyszerű szellemek is, akik csak kopogtak, mozogtak, majd beszéltek eszközök, médiumok útján. Kijelentéseket tettek - Mózeshez hasonlóan - a lét egyetlen logikus alapjáról: Istentől, Krisztusról, a bukott és a megváltás útját járó emberről és a szellemvilágról, beteljesítve ezzel azt a Krisztusi ígéretet, hogy „*ama Vigasztaló pedig, a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket*”. (János 14:16) És ezzel a mai ember számára a Hóreb hegyi jelenségnek, de - láthatóan majd az alábbi többinek is - tényszerűsége igazolódhatott hitének alátámasztására.

c./ A parancsolatok bevésése a kőtáblákra(*)

Az eredeti sorrenden most azért változtattunk, mert a címszóbani jelenség magyarázatának „technikája” (elnézést a szóhasználat - szándék nélkül - esetleg okozható kegyeletsértésért!) szinte teljesen megegyezik az előző jelenségnél alkalmazott „technikával”. Legelőször is hivatkozunk - a magyarázandó esethez képest - napjainkban megesett és az előzőekben dokumentált szellemi tényekre, nevezetesen: „a privigyei kézjegy”, „a grazi Silbert Mária fizikai médiumnál a Nell aláírás és arcmás”, „Guldenstube bárónálí dirtekt szellemírás” eseteire, amikor is - éppen úgy, mint a Sinai hegyi kőtáblákon - emberi kéz beavatkozása nélkül, de médiumok jelenlétében, egyrészt írásos szövegek jelentek meg különböző tárgyakon, másrészt nevet viselő szellemek által létesített különböző fizikai jelek. A bibliai szöveg hol „*Isten ujjával írt kőtáblákat*” említ, hol azt, hogy „*átadá nékem az Úr a két kőtáblát, amelyek az Isten ujjával valának beírva*”, vagy azt, hogy „*a táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának*”. Az eddig mondottakból az következik, hogy a jelen esetben nem a kéz szón van a hangsúly, és nem ez a megoldás kulcsa, hanem az a tény, hogy az előkészített üres kőtábla felett az Úr, vagy Küldött Szelleme lebegett, mint a privigyei kegyesrendiek

székházabani Biblia felett Kada István erdélyi püspök szelleme, továbbá a kőtábla közelében tartózkodott Mózes is, mint magas szellemi erőt fizikai síkra transzformálni képes közvetítő, éppen úgy, mint Privigyében Herchl József médiumi képességű klerikus a szobájában lévő cseh Biblia mellett.

A konklúzió pedig: Ha a tisztítótűzben szenvedő Kada püspök szelleme képes volt igazoltan létrehozni azt a jelenséget, hogy bizonyágtévesként kezének hű mása éghetett az említett Bibliába, annak vastag kötésén és száz lapján keresztül, mennyivel inkább megvalósulhatott tényként a leghatalmasabb Szellemnek azon akarata, hogy választott népe számára erkölcsi parancsolatok véssődjenek a kőtáblákba.

A párhuzam talán még a tagadókat is gondolkodóba ejti!

d./ A tengeren való átkeléskori lelki állapot és a mai helyzet(*)

Ilyen vagy ehhez hasonló szellemtani esettel nem tudtunk szolgálni, ezért most - a magyarázat szempontjából - nehezebb a dolgunk, mint eddig volt. De nem rettenünk meg. Nézzük csak, mi volt a helyzet, amikor Izrael fiai menekülés közben a Vörös-tenger északi részéig jutván parancsolá az Úr, hogy délre forduljanak a tengerpart közelében fekvő Tihahirót irányába? Keletről előttük a tenger, délről az egyiptomi pusztaság, nyugatról a nagy hegyek, északról pedig az egyiptomi hadsereg, mely - megbánván a nép az engedékenységet - a menekülők után eredt. Tehát emberi módon nem volt a menekülők számára menekvés. Nos, mikor e helyzetben a zsidók meglátták a távolban feléjük rohanó harci szeke-
rek porfelhőit, *„igen megfélemlének, és kiáltának az Úrhoz, és mondák Mózesnek: Talán nem voltak sírok Egyiptomban, azért hoztál el minket, hogy a pusztában haljunk meg? ...”* (2Móz. 14:11)

Mire Mózes: *„Ne féljete, álljatok veszteg, és lássátok az Úr nagy tetteit, melyeket ma fog cselekedni: ... Az Úr fog harcolni értetek, és ti csendesen lesztek.”* (14:13-14) Izrael fiainak fenti pánikhelyzete és a mi itthoni kereszténységünk veszélyeztetettsége (Kósáné kirohanása a Vatikán ellen, amitől pártja nem határolódik el, Karl-Josef Rauber nuncius pedig - miközben a Vatikán

kitüntetését hozza Orbán Viktornak - a sajtónak azt nyilatkozza, hogy *„mivel az egyház küzd az erkölcsi értékekért, mindig ki lesz téve a másként gondolkodók kritikájának... Mint ahogyan Krisztust magát, úgy a kereszténységet is kényelmetlen figyelmeztetőnek tartják azok, akik a mai élmény és élvezetvilágnak élnek... Mi keresztények bizony viharhajóban ülünk, nem mentőcsónakban!”* Magyar Nemzet. 2004. április 6.

Utóhang: *„A Szentszék rosszallással fogadta, hogy az MSZP nem határolódott el politikusától, aminek az a látszata, hogy Kócsáné a szocialista uniós politikáját tolmácsolta.”* Magyar Nemzet, 2004. április 8.) újabb párhuzamba állításra késztet, így:

Vajon nem állunk-e mi is ott rettegő lélekkel az anyagi és lelki szorongatások Tihahirótjánál? Nem kísért-e meg minket is az a gondolat, hogy életkörülményeink rendezettebben folytak, mikor még nem álltunk ellentáborban e világ teljesen elanyagiasult szellemével szemben? Hiszen ellenfelünk harci készségét tekintve, a magunk visszahúzódásában bizonyosnak látszik gyászos leveretésünk. Azonban a mi Mózesünk: Jézus, Istennek még hatalmasabb, Messiás küldötte, azt mondta, hogy: *„Nálam nélkül semmit sem tehettek”* (Ján 15:5), és így nekünk is szól az, ami Izrael fiainak aggodalmát eloszlatta: *„Az Úr fog harcolni értetek; és ti csendesen lesztek”*.

*

Ezek után pedig így következik a címszóbani jelenség általunk magyarázata, figyelemmel a természeti erőkről és azok megrendüléséről jelen kötetünkben közölt friss szellemtani ismeret birtokában is, amik szinte teljesen megerősítik a bibliai szavakat.

Mire az egyiptomiak serege megközelítette Izraelt, beállt az éj s az Úr felhője, mely eddig elől vezetett, hátrament s a két tábor közé ereszkedett népe védelmére. A felhőnek az egyiptomiak felé eső része oly sötétséget vetett azok táborára, hogy éjjel az izraeliták ellen semmit sem kezdhettek; az izraeliták felé eső része pedig nagy világosságot árasztott. E világosságnál aztán Mózes az Úr utasítására kinyújtotta vesszejét a tengerre és *„elvivé azt az Úr, erős és égető szél fújván egész éjjel, és szárazzá változtatá, és*

a víz kétfelé válék. És Izráel fiai a száraz tenger közepén menének; mert a víz olyan vala, mint a kőfal jobb- és balkezük felől.” (14:21-22)

Racionalista teológusok a tenger közismert apály és dagály jelenségével akarják a zsidók átkelését megmagyarázni. Nekünk azonban semmi nehézséget sem okoz a Biblia idevágó tudósítását hitelesnek elfogadni. Abból indulunk ki, hogy a Messiás szellemnek - amint erről az előző oldalakon szólottunk - hatalmában állott a természet elemi lelkeinek millióival ezt a nem mindennapi jelenséget is létesíteni, ami semmi esetre sem volt izgalmasabb dolog, mint magának ennek az egész fizikai világnak materializációja. Azért nem bocsátkozunk polémiába a hitetlenekkel, gondoljanak amit akarnak; mi tudjuk, hogy - a már mondottak szerint - az isteni törvények végrehajtóinak ez is kezébe adatott. És még az is, hogy amikor Izrael népe már jóformán átkelt a tenger vizében támasztott csodálatos ösvényen, az Úr engedte, hogy az egyiptomiak is utánuk eredjenek. Az Istent nem féltő gögös egyiptomiak azután seregestől ott veszttek...

A tanulság:

Valamint Izrael fiai a tengeren átmenvén, az egyiptomi szolgálattól megszabadultak, az Úr minket is így szabadít meg a „megtérés avatása” (2Móz 7:1) által a bűntől. Az Egyiptomból menekülő Jákob ivadékaival a felhőben s a tengerben Mózesbe avattattak be; mi mindnyájan, ez ellentét világból menekülő „Ádám-Éva ivadékok”, a megtérés és a Szentlélekben való részesedés által Jézusba avattatunk be. De e beavatkozásunk után is fennmaradnak az üdvöt kockáztató kísértések és veszedelmek, amelyek hasonlóak ama vészteljes pusztához, melyen Izrael népének átköltöznie kellett.

e./A „tíz csapás” és a természeti törvények(*)

Ennek kapcsán a mágiáról kell szólnunk részletesebben. Íme:

Mágián varázslat, bűbájosság értendő, ami földöntúli erők összegyűjtését és alkalmazását jelenti. Kétféle mágia van: **fehér** és **fekete**. A fehér mágia jó és tiszta, melyet csak az Úrtól nyerhetünk. Nagy kegyelem ez, mely a mennyei erők halmozódásából

áll, és csak olyan emberek kapják, akik az Úr útjain járnak. A legendkívülibb szellemi jelenségei lehet vele létrehozni az Úr nevében és a szeretet erejével. Ezek a mágikus erők leküzdnek minden betegséget, eltávolítanak minden rosszat és veszélyt, amik az embert kísértik. Jézus szavai szerint:

„A hívőknek ismertető jelük pedig ez: az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak /merészseljük megjegyezni és leírni, hogy utóbbi alatt médiumitás értendő, és ismételt utalunk az I. kötetre, ahol ez a lelki képesség részletesen tárgyalva van/, kígyókat vesznek fel, halálos ital meg nem árt nekik s ha a betegek kezüket rávetik, azok meggyógyulnak.” (Márk 16:11)

A fehér mágiának ellentéte a fekete mágia, mely gyűlöletből, önzésből és irigységből táplálkozik. Ez erőit nem az Úrtól kapja, hanem a túlvilág gonosz, bukott szellemeitől. A vele foglalkozók erejüket rendesen önző célokra, gonoszságra, vagy babonára fordítják s az Úr legnagyobb ellenségei. Erre a varázslásra, erre a bűbájosságra mondotta az Úr, hogy kárhozat, ezt tiltotta Mózes és minden próféta. Ugyanígy a szellemtan. A fehér mágiában a javuló lélek oldó és építő erőket mozgat meg, melyeket részben az ellentét forgásából von ki, részben a felé áramló segítő szellemfluidokból halmoz (böjtölés, imádkozás), míg a fekete mágiában az ellenszegülő lélek a hatása alá kerülő épből előbb erőelvonással nyomorékot csinál, hogy az így rablott erővel azután tettszése szerinti változásokat létesíthessen a természeti erők rendjében. (Rontás, igézet, ráolvasás, megszállva tartás.)

Már szólottunk arról, hogy a régi műveltség központjaiban, Egyiptomban, Babilonban, Ninivében a varázslók hivatalos zárt testületet, az uralkodó legközvetlenebb tanácsát képezték. Az egyiptomi varázslók fellépése a fekete mágia okkult mesterkedése alapján súlyos támadást jelentett Isten szentségével és fenségével szemben, azonban Mózes és Áron ténykedéseikhez fűződő fehér mágia fölénye már a harmadik Isteni jelnél megmutatkozott. A Fáraó bűbájosai is akartak szűnyogokat támasztani „és nem teheték meg”.

„És a bűbájosok mondák Fáraónak: Az Isten uja ez!”

A mágusok tapasztalván a szolgálatukba hajtott okkult hatóerők csődjét, megrettenve ismerték be, hogy Mózes és Áron Istentől való küldetése mellett nyilvánvalóan maga az Isten hatalmi ereje tanúskodik. Gondolkozásba ejtő, hogy az Úr minden különös jelenség létesítésénél a jeladást Mózesre bízta. Ez eszünkbe juttatja Jézus eme mondását:

„Az Atya szereti a Fiút s mindent hatalmába adott.” (Ján 3:35)

Amint Mózes az Úr Fáraó istenévé tette, vagyis fölé rendelte teljhatalommal, úgy ruházta fel Isten Jézust is teljhatalommal.

„Minden hatalom az enyém a mennyben és a földön.” (Máté 28:18)

„Nem is ítél meg az Atya senkit; a Fiúra bízott minden ítéletet, hogy a Fiút kiki úgy tisztelje, ahogy az Atyát tiszteli.” (Ján 5:22-23)

Tehát Mózes ebben is előképe a Messiásnak. Hogy a Messiás pedig tényleg Isten közvetítő szelleme, erre nézve álljon itt a következő idézet Jézus szavaiból:

„Amit néktek mondok, nem magamtól mondom; az énbennem lakó Atya dolga foly itt.” (Ján 14:10)

Itt adva van tehát ismét az összehasonlítás a régi, az új és a legújabb időkre vonatkozóan. A hasonlóság oly nagymértékű, hogy azt nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Most a gőgös és konok egyiptomi népet ért csapásokról értekezünk. Izrael fiai hittek abban, hogy az egyiptomiakat az ő menekülésük érdekében éri a csapás. De az egyiptomiak nem puhultak meg. Utol is érte őket a végzet a tengernél.

Tanulság:

Napjaink elbizakodott, Istent és szellemet tagadó, csak az anyagot imádó hatalmasainak nem kéne elgondolkozniuk a mostani - nagyon sokban az egyiptomi csapásokra emlékeztető és könyvünk utolsó oldalain felsorakoztatott rendkívüli időjáráson, stb., hogy végre észre térjenek, fejet hajtsanak, mert az egyiptomi végső sors csakis így lesz elkerülhető?!

f./ Témazárásként: Csodák -vers

Csodák

ApCsel 3:1-8

*Péter és János imádkozni mentek
szent templomába nagy Jeruzsálemnek,
A kapunál ott - alamizsnát várva -
egy béna koldus feküdt. Orcájára
írva egy élet dermedt szenvedése,
amelynek talán sehol sem lesz vége ...*

*Péterre néz; csonttá aszott karja
kérésre mozdul s halkan elsóhajtja:
„Bár ez az ember alamizsnát adna!...”
És Péter szólt: „Ezüstöm, aranyom nincsen”
(- honnan is lenne nékem pénzem, kincsem,
de tudom, hol van a gyógyulás, az élet -)
„azért amim van, azt adom néked:
a názáreti Jézus szent nevében
kelj fel és járj!”*

*... Most megrándul a koldus béna teste,
talpra szökik és zokogva-nevetve
fut a templomba; Péter, János nézik;
hosszannája sír - ujjong a nagy éjig!!!
... Fénysugár ömlik a szentélyen végig ...*

*Közel kétezer év telt el már azóta,
s a mi Urunk, a világ Megváltója,
égbe szállt régen. - Mégis csodák járnak!!!
Eget ölelő szép szivárványt látnak
kik vakok voltak. Szavára az Úrnak
bús, poklos lelkek most is megtisztulnak,
s penészes, sötét szívodúkba érve
melegséget szór az Igének fénye.
Új Magdolnáknak patazkik a könnye
tavaszt álmodó fekete rögökre,
mert ráismertek - a föld útját járva -*

*az áldott Mester lábának nyomára ...
Van itt Lázár is, ki halálból ébredt;
a bűn sírjából hívta ki az Élet;
szeretetsugár szikrázik le, áldva
„a jobb részt választó”, szelíd Máriákra
s a mi népünket az Úr Maga óvja
minden veszélytől: „az utolsó óra
munkásait”...*

*Csodák történnek most is, úgy mint régen,
a názáreti Jézus szent nevében!*

/Somlyódy Fernandine, ÉV. 1941/4 sz./

V. Fejezet Maguk a parancsolatok (2Móz 20:1-17)

1./ Általában(*)

Mind a zsidó, mind a keresztény vallásnak, akárcsak a szellemtannak is alaptételét képezi az Egyisten „törvénye”, mely a legszabatosabban a **Tízparancsolatban** jut kifejezésre. E parancsolatokat az Úr a Sinai hegyen nyilatkoztatta ki Mózesnek, az Újszövetségben pedig megerősítette azokat a megígért Messiás útján. Érdemes tehát e parancsolatokkal behatóbban foglalkozni, és azokat a szellemtan nyújtotta megismerésekkel meg is világitani. Tesszük ezt főleg azért, hogy kézzelfoghatóan bizonyítsuk a „materialista erkölcsi felfogásnak” azt a súlyosan téves és sokakat még ma is félrevezető tételét, amely szerint *az erkölcs mindössze csak történelmi jelenség. Létrejött, változása kizárólag gazdasági, valamint egyéb társadalmi viszonyok szankció nélküli függvénye, amelyek sem lelkiismeretben, sem vallásos értelemben vett bűn terhe alatt nem kötelezőek. Szerintük ugyanis nincs folytatása a földi életnek, ezért az emberi cselekedetekkel sem kell elszámolni. Erre röviden annyit mondhatnánk: **Meg is látszik a jelenlegi állapotokon, a fennálló teljes társadalmi csődön, a korrupció mélységén!** Emiatt tehát szükséges - tanulságként - az ezzel szembeni álláspont kifejtése így: Minden elmélet - tehát a marxista-materialista elmélet is - akaratnyilvánításokat, cselekvési szabályokat is képvisel, tehát minden ilyen elméletnek van erkölcsi jelentősége. Amennyi az elméletben a belső **igazság**, ugyanannyi az erkölcsi érték. Ebből folyik, hogy az erkölcstannak **végül az abszolút igazság keresése is kell, hogy legyen**, következményekkel járó **köteleességek elismerése mellett**. Abszolút igazság keresése és legalább létének elismerése nélkül ugyanis csak relatív igazságokhoz jutunk, amelyek viszont nem elegendők az óhajtott végső emberi cél, a társadalmi béke és a harmónia eléréséhez. Ez a benső vágy és indíttatás vezetett aztán a társadalmi erkölcs követelményeit meghaladó ismeretek kereséséhez, majd annak elismeréséhez, hogy az erkölcsi szabályoknak kell lennie fel-*

tétlenül is minden időkre szóló kötelező erejének, amelyek lelkiismeretben és vallási értelemben vett bűn terhe mellett kötelezzenek.

Így aztán - kimondjuk - **a bűn fogalmát** az emberek a vallások tanaiból szerezték meg, hiszen ezt megtaláljuk már a bálványok körül áldozó papok, varázslók, előljárók rendszabályaiban is. A vallások tana, amely a lélekben gyökerezik, az Újtestamentumban ad érett gyümölcsöt. Az Ótestamentumban és a legtöbb ősvallásban a gyümölcs még - a különböző félremagyarázás folytán - helyenkint éretlen. Ebben az állapotban a tan még úgy tűnik fel, mintha csak a láthatóan elkövetett rossz cselekedetet minősítené bűnnek, - sőt a jó és rossz értelmezésében is ugyanezt a felületességet mutatja. Az Újtestamentum már rámutat a lélek vétségeire, amelyek a kis botlásokban is nagy horderejűek. Szinte lebecsülni látszik a testben kifejezett bűnöket a lelkiekkel szemben, amikor azt mondja: „*Ne azoktól féljete, akik a testet ölik meg, hanem azoktól féljete, akik a lelket ölik meg*”. A társadalmi erkölcs és ennek őre: a bíró csak a tettenért bűnöst, azaz azt az embert ítéli el, akire a bűncselekmény rábizonyítható. Azonban ő is a tettestől, vagy még inkább a tettől távolabb keresi az okot - az értelmi szerzőt, a felbujtót, és ha talál olyat, szigorúbban megbünteti, mint magát a tettest, akinél viszont enyhítő körülményül tudja be. Tehát öntudatlanul is érzi, hogy a bűnösre valamilyen személytől, vagy körülménytől eredő uralkodó befolyás olyan erős hatást gyakorolt, hogy maga a végrehajtás talán nem több egy gépies cselekedetnél. Krisztus az értelmi szerzőt, a felbujtót sohasem keresi másban, csak az ember saját lelkében. Kötelességévé teszi, hogy magára vigyázzon; hogy féljen azoktól, akik a lelkét megölhetik, akik rossz befolyásukkal erkölcsi halálát okozhatják. Az igazság, a bűn és az erény fészke ugyanis a lélek, de ide nem juthat be a földi bíró, mert nehéz vasajtó állja az útját: a képmutatás. Az ember tele van ugyanis rossz tulajdonságokkal, bűnökkel, a bűn látása pedig undort gerjeszt, tehát ajánlatosnak tartja annak eltakarását. **A bűn kritériumát** megtaláljuk az Ótestamentumban lefektetve, a **Tízparancsolatban**. A Tízparancsolatban felsorakoznak mindazok a vétségek, amelyek egyáltalán előfordulhatnak az emberi életben, éppen azért a társadalmi törvénykönyvnek

is alapja. A társadalomerkölcs tehát magában foglalja a valláserkölcset is, azonban a társadalomnak vannak materiális világnézetű tagjai, akik a Tízparancsolatban előforduló, kizárólag az Istenre vonatkozó részeket behelyettesíteni kénytelenek, akár magával a felettük álló társadalmi erkölccsel akár az ismeretlen mozgatóerővel - mert ha ezt nem tennék, kibírhatatlan űrt éreznének maguk körül. A bűnök képét tehát mind társadalmi, mind vallási erkölcs szempontjából megadja a Tízparancsolat és mindegyike egy-egy kategóriára vonatkozik.

Legáltalánosabban:

A Tízparancsolat két részből áll. Az első négy az Isten iránti szeretetre vonatkozik, a többi hat a felebaráti kötelességekre.

Ezt Jézus így határozza meg:

„A legfőbb parancsolat: szeresd az Istent mindenekfelett, teljes szívedből, teljes elmédből - és a második ugyanolyan parancsolat: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”

Az utóbbi hat parancsolatot pedig egybefogva így összegezi:

„Ne tedd másnak azt, amit magadnak nem szeretnél, és úgy cselekedjél mással, amint szeretnéd, hogy veled cselekedjenek mások!”

A legfontosabb tudnivaló pedig a parancsolatok sorrendjére nézve az, hogy noha az Istenre vonatkozó résszel kezdődik, az ember mégsem kezdheti el ott, hanem csak a felebaráti szereteten. Hiába vallásos, hiába ismeri a törvénykönyvet, ó és új formájában, hiába citálja a legszebb teóriákat az isteni eszméről, hiába ostromolja őt fanatizmussal, ha felebarátja ellen aktíve vétkezik, vagy ha csak elhanyagolja, nem szereti az Istent, csak önmagát dédelgeti benne. Vagy amikor az ember különböző vallások dogmáiba burkolózva felekezeti békétlenséget támaszt, hatalmi igényekkel, csalárd frázisokkal harcol, az ő nevében jogtalanul ítélkezik, hamisan esküszik, letagadhatatlanul bizonyosságot tesz arról, hogy az Istennek szent nevét hiába veszi ajkára. E parancsolatra a világi törvénykönyvben kevés büntető paragrafust találunk, dacára a történelemben feltüntetett vagy elhanyagolt drasztikus büntényeknek: a vallási üldözéseknek, lázadásoknak, statáriumioknak, keresztesháborúknak, inkvizícióknak stb.

2./ Egyenkint(*)

Az I. parancsolat: Én vagyok az Úr, a te Istened

„És szólott az Isten, mindezeket a szavakat mondván: Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptom (a szenvedés) földjéről, a rabszolgaság házából. Idegen isteneid ne legyenek neked szíнем előtt.”

Az első parancsolat tulajdonképpen az egész Ótestamentum isteni pecsétje. Mert Ő, az Isten egyedül az, akinek sem a földön, sem az égen, sem alakban, sem gondolatban hasonmása nincs. Ő az, aki mindent teremtett, akinek minden engedelmeskedni tartozik, s ezért egyedül csak Ő imádható. Ő az, aki nem csak a zsidó rabszolgákat vezette ki Egyiptomból, hanem kivezet valamennyiünket Krisztus által a szolgaság országából, a Földről, a születés és halál birodalmából az örökélet ígéret földjére. Igen ám, de ezen főparancsolat óta majdnem négyezer év telt el. Az emberiség óriási fejlődésen ment át értelmi szempontból, ami odavezetett hogy elérkezve a Kr. u. XIX. századhoz az isteni parancsokbani hit helyett a tudására büszke **ember egyszerűen istentagadó lett**, és ez - sajnos - napjainkban még nagyobb mértékben tetten érhető, főleg az ú.n. tudomány világában. Lássunk erre egy a XX. század első harmadából való odaírti olyan példát, amely minden vonatkozásban alátámasztja a mózesi törvény első parancsolatának nélkülözhetlenségét.

a./ A földi parancsszegés szellemvilági következménye

pedig - ígéretünkhöz híven - lássuk az alábbi tanulságos példát:

Ész és szív, avagy a tagadók és hívők állapota odaát

Egyleti ülésünkből Pál és Mária beszélő médiumok útján. 1928.

okt. 7.

(Pál médium életrajza az I. kötetben található)

Pál médium (szellemtársaihoz intézve szavait): Nos uraim, úgy látszik, nagyon famózus helyzetbe jutottunk. Kerestünk egy imádkozó embert, /az előző ülésen egy szerzetes szelleme jelentkezett, akit a szellemvilágban tudós szellemek akartak eltántorítani istenhitétől/ azt nem találtuk, hanem találtunk helyette egy egész sereget, és hallották önök, tudós professzor urak, ezt az imádságot? Persze, hogy hallották. Nekem, mondhatom, a hátamon a hideg futott végig, mert hogy valaki egész érzésvilágát bele tudja önteni **egy képzelt lényhez** intézett imába, ez igazán minden képzeletet felülmúl. Valóban, ha nem szoktuk volna meg a katedráról a tömegeknek való tanítást, azt kellene mondanom, hogy zavart vagyok. Jó, jó, uraim, azért én csak elvégzem majd a dolgom, nem kívánom, hogy önök közül valaki is felváltson engem; ha ezt a katedrát én foglaltam el, ez bizonyára azt jelenti, hogy nekem kell elmondanom azt, ami az adott körülmények közt elmondandó. Mindenesetre azt megállapíthatjuk, hogy balgaság volt annak az egyetlen embernek utána szaladni és úgy vélem, hogy akik ott maradtak, okosabban cselekedtek, mint mi. (A kortagokhoz:) Uraim, nem láttak önök egy naiv szerzetest? Közülünk ugrott meg az illető, mindenütt keressük és azt véljük, hogy talán itt feltalálhatjuk. De nem látom itt.

Körvezető: Nem tudjuk, kiről van szó. Itt megnyilatkozott ugyan nemrég egy szerzetes testvérünk hasonló módon, mint te nyilatkozol most.

Pál m.: Nem hiszem, hogy hasonló módon nyilatkozott volna meg, de úgy látszik, az lehetett, mert valószínűleg ő tanította meg önöket imádkozni. (Az ülés előtti imára céloz.) Mert képzelje csak el, uram, honnan, honnan nem, közénk vetődött ez a naiv, egyszerű ember és nekünk, a tudósoknak kezdte magyarázni azt, amit önök is hisznek, hogy **Isten van és más efféle dolgokat**. Azután mi munkába vettük őt ki-ki a maga szakmája, tudása szerint, alapos érvekkel támadva naiv és képzelt Istenét, de ez a semmitmondó ember keményen állta a harcot. Persze az ő egyházi ideológiájával és rabulisztikájával dolgozott, mégis a vita vége felé egy kicsit ingadozni látszott; és amikor mi már azt hittük, hogy végre sikerül a tudás világosságával megszokott vallásos formájából kiemelni, valahogy egyszerre eltűnt közülünk. Azóta

néhányan - jó egynéhányan vagyunk itt - feladatunkká tettük, hogy ezt az embert megkeressük, és nem fogjuk sajnálni a fáradtságot és felvilágosítjuk őt annyira, amennyi még szükséges. Mindenütt kerestük, itt is keressük. Ön mondja, hogy járt itt, de mi nem látjuk, úgy hogy nem tudom, nem kellene-e továbbmenünk?

Körvezető: Azt hiszem, hogy nem. Ha úgy érzitek, hogy nektek igazatok van - te képviselvén természetesen a többieket is - akkor ezt nekünk is elmondhatjátok, mi mindig hálásak vagyunk, ha abból a világból, amelybe mi is menendők leszünk Isten akaratából, hallunk valami olyant, ami a mi ismereteinket szaporítja.

Pál m.: Nem is hittem volna. Tudós professzor urak, mit szólnak önök ahhoz, hogy ez az ember imádkozik és mégis áhítozik a tudomány világossága után. Ez igazán sajtáságos jelenség. (Egy másik tudóshoz.) Maradjon csak kérem, maradjon, ön mindig fel akar engem váltani, pedig hát valljuk meg őszintén, hogy ön a tudományban elég szegény, csupán leleményesség és furfang van önben; ezt elismerem, ezt nem tudom utolérni és ezért jó néven veszem öntől azt a gondolatot, hogy álljunk helyt és próbálkozunk meg ezekkel az emberekkel; végre ezek többen vannak, mint az a naiv lélek. Próbáljuk ezeket meggyőzni, talán kerül közülük olyan, hiszen úgy látszik, iskolázott emberek. Fájdalom, nők is vannak köztük és komoly tudományos megvitatás nők jelenlétében roppant nehézségekkel fog menni, hiszen a nők érzelmi lények, náluk mindig annak van igaza, aki szebben beszél, vagy máskülönben jobb benyomást tesz. De ha már így van adva a szituáció, mit tegyünk, nem áll jogunkban kérni, hogy ők távozzanak el. Parancsoljon tehát, uram, mivel lehetünk szolgálatukra, mit óhajtának tudni, amiben netalán eddigi tudásuk még fogyatékos, mi nagyon szívesen szolgálunk felvilágosításokkal.

Körvezető: Hogy őszinte legyek, én voltaképpen nem tudományos ismeretekre vágyakozom és ennek annál kevésbé találnám helyét most veled szemben, - bocsánatot kérek, hogy ezt a bizalmas megszólítást használom, később meg fogod érteni, hogy miért -, hanem minekutána mi még emberek vagyunk, te pedig testet levetett szellem, vagy testtől függetlenül ténykedő lélek

vagy, nem tudom miképp alakítottad ki a magad részére vonatkozólag felfogásodat, mi arra lennének kíváncsiak, hogy ti miképp találtátok fel magatokat abban az új világban, amelybe mi is átmenendők leszünk?

Pál m.: Ebben az új világban mi együtt vagyunk és együtt élünk - hogy egészen röviden érintsem csak azt, amit ön kérdezett - az emberi lélek vagy szellem - végre a szó mindegy; a lényeg a fő - mi egy más létállapotban vagyunk, mint voltunk a Földön, de lényegében alig történt velünk valami változás; azt mondhatnám, hogy előny és hátrány körülbelül ellensúlyozzák egymást. Nevezetesen példának okáért, sokkal könnyebben mozgunk, pillanatok alatt vagyunk ott, ahová menni akarunk, dacára annak, hogy éppen olyan tömör testünk van, mint volt - hiszen láthatja -, azután gondolataink kicserélése is könnyebb; most ugyan egy kicsit nehezen megy, de rendes körülmények között roppant egyszerűen beszélünk egymással. Mihelyt mondani akarok valakinek valamit, az illető már tudja, hogy mit akarok mondani, és ez bizonyos szempontból kellemes, de néha nagyon kellemetlen. Mert méltóztatnak tudni, az embernek végre megvan a maga egyéni véleménye, nemcsak az eszméket és gondolatokat, hanem az egyéneket illetőleg is, és ezek a vélemények nem mindig a leghízelgőbbek, és ezek köztünk olykor némi *kontroverziákat* (*nézeteltéréseket*) idéznek elő. Ez az, ami kellemetlen; ez nem volt az előző létformában. Más kellemetlenségek is vannak, de azokra nem akarok most kitérni. Mindenesetre az, hogy mindig együtt vagyunk, nem a legkellemesebb, mert olyan egyén, aki hozzá volt szokva ahhoz, hogy néma hallgatóság fogadja el azt, amit mond, elvégre magához hasonlók között nem érzi magát olyan kényelmesen, mert mindenki azt hiszi itt, hogy többet tud a másiknál, pedig én tudom, hogy mindenki kevesebbet tud, mint én. (Szellemtársaihoz:) Kérem, ne tiltakozzanak! Én ezt a köteles szerénységgel mondom, de méltóztatnak tudni, talán kevésbé iskolázottak ezen a téren, vagy talán rövidebb ideje vannak itt, mint én. Ez okozhatja ellentmondásukat. Hogy azonban a dologra térjek, azt mondhatnám önöknek, de ezt a legjobb akaratú tanáccsal, hogy hagyjanak fel az imádkozással és erre egyáltalában ne gondoljanak egy pillanatig se. Itt ebben a világban, amelyben most vagyunk, nincsen

semmi sem másképp, és ha önök azt gondolják, hogy azt a központi centrális intelligenciát, amit önök maguknak elképzelték, majd itt meg fogják találni, akkor nagy csalódásban lesz részük.

De hiszen nem is találhatják meg, mert az nem létezik, egyszerűen azon oknál fogva, mert nem is létezhetik, hiszen minden néven nevezendő embercsoport, vagy szekta, vagy akármiféle közösség egészen más alakban képzelte el magának ezt a képzelt lényt, úgy hogy tulajdonképpen ez nem is létezhetik, hanem csak a képzeletnek szüleménye. Gondolják csak el, uraim, hogy példának okáért egy egyszerű ember, egy szántóvető hogyan képzelel el magának azt a fogalmat, hogy Isten. Egy nagyszakállú, öregembert képzél el maga felett valahol az égben (köztudomású pedig, hogy ég nincs is) és azt képzelel arról, hogy neki jó termést ad, vagy rossz termést. Ha esőt ad, akkor szereti őt ez az Isten, ha szárazság van, vagy dögvészt ad, akkor nem szereti. Ebben merül ki az ő Istenről alkotott felfogása. Ez az egyik forma. Az egészen primitív vadember - hiszen önök hallottak róla - egy szörnyeteget képzél el Istenének, amely mindig ellene tör, és hogy megengesztelje, áldozatokat hoz, állatokat gyilkol és éget meg annak a képzelt valakinek, sőt embertársát is meggyilkolja és áldozatul hozza. Annyi esze már neki is van, hogy rendszerint a haragosát gyilkolja le, hogy az Istennek tessenek. Az egyházak, a vallások és a mindenféle felekezetek által alkotott istenekről talán nem is kell említést tennem, mert hiszen elgondolhatják azt önök is, hogy egy Jupiter, egy Zeusz, egy Izisz, egy Visnu, egy Allah és egy Jehova, mind-mind az illető papi kaszt találmánya azért, hogy bizonyos nagy, monumentális érdekeket szolgáljanak. És a népnek végre is mindegy, akárhogy hívják azt, aki őt elnyomja és rabságban tartja, elfogadja ezeket az ú.n. isteneket és áldozatokat mutat be nekik, imádkozik hozzájuk. Elgondolható, hogy ezek nem lehetnek realitások, hiszen ezeket mind vagy az érdek, vagy a fantázia szülte. De ön azt mondhatná, hogy vannak egészen intelligens, tudományos műveltségű emberek, akik a mostani kultúr színvonalon állanak és akik mindenütt jelenvalónak tekintik az Istent. Ezek a panteisták. Eszembe jut róluk az a gyermek, aki a sötét

szobában fél, és hogy kevésbé remegjen, egy képzelettel lényel hangozó beszélgetést folytat. Nos, az ember is ilyen sötétségben élő szegény lény.

Körvezető: Úgy van.

Pál m. (szellemtársaihoz): Nos látják uraim a hatást?! Ez az ember mondta, hogy sötétségben él és nem veszi igénybe a tudomány lobogó fátylóját, amely ezt a sötétséget bevilágítja. Éppen úgy remeg és fél, mint az a gyermek a sötét szobában és fantáziájával benépesíti a sötét mindenséget, azt mondván, hogy Isten mindenütt ott van és megfogja annak kezét és elhitegeti magával, hogy most kevésbé fél, mint annak előtte. Uraim, nekünk ezt a kérdést tudományosan meg kell vizsgálnunk, és a különböző istenfogalmakat egymásra *projiciálva (vetítve)* megkeresnünk azt az állandó lényezetet, amely mindezekben azonos. Valami konkrétumot mindezekben. Én egyetlen konkrétumot állapítok meg mindezekben és ez az, amiről beszéltem: a félelem. Minden ember belsejében él ez a leghatalmasabb érzés, a félelem, amely szülte a különböző istenfogalmakat és ezért annyira heterogén az; de egyben minden ember megegyezik, hogy a saját maga által elképzelt Istenhez imádkozik, hogy kevésbé féljen.

Körvezető: De ezt talán nem lehet mindenkire mondani, például nem azokra az ún. intelligens emberekre, akik szerintek a tudományban is megállják a helyüket. Azok talán mégis rájöttek arra, hogy kell valamiféle oknak, intelligenciának, mint eredendő oknak lennie; ezekről talán mégsem lehet azt mondani, hogy ezek félelemből keresik őt és találták meg őt. Különben pedig engedj meg; hogy közbevetőleg azt kérdezzem tőled, hogy miért foglalkoztok ezzel a kérdéssel?

Pál m.: Engedje meg uram, de ennek a kérdésnek megválaszolását, ha megengedi és el nem felejt rá figyelmeztetni, beszédem végére tartogatom.

Körvezető: Rendben van.

Pál m.: De nem mondaná el, uram, aki úgy látszik szószólója az egész igen tisztelt társaságnak, hogy önök erről a kérdéstről hogyan gondolkoznak, mert hiszen a tudományos megvitatás megköveteli a kölcsönös *konciliánsságot (békülékenységet)*.

Körvezető: Ez természetes dolog, kedves testvérem, de mi erről a kérdésről egészen másképp gondolkozunk.

Pál m.: Még mindig?

Körvezető: Mondhatom, hogy annak oka, hogy mi egészen másképpen gondolkozunk, éppen az a tapasztalatunk, amelyet éppen most veled szemben észlelünk. Itt t.i. jelentkezik valaki abból a másik világból, ahol az elhalt embereknek testet levetett szellemei élnek. Tehát az ember intelligens része tovább tevékenykedik úgy, amiként tevékenykedett a Földön. **Mi ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy tényleg a földi léttel nincs semminek sem vége, vagyis a test levetése után megmarad egy bizonyos intelligens rész, mely továbbfejlődik, tovább gondolkozik, tovább következett.** Ha ez így van, akkor okvetlenül gondolkozunk kell afelett, hogy ezek az intelligens elemek, ezek az intelligens erők honnan jöttek, mi célból jöttek és miképp kerültek abba a helyzetbe, hogy előzetesen mint emberek jelentek meg a Földön. Megértesz engem?

Pál m.: Igen, igen, nagyon érdekel minket.

Körvezető: Nyomon követtük ezeknek a megnyilatkozó szellemeknek tanításait és ezeknek tanításaiból sok mindenféle ismeretet szereztünk, amelyeket semmiféle tudományos könyvben a Földön megtalálni nem lehet. Természetes dolog, mert tanításuk egészen más világnak más létállapotaiból származik. Mi arra törekedtünk, hogy gondolatainkat és érzelmeinket mentesítsük a földi tudás és a földi tudomány előírt szabályai és béklyói alól és egyszerűen érzéseink révén akarjuk átvenni ezeket a tanításokat.

Pál m.: Nem tudományos módszer.

Körvezető: Hogy tudományos-e, vagy sem, az a dolog lényegén nem változtat. **Elég az hozzá, hogy a földi, porlandóságnak ítélt test elmúlik és abból mégis valami intelligens rész megmarad, amit mi meg tudunk érteni, amelynek kijelentését tudomásul tudjuk venni és akkor okvetlenül rá kell jönnünk arra, hogy az embernek halhatatlan, örökéletű része is van, aminek olyan Valakitől kell származnia, Aki ilyen örökéletű és intelligens lényeket alkotni és teremteni tud.** Továbbmenve gondolkozásunk folyamán, fájdalommal állapítottuk meg azt,

hogy nincs a Földön olyan ember, aki lelkét folytonosan foglalkoztatva sem tud kielégítő választ adni erre, mindaddig, míg bizonyos tekintetben ugyanazt nem cselekszi, amit a tudomány, amely sokszor egyszerűen hitelt ad bizonyos állításoknak és kijelentéseknek.

Pál m.: Mihelyt ezek be vannak bizonyítva.

Körvezető: Nem okvetlenül. Gondolj csak a hipotézisekre. Mi is először bizalommal viseltetünk a kijelentések iránt, mert különben sohasem mennénk tovább egy lépéssel sem.

Pál m.: Nem tudományos módszer.

Körvezető: Röviden és egyszerűen mi érzéseinkből és gondolatvilágunkból következtetve nem tudjuk másképpen elképzelni létezésünk megfejtését, mint úgy, hogy azt egy feletünk álló, mérhetetlenül tisztább, tökéletesebb és mindeneket áttekintő és fenntartó intelligens erőből származtatjuk, Attól, akit mi Istennek nevezünk.

Pál m.: A mi kutatásunk eddig a múltra vonatkozólag nem terjedt olyan messzire, mint az önöké. Egészen igazságosaknak kell lennünk. **A kutatásunk természetszerűleg nem nyúlt vissza elmúlt földi életünkre, és e valóban meglepő dolog. Nekünk ezzel az eddig nem ismert gondolattal foglalkoznunk kell. Jóllehet, hogy ez megint visszavezet arra a képzelt lényre, mindamellet ez a kérdés el nem odázható!** Egyelőre azonban arról az önök szerint mérhetetlen magasan lévő intelligenciáról szeretnék beszélni. Ugyebár kimutattam kézzelfoghatóan, hogy annak az isteneszmének oka a félelem, az emberek félelme. Így van azután a többivel is. Nagyon nehéz közelebb jutnunk egymáshoz, amikor az egyikünk egészen érzelmi, a másikunk tisztán értelmi síkon mozog, és azt kérdezem, miből magyarázzák meg önök, hogy ez a centrális intelligencia a tökéletességnek a hordozója? Miből magyarázzák meg a tökéletlenségeknek azt a végtelen sorozatát, ami a Földön, de a Föld határain túl is van? Mivel magyarázzák meg azokat a szörnyű ellentéteket, amelyek rombolásban és kataklizmákban törnek ki? *Mivel magyarázzák meg azokat a hihetetlen variációkat az emberek életében, amelyek minden egyes embert mássá tesznek? Véleményünk szerint, ha ez a cent-*

rális lény olyan tökéletes, akkor nem lenne szabad a mindenségben planétáknak összeütközniük. Egy végtelen bölcsesség csak ki tudja számítani azoknak útját, hogy ilyen ú.n. véletlenek elő ne forduljanak! Félre ne értsék, uraim, érzelmeiket megbántani nem kívánom. De az egyik ember nyomorult koldus, sötét odúban születik görvélykóros szülőktől; egész életén keresztül kenyérenél egyéb nem jut neki, korán a sírba dől, vagy rémévé lesz az egész társadalomnak; a másik biborban és bársonyban születik, szolgák serege lesi minden mozdulatát, és ha egy szót kiejt, az mint világ-raszoló bölcsesség kerül a sajtóba, hirdetik dobszóval ország-szerte és úgy tekintik, mint valami istent. Honnan magyarázzák meg önök ezeket a szörnyű fájdalmakat igazságtalanságokat, különbségeket? Nem egyeztethető ez össze az abszolút jósággal, bölcsességgel, mindenhatósággal? Talán sokat kérdezek egyszerre, örülnék, ha csak egyre is feleletet kaphatnánk. Igaz ugyan, hogy ez a felelet nem fog kielégíteni minket, mert a mi igényeink nagyok, de talán közelebb hozhatná gondolkozásunkat az önökéhez. (Szellemtársához: Jó, az önét nem!) Én sem azért mondom, mintha a tudomány álláspontját fel akarnám adni, de talán így közelebb jutunk az igazsághoz.

Körvezető: Ezt mi körülbelül a következőképpen gondoljuk megfejtani. Az anyagi világban bizonyos tüneményeket, jelenségeket látunk, amelyek egy megdönthetetlen és igazságos törvénynek, mint oknak létezésére vezethetnek bennünket. Látjuk az anyagi világban a fejlődést, amely felfelé törekszik a növényen, állatvilágon keresztül az embervilágba, de nem látjuk az emberi világ fejlődését tovább, csak itt-ott tekintünk bele, mint a jelen alkalommal, amikor egy emberi testét levetett intelligencia nyilatkozik meg, ugyancsak egy ember által és nekünk gondolatait és érzelmeit előadja. Úgy, amiképp az anyagi világban láttuk ennek a fejlődésnek, mint az ok és okozat törvényének megnyilatkozását, éppúgy el tudjuk képzelni, hogy ez az ok és okozat törvénye az egyes egyének életében is megnyilatkozik.

Pál m.: Képzelné? Itt a baj!

Körvezető: Most azonban arra az álláspontra helyezkedem, hogy éppen korlátolt látókörünknel fogva látunk olyan keveset, és ez nem zárhatja ki azt, hogy ismereteink körét ne zárjuk le a

földi élet tapasztalataival, hanem feltételezzük, hogy a testet levett szellem olyan helyre is elkerülhet, ahol egészen más nézőkörből, más tapasztalatokat tud magának szerezni a törvényeknek egymással való összefüggése tekintetében. **Ha mindent, még az anyagi világot is törvények kormányozzák, akkor kell, hogy az erkölcsi, lelki világot is bizonyos törvények kormányozzák és hogy miután minden törvénynek következetesnek és igazságosnak kell lennie, azért, mert mi nem tudjuk megfejteni az egyiknek vagy másiknak életében látható kontrasztokat, még nem következik az, hogy olyan Igazság ne léteznék felettünk, amelyet mi még nem ismerünk.**

Pál m.: Engem csak az érintett nagyon fájdalmasan, hogy mindez a képzelőerőn alapszik, ami labilis bázis egy életfilozófia megalapítására. Szeretnék most megfelelni előbb feltett kérdésére. Azt mondotta ön, hogy mi a célunk a tudomány búvárkodásával? Megmondom. Az emberek egy részét a vallás, az istenszeme már nem tartja pórázon, túlhaladtak ezen a gyermeki felfogáson, most értelemmel megalapozott életfilozófiára van szükségük, az emberek másik részének azonban ez meg sok. Nos, uraim, egyetlen nagyhatalom van, amellyel az emberiséget abból a kátyúból ki lehet emelni és ez a tudomány. Az embereket közelebb kell hozni a felvilágosodás fáklyájához, szerezzenek maguknak tudást, amennyit csak szerezni képesek, mert a tudás reális, a hit pedig lidércfény. Az emberek ott, ahol magasabb intelligenciára tettek szert, finomabbakká lettek, erkölcsileg is fejlődtek, bár a tudomány ma még gyermekcipőben jár, de ha lelkesültséggel, igaz akarattal és erőfeszítéssel törekszenek az emberek arra, hogy mindegyik a lehető legnagyobb tudást érje el, higgyék el nekünk, uraim, az emberiség általában sokkal tűrhetőbb viszonyok közé kerül, sokkal jobban elsimulnak a kontrasztok, sokkal jobban megfogyatkozik a szenvedés a Földön. Ez a mi célunk a tudás terjesztésével, ezért szeretném, ha önök ehhez a gondolathoz csak valamivel, csak egy kicsivel is közelebb kerülnének.

Körvezető: De kedves testvérem, a legközelebb álló kérdés mindenkire nézve, amit önmaga előtt és önmagával szemben felvethet az, amit még eddig a tudomány sem fejtett meg, hogy

nekem, mint élő, gondolkozó, cselekvő léleknek mégis csak talán tudnom kellene, hogy miért vagy honnan jöttem, hová megyek, mi a célom és rendeltetésem, kinek akaratából, kinek teremtő erejéből láttam napvilágot és jelentem meg ott, ahol vagyok? Erre nekem a tudomány nem ad semmiféle felvilágosítást. Mit tudod te, hogy feletted miféle más világok vannak és hogy azokon a más világokon milyen intelligens szellemlények jönnek-mennek, öltenek testet és távoznak el megint és hogy azok hová mennek folytonosan, a kiszámíthatatlan és elképzelhetetlenül fontos evolúciónak keretén belül?!

*

Most Mária médium útján más szellem szólal meg:

Mária médium: Mélyen tisztelt tudós úr! Meghajlok a tudománya előtt. Hallgatjuk itt magamfajtájúak nagyon sokan.

Pál m.: Úgy? Nem is láttam önöket eddig, hová bújtak el?

Mária m.: Mert mi olyan kicsinyek vagyunk, hogy a tudósok, akik magasan hordják a fejüket, nem láthatnak meg bennünket. Tőlünk ugyan nem is tanulhatnának sokat, de mert éppen a konkrétumról van szó, engedelmet kaptam, hogy egy kérdést intézzek önhöz, mélyen tisztelt tudós úr, vagy tudós urak, ha megengedik, és lesz kegyes nekem felelni rá.

Pál m. (leereszkedően): Nos, attól függ! Hadd halljuk a kérdést!

Mária m.: Furcsa felelet, hogy attól függ! Aki tudós s úgy szeretné boldogítani az emberiséget az ő tudományával, az ne mondja, hogy attól függ, hogy mi lesz a kérdés, hanem azt mondja, hogy megfelelek rá, hiszen azért tudok olyan sokat. Képzelden el, mélyen tisztelt tudós úr, egy nagyon-nagyon szegény, nyomorult és nyomorék embert, akinek semmije sincs a földkerekségen más, mint egyetlenegy botja, amelyre támaszkodik. És ha ez a botja nem volna neki, akkor az útszélén pusztulna éhen, mert nem tudná magát továbbvonszolni. Ez a bot az, amely továbbsegíti, amely alkalmat és módot ad neki arra, hogy felkeresse azokat a, mondjuk, jószívű embereket, akiknél megélhetését megtalálja. Nos, most képzelje el, hogy ön ép, egészséges, minden

jóban dúskáló ember és ennek a szegény nyomoréknak kezéből kivieszi a botot és messzire elhajítja.

Pál m.: Az mindenesetre nagy hitványság lenne.

Mária m.: Nem én mondom, tessék csak megjegyezni, hogy mit mondott!

Pál m.: Nos, akárki is, végre is a nyomorékot felemelni kell, nem pedig eltaszítani. Ez az első kötelességünk.

Mária m.: Lássá, mélyen tisztelt tudós úr, ez a szegény Föld telve van ilyen nyomorultakkal, ilyen nyomorékokkal, akik nem tudják megtalálni táplálékukat, akik leroskadnak a megpróbáltatások súlya alatt és nincs nekik másuk, mint az az egy Istenük, az a hatalmas, az a jóságos, az a magasztos Lény, aki minden gyermeke felett uralkodik, aki minden gyermekének megengedte azt, hogy keresse Őt és ha látja, hogy az keresi Őt, kijelenti magát neki és azt mondja: Itt vagyok, gyermekem; míg rám gondolsz, amíg engem keresel, addig ne félj! Hiába mondják neked, akik olyan nagyon sokat tudnak, hogy Én nem létezem! Akik ezt mondják nektek, azok ki akarják kezeteikből a botot, szájaikból a kenyeret venni; azok törvénytelenül cselekszenek és azoknak a tudománya el fog enyészni, mint az értéktelen lim-lom, mert nem állhat meg semmi Isten nélkül! Bárki, bármilyen életet élt is át, bármennyit áldozott is a tudománynak, az mind semmivé lesz, összeomlik mindaddig, amíg nem lesz meg neki az a hatalmas botja, amelyre támaszkodtunk.

Én egy nyomorult féreg voltam a Földön, nagyon nehezen ke-
restem a kenyeremet; én úgy, mint az előbb mondotta, ott születtem egy kicsiny odúban, keservesen éltem, sokat éheztem, nem volt alkalmam tanulni semmit. Beteg édesanyámtól csak azt tanultam, hogy amikor nagyon éhes vagyok, tegyem össze a keze-
met, boruljak le az előtt a Lény előtt, akit nem láttam soha, akinek jóságát nem is volt alkalmam tapasztalni, olyan nagyon szegény voltam, és mondjam azt: „Uram, a Te gyermeked arra tanított bennünket, hogy imádkozzunk Hozzád, hogy add meg nekünk mindennapi kenyerünket!” Szegények voltunk, nélkülöztünk, szenvedtünk, fáztunk de megvolt az Istenbe vetett hitünk, az a mi erősségünk, amelyet észokkal nem lehet megmagyarázni, amelynek a lélekben kell élnie és amelynek jutalmát itt, ebben a

világban találtuk meg. Enélkül akarnak az embereken segíteni, így akarnak nekik valamit nyújtani, ami őket előbbre vigye? Lássá kérem, én ideát boldog vagyok és hálásan köszönöm Istenemnek, hogy alkalmat adott a Földön szegénynek lennem, hogy adott nekem egy édesanyát, aki szegény és beteg volt ugyan, de megtanított engem arra, hogy van Isten és Ő nem fog elhagyni bennünket. És én most olyan kimondhatatlanul boldog vagyok, mert lépten-nyomon látom az én Istenem kegyelmét, az Ő kimondhatatlan jóságát. És engem megszegyenyít az, hogy önöknek, a nagy tudósoknak, akik egész életüket azzal töltötték el, hogy tudományukkal kivegyék a kenyeret a szegények kezéből, önöknek mindezt elmondhattam. Megértett engem?

Pál m.: Megint olyan érzésem van, mint amikor ez az ember itt imádkozott. Az a fanatizmus, ami itt megnyilvánul, szinte hideg borzongást vállal ki a hátamon. Mindenesetre igen különös hely ez, ahol az érzések vibrációja olyan erős, hogy engemet is csaknem hatalmába kerít. Mindenesetre nagyon különös hely ez, és úgy látszik, vizsgálat tárgyává kell tenni ezt a terepnumot, amit eddig nem méltattunk elég figyelemre: az érzelmi világot. Ropant érdekes! Úgy látszik valami új tér nyílik meg számunkra, mellékes, hogy kioktatásszerű és leckéztetésszerű modorban nyílik meg ez az ajtó. Nem tesz semmit, a jóakarát kétségtelen.

Mária m.: Én a felebarátaimért könyörgök a jóságos Istenemhez, azokért, akik szegények és nélkülöznek, de még jobban sajnálom azokat, akik nem ismernek Téged, Istenem! Ők nem tudják, hogy milyen végtelenül szegények, nem tudják, hogy milyen szánandók, ha Téged nem akarnak ismerni! Könyörgök Hozzád, Istenem, légy irgalmas hozzájuk, hisz nem tudják, mit cselekszenek, amikor felebarátaik szájából kiveszik a kenyeret, a Te kenyeredet, Istenem, a lelkükből pedig ki akarják irtani a Te nevedet, jó Atyám, és azt hiszik, hogy jót cselekszenek. Édes Istenem, adj nekik alkalmat és módot arra, hogy olyan szegények lehessenek, mint amilyen én voltam, annyit szenvedjenek, amennyit én szenvedtem a Földön, hogy megismerjenek Téged, hogy milyen végtelen jó vagy és mennyire szereted a Te gyermekeidet. Áldd meg ezt a hajlékot, édes Istenem, segítsd meg ezeket az embere-

ket, akik itt vannak, de segítsd meg különösen azokat, akik láthatatlanul töltik be ezt a hajlékot, hogy egy pillanatra se felejtsek el, hogy Te vagy, Te létezel, Te kormányozod a mindenséget és megkönyörülsz szegény gyermekeiden. Viszontlátásra!

Pál m.: Mi ez itt? Az imént még csak mi voltunk itt és ezek az emberek, és most hemzsegnék körülöttem. Elgondolhatatlan tömeg; hol voltak ezek eddig? Vagy csak ennek a másik valakinek a beszédét hallgatni jöttek ide, ránk nem voltak kíváncsiak? Hiszen eddig még ebben a világban mást nem láttunk, mint azt a naiv szerzetest, akit most szintén itt látok köztük. Mondd kérlek, hogyan jöttek ezek mind ide?

Körvezető: Ez egy iskola, amelyet abból a célból alapítottak, hogy az emberek a túlvilági lényekkel való közlekedés révén bizonyos betekintést nyerhessenek az örök élet törvényeibe és ezekből a tapasztalatokból, kinyilatkoztatásokból és kijelentésekből, amelyeket tőlük hallanak, felépítsenek maguknak egy igazi, elfogadható és lelküknek boldogulását, nyugalmát biztosító hitet és meggyőződést, amely nemcsak ebben a földi életben elégíti ki őket, hanem az azt követő túlvilági életben is, ahol te vagy. Ezek a testvérek itt voltak mindannyian addig is, míg te nem vettél rólok tudomást. Ennek az a magyarázata, hogy ti annyira el voltatok telve magatokkal és tudásotokkal, fölényetekkel minden mások felett, hogy csak ti tudtok valamit. Azonban tévedtetek, mint ahogy sok mindenben téved az ember és tévedni fog időtlen időkön át. Nem kell ettől megijedni, kedves testvérem.

Pál m.: Hát mi nem ijedünk meg, de egyre engedje meg, hogy visszatérjek. Azt mondta ön, hogy nyilatkoztak itt mások is. Ebben a létformában, amelyben mi vagyunk, annyira különböző egyéniségek vannak?

Körvezető: Természetes dolog, úgy, mint a Földön is vannak különböző egyéniségek. **Odaát abban a világban a hasonlóság törvénye szerint csoportosulnak és maradnak hosszú ideig együtt a hasonló gondolkodású és érzésű szellemek.** Itt-ott válik ki közülük egy-egy, aki abban a tudásban, amelyet ápolnak, egy lépéssel tovább szeretne haladni, azonban a hozzá hasonlók környezetében erre vonatkozólag az indítékokat egyelőre megtalálni nem tudja.

Pál m.: Érdekes, ha végignézek soraikon, mintha ismerős arcokat látnék itt-ott közöttük. Ez meglepő! Végtelen tér nyílik a kutatásra, csakhogy... valaki kellene, aki ebben a kutatásban vezessen... És máris itt van valaki. Szép fehér ruhában van, de az arca! Én ezt valahol láttam. Itt valami misztifikáció történik! Nem tudom elhallgatni, itt látok egy nagyon kellemes benyomást tevő egyént s ugyanabban a percben ugyanazzal az arccal itt látom a falábú kintornást. Az arca ugyanaz és mégis bizonyos öntudata közeledik hozzám azt mondván, hogy majd ő, a falábú ember fog bennünket vezetni.

Más szellem.

Pál m.: Igen, én foglak titeket vezetni, azzal, aki az imént szólt, az én testi-lelki jóbarátommal, a Miskával. Hogy milyen címen? Mindjárt megmondom! Amikor én a Földön voltam és a hátamon cipeltem a sípládát, a tudós professzor egykor nagyon emberszerető kedvében volt és sajátkezüleg engedett be a palotája ajtaján, hogy játsszam a cselédségnek. Sohasem felejtettem el jószágát, mert igazán nagy szeretettel fogadtak azok az egyszerű szegény emberek. Mindjárt beszélek valamit a tudós uraknak az Istenről, de előbb úgy egészen vázlatosan elmondom az életem történetét, amely egészen rövid és egyszerű.

Nagyon víg gyermek voltam. Mindig és mindenből tréfát űztem és így nagyon sok komoly arcról elhessegettem a felleget. Nem olyan tréfát amely fáj, hanem olyan tréfát, amely alkalmas volt arra, hogy az ember elfelejtse a mai nap bosszúságait. Volt nekem is egy szegény édesanyám, éppen úgy, mint Miska barátomnak. Szegények és tudatlanok voltunk, az írás-olvasás mestersege előttünk ismeretlen dolog volt. Templomba járni nem ért rá az anyám, mert mosni járt, vasárnap meg az én ruhámat mosta és foltozta, de megtanított a Miatyánkra, és én minden este, amikor mint fáradt gyermek nyugodni tértem, elmondottam a Miatyánkot. Ilyenkor úgy éreztem, mintha az a jó Isten, aki mindenhol jelen van, beköltözött volna a szívembe, s mikor elszenderültem, álmomban nem a hideg földön jártam, hanem ebben a világban, ahonnan az örömnök és derűnek magvait szedtem a lelkembe. Amikor felébredtem, újból elmondottam a Miatyánkot, és akkor az az Isten, aki ebben a világban mindenütt jelen van, mintha a

szívembe nyúlt volna és azokat a magvakat, amelyeket ebben a világban belehintett, mind életre ébresztette volna. Így a vígság és a derű virágai közt töltöttem napjaimat. Az állandó vidámságon kívül még egyetlenegy tulajdonságom volt. Anélkül, hogy tudtam volna, honnan veszem, ha bármi baj ért, mindig előre azon gondolkoztam, hogy vajon mi jó fog ebből rám háramlani? **Min-dig az első gondolatom az volt, hogy ebből valami jónak kell következnie reám.** Amikor felcseperedtem, katonákat *verbuváltak (toboroztak)*. Beálltam én is. Víg élet a katonaelet, csak az tudja, aki táborozott már. A bajtársiasság, a csupa fiatalságnak örökké kicsorduló jókedve, az a rendkívüli változatosság, ami a hadiélettel együtt jár, az ember lelkét mindig fiatalon és üdén tartja. Én pedig nem fogytam ki a tréfából. Úgy megszerették tisztjeim és bajtársaim, hogy nélkülem nem is tudtak volna talán megélni, pedig igazán nem sok fáradságomba került. Itt-ott, ha lehetett, segítettem a nehezebb munkában és tréfáltam. Azután jött egy nagyon nehéz nap: az ellenség rajtunk ütött és felkoncolták a sereget.

Borzasztó vérengzés volt, a legtöbben ott maradtak a csatateren és magam is a harcmezőn feküdtem egy éjjelen át zuhogó esőben. A fél lábammal valami történt, nem tudtam feltápászkodni, és reggel, amikor elvonult a harci zaj és elvonultak a fellegek is, jöttek, összeszedték a halottakat és a sebesülteket. Engem is föl-szedtek, kórházba vittek és a fél lábamat levágták. **Mindjárt tudtam, hogy ebből valami nagyon jó fog rám háramlani, mintha csak az a jó Isten, aki mindenütt jelen van, mindannyiszor a fülembé súgta volna: „Várj fiam, várd csak meg a végét.”** Én mindig tele voltam reménnyel és derűvel. A kórházban lassan éppúgy megszerettek, mint a táborban, úgyhogy mikor megkaptam vadonatúj falábamat, többen sírtak. **Én megint csak tréfára fogtam a dolgot, és csak akkor sírtam el magam, amikor a kórházi személyzet egy gyönyörűszép, vadonatúj síplárával állított be. Nyakamba akasztották, a nyakamba borultak és azt mondták: „Nincs miből megélned, most már napszámba nem járhatsz, ezzel megkeresheted a kenyeredet.”** Ez a nagyon jó származott a bajból és az a jó Isten, aki mindenütt jelen van és minden ember szívében benne lakik, amikor ott

**együtt sírtunk, mintha egyikünk szívéből a másikéba repde-
sett volna.** Így lettem én verklis; forgattam a verklit és táncoltam hozzá, a falábbal, ami a gyermekeket nagyon mulattatta, úgy hogy azok hamarosan mind az én barátaimmá lettek. Ha jött a verklis bácsi, messziről kiabáltak és körém sereglettek. Ott táncoltam és boldog voltam attól az örömtől, amit a gyermekzsivaj elárult. A gyerekek úgy voltak velem, mintha testvérük lettem volna. Odajöttek, megtapogatták a falábamat és megkérdezték, hogy fáj-e? Hiszen a gyermekek olyan bájosak, amikor ilyen kérdéseket tesznek. Roppant örültek mindennek, és félrerakott krajcárjaikat, vagy, amelyeket az édesanyjuktól kértek, odaadták nekem. A cselédek - azok a szegény páriák, akiknek öreg édesanyjuk valahol falun egy eldugott kunyhóban kucorog, míg ők a nagyvárosban előkelő emberek körül végzik a legutolsó munkát, s akiknek élete bizony nem sok gyönyörűséget tartalmaz - ha engem láttak, mosolyogni kezdtek és húzatták azokat a szép nótákat, amelyeket a verklin olyan érzéssel játszottam. Jól éltem, mindenütt ottfogtak ebédre. Néha kénytelen voltam egymásután háromszor is ebédelni. Ezt még a király sem tudja utánam csinálni! Szóval beigazolódott, hogy valami nagyon jó lesz a falábammal. Ennél jobb életet nem is kívánhattam volna magamnak. Csak egy dolog szomorított. *A kintornások meg a házaló koldusok egy húr-
ron pendülnek.* Ők is emberek, ennél fogva éppen olyan irigység és vetélkedés szokott köztük lenni, mint - hogy ne menjek nagyon messze - a különböző fakultások professzorai között. Volt ott egy nagyon savanyú képű koldus abban az utcában, aki látva örökös jókedvemet és gyönyörű szép kintornámat, nagyon bosszankodott reám. Az irigység csaknem sárgává tette; ha hallotta a verklim hangját valamelyik házból, be sem tért, elment a kapu előtt és ment egy másik házba. Ha szembetalálkoztunk, átment a másik oldalra. Egyszer, amikor az egyik udvarban elvégeztem a zenélést és a gyermekeknek mesét mondtam, úgy hogy csend volt, ez az én haragosom egészen gyanútlanul bejött nem tudván, hogy én ott vagyok. Már éppen cipelődtem kifelé és amidőn kiindultam, a kapu alatt éppen szembe találkoztunk. Elöntötte arcát a harag és... ki kell mondanom: kiköpött előttem. A szegény ember komisz

ember - azt mondja a példaszó -, a szegény ember nem tudja elpalástolni ellenszenvét, mint azok az előkelő emberek, akik sima, kesztyűs kézzel adnak törzsúrást egymásnak. Nagyon megsajnáltam a szegény koldust. Hiszen nekem, amióta csak éltem, mindig mindenütt szeretetben volt részem, el tudtam hát gondolni, hogy mi ment végbe az ő lelkében és hogy az mennyire fáj neki, s azt sem tudtam hogyan, hogyan nem, **hirtelen a zsebembe nyúltam, kimarkoltam egy marék aprópénzt, amelyet aznap gyűjtöttem és piszkos kalapjába az egészet belecsörrentettem.**

Aztán usgyi! Igyekeztem kifelé. Egyenesen hazamentem és úgy éreztem, hogy a jó Isten, aki mindig közvetlen mellettem volt, most még egy lépéssel közelebb jött hozzám, és tudtam, hogy most valami még nagyobb öröm fog érni. Másnap reggel veszem a verklit a hátamra, és megyek megszokott utcámban. Amint befordulok, ott látom a haragosomat. Azt mondta nekem: „**Nézd, testvér, te engem tegnap nagy zavarból segítettél ki: az anyámnak orvosság kellett, testvéreimnek nem volt mit enniük; hadd szolgáljam meg a jóságodat. Rossz a lábad, hadd cipeljem én a verklit.**” Néztem, néztem, és láttam, **hogya megtagadom ezt a kívánságát, az neki nagyon fájni fog. Odaadtam hát neki a verklit, hogy cipelje.** Együtt jártunk azután a házakba. A házbeliék csodálkoztak és titokban meg is kérdeztek, hogy minek vettem magamhoz ezt a rosszképű embert? De én büszkén jelentettem ki, hogy cégtársak lettünk, mert ezután ő cipeli a verklit. Én forgattam és ő gyűjtötte a pénzt. Mindketten pompásan megéltünk. Hogy nagyon kíváncsiak ne legyetek, ez volt az én Miska barátom. És mivel mindig azon gondolkoztam, hogy ami csak történik velem, az mind a jó Isten akarata, most is, amikor már így be voltunk rendezkedve az üzlethez, ezen gondolkoztam. Nem tudtam elgondolni, hogy mit akarhat a jó Isten, de sejtettem, hogy valami célja van azzal, hogy most már más cipeli a verklit. Egy idő óta köhécseltem, komor őszi napok köszöntöttek be. A köhécselés mind erősebb lett, lassan kezdtem vért köpni, itt-ott a verklizés már nagyon terhes lett, és az én Miska barátom, aki eljött velem mindig hazáig, az én szűkös kis odúmba, ahol a verklimmal együtt voltam, nagyon szomorúan nézett rám egy nap, amikor az egyik házban lakó jólelkű orvos az arcomon levő

piros foltok láttára megszólított és azt mondotta: „Magának feküdnie kellene.” Ettől fogva az én Miska barátommal nem lehetett bírni. Fogta a verklit, karon fogott, hogy menjünk haza és lefektetett. *Azután egyedül voltam. Ő járt verklizni.* Így rendelkezett a jó Isten előre; mert ha nincs a Miska, akkor éhen halhattam volna. De így a Miska kereste meg az én kenyeremet is. Egy reggel azonban korábban jött a Miska.

Nagyon ijedten nyitott be hozzám és azt mondotta, hogy nagyon rossz álma volt az éjjel, ma nem megy verklizni, hanem egész nap mellettem marad. Én pedig nagyon szép álmot láttam akkor éjjel. Azt álmodtam, hogy mindkét lábam megvolt, fiatal voltam és egészségesen siettem fel egy hegyre s mikor felértem a tetőre, ujjongó gyereksereg - akiket ismertem azokból a házakból, amelyben muzsikáltam - jött felém. Édesanyám is ott várt rám ölelésre tárt karokkal s én a boldogságot alig bírtam el, úgyhogy a szívem heves dobogására ébredtem fel. Elmondtam ezt az álmomat, de a Miska nem mondta el az ő álmát, csak azt mondta, hogy valami nagyon rosszat álmodott. *Aznap befejeztem földi pályafutásomat.* Lám, milyen jó volt az isteni gondviselés! Kire jutott volna az én szép verklim? Most már volt neki a gazdája. És ha láttátok volna Miskát, aki mindig mogorva volt, hogyan borult rám és hogyan csókolt az az ember, aki még azt is kikerülte, akit sírni látott! Mintha az a mindenütt jelenvaló Isten, aki az én szívemben egész életemen át benne lakott, átköltözött volna az ő szívébe is. Azután Miska járt a verklivel. Én pedig ebbe a világba kerültem, ahol két egészséges lábbal, fiatalon, egészségesen siettem fel arra a hegyre ahová Istenbe vetett hitem és bizalmam emelt fel, ahol egész serege várt rám azoknak a korán elhunyt gyermekeknek, akik egykor az én verklim hangján vigadoztak, azoknak a szegény cseléd leányoknak, akiknek az a néhány derűs perc jutott csak ki az életből, amikor nekik ott verkliztem, és az édesanyám, aki arra a Miatyánkra tanított, melynek szavaiban költözött a lelkembe az Isten. Azóta hosszú időn keresztül kísérem Miska barátomat mindennapi útján és örömmel láttam, hogy az én Miska barátom szívében is kigyúltak azok a virágok, amelyeket a jó Isten ültetett az emberi szívbe. Vig volt és derűs; mesélt a gyermekeknek, mindenkinek szolgálatot kívánt tenni, ami

azelőtt semmiképpen nem tett volna. **Megismerte az Istent, mindenütt látta az Isten mindenhatóságát, ahol a szeretet megnyilatkozott, megismerte Istent nem a különféle formákban és rabulisztikákban, hanem a szív egyszerű érzésében, az áldozatos szeretetben.** Azután eljött az ő ideje, és most együtt vagyunk.

*

Most a tudós professzor urakat, azokat az embereket, akiknek a Földön nem volt alkalmunk segítségükre lenni, fogjuk vezetni és nekik segítünk, nekik fogjuk odavinni azt a kicsiny világosságot, amely nekünk van, hogy elfújhassuk azt a bűzlő fáklyát, amelyet eddig ők olyan fennen lobogtattak. *Amikor már idejöttem ebbe a világba és fel kellett dolgoznom utolsó életem élményeit - ne csodálkozzatok, kedves testvérek - akkor megláthattam régebbi életemet és láttam azt, hogy éppen ilyen tudós voltam, mint ti. Talán nem olyan sok tudással, mint ti - mert akkor még kevesebb tudás kellett ahhoz, hogy valaki tudós legyen -, de éppen annyi önhittséggel. Itt aztán megtanultam, hogy az igazi tudáshoz képest mindkét tudás a semmivel egyenlő. Megláttam előző életemet és annak belátása után csak azt az egyet kértem, hogy valahogyan tudós ne legyek többé. Azért azután még írni és olvasni sem tanulhattam meg, de azt kértem, hogy legyen egy parányi hitem, amely elegendő lesz ahhoz, hogy végigvezessen engem az életem.* **Testvéreim, ez a sors vár tirátok is; jó lesz már most ezzel a gondolattal megbarátkoznotok. Addig még sokat fogtok tanulni, még nagyon sokat le fogtok adni öntudatotokból és önérzetetekből, igyekezni fogtok kicsinyekké válni, mert ha egészen kicsiny az ember, csak akkor képes egy kissé megközelíteni a végtelen nagy Istent. Isten veletek!**

*

A II. parancsolat: „Ne csinálj magadnak faragott képet”

(*)

„Ne csinálj magadnak faragott képet, sem bálványt arról, ami az égben fent vagy a földön lent, vagy ami a vízben, a föld alatt van.

Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az apák vétkét a fiakban, harmad és negyed íziglen, akik engem gyűlölnék.

De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.”

A II. parancsolat világosan kifejti azt is, hogy csak Istennek szabad szolgálunk, mert ha másnak szolgálunk, mást Őföléje helyezünk, az az Isten akaratával való ellenkezést jelenti. Ez pedig egyenlő a vétkezéssel, és aki vétkezik, az magára vonja az isteni törvény által reászakadó következményeket (karma), amelyeket némely ember büntetéseknek nevez, holott azok által Isten csak a helyes útra igyekszik vezetni engedetlen gyermekeit. Aztán különösen rámutat a törvény kegyelmi oldalára, s aki a sorok között olvasni tud, látja, hogy a szeretet és kegyelem Istene, **aki ezredíziglen jutalmaz, de csak harmadíziglen fenyít**, mennyivel inkább óhajtja a kegyelmet, elnézést, bocsánatot, sőt jutalmazást is gyakorolni bukott gyermekeivel szemben, mint a fenyítés gyakran kemény és fájdalmas eszközeit. A földi bíró csak a tettenérést fogadja el a bűn tényének. A világok feletti bíró azonban a szívekbe néz és a lélek vétségeit tartja számon. Ő tudja, hogy amikor az ember minden kicsinyes igényét föléje helyezi, már nem tett bizonyosságot arról, hogy Őt mindenekfelett szereti, tehát vétett a parancsolat ellen, Ő látja, mint hajlong szüntelenül bálványa, az anyag előtt, mint hordja oda szíve, lelke aranyát, mint esküszik fel és mint tart ki utolsó verejtékcseppjéig a faragott kép, a divat mellett. A mai emberiségnek - de főleg napjainkban - sokkal veszedelmesebb bálványai vannak, mint a faragott képek és ebben **első helyen áll a pénz mammonja**, amit számos mondása (péNZ beszél; az idő pénz, stb.) önmagában bizonyít, a számtalan korrupcióról nem is beszélve!

a./ Istenszolgálat helyett csakis földi kincseket gyűjtögető valakinek odaáti siralmas lelki állapota(*)

Ezért villantsunk fel most ide illően egy olyan jelenetet, amely Istenszolgálat helyett csakis földi kincseket gyűjtögető valakinek

*odaáti siralmas lelki állapotát érzékelteti drámai közvetlenség-
gel!*

Ne gyűjtsetek földi kincseket

Egyleti ülésünkből Pál beszélő médium útján

1922. december 17.

Pál médium: Jaj, végem van! Nem akarok itt megakadni, mert mindjárt utolérnek és szétmarcangolnak. Segítség!

Körvezető: Kik üldöznek, kedves testvérem?

Pál m.: Csakhogy emberhangot hallok! Ugye jó ember vagy és kiszabadítasz innen, hogy tovább mehessek és elbújhassak ezek elől a rémalakok elől?

Körvezető: Majd igyekszem, kedves testvérem, de neked is hozzá kell járulnod ehhez.

Pál m.: Csak szabadíts meg! Nem tudom, hogy mi ez, amibe beleakadtam ezen a köves országúton, amely véget nem ér. Jaj, mindjárt utolérnek!

Körvezető: Mondd, kedves testvérem, kik azok, akik téged üldöznek? Ismered őket?

Pál m.: Miért kérdezed? Mindjárt itt lesznek.

Körvezető: Nem baj, itt meg vagy oltalmazva.

Pál m.: Legalább mondd meg nekik, hogy vonuljanak hátrább, mert így nem tudok beszélni. Rettenetesen félek tőlük.

Körvezető: Mondd meg, kik azok?

Pál m.: Nem tudom. Sohasem láttam őket. Még álmomban sem láttam ilyen rémalakokat. Nincs is emberformájuk.

Körvezető: Hogy néznek ki? Nézd csak meg bátran. Itt nálunk védve vagy, nem történhetik bajod.

Pál m.: Emberek lehetnek valamikor, és bár én is nyomorék vagyok, szegény, lerongyolt vénember, de ezek még nyomorultabban néznek ki. És milyen gyilkos tekintettel üvöltik felém, hogy övék vagyok, mert nekik gyűjtöttem földi javaimat. Pedig nem igaz! Sohasem láttam őket!

Körvezető: Mondom, légy nyugodt és mondd el földi életedet.

Pál m.: Ha elmondom, akkor mit fogsz tenni?

Körvezető: Majd meglátjuk, hogy segíthetek-e rajtad? Ha pedig nem tudok rajtad segíteni, akkor segítséget kérünk olyan helyről, ahonnan a segítséget biztosan elnyerjük! Most mondd el szépen, miként éltél a Földön?

Pál m.: Nem emlékszem.

Körvezető: Hát szüleidre sem emlékszel, édesatyádra és édesanyádra?

Pál m.: Homályosan kezdek emlékezni valamire... Középszerű sorsban levő ember voltam. Nem voltam gazdag, de szegény sem. Volt kis vagyonom, szorgalmasan dolgoztam és munkámnak lassacskán meglátszott az eredménye. Szüleimre nem igen emlékszem. Árva gyermek voltam, idegenek neveltek és tanítottak. Hozzászoktattak korán, hogy keményen kell dolgozni, ha az ember valamire akarja vinni az életben. Szorgalmas munkámmal szépen haladtam előre és láttam, hogy nem sokára anyagilag független leszek. Ahogy növekedett a módom, úgy növekedett a szorgalmam is és az igyekezetem, hogy azt, amit keserves munkámmal szereztem, meg is becsüljem. Mikor már elég jó viszonyok között voltam, akkor azt gondolva, hogy minden embernek meg kell házasodnia, én is megnősültem. Jól meggondoltam azonban a dolgot, hogy ne valami szegény leányt vegyek el, hanem módosat, hogy ismét egy lépéssel előbbre haladhassak. Így is történt. A feleségem nem volt szép leány, nem is volt éppen fiatal; mellbeteg volt, de szép vagyon jött vele a házhoz. Tudod, ahol nagyobb a vagyon, ott nagyobb a jövedelem is. Ezután még gyorsabban nőtt a vagyon, úgyhogy egy pár esztendő múlva már a nagyon jómódú emberek közé számítottak. Ekkor egy leányunk született... Most már nagyon jól emlékszem mindenre. Anyja nem sokára meghalt. Eltemettük. Milyen jó volt, hogy a kisleány még megszülethetett, mert így a vagyon mind az enyém - gondoltam - és még nagyobb szorgalommal és vas energiával dolgoztam tovább. Lassankint a város leggazdagabb emberének tartottak, én pedig tudtam, hogy sokkal több vagyonom van, mint amennyit az emberek sejtettek... És amint nőtt a vagyonom, úgy nőtt a szeretet is bennem a vagyonom iránt. Csak egyet szerettem még jobban: az én kicsi leánykámat. Bájos gyermek volt! A vagyon lassan zsarnokká lett felettem, de ez a kis leány még nagyobb zsarnokom

volt, tőle nem tudtam semmit megtagadni. Másoktól azonban sokat megtagadtam. Az emberek rosszak. Tudtam, hogy a koldus is a markába nevet, ha az ember sokat ad neki. Így hát lassacskán mindent nagyon meggondoltam, mielőtt pénzemet kiadtam volna... Vagyonom nőtt, a lányom is nőtt. Serdülőkorba jutott. Látszott, hogy nagyon szép viruló hajadonná fog fejlődni. Súlyos gondok neheztedek rám emiatt. Tudtam, hogy gazdagság úgy fogja odavonzani a házasulandó férfiakat, mint a méz a legyeket, és én mindenképp azt akartam, hogy minden, amit véres verejtéssel szereztem, az övé legyen és senki másnak ne jusson ebből, csak neki, hogy boldog legyen, hogy irigyeljék a „falusi mágnás” leányát, ahogy engem neveztek.

Sok gondot okozott ez nekem és merész elhatározást szült bennem. Egy-két esztendő elég lesz ahhoz, hogy a világ előtt eltüntessem gazdagságom külső nyomait. Ezzel fogom biztosítani leányom boldogságát, mert nem a vagyont fogja keresni az, aki leányom kezét kéri és én is könnyebben válogathatok a kérők között. Lassankint kezdtem eladogatni mindenemet és a pénzt gyűjtöttem. Mikor már nem maradt más, mint az a kicsiny ház, amelyben szegényesen meghúzódtunk, leányom sokszor kérdezte: Apám, hisz mi olyan gazdagok voltunk, mitől szegényedtünk el? Én pedig csak azt feleltem erre, hogy nem sikerültek az üzleteim, de majd ha megnősz és férjhez mégy, akkor ismét jobban fog menni a sorsunk. Lassan-lassan mindent megvontunk magunktól, hogy lássák szegénységünket. Most elérkezettnek láttam az időt, hogy leányomnak alkalmas férjet keressek. Ez nagy gondot okozott nekem. Az egyiknek, aki jó embernek látszott, jó állása is volt, de nem volt vagyona. A másik gazdag, de rosszindulatú. A harmadik beteges, a negyedik csak látszat szerint gazdag és így tovább. Engedd meg, hogy ne mondjam tovább. Eddig tartott életem megelégedett szaka. Egy szép napon - óh de szép nap volt! Egy gyászos napon, amint épp egy ilyen kereső utamról hazatértem, egy fiatalember várt otthon reám. Ismertem őt és gyűlöltem már gyermekségétől fogva. Valami visszataszító volt az arcán, és iskolás gyermek kora óta ismerte a leányomat. Én mindig megtiltottam neki, hogy ezzel a fiúval játsszék. Most, hogy megláttam, mindjárt bajt sejtettem. Ünnepi ruha volt rajta és ünnepélyesen felkelt, mikor

beléptem. Mit cifrázzam a dolgot. Egyszerűen megkérte a leányom kezét. Fel voltam háborodva. Nem találtam szavakat, hogy méltóan kifejezhessem megbotránkozásomat, és kiutasítottam házamból. Megmondtam neki, hogy nem koldus kutyának tartogattam és neveltem az én szép leányomat. A legény erre elsápadt és bizonytalan lépésekkel indult kifelé. A másik szobából azonban hirtelen berohant a leányom és térden állva könyörgött: Apuskám, meghalok, ha nem lehetek az övé és ha őt kiüldözöd! Hozzászoktattam, hogy ő parancsoljon nekem, de most nem tudtam neki hirtelen engedni. Ő azonban állhatatosan kérlelt és azt mondta végül, hogy ha nem engedem meg, hogy ez a fiatalember legyen a férje, akkor öngyilkos lesz. Erre megrettentem és megintogtam, mindazonáltal időt akartam nyerni és azt mondtam nekik, hogy egy esztendeig látni sem akarom őt és hallani sem akarok az egész dologról. Mutassa meg ez alatt az egy év alatt, hogy méltó-e a leányomra és mutasson fel eredményt. Lássam, hogy mit tud szerezni az alatt az idő alatt, mert én biztosítani akarom a leányom jövőjét. Ő nagyon megköszönte ezt az engedményt, a leányom is megcsókolta a kezemet, én pedig azt hittem, hogy lélekzethez jutottam. Egy év hosszú idő. A fiatal emberek igen könnyen mást gondolhatnak, úgy a fiatalember, mint a leányom megváltoztathatja még addigra a szándékát. De most jött az igazi csapás. Ezt engedd el nekem, hogy ne kelljen elmondanom.

Körvezető: Csak úgy röviden mondd el.

Pál m.: Attól a naptól kezdve elvesztettem lelkem egyensúlyát. Nem tudtam aludni. Mindig azon gondolkoztam, hogy tudnám megakadályozni ezt a házasságot. De nem jutott eszembe semmi, mert már nem tudtam gondolkozni. És a szerencsétlenség soha sem jár egyedül. Mondtam neked, hogy minden vagyonomat lassan pénzzé tettem és értékekbe fektettem. Sokat törtem a fejemet azon is, hogy biztosítsam a látszatát annak, hogy nem vagyok vagyonos, és hogy biztosítsam egyúttal minden fordulat és vesztély ellen a vagyonomat. Ha készpénzben helyezem el, ezt mindenki megtudja. Ha apróbb kölcsönökben adom ki, akkor is tudják, és el is veszhet emellett. Végre elhatároztam, hogy minden vagyonomat csakis könnyen elrejtethető értékekbe fektetem. **Ara-**

nyat és drágaköveket vásároltam folyton. Mihelyt valamit eladtam, aranyat és ékszereket vettem. És hogy ne tudjon senki róla, a kamrám egyik zugában egy ládába rejtettem... Hogy emlékszem most mindenre!... Tudod, egy olyan lomtár volt az, ahol mindenféle ócska, használhatatlan holmi hevert. Ezeket félreraktam, a ládákat betettem a sarokba és a sok ócska holmit rádobáltam, hogy senki se sejtse mi van ott. És valahányszor, ha a ház csendes volt, odamentem, kinyitottam a ládát és gyönyörködtem a kincsekben és mindig számláltam, hogy mennyi van. Éreztem, hogy a most szegénynek gondolt ember milyen hatalmas, milyen erős lesz, ha majd eljön az ideje, hogy a világ előtt ismét a „falusi mágnás” legyen. Egyszer, amikor megint kimentem a kamarába, rémültem vettem észre, hogy a kincsek közül hiányzik. Ez borzasztóan lesújtott engem. Elállt a szívverésem egy pillanatra. **Azt hittem, hogy kincsem rejtekét senki sem ismeri, és most megdézsmálták.** Mit csináljak? Egy-két napig olyan voltam, mint a bolond. A hatóság-hoz forduljak? De hisz akkor dobra ütöm az egész dolgot. És mikor újból megnéztem a kincseket, ismét hiányzott belőle. Azt hittem, hogy megőrülök, és azt hiszem, meg is örültem, mert **arra az elhatározásra jutottam, hogy elutazást színelve, egy éjt ott fogok tölteni a kincs mellett és meglesem a tolvajt.** Így is történt. Beültem a sötét lomtárba a ládám közelébe... Hosszú ideig várakoztam. Órák múlva egyszerre csak hallom a kulcs csikorogását... valaki bejött... Hallottam a lépéseit... Egyenesen a kincs felé tartott... Szétdobálta a ládára dobott lomot és kinyitotta a ládát... Hallottam, amint az aranyakba belemarkolt és talán a zsebébe is rejtette, mert csörgött... Ekkor egyszerre valami démon szállt meg, felugrottam és a gyanútlanul ott kuporgó alakot torkon ragadtam, és örült erőt éreztem a karomban, mialatt fojtogattam. Egy pillanat és lezuhant. Azután még kettőt-hármat rúgott és vége volt. Gyorsan beszaladtam valami világosságért. Meggyújtottam... A leányom volt!... A vőlegényének lopta a pénzt, hogy az egy év letelte után fel tudja mutatni nekem, hogy mit gyűjtött!... *Most fogtam a ládát, kivonszoltam az udvarra, belemarkoltam és úgy dobtam a kincseket az ég felé: Isten! ha elvette a leányomat, hát itt van ez*

is! Legyen ez is a tied! És örültem, úgy ahogy voltam, mindent ott hagyva, elrohantam... Nem láttam, nem hallottam semmit, nem tudtam hol járok, míg egy magas sziklára nem értem. Erre még emlékszem. És arra is, hogy alattam valami víz zúgott... Azután minden átmenet nélkül ezen a havas országúton találtam magamat, nyomomban ezekkel a szörnyalakokkal, akik mind azt kiabálják, hogy nekik gyűjtöttem! Most már elmondtam mindent, és arra kérek, hogy segíts rajtam, ha tudsz!

Körvezető: A segítség az Istennél van. Te még az Istent is káromoltad s így most Óhózzá kell fordulnod és Tőle kell segítséget kérned.

Pál m.: Akkor nem kell a segítség! Inkább jöjjenek az üldözőim, mert ők nem olyan irgalmatlanok, mint az, aki mindezt megengedte történni.

Körvezető: Látod, az Úr Jézus megmondta, hogy ne gyűjtsetek kincseket, amelyeket a moly megrág és a tolvaj ellophat. Imádjátok Istent és idegen isteneitek ne legyenek. Te a leányodat jobban szeretted, mint az Istent, és a jóságos mennyei Atya vissza akart terelni arra az útra, amely hozzá vezet. Azért engedte, hogy a sors keze elérjen, és a bálványimádásból kigyógyulj. Be kellett volna látnod, hogy a kincset nem szabad imádni, sem a gyermekedet. Azzal pedig még tetézted vétkeidet, hogy Istent káromoltad és örültként elrohanva, azt sem tudtad, mit csinálsz.

Pál m.: Hát nem segítsz?

Körvezető: Dehogynem. Ez is egyik módja a segítségnek, hogy elmondom neked azt, amiben hibáztál. Látod, ez az üldözés is arra való volt, hogy ide betévedj és mindent elmondj, s így megmondhattam neked, miben hibáztál.

Pál m.: Persze, te csak elmondattad velem és újból átélni kényszerítettél azokat a borzalmas dolgokat és most nem segítsz rajtam. Ilyenek az emberek és te is olyan vagy, mint a többi.

Körvezető: Dehogy, kedves testvérem. Emeld csak fel gondolataidat Istenhez és kérd meg, hogy bocsássa meg neked azt a sok hibát, amit elkövettél.

Pál m.: Nem követtem el semmit. Én semmi rosszat sem akartam elkövetni és így nincs mit kérnem tőle. Tehát nem segítsz rajtam?

Körvezető: Jól van hát, majd én fogom kérni a jó Istent, hogy segítsen meg téged. (Elmondja a szegény szerencsétlen szelleme-kért való imát.)

Pál m.: (Látomása van.)... Nem látod?! Köztem és azok között a rémalakok között most nehéz köd ereszkedett alá és attól nem látom őket, csak egyiket-másikat látom homályosan, mert nagyon sűrű ez a köd. Különös, különös... No, most már oszladozik... *Egy képet látok... Nem is kép ez már... Elöttem van egy útszéli csárda... Sík róna... Közel s távolban nincsen több ház... Kutyaugatást hallok... Kútágas... Tél van... Hó borítja a mezőt. Alkonyodik... Világosságot gyűjtanak a csárdában... Kicsiny ablakon át látok benn egy öregembert: ő a gazda; hosszú haja van, válláig érő, őszes... Háttal ül az ablaknak, falatozik. Bort tölt magának. Iszik.*

Szemben vele egy nő ül. A felesége. Fiatalasszony. Arcát nem látom, de fiatalosan van öltözve... Kínálgatja az öreget, hogy igyék. Besötétedett... Egy lovas ember jó... A hóban nem hallik a ló dobogása. Leszáll a lóról és odaköti a kútághoz... Odamegy az ablakhoz, nagyon halkán megkocogtatja az ablakot... Az asszony felkel és kijön a pitvarba... A férfi is odamegy... Óh, a gazok! Suttognak... Azt mondja neki a férfi:

- Eleget ivott-e már az öreg? Csak itasd. Hol tartja a pénzt?
- Mindig a feje alá teszi.
- Csak itasd. Aztán ha horkol, elég lesz egy nyomás a géégéjére és vége van, öreg ember már úgyis.
- Aztán mi lesz? - kérdi az asszony.
- A többit bízd rám.

Pál m.: Hé, öreg! Vigyázz! Ezek az életedre törnek! (Egy hangot hall.) Azt mondja, hogy ez csak kép, maradjak nyugodtan, figyeljek oda és hallgassak. A köd ismét leszállt. Nem látom a képet. Te látod?

Körvezető: Én nem látom, kedves testvérem, mert azt neked mutatják.

Pál m.: Itt van megint a kép. Ugyanaz a kép. A kutya vonít... Kaparja a küszöböt. Csend van. Be van zárva az ajtó... Messziről egy szekér jön... Gyorsan hajt. Mindjárt ideér... Csak egy alak ül

rajta. Hajtja a lovakat. Mindjárt itt terem... Itt is van. Óh, a gyűlöletes! Hisz ezt ismerem! Óh, be gyűlöletes arc! Te gyilkos, ki vagy te?! (Hangot hall.) Hallgassak?... Megzörgeti az ajtót... Beresztkik... A kutya morogva húzódik félre. Most nem ugrál rá örömeiben, mint az este... Kijönnek... **Cipelnek valamit. Egy holttestet... Ő meg az asszony... Fel akarják tenni a szekérre... Most lelóg a halott feje.** (Elrémülve.) **Huh!! Ki vannak dülledve a szemei, a nyelve kilóg, arca szederjes.** (Felismeri benne önmagát.) **Hisz az én vagyok!**

Körvezető: Kedves testvérem, neked most egy korábbi életedet mutatják be. Az az öregember bizony te voltál.

Pál m.: Most ide fordul az asszony. Hisz ez a leányom! Ez borzasztó! Rettenetes!! Mondd, ember, mi volt ez?

Körvezető: Hát kedves testvérem, így mennek át a szellemek egyik élettől a másikba. Te akkor is vagyont gyűjtöttél, zsigori voltál, és a következő életedben ismét az voltál és hasonlóan cselekedtél. Akkor a feleséged fojtott meg, most te fojtottad meg őt. Ez a kiegyenlítés törvénye, de ha így folytatnák, akkor soha sem lenne vége. De mi a bűneinket megbánjuk, a jó Atya pedig irgalmas. Azért szállj magadba, ismerd meg az igazságot lassanként, hogy ne légy folytonosan kínoknak kitéve, mint eddig.

Pál m.: Ember, tehát íme nem segítettél rajtam!

Körvezető: Akartam segíteni.

Pál m.: Itt is én voltam az áldozat? Hát hol itt az igazság?

Körvezető: Itt te voltál az áldozat, ott a leányod volt az áldozat, akit nem engedted ahhoz menni, akit szeretted és kényszeríteni akartad arra, hogy veled együtt vagyont gyűjtsön. A szellemnek más célja van. Neked embertársaidat szeretettel kellett volna elárasztanod, ezt pedig eddig nem tetted. Krisztus Urunk azt parancsolta, hogy szeresd Istent mindenekfelett és felebarátaidat, mint tenmagadat. Tetted te ezt, kedves testvérem?

*

Most elhagyta a szellem válasz nélkül a médiumot, és annak szellemi vezetője a következő szavakat intézte a védencét üldöző rémalakokhoz:

Te nyomorú faj, gyáva nemzedék,
 Élvezni vágyó, romlott és ripők!
 Nem hallod zúgni a jövő szelét,
 Melyet feléd hajtnak komor idők?
 Előbb dorbézolsz, ujjongsz és röhögsz,
 Szívedben nincsen semmi száanalom,
 De nemsokára rá kintól hörögsz,
 S a torz vigyorgás megfagy arcodon.
 Istent nem ismeresz, büntető Atyát,
 A pénzt imádod Istened helyett,
 Mert azt hiszed, hogy az mindent megád,
 S csak egy bálványod van: az élvezet.
 Isten korcs férgekkel nem alkuszik,
 De szent törvénye mindenkit elér,
 S habár a féreg térdein kúszik,
 A törvény így felel: „Fogat fogér’!”
 Akkor leroskad és gyáván hunyász,
 Kétségbeséssel ostromolja Őt.
 Vigyázz! Késő lesz! Oh bűnös vigyázz!
 Ha eltékozlottad kirótt időd,
 El fogsz pusztulni, mint a réti gaz,
 Mit összegyűjteni sem érdemes,
 S felvált egy új nép: tiszta és igaz,
 Áldozni kész, bátor, szerény, nemes!

Folytatás az Egylet 1923. január 14-i ülésén

Pál m.: Kötelességemmé tették, hogy visszatérjek ide, ahol a múlt alkalommal olyan sok szeretettel, gyengédséggel foglalkoztak velem, pedig már-már kétségbeesve akartam távozni, mert nem hittem, hogy segíthetnek rajtam. Az a parányi idő, ami azóta elmúlt, elég volt arra, hogy megismerjem tévelygésemet, és most beszámolok arról, ami azóta velem történt. Alighogy elhagytam ezt a helyet, a legnagyobb félelem vett ismét erőt rajtam. Féltem attól, hogy azok a rémalakok, akik eddig üldöztek, most már hatalmukba kerítenek. De ekkor csodálkozva vettem észre, hogy

köztem és közöttük egy hatalmas szellem áll, aki kemény szavakkal ostorozta üldözőimet. (L. az előző verset!) Úgy éreztem, hogy nekem is szólnak azok a szavak, amiket mondott, mert élvezni vágyó nyomorultaknak nevezte őket. Úgy látszott emellett, mintha engem oltalmába vett volna. Óh, ha láttátok volna azokat, hogy milyen elképedten hallgatták őt s a torz vigyorgás miként fagyott meg arcukon. Aztán lassan, miként a hóember a tavaszi nap melegének hatására összeolvad, úgy mentek szét ők is. Akkor láttam csak, hogy milyen kevés hatalmuk volt azoknak, akikről én időtlen időközön keresztül oly remegve futottam. Mikor üldözőim eltávoztak, a szellem felém fordult s intett, hogy kövessem. Követtem őt és mentünk nagy gyorsasággal, sokkal gyorsabban annál, ahogy én menekülni tudtam üldözőim elől. *Nemsokára eljutottunk egy helyre, ahol nagy csoport szellemet vettem észre, akiknek egy tisztább alak előadást tartott.* Nem volt még fogalmam ilyesmiről ideát. Éppen abban a pillanatban érkeztünk oda, amikor azt magyarázta a tanító szellem hallgatóinak - akik között sokan voltak hozzám hasonló szegények -, hogy lám, az isteni gondviselés milyen célravezető eszközöket használ gyógyíthatatlannak látszó betegségek meggyógyítására, amelyek gátolják a szellemet továbbhaladásában. Íme - mondá rám mutatva - egy példa. Két súlyos betegsége volt. **Egyik az élvezetvágy, a másik az anyaghoz való görcsös ragaszkodás.** Az isteni gondviselés bölcsessége előbb kigyógyította az egyikből. Íme lássátok, hogyan. S amint ezt mondotta, sajátságos dolog történt. *Képekben újból láttam mindazt, amit itt is láttam előttem. Láttam a pusztát, a csárdát, a vén zsugorit, aki fiatal feleséget kötött magához. Láttam a fiatalasszony szándékát, hogy szabadulni szeretne tőle. Láttam a cinkostársát és a gyilkosságot, amikor élettelenül ott feküdtem megfojtva.*

De már nem zúgolódtam, hogy mindig én vagyok az áldozat. Mikor a kép lepergett, azt mondta az, aki a többieket oktatta: Íme, az egyik betegségből végérvényesen kigyógyult. Rövidesen és radikálisan gyógyította ki a Gondviselés. Nem fog többé földi örömeiket hajszolni. De ott van még a másik fekély, amelyet szintén ki kell irtani belőle. A szellem maga sem tudja, hogy mily kipusz-

títhatatlannak látszó módon él benne az *anyaghoz való ragaszkodás*. Ekkor *újból előűntek a képek és most a legutolsó életemet láttam magam előtt*. Láttam, a nevelt fiút kemény munkában iz-zadni, láttam, amint lassan férfi lesz belőle. Dolgozik, megtakarít minden garast. Láttam, hogy vesz erőt rajta a pénz szeretete. Ér-dekházasságot köt, és később görcsösen ragaszkodik leányához. Szívének egész melegét rápazarolja. Ezt a szeretetet azonban a pénzvágy lassan-lassan elnyomja s úrrá lesz fölötte. **Végül lát-tam a szörnyű jelenetet, mikor tévedésből saját kezemmel foj-tottam meg a leányomat.** A kép eltűnt, a tanító szellem pedig hozzáfűzte ezeket a szavakat: Íme, ez volt a második műtét. Soha többé nem fog eszébe jutni, hogy anyagi javakat gyűjtsön. **Fáj-dalmas volt az orvosság, amelyet be kellett vennie, de szüksé-ges és hasznos volt, mert ennél gyorsabban sem őt, sem élet-társát nem lehetett volna meggyógyítani. Most előtte áll az út, és ha majd újabb feladatot kap, akkor ez a két béklyó nem fogja többé akadályozni.** Én bámulattal értettem meg Isten igaz-ságosságát, végtelen kegyelmét és gyengédségét a szörnyű ítélet-ben is, amellyel előkészíti a lelket jobb jövő számára. Ugyanak-kor azok közül a torzalakok közül egyszerre ott látok egyet és a tanító szellem reá mutatva így szólt: Íme, egyike azoknak, akik az orvosságot bevenni nem voltak hajlandók. Ezek csaknem gyó-gyíthatatlannak látszanak és hosszú, nehéz sötétség fog rájuk bo-rulni addig, míg ezekkel is lehet majd valamit kezdeni. *Nagyon hálás voltam az iránt, aki engem oda vezetett és aki által ehhez a felvilágosodáshoz jutottam. Ő azután megmondta nekem, hogy mivel mindennek be kell fejeződnie és a szellemnek semmivel sem szabad adósnak maradnia, jöjjenek el ide és köszönjem meg a szíves fáradságot és türelmet, amelyet velem szemben tanúsítottatok.*

Körvezető: Kedves testvérem! Mindent Istennek köszönünk. Neki köszönd meg az alkalmat, amelyet neked juttatott az Ő vég-telen kegyelméből és mi is neki köszönjük meg, hogy nálunknál szegényebb testvéreinken segíthetünk.

Pál m.: Itt látom ismét vezetőmet és azt mondja erre: Igazad van. **Istennek mindenért hála és köszönet. Ővé a dicsőség, mi-énk csak az árny melyet ránk vetett... Isten veletek!**

A III. parancsolat „Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd” (*)

Istennek, a Teremtőnek, a gondviselő Istennek neve szent. És amikor az ember az ő Istenére gondol, annak a szent érzésnek a rezgése kell, hogy átjárja a lelkét, ami minden idegyszálában szétterjed, mikor tiszteletet ad Neki. Tehát Isten nevének tiszteletet kell adni nemcsak kint a világban, hanem bent az emberi lélekben is. Ott is kell lennie egy zugnak, ahová semmiféle más érzés, semmi más gondolat be nem férkőzhet; kell lennie egy elzárt szentélynek, ahol az ember ennek az Istennek, ennek a Névnek oltárt emel, hogy ebben a szentélyben lakhassék az Úr, és ezen a szalon senki más nem közlekedhetik, csak egyedül Isten az Ő teremtetett gyermekével. Ne emlegessük hát az Ő nevét kicsinyes, hétköznapi, bűnnel és vétkekkel terhelt életünkben; ne esküdjünk az Ő nevére. Csak ha valami nagy lelki dolog forog kockán, lehet mondani ennyit: „él az Úr, az én Istenem, aki látja az én lelkemet és az én lelkemnek érzéseit, hogy azok igazak”. Mert ha valaki felveszi az Ő nevét hiába, nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül. Vajon nem elég büntetés-e az, ha az Ő nevét elkoptatjuk lelkünkben, ha színehagyottá, fakóvá lesz az a szív templomában? Az ilyen templomban nem jelenik meg az Úr, hacsak nem úgy, mint ahogy tette annak idején a jeruzsálemi templom előcsarnokában, hogy kiűzze onnan az árusokat. **Mert vajon nincs-e szükség egy nagy tisztogásra ott, ahol az Úr nevét minduntalan a szájon viselik, szavakkal emlegetik, de hiányzik a lélekbeni igaz és őszinte érzés Isten iránt?!** A jeruzsálemi templom felépítésénél egy szentélyt kellett az Úrnak készíteni, ahová csak a főpapnak volt szabad belépnie minden évben egyszer. Ezt a szentélyt mindannyiunknak fel kell építeni és ott azzal a legtisztább, legszebb érzéssel kell Isten nevének tiszteletet adni, hogy Isten Lelkével összekötve várhassuk aztán Isten áldását, az Isten közeledését.

A IV. parancsolat „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.”

Az ünnep valamilyen nyugalmi állapot, más, mint a hétköznap. Erősen fel kell tüntetnem a különbséget, ezt írja elő a parancsolat. Meg kell szentelnem az ünnepet.

De hogyan? - **Az életemmel.** Másképpen kell élnem ünnepkor, mint hétköznap, tehát óvakodnom kell minden közönséges dologtól, szennytől, hogy lelkem ünneplő ruháját be ne mocskoljam. Jobbnak kell lennem, mint máskor, emelkedettebbnek, hogy Istenhez közelebb jussak, de nem kényszerű templomlátogatás, unott sablon-imák mormolása által, hanem engednem kell a lelkemből feltörni igyekvő jobb érzéseknek, ezek szárnyán legyek engedékenyebb, megbocsájtóbb, egyszerűbb, alázatosabb, önzetlenebb, őszintébb, ami által egyszersmind megállapíthatom, hogy a hétköznapokon mennyivel rosszabb vagyok. Ha ez a megállapítás csak egy kicsinyke szégyenkezést eredményez, csak annyit, hogy egy pillanatra elfordítom fejemet az általam elkövetett rossztól - már jól töltöttem az ünnepet, egy kis erőt, egy kis szint szereztem a következő hétköznapok gyengeségeihez, szürkességéhez. Így kellene az embernek megszentelnie az ünnepet a parancsolat szerint, s hogy ezzel szemben hogyan tölti el, arról nem kell beszélnem, ezt mondja el mindenki külön-külön önmagának. Mivel pedig az ünneprontás lelki *diszpozíció (hajlam)*, az ember naponta vétkezik ebben. Az embereknek szükségük van hetenkint egy pihenőnapra, hogy ügyes-bajos dolgaikat elhagyva, időt szentelhessenek a magasabb igazságok megismerésének, Istenük tiszteletének. A munka elhagyásának szigorú körülírása szükséges volt, hogy a kibúvót keresők a törvényt ne játszassák ki. Még így is gyakori a farizeusoknál a kijátszás, hisz olyan cselekedeteket, amelyeket nekik elvégezniük nem szabad, idegen vallású szolgálókkal végeztettek el, noha ez is bűn. A jó cselekedetek gyakorlását (gyógyítást, adakozást stb.) a gyakorlat szerint szombaton is megengedték, s csak a túlhajtott farizeizmusnak volt köszönhető, hogy Krisztus idejében még az Ő csodás gyógyításait is, melyeket szombaton végzett, oly haragos szemmel nézték. A szombatnap magasabb értelemben az Úrnak szánt cselekedetek

napja. A folyton működő angyalok örök szombatban, azaz állandóan az Úr szolgálatában élnek. Nekünk is oda kell törekednünk, ahol minden nap az Úrnak szentelt cselekedetek ünnepnapjává válik.

Jeruzsálemben az első keresztény közösségek a szombatra vonatkozó törvényt éppúgy megtartották, mint a többi zsidó szokást. Úgy látszik, Pál apostol a pogányok körében alapított keresztény közösségeket nem kötelezte a szombat megtartására, de a 7 napból álló hetet megtartotta, csak egy másik napot, a hét első napját jelölte ki az istentisztelet céljára. (ApCsel 20:7 - 1Kor 16:2)

Az V. parancsolat „Tiszteld atyádat és anyádat, (*)

hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad tégednek.”

Ez a parancsolat tartalmazza az Isten rendelte felsőbbiségek tiszteletének szükségességét, legyenek azok akár szülők, akár feljebbvalók, előljárók, vagy az öregek, de tágabb értelemben véve az Úr küldöttei is, az angyalok, az őrszellemek: a lelkiismeret szava. Mert aki legalább nem tiszteli, ha már nem is szereti őket, az tapasztalt kormányos nélküli hajóként hanyódik-vetődik ismeretlen vizeken, s bizonyos, hogy az élet viszontagságaival szemben kevésbé képes ellenállni, és így életét megrövidíti. Az V. parancsolat megszegése tehát maga után vonja a rövid életet, s ezáltal azoknak az eszközöknek a csökkenését, amelyek az embert Istenhez közelebb viszik.

Az apa és a gyermek függő viszonya visszatükrözi a teremtető és a teremtmény relativitását. Az embernek sohasem szabad elfelejtenie, hogy léte csak relatív valami és lehetőségét az abszolúttól - ez esetben földi atyjától nyerte. Legyen bármilyen küzdelmes ez a földi élet - a gyermek mindig hálával tartozik érte atyjának. Mindegy, hogy fáradozik, áldoz, szenved-e érte és elhalmozza sok érzéssel, vagy hogy elhagyja, kegyetlenül bánik vele, megbotránkoztatja - mindez más ok és okozati alapon nyugszik. A gyermeknek minden körülmények között tisztelnie kell atyját - benne értjük az adó és elfogadó elv törvényszerűsége szerint a szülőket - pusztán azért a neki nyújtott lehetőségért, hogy -

talán kevés öröm, sok fájdalom és szenvedés között - elvégezhesen egy feladatot és ezáltal az örökkévalóságban egy lépéssel előbbre jusson a cél, a tökéletesség felé. **Ha a gyermek az atya iránti tisztelet ellen vét, feltartóztatja magát a fejlődésben. A család azért adatott az embernek, hogy abban a legnélkülözhetetlenebb jót megszerezhesse.** Az együttélés, a közös örömök és fájdalmak kell, hogy egy kis szeretetmennyiséget termeljenek ki belőlük, mely nem lehet kevesebb, mint az együttérés - az egymás javára történő önzetlenség és az alázat a családapával és családanyával szemben. *A szülőket lebecsülni, rosszindulatúlag felülbírálni, megvetni őket hivatásukért, erkölcsi felfogásukért, esetleges kulturálatlanságukért, életmódjukért nem szabad, mert ha ezt a könnyű leckét meg nem tanulja, hogyan sajátíthatná el a tiszteletet, az alázatot önmaga érdekein felül mindenkivel szemben, fel egészen az Istenig, mindnyájunk Atyjáig.* Az ilyen gyermek ismétlőiskolába kerül, mégpedig mindig rosszabb családi körülmények közé. Az ismétléssel pedig nemcsak magát tartja fel, hanem mindazokat, akiknek fejlődési feltétele az ő személyével szoros összefüggésben van. Lehet, hogy az ember életében a szülő iránti tisztelet csak annak halála után ébred, amikor már túl van egy csomó tévedésen. Ilyenkor a lelke sóvárogja a jóvátételt, minduntalan felhányja magának mulasztását és ezzel a vergődéssel a helyes mederbe sodorja magát. Az atya és gyermek viszonyában, ebben a szűkre korlátolt intim körben kell kialakulni annak a tiszteletnek, alázatnak, szeretetnek, amely majdan méreteiben megnövekedve egyesíti a teremtet lényt a Teremtőjével.

*

a./ Ezután lássunk egy - kifejezetten az V. parancsolatba ütköző - életutat és annak szomorú következményét odaíti valomás alapján.

Amikor a leánygyermek származás okán szembefordul édesanyjával()*

Az Egylet 1907. évi egyik ülésén elhangzott Mariska és Juliska médiumok útján

Mariska médium: Igen, igen, itt jobban érzem magamat, mert itt meleg van, s nem az a dermesztő hideg, amely ott gyötört. Egészen jól érzem magam, csak az a sírás ne követne, mert borzasztó azt hallanom! Futok előle - befogom a fületem - s mégis hallom. Szeretném magamat egészen - egészen megsemmisíteni, csak-hogy ne halljam - és nem lehet. Elkövetek mindent, mindent, hogy szabaduljak tőle s végre rászánom magam: felkeresem, megvigasztalom, hogy ne sírjon. De hiába minden? Nem találom őt sehol. Megyek a hang után - nem találom - és akkor mint örült futok, futok, és a hang követ. Úgy mint előbb én a hangot követtem, most a hang követ engem és nem bírok menekülni tőle, az-azhogy mindeddig nem tudtam menekülni tőle. De most már jó. Köszönöm, hogy ide vezettél. Nagyon jól éreztem itt magam. Fájtn ugyan, amit itt hallottam, mert nagyon sajnálom mindazokat, akik szenvednek és mert tudom, mi a szenvedés. *(Az előtte szólott bűnbánó szellem fájdalmára vonatkoztatja.)* De lásd, az, amit felolvastak, mielőtt a szenvedésről hallottam, az nem igaz, nem igaz! Pedig úgy szeretnék hinni neked, mert olyan jót tettél velem: elhoztál ide, ahol csend és béke van; olyan béke, amely után már oly régóta vágyom - és mégis, azt kell neked mondanom, hogy nem hiszek azoknak a szavaknak, melyeket itt hallottam: „Ha békét és nyugalmat akarsz, hagyd ott a világot és jöjj hozzám!” Ez nem lehet igaz. Hiszen azt cselekedtem én is. Most már megmondom neked hálából, köszönetből, azért, hogy ide hoztál. Vágytam a béke és nyugalom után **és én is otthagytam a világot** (öngyilkos lett, mert udvarlója elhagyta, amikor kitudódott, hogy ő törvénytelen gyermek!) De most látom, hogy itt sincs béke és nyugalom; csak a szenvedésnek van folytatása mindenütt! Óh, ha már olyan jó voltál, hogy ide vezettél, hol nem hallom azt a panaszos sírást és hangot, cselekedd meg velem azt is, hogy ne is érezzek. Úgy szeretnék nem érezni, semmit se érezni, és elfelejteni mindent, mindent! Ne szólj nekem semmit - ne mondd, hogy van vigasztalás, hogy a fájdalom is véget ér, hogy semmi se tart örökké. Hogy szeretném azt elhinni! Nemcsak sokáig, hanem tán egy örökkévalóságon át hordanám ezt a fájdalmat és kétségbeesést, hogy higgyek neked, hogy valaha a fájdalom is véget ér. Nem, nem!

Vannak olyan fájdalmak, melyeknek soha sincsen végük - és ilyen az enyém. Nem tudom, mi van velem, hisz én nem élek, csak szenvedek. Lásd, mikor *a hullámok összecsaptak fölöttem, azt hittem, hogy most már vége van mindennek*, hogy nem fog többet dobogni ez a szív, amelyben annyi fájdalom lakozott, óh, csak legalább azokat az utolsó szavakat vehetném vissza! Akkor tán jobb lenne. Kívánod, hogy ismételjem előtted? Nem, ezt nem tehetem; neked kevésbé, mint bárki másnak, mert te olyan jó voltál hozzám. Nem akarlak megszomorítani, nem akarok neked fájdalmat okozni azzal, hogy lásd milyen setét az én lelkem. Te jó-nak tartasz engem? Csalódsz! Nyomorult vagyok én, nagyon nyomorult! Köszönöm, amit érettem tettél, de ne kérj tőlem többet. Nem - nem. Azt kérdezed, hogy megtenném-e még egyszer, hogy eldobjam magamtól az életet? Hogy őszintén és igazán feleljek neked, azt akarod, azt? Hát megmondom neked az igazat őszintén és igazán. Igen! Eldobnám még egyszer, és eldobnám százszor és ezerszer az életet magamtól, *ha képes lennék teljesen megsemmisülni, s ha a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni lehetne*. És ha száz életet kellene is érette áldozni, akkor is megtenném. (Rémülten hallgatózik.) Hallod? már megint kezdődik ez a sírás! Hát itt sincs csend; hát ez a nyugalom is csak egy pillanatig, egy percig tartott? Hát mindig üldözni fog engem ez a hang? - Segíts rajtam hát! Hisz eddig még nem segítettél, csak áltattál azzal, hogy itt majd megszűnik a sírás, nem fogom hallani a panaszt s nyugalom és béke költözik a lelkembe. - Hazudtál te is! Hát hazudik minden? - Minden - minden hazudik? Hát hol van a nyugalom, hol van az igazság, hol van a béke? - Óh, adjatok nekem békét és nyugalmat!

Körvezető: „Krisztusnál a béke. Krisztusnál a nyugalom. Önála az igazság és az élet.”

Mariska m.: Nekem nem élet, nekem a halál kell!

Körvezető: Az lehetetlen. Hisz látod, meggyőződted róla, hogy élned kell. De lásd, eddig saját fejed szerint cselekedted. Most vedd magadra a keresztet, mert az életet úgysem dobhatod el magadtól úgy, amint azt gondoltad.

Mariska m.: De hát miért kell nekem azt a terhet viselnem, amelyet nem én vettem magamra? Miért kell nekem azt a szenvedést hordoznom, amelynek nem én vagyok az oka?

Körvezető: *Hiszen magad ölted meg magadat s ez által a legnagyobb bünt követted el, mert azt akartad megsemmisíteni ami felett nem rendelkezzel.*

Mariska m.: Magam? Azt is kérdezed, hogy miért? Mert nem bírtam tovább a szenvedést és azt a szégyent, amelynek nem én voltam az oka és amelynek súlya mégis énreám hull vissza, engem fosztott meg attól a boldogságtól, amely után úgy vágyakoztam. Miért? miért hát?

Körvezető: Isten nemcsak a véghetetlen szeretet, hanem igazság is, és senkire se ró szenvedést anélkül, hogy azt meg ne érdekelte volna. És ha te most még nem is vagy képes ezt felfogni, annak a szenvedésnek megvolt a maga oka és jön idő, amidőn megtudod, mi volt az oka. Neked kötelességed lett volna, hogy belenyugodjál a keresztbe, mely válladat nyomta. Tudod, mit mondott Krisztus: „*Vedd fel keresztedet és jer, kövess engem!*” Ez lett volna, s ez most is a te feladatod.

Mariska m.: De mikor a kereszt oly nehéz, hogy összeroskadnék alatta. Szívem sajog, nem tudom elviselni!

Körvezető: Krisztus majd megsegít a keresztviselésben. Fordulj hozzá és kérj Tőle erőt a kereszt elviselésére, hiszen Ő azt mondá: „*Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és megterhelve vagytok, én megvigasztallak titeket!*”.

Mariska m.: Ezt hallottam én is! És lásd, hittem is azt. Hiszen olyan tiszta és ártatlan volt az én lelkem; úgy hittem az életben és hittem a boldogságban. - De most már késő, késő!

Körvezető: Sohase késő.

Mariska m.: Csak legalább attól a sírástól, attól a kétségbeesett jajgatástól tudnék megszabadulni!

Körvezető: Lásd, testvérem, be kell látnod, hogy ez a borzasztó fájdalmas hang, mely téged követ, csak következménye annak, hogy el akartad dobni magadtól az életet és éppen azért most el kell azt viselned, meg kell hallgatnod.

Mariska m.: Szeretnék bocsánatot kérni tőle! *Óh, ha tudnád, kié ez a keserves zokogás, hogy honnan ez az üldözés, melytől nem*

*tudok menekülni? Tudod kié? Az édesanyámé! (Sír.) Akit én megátkoztam, és akit úgy keresek, hogy bocsánatot kérjek tőle, mert látom, hogy mégis csak ő volt az, aki engem igazán szeretett. Ez a kétségbeesett sírás, sikoltozás bizonyította be nekem, hogy az ő szíve érzett irántam igazán, és hogy az ő bűne, amelyért nekem kellett szenvednem, mégis csak elenyésző volt ahhoz a nagy szeretethez mérten, amely irántam a szívében lakott. Látod, olyan nagyon szenvedek! Úgy szeretném meg nem törtéنتé tenni... vagy, vagy teljesen... **teljesen megsemmisülni.***

Körvezető: De azt nem lehet.

Mariska m.: Látom, hogy nem lehet. De hát mondd, nem lehet szabadulni sohasem?

Körvezető: Szabadulsz, de nem ezen az úton, amelyen eddig haladtál. Fordulj Krisztushoz, s Őt kérd, hogy segítsen rajtad, és meg fogsz könnyebbülni.

Mariska m.: Mondd az édesanyámnak, hogy neki nincs gyermeke, hogy gyermeke háládatlan és rossz - hogy ne sirasson...

Körvezető: Akkor az ő sírása is meg fog szünni, ha megkéred Krisztust, hogy segítsen rajtad és őrajta, és ezzel az ő fájdmát is enyhíteni fogod.

Mariska m.: Őrajta?... Igen, igen! Ez jó lesz. Látod, ez nem is jutott eszembe, hogy nem nekem, hanem Krisztusnak kell őt megvigasztalni. De jó, hogy mondtad! Megköszönöm ezt neked! Óh, ha tudnék úgy imádkozni, mint ahogy ő, az édesanyám tanított engem! - Ha úgy tudnék imádkozni, milyen jó lenne most!

Körvezető: Fordulj erős vágyakozással Krisztushoz!

Mariska m.: Vágyakozással? Hiszen egész lelkem egy vágyakozásban olvad fel, vajha az édesanyámat meg tudnám vigasztalni. Jézusom, kérlek, segítsd meg őt!

Igen, igen. Te segítsd meg őt, ki a megtévelyedett nőre nem dobtál követ. Te nem fogsz az én édesanyámra sem követ dobni, mert megtévelyedett, mert szeretett, és mert nekem életet adott. Te nem fogod őt eltaszítani. Vigasztald meg őt! Lásd, Krisztusom, én fel akarom tárni az én lelkemet: megmutatni, milyen gyenge, rossz és hálátlan gyermek voltam. - Olyan jó volt az én édesanyám; úgy szeretett engem, oly gyengéden nevelt és megtanított engem arra, hogy Téged megismerjelek, szeresselek és imádjalak. És különös!

Most - csak most jut eszembe! Különösen arra tanított engem, hogy Te nem dobtál követ a megtévelyedett asszonyra, hanem azt mondottad: „Aki magát büntelennek érzi, az dobja az első követ rá”. - Olyan sokszor ismételte ezt nekem, és én nem tudtam, hogy miért; nem is kutattam. Amikor kérdeztem, ki volt az édesatyám, hol van, akkor sirt és azt mondta: „Az Istennél van az édesatyád.”

Az Istennél... tán. Terád gondolt akkor is, Krisztusom, mert hiszen Te az elhagyatottak édesatyja vagy és ő elhagyatott volt. Mikor felnőttem, mindenki azt mondta, hogy szép vagyok, nagyon szép. És különösen egy azt mondta, hogy engem nem lehet csak szeretni, de szeretni nagyon-nagyon. És én úgy elhittem a szavát, olyan boldog voltam abban a tudatban, hogy szeret. És amikor már nagyon-nagyon szerettem én is őt, amikor vágyódtam a boldogság után, - egyszer egyedül voltam otthon, eljött, letérdelt előttem és azt mondta, nagyon szeret, legyek az övé. - *Boldogan odanyújtottam neki mindkét kezemet és azt mondtam: „Szívesen, örömmel, szóljon az édesanyámnak mert én őtet nagyon szeretem. Akkor egyszerre elkomolyodott és felállott. Láttam, hogy valami homály borul az arcára; küzdött önmagával, majd azt mondta, hogy bocsássak meg de neki távoznia kell, majd visszajön. És elment és azután nem jön többet vissza. Nem tudtam, miért?... Szenvedtem nagyon, de nagyon... Egyszer aztán félretettem minden szegényt, minden társadalmi szokást, és én kerestem fel őt s az én lelkem ártatlanságában megkérdeztem tőle: Hisz azt mondta szeret; azt akarta, hogy szeressem, miért kerül hát, miért nem jött el többé hozzánk?*

Ő csodálkozva nézett rám, megcirógatta az arcomat és azt mondta nékem: „Szegény gyermek hát nem tudja, hogy az olyan asszonymak a leányát, mint a kegyed anyja, lehet szeretni nagyon, de elvenni nem szokás?” Hogy kérdezzem meg az anyámtól az édesatyám nevét, és ha azt meg tudom mondani, akkor - akkor cserébe e helyett felvehetem az ő nevét. Egyszerre világozó lett előttem minden! Akkor tudtam meg, hogy nekem nincs jogom becsületes ember feleségének lenni, pedig nem vétettem semmit se. És akkor egy pillanat alatt elfelejtettem anyám nagy szeretetét. Éreztem, hogy lelkem sajog, hogy nem tudok nél-

küle élni. Hazamentem, odaálltam édesanyám elé és megkérdeztem tőle, hogy igaz-e? Édesanyám sírt és azt mondta: „Gyermekem, ne vess reám követ, hiszen Krisztus sem vetett követ a parázna asszonyra.” Én pedig azt feleltem: „Nem fogom neked megbocsátani soha, soha, soha! Érted, mi az, soha?”... És elrohantam, mint az örült és összezsáptok feletem a hullámok. Amikor magamhoz tértem, hallottam az édesanyám kétségbeesett sikoltozását. Láttam fájdalomdúlt arcát, amint ráborul a hideg holttestemre. Úgy szerettem volna már akkor odakiáltani neki, hogy sajnálom őt nagyon, nagyon. Aztán elvittek onnét; nem azok, akik szerettek, mert hisz azok ott hagytak volna annál az anyánál, aki kétségbe volt esve miattam. Elvittek valahová, ahol hideg, nagyon hideg van és ahol mindig azt a sírást, zokogást kellett hallanom! Krisztusom! Most feltártam előtted lelkemet. Sajnálom, sajnálom, hogy megbántottam édesanyámat. Látom, most tudom, hogy csak ő szeretett igazán. És én? Én nem tudom őt megvigasztalni, nem tudom neki azt mondani: ne sírj, nem kárhoztalak én sem. Vigasztald meg hát Te őt, Krisztusom! Vigasztald meg és bocsásd meg nekem, amit ellene elkövettem. Óh hagyj engem szenvedni, csak ő ne szenvedjen tovább, csak az ő sírását ne halljam többé! Mert ha őt sírni hallom, akkor elfelejtek imádkozni, elfelejtek mindent. Vigasztald meg őt, Te vigasztald meg őt, Krisztusom! Hiszen úgy bízott Benned! Fohászkozott Hozzád... *(Hallgatódzik)* Óh jaj! megint sír! ... Hát Te sem akard, Te se tudod őt megvigasztalni, Krisztusom? Kihez forduljak hát? Kit kérjek, honnan kérjek segídelmet, kitől, kitől?!

(Juliska médium által - zokogás közepette - az anya szelleme):
Gyermekem!

Mariska m. (Örömteljes sikolyban tör ki): Anyám, édesanyám! Ugye tudod, hogy szeretlek, hogy sajnálom, hogy megbántottalak? Ugye tudod, hogy sírtam sokat?

Juliska m.: Tudom, hisz hallottam.

Mariska m.: És most megvigasztal mindkettőnket a Krisztus. (Örül és nevet).

Juliska m.: Lásd, most, mikor te kérted, most meghallgatta Krisztus kérésedet és az én kérésemet s megbocsát az Atya az Ő

nevében, az Ő érdemeiért, megbocsájt neked is, nekem is. Lásd, a vigasztalás órája eljött!

Mariska m.: Milyen jó az Isten!

Juliska m.: A fájdalom könnyei most az öröm könnyeivé váltak. Óh Krisztusom! Hála Neked, hogy megengedted, hogy újra gyermekemnél lehessenek! És ugye örülsz, hogy te is boldog vagy?

Mariska m.: Nagyon, nagyon. De ugye te sem fogsz sírni többet, hiszen látod, hogy élek és már én sem szenvedek.

Juliska m.: Nem, nem sírok többé. Kérni fogjuk az Atyát és Krisztust, engedje meg nekünk, hogy együtt maradhassunk, és adjon nekünk erőt a szeretetre; adjon nekünk világosságot az utunkra, engedjen bennünket együtt haladni, hogy az anya és gyermeke szerethessék egymást igazán és együtt dicsőíthessék az Istent. Óh gyermekem! Kérjük Őt, hogy együtt lehessünk, hogy szerethessük egymást.

Mariska m.: Nem akarom, hogy újra elválasszanak bennünket! Ugye mindig együtt maradunk?

Juliska m.: Imádkozzunk együtt gyermekem, úgy mint akkoriban. (Mindkét szellem együtt végig imádkozza a „Miatyánkot”.)

Juliska m.: Óh, milyen jó volt ez az ima! Ugye nem hagyjuk el egymást?... Én azt hiszem, Krisztus meghallgatta imáinkat, nem választ el bennünket egymástól és mi nem fogunk többé sírni. Ugye örülsz, gyermekem?

Mariska m.: Igen, anyám! (nevet.) Olyan boldog vagyok! Lásd, amíg boldog voltam, mikor csak veled egyedül voltam s nem ismertem az emberek csalfaságát, rosszóságát.

Juliska m.: Ne beszéljünk erről, gyermekem.

Mariska m.: Igazad van. „Miképpen mi is megbocsátunk”.

Juliska m.: Megbocsát nekünk az Isten és mi is megbocsátunk azoknak kik ellenünk vétettek. Kérjük az Istent, engedjen bennünket haladni tovább a megismerés útján, engedje meg nekünk, hogy megbocsájthassunk, hogy csak szeretet legyen bennünk s hirdethessük, dicsőíthessük az Ő nevét hatalmát és az Ő végtelen kegyelmét. Óh gyermekem, ha megölelhetnélek! Istenem! engeddd meg, hogy közelíthessek hozzád! **(Anya és leánya közeledik egymáshoz és térdre esve összeölelkeznek.)**

Mariska m.: Óh mily boldog vagyok Krisztusom! Nem fázom már többé s a te meleg anyai szíveden boldog vagyok nagyon!

Juliska m.: Jézus Krisztusom! Te adtál erőt a Te anyádnak is, Máriának akkor, amikor a Te szenvedésedet látta. Te adtál neki erőt, hogy elbírja a nagy fájdalmat... Te adtál nekem is most erőt és kegyelmet, hogy gyermekemet lássam, megengedted, hogy a gyermek az anya kebelén nyughatik. Krisztus, légy áldott mindörökké!

Mariska m.: Én érzem, hogy Ő nem fog többé elválasztani bennünket. (Megcsókolják egymást.)

Juliska m.: Köszönet Istennek s legyen áldás ezen a helyen és ezeken a testvéreken, akik lelkük felemelkedésével segítettek nekünk, hogy bűneinktől megtisztulhassunk, fölemelkedhessünk az Atyához és együtt áldhassuk és dicsőíthessük Őt mindörökké. Ámen.

*

A VI. parancsolat „*Ne ölj!*” (*)

Sok ember csak azért nem viszi végbe ezt a bűncselekményt, mert fél a földi igazságszolgáltatástól. Tehát saját magát és nem a felebarátját félti - de ez nem jelenti azt, hogy tényleg el nem követte. **Aki felebarátjára bosszúval gondol, aki gyűlölködik, haragot tart, aki indulatosan rátámad, aki embertársát megvádolja, megrágalmazza, megszólja, megítéli, lelkét megméltelyezi - az gyilkosságot követ el ellene a lelkében.** A „*Ne ölj!*” tilalomban tehát nemcsak a fegyverrel való ölés, hanem általában az élet ellen való minden merénylet benne foglaltatik. Ezért mondja az Úr: „*Aki az ő atyafiát gyűlöli ok nélkül, gyilkos az, és méltó az ítéletre.*” Ez a kifejezés: „ok nélkül” - azt jelenti, hogy aki azt gyűlöli, aki még nem adott okot, hogy őt gyűlölni lehessen, vagyis, aki még gonoszat, rosszat nem cselekedett valaki ellen - az a benne lévő gonosz hajlam, a benne lévő gonosz hatalom indítására cselekszik. Tehát az ilyen már gyilkos, mielőtt még a kezébe vette volna az öldöklő fegyvert, hogy tettét véghezvigye. Mi következhetik ebből más, mint az, hogy nem az okban van a hiba, hanem abban a lélekben, aki ezt a sátáni elvet, a gyűlöletet magában hordja. A gyűlölet érzése felébred az ember lelkében ok nélkül is. **Tehát az emberek áttatják magukat, amikor azt mondják, hogy ennek vagy annak az oknak következtében**

nyúltak fegyverhez. Nem az okban van a hiba, sem az alkalmában, hanem a lélekben! *Tehát a gyilkosoknak nincs és nem lehet mentségük atekintetben, hogy mi adta a kezükbe a fegyvert, mert sokan vannak gyilkosok, akik a kezükbe sem veszik az öldöklő szerszámot és mégis megölik embertársaikat a gyűlölet, a harag érzésével, azzal a gonosz érzéssel, amely örül, boldog és kielégítettnek érzi magát, ha a másikat szenvedni látja, ha a másikat meggyötörheti és ebben kielégülve kéjeleg. A harag az ember vétkes természetének elbukottságának villamos lecsapódása. A gőg, az önzés, a szeretetlenség, a hazugság, a testiség a tévelygés, az Istentől való elpártolás következményeinek salakja, üledéke az, ami ebben az érzésben felforr. Tegyük hát félre a haragot, a bosszút, hogy elkerülhessük a naponta való ölést.*

a./ Egy megtörtént gyilkosságnak összes következménye: a./ a felbujtó, b./ a tettes és c./ az áldozat odaáti önvallomása alapján:

A sátán hálójában(*)

Egyesületi ülésünkben Pál beszélő médium útján 1935. december 15.

a./ **Pál médium:** *(nyeglén)* Fidonc! Mit akar itt ez a paraszt? Takarodjék ki innen! Kérem önöket, akik így pártomat fogták és olyan szívesek hozzám, ne engedjenek át ennek a parasztnak! Hozzám nyúlt... sapperlott, mit akar? *(Rettegve.)* Nem megyek! *(Kialtva.)* Nem megyek! Ne ráncigáljon; nem megyek! *(Suttogva a másik szellemhez.)* Ne beszéljen hangosan, meghallják ezek az idegenek! Rajtam nincs mit keresnie, megkapta a bérét, takarodjék... Ne ráncigáljon, nem megyek most az erdőbe, hideg van, hó van. Parbleu (persze), nem bírok vele, elvonszol. Mit akar itt velem, nyomorult?... Hogy én kaparjam ki a földből, én? Hagyja békén a halottakat! Szörnyű! *(Rémülettel.)* Emelkedik a föld, mintha óriási gomba akarna kinőni a hó alól, gömbölyű, egy koponya... Rémes, egy csontváz emelkedik ki, és ez a gazember nem ereszt el engem. Már derékgig kiemelkedett, földből... utánam nyúl

a csontkezeivel. Megőrülök, megőrülök!.. (A szellem hirtelen kikapcsolódik, majd szünet után a másik szellem foglalja el a médiumot.)

b./ *Más szellem, mármint a bérgyilkos szolgálja.*

Pál m.: Tartalak, nyomorult, megfogtalak végre! Most nincs irgalom most megkötozlek, nyomorult! Így ni! Most a kezeim közt vagy és most megveszem rajtad egy élet szörnyűségét és a kárhozat árát! Most megfordult a kocka; most nem ti vagytok az urak, most utolér az igazság, nyomorult!

Körvezető: Mindannyian nyomorultak vagyunk, nincs ember, aki Isten előtt megállhatna!

Pál m.: Ki beszél itt?

Körvezető: Egy embertestvéred, aki sajnálattal látja, miképp akarsz te igazságot szolgáltatni Isten helyett.

Pál m.: Ha az Isten nem szolgáltat igazságot, akkor az ember maga van arra kényszerítve.

Körvezető: Csak az Istennek van joga ítélni és igazságot szolgáltatni.

Pál m.: De ha Ő szabadon hagyja futni a nagy gonosztevőket és szörnyű módon megbünteti a kicsinyeket, mint amilyen én is vagyok! Úgy illik hogy amazok is elvegyék egyszer jutalmukat!

Körvezető: Mindenki elveszi a jutalmát vagy büntetését, de ennek az idejét és módját az ember soha sincs jogosítva eldönteni.

Pál m.: Nem a végzet adta a kezembe? Egyáltalán nem számítottam rá, de most itt van a talpam alatt.

Körvezető: Nyugodjál meg egy kissé, kedves testvérem; a lelked háborgásában sok mindent nem úgy látsz és érzel, mint kellene.

Pál m.: Miért mondod nekem, hogy testvérem?

Körvezető: Mert Isten gyermeke vagy és én is az vagyok.

Pál m.: Én nem vagyok; én az ördög fattya vagyok! Én eladtam neki pénzért a lelkemet.

Körvezető: Rosszul tetted.

Pál m.: Persze, hogy rosszul tettem! De az Isten ennek az ördögnek - mert ez volt az ördög - lehetőséget nyújtott, hogy hitvány pénzért lelket vásároljon, és én voltam az, aki eladtam a lelkemet.

Körvezető: Szabad akaratból tetted, nem fontoltad meg, és belementél a törbe.

Pál m.: Van szabad akarata a szegény embernek? A szegény nyomorult szolgának még az a rongy, ami rajta van, sem tulajdona; az a nyomorult viskó, amelyben a vihar elől menedéket talál, az is az úré, a gazdagé. Hát van szabad akarata?

Körvezető: Van szabad akarata, mert választhat jó és rossz közt, hallgathat a lelkiismeret szavára, vagy a kísértő szavára.

Pál m.: Két rossz közt választhat: engedelmesség; vagy koldustarisznya! Azután a szegény, tudatlan, földhözragadt szolga inkább beletörök az igába és engedelmeskedik a jó és rossz kívánságnak, semhogy elinduljon róni az országutat egy koldustarisznyával.

Körvezető: Mégis úgy van a dolog, kedves testvérem, hogy mindenkinek a lelkében megszólal egy hang, amikor valami cselekedetre készül és ha az ellenkezik az isteni és emberi törvényekkel, ez a lelkiismeret figyelmezteti őt: vigyázz, most baj van, légy résen, vizsgálj meg azt, ami előtted áll, amit cselekedni akarsz, belé ne ütközzél a törvényekbe! Hogy ez mennyire fontos dolog, semmi sem mutatja jobban, mint az, hogy íme már elhagytad a Földet és még mindig olyan rettenetes lelki állapotban vagy. De talán mondd el közelebbről az életed történetét. Próbáld meg egy kicsit a gyűlöletérzéseidet lefékezni, és belehelyezkedni abba a gondolatba, hogy mindenki, aki bűnt követ el, aki más ártalmára, szerencsétlenségére, átkára van, okvetlenül elnyeri annak következményeit is; amikor pedig a következmények súlya alatt szenved, görnyed, gyötrődik, akkor bizony szánalmas.

Pál m.: (*sír*) Ti, úgy látszik, egészen más világból valók vagytok, hogy így tudtok beszélni; de annál nyomorultabb vagyok én! Nem tudom, hogyan jutottatok hozzám, fájdalmat okoz a szívemben a ti részvételtek és az a szerető hang, amivel hozzám szóltok. És most kettős fájdalommal küzdök, a magam bűne és a ti részvételtek kettős súlya alatt. A magam helyrehozhatatlan bűne visz a kárhozatba!

Körvezető: Itt a tévedés; helyrehozhatatlan bűn és örök kárhozat nincs. Van ideiglenes kárhozat, amibe az ember gonosz cselekedetei által beledönti magát akkor, amikor az ördögnek fogad

szót és vele szövetséget köt - mint te mondtad - de az ördög hatalma csak átmeneti, soha végleges diadalt nem vehet a lelkeken, mert a lelkeket Krisztus magának váltotta meg és Ő az, aki az ördög kezéből is ki tudja őket szabadítani. Ne fogadd el azt a gondolatot, hogy végleg elkárhozott lélek vagy, az nem igaz. Végleges dolog csak egy van: Isten szeretete, könyörülő irgalma és kegyelme, amely soha nem szűnik meg dolgozni és munkálkodni elesett gyermekei érdekében.

Pál m.: Ember, olyan dolgokat mondasz, amelyek egészen hihetetlenek! Számomra nincs szabadulás!

Körvezető: Valamit kérek tőled. Ha nem tudod elhinni, amit mondtam, bízzál abban, hogy az én szándékom veled szemben jó. Én nem a bíró szerepében akarok veled foglalkozni, hanem az orvos szeretetével akarok hozzád közeledni.

Pál m.: Nem bánám én, ha bírám volnál is; bár utolért volna az igazságszolgáltatás keze! De én félek attól, hogy ha mindent végig meghallotok, akkor kitaszítotok és nem lesz többé nyoma sem annak a szánakozó jó érzésnek és jóakaratnak, amivel hozzám szólsz.

Körvezető: Ne félj!

Pál m.: De nem bánom azt sem; hiszen úgyszem érdemlem meg a részvételüket. Az én históriám borzalmas. Nem tudom, hogy ti milyen emberek vagytok, és milyen életetek van, nyilván jobb-fajta emberek vagytok, mert az érzéseitek is jobb-fajták; azután nem tudom, hogy meg tudjátok-e ítélni, hogy milyen a szegény ember élete, azé a szegény emberé, aki nem a maga kezével keresi meg a mindennapi kenyerét, és nem a szorgalmától függ az életének minősége, hanem azé a szegény emberé, aki nagy uraknak örökölt cselédje. Ti nem tudjátok, hogy mi az, beleszületni az igába, mint ahogyan a kis borjú ha megszületik, már biztosítva van számára, hogy azt az igát fogja húzni, amit az elhulló vén állat után örököl. Nagy úr volt a gazdám, a báró; óriási uradalmi, rengeteg erdői, cselédsége és kastélyai. A sok cseléd közül az egyik volt az apám. Egy szám a sok közül, mint bármelyik állat a gazdaságban. Az uram, a báró, amikor már én ismertem, öregedő, komor, embergyűlölő volt. Az apám meg az anyám mesélték, hogy fiatalkorában ő nem volt olyan; ő is vidám volt, ő is tudta és

akarta élvezni azt a ragyogó életet, ami az ilyen nagy uraknak jut osztályrészül az igazságtalan végzet útján. A kastély, amelyben lakott, rossz hírű volt, legalább köztünk, parasztok közt. Az a monda járta, hogy kísértet van a kastélyban és valahányszor a kísértet megjelenik, mindig valami szerencsétlenség köszönt be. Mondta az apám, hogy a báró fiatalkorában ragyogó szépségű fiatal főúri leányt vett feleségül, elhozta a kastélyba, a szomszéd birtokosokkal nagy mulatságok, vadászatok voltak, olyan vidám élet, amilyen a magasabb körök osztályrésze. Persze rövid ideig tartott. Azt mondták, hogy a kísértet egyszer csak megjelent, és a ragyogó szép fiatalasszony másnap ágynak esett. Fogyott, fogyott, mint a holdvilág, és egy szép nap levitték a családi sírboltba. Azután csend lett. A zajos mulatságok, a vadászatok, amelyek felverték az erdő csendjét, elhalkultak, megszűntek; a báró nagyon szomorú volt évekig. De mint mondani szokták, az idő minden sebet begyógyít; néhány év leforgása után a báró megint megnősült. A vidám élet újra kezdetét vette. Az előkelőek nálunk adtak egymásnak találkoztól s elfelejtette a gazdám a gyászt. Az új asszony szintén szép volt, büszke volt, ragyogó, gazdag, s ahogy az apám mesélte, a kísértet megint megjelent, és az új asszony a kastély emeletének ablakából leugrott a mélybe, annyira megijedt a kísértettől. Azután megint gyász és szomorúság következett; a báró ezt is megsiratta, mint az elsőt s néhány ős szál vegyült a hajába. De azután két-három esztendő múlva megint csak elutazott. Oda volt egy fél esztendeig a világ fővárosában és egy ragyogó szépségű nővel tért vissza. Ezt már nem mutatta be a társaságnak; úgy akartak élni, mint két galamb a dúcban. A báró megint megifjodott - hiszen tulajdonképpen még nem is volt idős -, boldogan turbékoltak. Együtt lovagoltak, együtt járták az erdő sűrűjét. Aztán egyszer - mint az apám mondta, aki egy ilyen lovaglason elkísérte őket - egy szűk erdei úton egy magas hídon, amely egy patakon vezetett keresztül, egyszerre előttük állt a kísértet; a ló megbokrosodott és a harmadik hölgy összezúzott tagokkal maradt ott. Mondom, mindezt csak úgy hallottam az apámtól.

Amikor már én az eszemet tudtam, a báró komor, mogorva ember volt; nők nem érdekelték többé, egyedül járta az erdőt vagy bezárkózott a szobájába; senkihez sem volt barátságos szava és olyan keveset beszélt, amennyit csak lehetett. Napokon keresztül talán a legbensőbb cselédségen kívül senki a szavát sem hallotta.

Egy unokaöccse volt még a háznál, egyetlen rokon. Fial gyermek volt, csak valamivel idősebb, mint én. (Legelőször az unokaöcs (a./) szólalt meg.) A báró ezt az öccsét sem szerette. Különbösen senkit sem szeretett a világon; sőt voltak napjai - azt suttozták köztünk, parasztok közt -, hogy amikor kísértet jelent, tört-zúzott, ember nem állhatott meg előtte. Ilyenkor mindenki kerülte őt. Azután lecsillapodott és élte tovább a maga különönc félig remete, félig embergyülölő életét. Az ifjú bárót elküldte Párizsba tanulni, ahol mulatni vágyó, csinos fiatal, ember lett belőle. Én is felnővekedtem. Persze a fiatal báró Párizsban megtanulta a pénzt szórni, míg én a béreslakásban megtanultam irigyelni a nagyok jólétét. Míg a fiatal báró Párizsban volt, mindig több és több pénzt pazarolt el, és most már tudtuk, ha az öreg dült-fült és tört-zúzott, akkor egy másik kísértet jelent meg: egy levél, amely pénzt sürgetett. Az öreg végre megunt a dolgot, nem adott több pénzt a tehetséges fiatalembernek és az kénytelen-kelletlen hazatért hozzánk a kastélyba. Gógös, fennhéjázó, öntelt, kellemetlen ember volt, talán még kellemetlenebb, mint az öreg. Ropant kényelmetlenül érezte magát a magányban, ahol nincs mulatságra alkalom, ahol nincsenek ragyogó tivornyák és mindaz, ami ehhez hozzátartozik. Egy szép napon (kitörve) - ej, de hogy szép nap, egy átkozott napon! - a fiatal báró szeme elé kerültem és olyan szakértelemmel mustrált végig, mint amikor az ember a lovakat megszemléli, hogy milyen izmos, erőteljes, tagbaszakadt legény vagyok, és a legbarátságosabb mosolyát öltötte az arcára - mert olyan tudott lenni, mint a kígyó -, és megszólításával tüntetett ki. Azt mondta, hogy ezentúl a sétáin én kísérjem el. Persze a belső cselédség irigykedett (cinikusan), mert a szegény ember is éppen olyan komisz, mint a nagy urak. A legelső alkalommal két lovat nyergeltetett, az egyikben ő ült, a másikon én. Már jó messze voltunk, amikor azt mondja nekem: „Mit szólsz hozzá, Martin, szép ló-e az, amin ülsz?” Csodálkoztam, hogy velem szóba áll

egy ilyen nagyúr és siettem helyeselni, hogy nagyon szép ló. Azt mondja: „Szeretnéd, ha a tied lenne?” Tréfának vettem és azt mondtam: „Báró úr, mit csinálnék én egy ilyen gyönyörű állattal? Hiszen ez nem szegény embernek való!” Felkacagott és így folytatta: „Hát ha már akkor nem lennél szegény ember?” Nem tudtam rá mit felelni, nem is értettem mit akar, pedig akkor már a sátán beszélt belőle. Egy másik alkalommal megint kilovagoltunk. Már ősz volt, a vetés már zöldült a frissen szántott földön. Egy gyönyörűen díszlő lankás domboldalnál lovagoltunk el, amelyen sokkal szebb volt a vetés, mint bárhol másutt. A domb alatt kicsiny patak folyt, gyönyörű zöld rét közepén, és én olyan gyönyörrel szemléltem.

A parasztnak a föld a legnagyobb érték, a legnagyobb szépség, a legnagyobb boldogság, amit kívánhat magának. Ő meglassította a lovát, hogy mellé kerüljek, és mintha a gondolataimban olvasott volna, azt mondja: „Martin, szép darab föld ez.” - „Szép, báró úr.” - „Mit szólnál hozzá, ha a tiéd lenne?” - „A báró úr szeret a szegény emberrel tréfálni” - válaszoltam, mire ő egészen komolyan mondta: „Martin, a tied lehet; ha én volnék a gazdád, biztosítlak, hogy neked adnám.” Egy ilyen paraszt, mint én, buta, mint a föld, és én most sem értettem, mit akar. Megint hetek múltak. Egyszer azt mondja nekem: „Martin, azután van-e már valaki, akit szeretnél feleségül venni?” Lassankint már egészen felmelegedtem, mert kedves volt hozzám, mintha csak pajtások volnánk, és így feleltem: „Igen, báró úr, van egy leány a faluban, de arra én nem merek feltekinteni, mert annak az apja egy gazdag paraszt, én pedig csak egy szegény béres vagyok, tehát szó sem lehet róla.” Azt mondja a báró: „Szeretném látni azt a leányt.” Tehát egy alkalommal keresztüllovagoltunk a falun és megmutattam neki azt, akit én csak messziről mertem bálványozni. A báró úr csettintett a nyelvével és azt mondta: „Martin, igazán nagyszerű ízlésed van, de ehhez a leányhoz ilyen szegényen nehéz lesz hozzájutnod.” Visszafelé jövet megint annál a gyönyörű búzatáblánál haladtunk el és a báró megállította a lovakat: „Nézd, Martin, ha a Jeanette a te feleséged lenne, ide építtetnék neked egy szép kis házat, olyat, mint az úrilakok.” Én csak úgy szédültem ennyi kegy hallatára és

belül a lelkemben úgy megszégyenültem, hogy annyi rosszat tételeztem fel erről a derék fiatalemberről, aki ilyen barátságos, aki nem nézi le a szegény embert, aki nem durva és goromba, mint a nagybátyja, aki még az ember szívügye iránt is érdeklődik, holott a paraszt az urak előtt nem megy emberszámba. A legközelebbi alkalommal azt mondja nekem: „Martin, nem félsz te attól, hogy Jeanette körül mások is legyeskednek, és ha te sokáig késlekedel, talán lekésel?” Mintha tört döftek volna a szívembe, erre eddig bizony nem is gondoltam. Keservesen mondom az ifjú bárónak: „De hát mit tehetek én?” Hiszen szegény vagyok, én nem siethetek, nekem csak egy hajszál választott el attól, hogy olyasmit kövessék el, amiért halálbüntetés jár a parasztnak. Másnap a fiatal báró megint hívat és kérdezi: „Nos, Martin, nincs még kedved gazdag emberré lenni?” Én komoran hallgattam, de a lelkemben már megfogamzott a sátáni gondolat. - „Mondd, Martin, a Jeanette nem váltott még gyűrűt valakivel?” Akkor végre kitört belőlem: „De báró úr, hát mondja, mit tegyek? Miért kínoz engem üres ígérekkel, mondja, mi szándéka?” Erre ő a legsimább modorában ezt mondta: „**Ostoba fickó vagy, hiszen nagyon egyszerű; holnap a tied lehet minden, segíts hozzá hogy én legyek a gazdád**”, s ezt úgy mondta, mintha a leghétköznapiabb dologról volna szó, és még a részleteket is kidolgozta. „Csak semmi erőszak, fiam, semmi tettelegesség; egy kis véletlenség, az öregúr beleesik valahová és nem tudni, hová lett. Semmi esetre sem nyúlsz hozzá, sem meg nem lövöd, sem meg nem ütöd, a te kezed tiszta marad. De nehogy valakinek beszélj, mert az én fegyverem mindig célba talál!”

Azután mindennap összejöttünk és ő mindent elmondott, hogyan kell megcsinálnom. Az erdőben ássak egy mély vermet, amilyenek a farkasvermek, de nagyon mélyet és elég széleset, felfelé keskenyedőt; takarjam be lombbal és rőzsével, azután amikor az öregúr megint cserkészni indul és engem visz magával, vezessem őt úgy, hogy véletlenül arra legyen az utunk, hogy belezuhanjon, és azután hagyjam ott. **Hát nem a sátán ez? Ebből a kelepceből már nem szabadulhattam, mert ha vonakodtam volna, hogy el ne árulhassam, lelőtt volna. Álmatlan éjszakáimon minden összekeveredett előttem, a Jeanette képe, a**

domboldalon levő gyönyörű vetés, a kicsiny úriház, a paripa, az öreg báró és a pofonok, amiket kaptam. *Addig vergődtem, kínlódtam, gyötrődtem, míg megerősödött bennem az elhatározás. Kimentem az erdőbe, megástam egy olyan mély gödröt, mint egy kút, azután befedtem úgy, ahogy a sátán kitanított, aztán vártam a jó alkalmat. És úgy látszik, a sátánnak még a mennyekben is van valami befolyása; néhány nap múlva hatalmas hórétteg borította a vidéket és az öreg báró egyszer csak hívott. Azt mondta nekem szokatlanul barátságosan, ami tőle egészen ismeretlen és idegen volt: „Martin, azt mondja az öcsém, hogy te ügyes gyerek vagy és tudsz egy helyet, ahova a vadak inni járnak, vezess engem oda.”* Másnap kivezettem az öreget. Szokatlanul vidám volt, pedig vidámnak sohasem láttam őt, és most néha még mosolygott is. Előre örült a zsákmánynak. Mindig a háta mögött kellett mennem, de most folyton beszélni akart velem és maga mellé rendelt. A sátán keze mindenütt ott volt. **Már közeledtünk ahhoz a szerencsétlen helyhez, már messziről láttam azt a pár ágat, amit letűztem, hogy a hóból kiállva jelezzék a farkasvermet, és valami a lelkemben megriadt, hogy fussak, vagy elkiáltsam magam, hogy ne menjen tovább egy lépést se, de hirtelen felbukkant előttem megint az a domboldal, a Jeanette, akit más fog ölelni... és még néhány lépés, egy kis reccsenés, és belehullott a gödörbe...** Egy darabig nyöszörgött odalent, azután, kiabálni kezdett, én pedig, mintha a lábam odagyökerezett volna, vártam. Azután ordítani kezdett, mint a kelepcébe jutott vadállat, üvöltött. Én akkor már ész nélkül rohantam haza, de a fülemben ott volt az emberi vad üvöltése. Nemcsak az egész úton végig, hanem mindenütt, otthon a szobámban is hallottam, hallottam, éjjel-nappal. **Harmadnap az ifjú báró személyesen keresett fel. Megmondtam neki, hogy a kívánsága teljesült, ő az örökös. Nem tudták megtalálni a gazdát, az ifjú báró lett mindennek a tulajdonosa. Ő aztán elment Párizsba, a cselédséget szélnek eresztette, a kastélyt lezárta, engem megtett mindenesnek, hogy ügyeljek s pénzt küldjék neki, sokat.** Én pedig folyton tovább hallottam az állati üvöltést, kérdezte az egyik és a másik ember is: „Beteg vagy, hogy olyan sápadt a képed? Mi van, hogy úgy megsoványodtál?” A Jeanette is kérdezte: „Martin, mi lelt, miért

vagy szomorú? Hiszen én szeretlek és majd meglátod, milyen boldogok leszünk.” **Persze én is megkaptam a földet, a lovat, a rétet, a házat; a Jeanette-et és... az örök kárhozatot.**

*

Megtartottuk az esküvőt és az első éjszaka besütött a holdvilág a szobánkba. Nem tudtam aludni. Hallottam azt a szörnyű üvöltést és néztem a feleségem angyali arcát, amint a vánkoston pihen a ragyogó holdfényben. *Azután láttam, hogy egyszerre eltorzul az arca, sikoltani akar álmában, erőlködik és egyszerre elkiáltotta: „Gyilkos, gyilkos!” és abban a pillanatban felébred, felül, rám néz és kiugrik az ágyból, gyorsan öltözködni kezd. Én kérlelem: „Jeanette, édes Jeanette-em, mit akarsz?” De ő lihegve és riadt tekintettel sikoltozva kezdett beszélni: „Gyilkos vagy! Én nem maradok veled többé egy percig sem! Álmodtam és azt láttam, hogy az erdőben egy véres kést tartasz a kezeden és én arrafelé megyek virágot szedni és te egyszerre a hátad mögé rejtetted a kést... és láttam, hogy azt elrejtetted, hogy ne vegyem észre, aztán előrejössz, hogy megölelj, de én látom, hogy minden ujjadon csepeg a vér, és én tudom, hogy te gyilkos vagy! Ne nyúlj hozzám!” Sebteben öltözködött; kirohant a hideg éjszakába s a földeken és úttalan réteken keresztül hazarohant szülei házához. Én pedig ott maradtam a szép házban s folyton hallottam az üvöltést. És ha az üvöltés egy pillanatig szünetelt, akkor a Jeanette éles sikoltását hallottam: „Gyilkos!” Bort hoztam fel a pincéből és ittam. Ittam reggel, ittam délben, ittam éjjel; mindig ittam. És ha a mámor egy bizonyos határig elért, akkor elhallgatott az üvöltés és a sikoltás, de ha még tovább ittam, akkor úgy éreztem, mintha a lelkemben itt bent a pokol tüze, a pokol parazsa lánggra lobbanna, s az örült-séghez közel én is mentem, mentem ki az erdőbe, oda, arra a helyre. De nem mertem egészen odáig menni sohasem, csak visszafordultam és megint ittam és ittam. Egy éjjel azután, amikor mindenki ünnepelt, amikor megkondulnak a harangok, amikor minden ablakban gyertya ég, mikor az én cifra úri házamba felhallatszott a völgyben levő falu kicsiny harangjának a hangja, **karácsonykor felkötöttem magam... (Szünet.)***

*

Borzasztó, hogy nem lehet meghalni! Hosszú ideig tarthatott az az állapot, hogy nem tudtam semmiről sem. Valamikor régen aztán egyszer csak felébredtem egy kórházi ágyon. Fehérruhás ápolók vetek körül és azt mondták, hogy ők az ápolást befejezték, most már mehetek Isten hírével. Idegenül tekintetem körül, nem tudtam, hol vagyok, ki vagyok, mi vagyok, míg egyszerre csak megint hallom: „Gyilkos!” Akkor tudtam, mi vagyok. Hallottam tompán, messziről az üvöltést is, mondtam azoknak, hogy ne küldjenek el; hiszen én beteg vagyok, hiszen én nem gyógyultam meg semmiből! De ők azt mondták: „Ezt a bajodat mi meg nem gyógyíthatjuk, ezt egyedül csak az Isten gyógyíthatja meg. Ez csak akkor fog meggyógyulni, ha megbocsátott neked az, aki ellen vétkeztél.” Ezzel elbocsátottak. És én azóta keresek, kutatok ebben a havas erdőben; keresem azt, akit meggyilkoltam, hogy bocsásson meg nekem. De nem találok sehol, még a nyomát sem találok. A tíz körmömmel próbáltam kiásni, de nincs sehol, sehol; és őhelyette megtaláltam ezt a gonoszt, aki engem a kárhozatba vitt, az ő hangját hallottam meg, hogy az én gyötrelmem még nagyobb legyen. Ne csodálkozzatok tehát, hogy összekötöttem és legázoltam.

*

Elmondtam mindent, nem hallgattam el semmit. Nem bánom, ha emberek vagytok, ha lelkek vagytok, nem bánom, ha elítéltek, ha kitaszítotok, nem bánok semmit. Én bizony nem könnyebbültem meg. Igaz, egyedül Isten segíthetne rajtam, ha nem volnék annyira elvetemült és a kárhozatra annyira megérett.

Körvezető: De ha úgy érzed magad is, hogy csak az Isten segíthet rajtad, akkor mégis csak Hozzá kellene folyamodnod.

Pál m.: Ebből a mélységből, ebből a kárhozatból? Nem, nincs semmi reményem, semmi bizalmam nincs, nem is lehet.

Körvezető: Imádkozni fogunk hát mi érted, kedves testvérem, a mi Urunk, a Jézus Krisztus érdemeire való hivatkozással.

Pál m.: Nem bánom, imádkoztatok, talán...

Körvezető: (elmondja a szegény szellemekért szóló imát, amely után a szellem kikapcsolódik)

c./ Más szellem.

Ennek a drámának harmadik szereplője (mármint a megölt öreg báró) **egyelőre elmarad.** Nem akarom a ti érzelmvilágokat túlságosan megterhelni és éppen azért most nagyon röviden kívánok csak hozzátok szólni és tanítás helyett a szívetek jó érzésére, melegére, szeretetére *apellálok (hivatkozok)* ezen a karácsony előtti napon. Az imént bemutatott két lélek azt a célt szolgálta csupán, hogy minél markánsabban érzéktítsük elöttetek a szellemvilágban élő, bűnnel terhelt szegény lelkek gyötrődését, azt a szörnyű állapotot, amely a maga vigasztalanságával agyonnyomja s a maga kétségbeejtő súlyával tehetetlenségre kárkoztatja és kimondhatatlan gyötrelmekkel terheli meg a lelkeket. **Testvéreim, amikor végigmentek az utcán és az ilyen hideg, téli napon rongyokba burkolt vak koldust láttok, akinek didergő teste a hidegtől elkékülve keresztüllátszik a rongyokon és alamizsnáért esedezik, a szívetek megindul és önkéntelen mozdulattal adóztok a szeretetnek. De én mondom nektek, hogy az a vak koldus a maga rongyaiban, didergő állapotában, a csikorgó hidegben, akinek nincs biztosítva még a mai nap tápláléka sem, dús krózus azokhoz a szegény szellemekhez képest, akik Istenhez a kárhozatból kegyelemért könyörögnek.** Testvéreim, én tudom azt, hogy emberek lévén, nem mindnyáján állítjátok azt úgy a szemetek elé, ahogyan az valóban van. A szellemvilág a sok tanítás, példa és a sok bizonyosság ellenére is némelyikötök előtt valami bizonytalan dolog, olyasvalami, aminek a létezése és aminek az állapotai egészen elmosódnak a lelki tekintetek előtt, mert hamarosan elhomályosítják az itt hallottakat és tapasztaltakat a napnak szorgalmatosságai, az anyag, a társadalom, a földi élet. Pedig hogy ezt így elhomályosíthatják, annak csak egy oka van: a hit gyengesége. Mert ha igazán hinnétek azt hogy itt lélekben a kárhozat kínjait szenvedő és gyötrődő szellemek vannak tömegével, ha igazán hinnétek azt a ti benső bizonyosságotokkal, akkor a szívetek megtelnék mélységes szájalommal irántuk. Akkor a ti imátok, amely a szegény lelkekért szól, megkészítené az őket körülvevő sötét és hideg burkon keresztül azt a kicsiny rést, amelyen át az Isten kegyelme és ereje megérintené őket és a szívükben feltámadna a remény, a hit egy jobb, boldogabb állapot felé, és ez már fél gyógyulást jelentene

számukra, kiemelkedést abból a kárhozatból, amelyben vannak. Testvéreim, hozzatok áldozatot, adjatok a ti időtökből és lelketek erejéből, mert ők testvéreitek; ti nem vagytok immár e világi, hanem a szellemvilági, ők pedig a szellemvilág páriái...

b./ Folytatás(*)

És a fenti mondat, mármint a dráma sértettjének megszólalása az Egylet két évvel későbbi ülésén, 1937-ben következik be Pál beszélő médium útján így:

Pál médium: Segítség! Gyilkos! Segítség! (Szünet.)

Milyen különös álmom volt... Mintha valahová lezuhantam volna és hiába kiabáltam segítségért, nem jött senki. De jó, hogy felébredtem, mennyivel könnyebbnek érzem magam! Régen voltam ilyen könnyű, majdnem azt mondhatnám, hogy vidám... Nos, legalább egyszer jól kialudtam magamat... Most hát keljünk fel!... Susanne, Susanne! Úgy látszik, ez is elaludt, szegény. Most mit csináljak?!

Körvezető: Érzed, hogy a kezedet fogom?

Pál m.: Most már érzem, de... miért fogja a kezemet... és hogyan jutottam ahhoz a szerencséhez, hogy idejött?

Körvezető: Egészen idegen és ismeretlen vagyok, aki azonban részvéttel és szeretettel van melletted.

Pál m.: Susanne! Hogy lehet az, hogy beeresztett egy idegent - akármilyen részvéttel és szeretettel van is - ilyen korán reggel? Mégis csak haszontalan ez a leány!

Körvezető: Ne bántsd őt!

Pál m.: Nem bánthatom, mert nem is jön be.

Körvezető: Erre nincs semmi okod!

Pál m.: Hogyne volna, amikor a gazdáját így elhanyagolja és nem jön be a kiáltásomra!

Körvezető: Tudniillik azóta már valami nagy, különös változás ment végbe rajtad. Egy újabb álomszerű állapotban vagy ugyan, azonban ez az álom mégis valóság.

Pál m.: Álmosnak álmos vagyok, az igaz... Kérem, ha már itt van, nem lenne szíves kiszólni, hogy jöjjön be?

Körvezető: Hiába tenném, mert ő nincs itt és nem is lehet itt. Tudniillik még te magad is olyan állapotban vagy, amelyről neked eddigelé fogalmad sem volt. Azonkívül nem én vagyok itt egyedül; egy egész társaság van itt férfiakból és nőkből.

Pál m.: Úgy látszik, mégsem ébredtem fel és tovább álmodom. Szokott az így lenni. Milyen különös!

Körvezető: Igen, de az álomból mégiscsak fel kell ébredned!

Pál m.: Fel, fel; de mégsem fordult elő, hogy álomban ilyen öntudatosan beszélgettem volna valakivel!

Körvezető: Sok minden van, amiről az ember nem tud, amit csak később, idők folyamán tapasztal.

Pál m.: Azért érzem hát ilyen könnyűnek magamat, mert még álomban vagyok! Kérem, csípjen meg, hogy csakugyan alszom-e, vagy ébren vagyok?

Körvezető: Megszorítom a kezedet.

Pál m.: Érzem, de az ember álmában is érez ilyesmit.

Körvezető: Ébredj fel, itt az ideje, tovább nem szabad aludnod!

Pál m.: Kérem, nekem nem parancsolt soha senki; nem tudom hát, hogy ön, ha részvéttel és jóakarattal van hozzám, hogyan akarja megparancsolni, hogy keljek fel? Akkor kelek fel, amikor nekem jólesik! Nem vagyok-e a magam ura?

Körvezető: Ez idő szerint nem!

Pál m.: Hát igaz, mert ha az ember alszik, akkor mindenféle balga képzeleteknek a szolgája.

Körvezető: Nem lehet olyan módon álmodni, hogy az ember ilyen öntudatosan párbeszédet folytasson valakivel.

Pál m.: Tényleg, hovatovább a realitás formáját kezdi felvenni ez a párbeszéd. De akkor mégis csak szeretném tudni, hogy ki ön?

Körvezető: Egyszerre nem mondhatom meg, mert akkor nagyon megijednél.

Pál m.: Kérem, nem fogok megijedni; bármit elvehet, semmihez sem ragaszkodom.

Körvezető: Ilyen értelemben nincs mitől tartanod. Hanem talán térnénk vissza azokra az utolsó mozzanatokra, amelyeket ébrenlétedben átéltél, mert talán az abból folyó események, vagy

következtetések közelebb hoznak bennünket az igazság megismeréséhez.

Pál m.: Nem is tudom, hogyan és mint volt, mert régen aludtam ilyen jól, annyit mondhatok. Egészen eltompult bele az emlékezőtehetségem, hiába töröm a fejemet, nem tudok visszaemlékezni.

Körvezető: Valószínűleg mint minden ember, te is foglalkoztál a meghalás lehetőségével. Hiszen egyenkint mennek el mellőlünk embertársaink s mindnyájan tudjuk, hogy ránk is kerül a sor.

Pál m.: Tényleg... különös... persze, mellőlem is mentek el. (Szünet.) De jobb lett volna, ha ezt nem említi, mert ezzel egyszerre felkavarta az egész lelkemet! Jóllehet az én életem külsőleg irigyelt volt, és mégsem bántam volna, ha bármelyik nap én is elmehettem volna abba a másik hazába, ahogy mondani szokták.

Körvezető: Talán lennél olyan szíves erről beszélni nekünk.

Pál m.: Tudniillik az életem első fele szép volt és ragyogó, a másik fele pedig olyan volt, mint a sötét éjféli... De legalább tudnám, kivel beszélek! Be sem mutatkozik és még hozzá azt mondja, hogy itt sokan vannak, én pedig itt ülök a szobámban az én megszokott régi karosszékemben.

Körvezető: Ez azonban tévedés. Mert te nem a te szobádban ülsz, hanem egy testvéri gyülekezetnek, egy társaságnak a termében.

Pál m.: Társaságnak?

Körvezető: Igen, lélekkutató társaságnak.

Pál m.: *(kicsit megdöbbenve)* Csak hagyjuk azt a lélekkutatást! Lehet ez a társaság jó társaság, mondjuk *disztingvált (előkelő, választékos)* társaság s adjanak neki akármilyen nevet, de ne kutassanak a lelkek után, mert egyszer csak eléjük áll egy, és akkor elmegy a kedvük a kutatástól!

Körvezető: De ezt mi már régen, évtizedek óta folytatjuk Isten kegyelméből, és nagyon sajtáságos és értékes tapasztalataink vannak.

Pál m.: Láttak már lelkeket?

Körvezető: Vannak közülünk, akik láttak is.

Pál m.: És azok még élnek? Nem örültek meg?

Közvezető: Nem, ellenkezőleg, a hitünk alátámasztására szolgáló megbizonyosodások egészen más látókört kölcsönöztek nekünk az egész élet felől, különösen a lélek titkai és kötelességei felől.

Pál m.: *(türelmetlenül)* Hagyjuk csak a titkokat! Olyannal szeretnék én beszélni, aki látott már ilyen lelket.

Közvezető: Miért?

Pál m.: Azért, hogy csakugyan megmaradt-e a józan elméje... Mert tudja... Eh, idegen emberrel csak nem bizalmaskodom!...

Közvezető: Én pedig azt hiszem, hogy az egészen jó eredményeket szülne, ha bizalmat előlegeznél nekünk.

Pál m.: A Susanne eltűnt, ön meg azt mondja, hogy én nem is otthon vagyok, hanem önöknél! Hogyan hoztak engem ide?...

Közvezető: Csak a lelket hozták ide.

Pál m.: Kérem, jólneveltségem tiltja, hogy hahotázzak.

Közvezető: Ha jólesik, miért ne?

Pál m.: De engedje meg, uram, önnek sem illik ilyen balga tréfát űzni egy öregemberrel.

Közvezető: A legkevésbé, hiszen én is öregember vagyok. A legkevésbé sem akarok hát tréfát űzni. Sokkal komolyabban nézem és látom az életet, semhogy valakivel is tréfát űzzek. Az élet nagyon komoly dolog!

Pál m.: Nekem mondja, hogy komoly dolog? Tragikus dolog, gyászos dolog!!

Közvezető: És ennek a tragédiának, ennek a gyásznak folytatása is van odaát.

Pál m.: *(riadtan)* Isten őrizz! Elég volt! Nem kell folytatás!

Közvezető: Mi lesz a halhatatlan lélekkel, ha a testet leveti? Vagy ezt sem hitted?

Pál m.: Nem hittem, tudtam! Az ember csak nem kételkedik abban, amit lát! Mindig azt hitték rólam, hogy bolond vagyok, és a végén már egy kicsit én is azt hittem. Meghasonlott életet éltem, mert nem bírtam az életem végéig sem tisztába jönni azzal, hogy a tudós emberek, az orvosok és az úgynevezett normális emberek-e a bolondok, akik annyit tanultak és mindent biztosan tudnak, vagy én vagyok-e a bolond, meg a parasztok, akik hisznek a kí-

sértetekben, sőt látnak kísértetet! Életem végéig nem tudtam tisztába jönni ezzel és most belecseppenek itt egy társaságba, amelyik azt mondja magáról, hogy lelkeket, titkokat kutat. Én csak egyet láttam olykor-olykor, de az elég volt! És én önöknek is azt ajánlom, hogy ne nagyon firtassák az ilyesmit, mert én ennek vagyok a nyomorékja; s hogyha egyszer majd úgy látják, ahogy én láttam, akkor elmegy a kedvük a kutatástól és attól, hogy olyan dolgokat keressenek, ami nélkül az ember sokkal vidámabban és örömteljesebben élheti le az életét!

Körvezető: Igen, csakhogy az életnek vannak valódi értékei, és az igazság elsősorban az, ami elől egyetlen öntudatos lélek sem szokott elzárkózni. Hiába takarjuk el szemünket az igazság elől, az mégis igazság marad.

Pál m.: Én nem tudom, mennyiben igazság, mennyiben nem igazság, és csak rettegek, hogy ismét elő ne jöjjön!

Körvezető: Talán menjünk tovább és nézzünk mélyebben a dolog hátterébe. Térj ki azokra az eseményekre, azokra a jelenségekre, amelyeket átéltél; egészen nyugodt lehetsz afelől, hogy engemet semmi néven nevezendő kíváncsiság nem vezet, hanem egyes-egyedül azért szólok hozzád, mert biztosan tudom, hogy neked segítségére leszek.

Pál m.: (*gyanakodva*) Most kezdem sejteni a ravaszságot. Önök lélekkutatók, én pedig egy ilyen bolond kísértetlátó vagyok, tehát idehoztak és rajtam kísérleteznek. Így van?

Körvezető: Nem egészen. Elsősorban rólad van szó, mert mi igazán és őszintén mondva, semmiféle hasznot nem akarunk belőle meríteni.

Pál m.: Akkor minek csinálják?

Körvezető: Azért, mert neked szeretnénk használni, téged szeretnénk rávezetni bizonyos dolgokra, amelyeket nem tudsz, és amelyek felől tájékozatlan vagy.

Pál m.: Például?

Körvezető: Például elsősorban arra nézve, hogy tényleg nem vagy már többé ember, otthagytad a földi testedet, nagyon szomorú körülmények közt.

Pál m.: *Szóval ahelyett, hogy álmodtam volna azt, hogy... hogy belezuhanok egy mélységbe, csakugyan meghaltam.*

Körvezető: *A meghalás tényleg úgy történt. Csakugyan hiába kiáltottál segítségért, nem jött senki, sajnos, azért nem, mert ez a katasztrófa szándékosan így volt előkészítve.*

Pál m.: Tudtam, hogy ez a nap szerencsétlenül fog végződni, mert megint megjelent; és valahányszor megjelent, mindig valami szörnyű dolog történt. Jaj, de balga, de ostoba voltam, hogy ki hagytam a fejemből a tényeket beszélni, mert azt mondtam: nem illő, hogy én, a tanult és felvilágosodott ember úgy gondolkozzam, mint a buta paraszt. Jó, ha meghaltam, annál jobb; régen kellett volna!

Körvezető: Azért ismételve kérlek, légy bizalommal irántunk s tekintsd magad úgy, mint aki a földi élet terheitől és szenvedéseitől már megszabadult, a testét otthagyta az enyészetnek, halhatatlan lelke pedig tovább él új igényekkel, új helyzetben, új körülmények közt.

Pál m.: Önök tudakozó rendszerükkel kipuhatoltak egyes részleteket. Nem akarom, hogy valakire is árnyék essék, vagy hogy valakit helytelenül ítéljenek meg...

Körvezető: Nagyon szép gondolkozás tőled.

Pál m.: ... azért én szeretném azt igazi megvilágításban elmondani önöknek. Mert lehet, hogy egyes személyek, akiket én nagyon szerettem és nagyra becsültem, másképp lettek ismertekké önök előtt. Talán téves információkat szereztek. Azzal nem untatom önöket, hogy ki vagyok, és mi vagyok, hiszen önök beszerezték az adatokat; rendben van.

Körvezető: Mint emberről nem tudunk rólad semmit sem; nem tudjuk a nevedet, *csak azt tudjuk, hogy báró voltál; de hol éltél, hogyan hívtak, melyik esztendőben születél, ezek mind mellékes kérdések előttünk. A lélekkutató előtt a lélek kérdése a fontos, nem az emberek által adott név is a földi életviszonyok.*

Pál m.: Úgy látszik, már énrám sem fontos egyik sem.

Körvezető: Tényleg úgy van; csak az fontos, ami benned él, és amit neked kell a lelkedből lassan kibontani, hogy megkapván a szükséges világosságot, tájékozódjál és elkezdj egy új, egy szellemi életet. Ez logikus dolog, nem?

Pál m.: Logikus. Jóllehet nekem még olyan nehezen érthető mindez, amit önöktől itt hallok, mert valahogyan a lelkemet megragadták azok az emlékek, amelyektől, úgy látszik, ez alkalommal végképp el kell búcsúznom. El kell búcsúznom attól, aki az én fiatal életem verőfénye, napja és örömeim osztályostársa volt, akit ott, abban a nagy és szép városban, a világ fővárosában megszerettem és a magamévá tettem. Úgy látszik, hogy a földi életben az egyetlen igazi verőfény csak az, amit a szerelem varázsol az élet egére, mert a régmúlnak ezek a verőfényei a későbbi komor, sötét és felhős életkorszakra is vetettek időről-időre egy-egy sugarat, legalább az emlékezés prizmáján keresztül. Micsoda szép napok voltak azok és milyen rövid ideig tartottak! Megjelent a rém! Nem tudom, hogy önök láttak-e ilyet; hogy egyszerűen ott áll, ahol azelőtt senki sem volt, **kilép a falból és előtte áll a meg-rémült élő embernek.** Az a fiatal, drága lélek úgy megrémült tőle, hogy a szíve megszakadt belé. Micsoda rémes dolog, hogy ilyesminek áldozatul eshetik egy fiatal élet és áldozatul eshetik egy másik élet az öregségig, amely életet pedig a minden áldással körülvevett, mindennel, ami az élet örömeit jelentheti.

Körvezető: Igen, mert mindezekben a végzetnek is van szerepe munkája. Megbonthatja a lélek egyensúlyát és a többi...

Pál m.: Minden tanácsuk mögött ott leselkedett, mint egy kínos gondolat, mint egy hernyó, amely gyanútlanul mászik az ember arcára, hogy: „szegény meghibbant elméjű”. Annyit beszéltek és olyan nagy tudálékossággal, hogy lassankint én is elhittem nekik, és újra belemerültem a társaság örömeibe. Eleinte gyászoló szívvel és komor arccal, egy-egy könnyet törölve le a szememből egy-egy magányos szögletben. Azután évek múltak. Az idő pedig mindenre fátyolt borít, örömeire, bánatra egyaránt. Megint megszerettem valakit, megint hazavittem. Óh, én szerencsétlen és ostoba, aki már egészen biztosra elhittem, hogy csak hallucináció volt, hogy csak vízió volt, hogy csak a képzelődés szülötte volt az a rém! Hazavittem az újabb áldozatot, egy másik olyan virágszálat, akit - mint a kertész a féltve őrzött legszebb virágát külön nagy gonddal fejlesztí és neveli - egy főúri család, mint egyetlen drága szemefényét még a széltől is óvott. Hazavittem s egy rövid idő múlva, amikor mit sem sejtve vidáman térek haza, a **cselédiség**

kint vár s a kezeit tördelve és sírva mondja el, hogy a feleségem az ablakból a mélységbe ugrott... *(Szünet.)* Az élet kemény és rideg. Hová mehettem volna?! Visszatértem megint a fővárosba, mert féltem, hogy a magány, a saját gondolataim végzetes tette ragadnak, amelyet egyházam szent törvénye örök kárhózzal sújt. Eh, gondoltam, bele az élet forgatagába, élvezzük fenéig, ha már a keserű pohárt fenéig kellett kiinnom! Nem kellett többé az előkelő társaságok; a félvilági szórakozóhelyekre jártam, az egyikből ki, a másikba be, feledni, feledni mindenáron! De valahogy úgy van az, hogy aki jobbhoz szokott, annak a rosszabb nem ízlik; ha a mámor elszállt, a lelkem fenekén émelygős, keserű íz maradt vissza. Nem ez az, ami a lelket megnyugtatja, nem ez az, ami feledést hoz! Megundorodtam a mulatástól. A hajamban már ősz szálak mutatkoztak, az arcomon ráncok; pedig még nem voltam idős. Otthagytam Párizst. Valakit azért magammal vittem, hogy ne legyek olyan őrjítően egyedül, mint a medve a barlangjában; valakit, akiről azt hittem, hogy lenyúltam érte a magasból, hogy felemeljem; valakit, aki a színház kötelékébe tartozott, aki szép volt, kedves volt, közvetlen volt. Gondoltam: a társaság nekem többé nem számít, hogy mit mondanak az előkelők és mit mondanak a parasztok, nekem mindegy; nekem már egyáltalán minden mindegy. Hazavittem a Mimit és éltünk gondtalanul. Hiszen nem kellett azzal törődnünk, hogy mit eszünk másnap, mint a szegény embernek. Beszélgettünk; és én az én cinizmusom és keserűségem dacára, amely a lelkemben összegyűlt, lassan-lassan érdeklődni kezdtem ennek a leánynak bensője iránt. Elmondta az élete történetét. Bár én az ilyen történetekre nem sokat adtam, mert hiszen annyi hazugságot hallottam, annyit megvettem és megutáltam közülük az alatt a néhány esztendő alatt, hogy az egészen megrontotta a lelki gyomromat... De amit ő elmondott, az magán viselte az őszinteség és az igazság bélyegét. De nem untatom önöket ezzel a dologgal, az nem tartozik ide...

Körvezető: Semmiképp sem untatsz, kedves testvérem! Na-gyon jó hatással lesz rád mindaz, amit el fogsz mondani.

Pál m.: Nem hiszem.

Körvezető: Én pedig biztosan tudom, annál is inkább, mert hiszen egyetlen tisztább, igazabb, jobb érzés sem múlik el, hanem megmarad az ember lelkében.

Pál m.: Már érzem a keserűséget felfelé jönni a torkomba atól, ami következik. A Mimi elmondta, hogy ő nagyon szerelmes volt valakibe, de a szülei a házasságot mindenáron meg akarták akadályozni. És amikor ő a szülei akarata ellenére elhagyta a szülői házat és arra a pályára lépett, amelynek rossz híre van a mi társaságunkban, hogy azé lehessen, kit szeretett, az a férfi azonnal hátat fordított neki. Mélyen a szemembe látszott nézni nagy kék szemeivel, amint így folytatta: „Azonban nem szabad semmi rosszat gondolnod felőlem, mert én ott a feslett világban is egyedül annak tartottam meg a szerelmemet, akiért a szüleimmel szakítottam.” Igazi részvétellel hallgattam a meséjét, gondolván magamban: „Lám, lám, az egyszerűbb emberek életében is milyen mély és komoly tragédiák vannak”. Azután azt mondta nekem minden átmenet nélkül, mintha a lelkemben olvasott volna: „Vagy azt hiszed, hogy csak a báróknak van lelkük, nekünk, szegény embereknek nincs?” Én szégyelltem magam, amiért a lelkemben elolvasta ezt a gondolatot. Minden nap többre és többre értékeltém őt, minden nap jobban és jobban feltűnt nekem az ő egyszerűsége, világos értelme és jósága. És amikor megkérdeztem, hogy miért tartott hát velem és miért hagyta ott a dicsőséget jelentő színpadot, azt felelte: „Mert rajtad látom a halál árnyékát, és azt, hogy neked szükséged van valakire, mert a lelked gyászban van és nagyon megsajnálalak.” Nem mondta, hogy szeret, nem hízelgett, nem hazudott. És én hovatovább sokkal jobban megszerettem őt, mint az én előkelő társaságomhoz tartozókat, mert mindig többet láttam benne a nőből, mint azokban a szép babákban, akik oly kevéssé ismerik az élet keménységét. Hovatovább jobban megszerettem, és ő azt olyan természetesnek találta. Nem érezte magát nagyon megtisztelve, mert ő mindig azt mondta, hogy az ember egyforma, úgy a legmagasabb polcon, mint a legalacsonyabban. Bölcs volt ez a fiatal nő, a Mimi.

A kísértet mindig tudta, mikor kell az életembe beavatkoznia. De ezt csak önnek mondom, mert nem szeretném, ha itt is bolondnak tartanának. Mert végre is, ha a parasztok látnak kísértetet, de azok nem fűznek ilyen reflexiókat hozzá. Az én kísértetem mindig tudta, hogy a lelkemben mikor lebben fel a gyászlepel és mikor kezd benne a napsugár újra kisütni és akkor jelent meg. Kérem, ne gondolják, hogy eszelős vagyok!

Körvezető: Nem, nem; egészen nyugodtan beszélhetsz.

Pál m.: Ez így van! Amikor Mimit már az egész lelkemmel megszerettem, mert olyan jó volt, hogy a ragyogó szépsége már másodrendű dologgá vált - mert benne, a lelkében olyan nagy értékek voltak -, szóval, amikor már nagyon megszerettem és láttam, hogy ő is örül, vidám, az ő gyásza is feledésbe kezd menni és az ő csalódása is reménységgé kezd átváltozni, akkor - egy szép reggelen kilovagoltunk. Kitűnő lovas volt - abban is kiképezte magát -, sokkal jobb lovas volt, mint én, holott nekem rangomnál és helyzetemnél fogva is kitűnő lovasnak, vívónak stb.-nek kellett lennem, mint voltam is ifjú koromban. De a Mimi sokkal jobb lovas volt, ő mester volt. Egy gyönyörű telivér csikót nyergeltettem neki, amely a szemem fénye volt és a lovásznak is. Még alig volt nyereg alá szoktatva, de olyan tüneményes lovasnak, mint a Mimi, nyugodtan fel lehetett nyergelni. Mintha magam előtt látnám a verőfényes reggelt. Harmat ragyogott a leveleken. A parkot egy sebes patak választotta el az erdőtől, azon egy keskeny híd. Ő ment előre csikón, utána én, gondtalanul, vidáman. Egyszerre szörnyű dologra pillantok fel: a kísértet ott áll a hídon. A telivér réműlettel a két lábára ágaskodik, megfordul önmaga körül s hanyatt zuhan bele a patakba... A Mimi összetört tagokkal feküdt ott a lóval együtt a patak kövein. Az én lovam pedig, amely nyereg alá szoktatott, már nem fiatal állat volt, mintha esztét vesztette volna, fékezhetetlenül száguldott velem vissza, haza ...

(Zokogva.) Eltemettük ...

c./ És az ok bemutatása(*)

Azután jött a bűnhődés. Megbüntettem magam, amiért olyan ostoba és gonosz voltam, hogy én, aki láttam ezt a rémet serdülő gyermekkoromban, láttam az első feleségem tragédiájánál, mindig engedtem annak az ostoba, tudálékos rábeszélésnek, hogy ez csak vízió volt, ezt csak a rémület, meg a fájdalom idézte elő, ez nem realitás. Gyilkosnak éreztem magam, aki sorra a halál tor-kába vittem ártatlanokat ostobaságból, butaságból, hiszékenységből. Megbüntettem magamat, hogy soha többé a kísértetjárta kastélyból el nem távozom, de nem hozok senkit oda és úgy élek ott, mint aki fogságra van ítélve. Úgy is éltem egészen mostanáig. Sokszor láttam a kísértetet, de a lelkemben keserű dac ébredt. Pedig ahányszor megjelent, mindig történt valami súlyos baj, vagy szomorúság. **Mindent megpróbáltam; bele is lőttem ebbe a rémbe, nem használt semmit; állt tovább, a golyó mögötte fűrődött bele a falba. Így győtrődtem, kínlódtam, szenvedtem át álmatlan éjszakákat és félig átaludt nappalokat, mert nappal a legritkább esetben jelentkezett. Most mondják meg, mit tanultak belőle? Mire volt jó mindezt elmondani? Most hiába mondják nekem, hogy „eszélős, kísértetlátó”, - ezek tények, uraim, ezek keserű tények, amelyek vérrel vannak megpecsételve! Most beszéljenek!**

Körvezető: Az imént már hivatkoztam arra a végzetre, amely az ember sorsát kíséri a Földön.

Pál m.: Rideg szó.

Körvezető: Csak ridegnek látszik, kedves testvérem, de valaképp nem az. Most megint mondom neked valamit, talán most már, mint szellem, meg is fogod érteni. **Nem egyszer élünk a Földön, ismételve leküld bennünket a mennyei Atya azért, hogy amit az egyik életben elhibáztunk, azt a másikban igyekezzünk kiegyenlíteni; amiben az egyik életben vétkeztünk, bűnöztünk, abban a másikban szenvedünk, bűnhődünk. Ez törvényszerűség; a cselekedeteknek és a mulasztásoknak törvényszerű következménye, mely mint okozati törvény kíséri végig az életet, kíséri végig az embert, le a Földre, meg vissza a szellemvilágba; és annyiszor, amennyiszor szükséges, ismét**

vissza a földi életbe. Az előző életnek törvénytelen cselekedetei, mulasztásai, bűnei, mint végzetszerű következmények el kísérik az ember szellemét a Földre. Így adódnak azok a meg fejthetetlennek látszó úgynevezett véletlenek, azok az embereknek megmagyarázhatatlan titokszerűségek, amelyek mind figyelmeztetések arra nézve, hogy „ember, vigyázz, Isten kezében vagy, életedet az Ő akarata és parancsolata szerint kell berendezned, mert különben újabb következményeket zúdítasz magadra!” Egy vagy több földi élet után kerültél te is újabb testöltésbe a Földre.

Pál m.: Ugyan! Különös dolgokat mond nekem!

Körvezető: Ezek éppen olyan tapasztalati tények, mint a te kísértelátásod, számtalan túlvilági szellem megnyilatkozásával megerősítve, akik elmondták élettörténetüket. A gondolat most előtted bizarrnak tetszhetik, de ha mélyebben gondolkozol a kérdés felől és feltételezed, hogy az Isten igazságos Atyja minden gyermekének, akkor semmiképp sem fogadhatod el azt, hogy egy ilyen szörnyű következményekkel teljes életnek előzménye, oka ne lenne. Mert az Isten nem a bosszúállásnak, hanem a kegyelemnek, az irgalomnak az Istene. Isten pedig azért adta az életet, hogy azt a maga épségében, a Vele való kapcsolatban éljük le és hasznosítsuk, különösen felebarátaink javára. **Ha ezt a gondolatot el tudod fogadni, akkor minden valószínűség szerint fel fog derülni előtted, hogy mindaz, ami veled ebben a szomorú földi életedben történt, elmúlt előzmények következménye.**

Pál m.: Csodás dolog!

Körvezető: A kísértet pedig, amely szintén nem a fantázia szülötte, hanem valóság volt, figyelmeztető jel, úgyszólván felkiáltójel volt, amely téged arra figyelmeztetett, hogy életednek szomorú, de megérdemelt mozzanatai előtt állsz.

Pál m.: Megérdemelt?... (Látománya van.) Uram, van itt valami megint, de ilyet még nem láttam.

Körvezető: Mi az?

Pál m.: Nem tudom megfogni, messze van. Szürke köd gomolyog, és abból olyan félig romba dőlt épületféle bontakozik ki.... Ez az épület fokozatosan kezd - hogy is mondjam - visszafiatalodni: a romok maguktól megépülnek. *(Megdöbbenve)* Hiszen ez

az én kastélyom! Mennyi emlék!... Most abban az állapotban van, amikor a Mimi benne élt... Meglepő dolog... Most egyszerre eltűnt a kastély új szárnya - mindenki csak úgy nevezte, hogy új szárny, pedig régi volt az is, talán százestendősnél is régiebb - és sokkal kisebb lett a középső rész a toronnyal, még a balszárny van csak meg. Még egy kis toldaléképületet látok, amire én nem emlékszem, hogy meglett volna. Park sincs, hanem csenevész erdő körülötte. Elhanyagolt erdei út vezet a kastélyhoz... Milyen primitív minden! Azt kell hinnem, hogy így nézett ki valaha... Egyes dolgok még egészen olyanok, mint most utoljára voltak, de mások nem... Különös, különös! (*Figyelve*) Csak csendben! Valami zenét hallok... valami egészen primitív zene és valami énekfoslány, de az sem valami nagyszerű ének. Mindez mintha a kastélyból hallatszanék. Egészen sajtáságos dolgok kezdenek itt kialakulni. Most látom, hogy az úton, amely a kastélyhoz vezet, harcosok jönnek; nagyon fáradtak, sárosak, elhanyagolt külsejűek, mintha valami háborúból jönnének meg, csak úgy vonszolják magukat az úton, amely egy kicsit emelkedik felfelé, a kastély felé. Páncél van rajtuk. De régi kép ez! Hosszú kardjuk egyenes, rostélyos sisakjuk van. A vezetőjük egyszerre figyel; úgy látszik, a zenét hallja, most én is jobban hallom; azután hátraszól a többieknek, s azok meg állanak. Én nem hallom, hogy mit mond, de a többi most kezd visszamenni, elszéledni, és ő egyedül indul felfelé, most már sokkal erőteljesebb léptékkal, mint eddig. Mintha én is vele haladnék, mindig jobban hallom a zenét. Ah, micsoda közönséges, rossz zene ez! És mintha részegek zajongásának... Most óvatosan benyit a vitéz. Sehol egyetlen szolgál... Persze, még kora reggel van. Benyit; nyitva vannak az összes ajtók; végigmegy a folyosón, most ráteszi a kezét az ajtókilincsre, ahol mulatnak, s benyit... (*Utálattal*) Förtelmes látvány! Néhány ember - úgy látszik, annak a kornak előkelői - egészen részeg... A ház asszonya - mert más nem lehet - igen hiányos öltözékben ül az egyiknek az ölében, s úgy isznak és gajdolnak a komisz zenére... A vitéz láttára megriadnak... Nem látom az arcát, mert a sisak rostélyát leengedte; de vadállati üvöltéssel rohan nekik s hosszú kardjával hadonász, üt-vág maga körül; ahányan vannak, annyifelé szaladnak... jajgatás, ordítás, széttört és összelapított

kancsók és poharak, szék, asztal összetörve... most az asszonyt úzi végig, végig a folyosón... az sikolt. Most nem látom tovább, valami eltakarja, pedig szeretném látni, csak a szobát látom, ahova visszatér... néhányat megint megvágott... vér freccsent ide-oda... mind elszaladtak előle... *(Szünet.)* ... Most látom megint. De most már más a kép. Este van, fáklya ég a folyosón. **Az asszony meg van kötözve... Mi lesz itt? A bűnös asszony fetreng, átkozódik és könyörög. Most jön a bosszúálló, a ház ura... Már nincs rajta páncél, de a hosszú kard a kezében van... Előtte két szolga cipel valamit... a fáklya fénye odaesik... odaviszlik a folyosó végére. Ott már kő- és téglarakások vannak, és a két szolga valami malteres edényt cipel... Nem tudom, mi ez?**

Körvezető: Nézd csak tovább, majd meg fogod érteni.

Pál m.: Most azt a megkötözött asszonyt a csizmás lábával odarugdossa egészen a folyosó végére. *(Borzadva)* Micsoda vadság! A két szolga gyorsan falat kezd rakni eléje. *(Kialtva)* Rémes! Befalazzák az asszonyt! Elevenen befalazzák! Az üvölt és átkozódik; hallom, hogy mit mond: „Pusztuljon el mellőled minden asszony olyan nyomorultul, mint amilyen nyomorultul engem elpusztítasz!”... Micsoda átok! Ezek a szolgák pedig vakon engedelmeskednek és nem láznak fel! Persze félnek a hosszú kardtól... Befalazták... már nem hallat-szik a hang. *(Reszketve)* Szörnyű dolog történt...

Körvezető: Próbálj szembenézni vele.

Pál m.: Próbálok... De most megint valami különöset látok. Elmúlt megint egy éjszaka... ilyen hamar! **Még mindig ott állnak mind a hárman a folyosó végén: az úr és a két szolga. A folyosó most egészen más, mint volt. Be van vakolva, be van festve és azok hárman ott állnak. *(Riadtan)* Nini, már egészen modern öltözékben áll ott a ház ura, vadászfegyverrel a vállán... *(Hirtelen)* Hiszen ezek nem is azok már! *(Megrendülve)* Hiszen az én vagyok ott, meg az öcsém, meg a Martin, az a gaz szolga, aki engem elkísért vadászni! Szörnyű! Kik ezek?... Ott állnak a fal előtt és most... hallom, mit beszélnek *(komorán)*, most egyszerre értem. Én vagyok ott azon az utolsó reggelen, mikor azt mondja az öcsém a szolgának: „Vigyázzon a**

bácsira, jó helyre vigye, jó helyre vigye, el ne tévessze!” A kísértet is egyszerre ott áll, ott van, megint kilép a falból. Rémes! Már nincs semmi, minden elmúlt... Úgy látszik, mégis csak baj van itt *(a fejére mutat)*.

Körvezető: Nincs, kedves testvérem.

Pál m.: Jaj, ön még itt van, uram? *(Megnyugodva)* Akkor már jól van!

Körvezető: És most emlékeztetek arra, amit az imént mondtam neked arról a bizonyos végzetről és az egyik földi életünkben elkövetett bűnöknek a másik életbe átvitt következményeiről.

Pál m.: Csak nem azt akarja mondani, hogy az én voltam?!

Körvezető: De igen!

Pál m.: *(Megborzadva)* Rémes! Irtózatos!!

Körvezető: Igen, kedves testvérem. Ez csakugyan irtózatos. De ez az irtózat amelletts bizonyít, hogy az Isten igazságos.

Pál m.: Jaj, jaj, hisz ez több, mint amennyit egy lélek elviselni képes!

Körvezető: Ne félj, Isten irgalmas és kegyelmes; és ha az Ő törvényei meg is követelik a maguk jogait azokkal szemben, akik azok ellen vétnek, az Ő irgalma és kegyelme örökkévaló.

Pál m.: Örök kárhozat?

Körvezető: Örök kárhozat nincs; azt nem lehet összeegyeztetni az Isten irgalmával és kegyelmével, Isten nem kárhozatra teremtette gyermekeit, hanem üdvösségre; és ha ezek a gyermekek el is tévesztették az üdvösséghez vezető utat és vissza is utasították az eszközöket, amelyekkel ezen az úton haladhatnának, Isten hosszútűrése és kegyelme lehetőséget fog nyújtani nekik arra, hogy egykor megbűnhődve mégis csak jobbakká és igazabbakká legyenek.

Pál m.: Uram, imádkozzék értem, hogy a kárhozatot elkerülhessem!

Körvezető: Kedves testvérem, te már a kárhozatból körülbelül kikerültél azzal a szörnyű végzettel és sorssal, amelyet átéltél ezzel a szerencsétlen szellemmel kapcsolatban, aki mint kísértet jelentkezett nálad és beváltotta az átkát. Ezzel körülbelül kiegyenlítetted a múlt nehéz számadását, ha nem

is egészen, de mindenesetre nagyjában annyira, hogy nem mint elkárhozott lélek, hanem mint Istenhez visszatérő tékozló fiú bocsánatot kérhess Tőle és segítségért könyörögj abban az új életben, amelyben vagy.

Pál m.: Ön nagyon jó és bölcs, és itt nem lehet mást tenni, mint megsemmisülten leroskadni Isten előtt.

Körvezető: És imádkozni.

Pál m.: Imádkozzék értem, mert én arra méltatlan és képtelen vagyok /ÉV. 1937/4 sz./

*

Rövid megjegyzés:

Hát kell ennél eklatánsabb (meggyőzőbb) és logikusabb bizonyíték a reinkarnáció törvényének szükségszerű és kegyelmi alkalmazására?! Nem, csak ezt elviselni nehéz. A kegyelem azonban még ezt a pillanatot is megvárja! Áldassék érte az Úr! Óvatosan tehát a regresszióval!

*

A VII. parancsolat „Ne paráználkodjál!” (*)

és a X. parancsolatból egy tiltás: „ne kívánd felebarátod feleségét!”

a./Általában

Talán sohasem dühöngött annyira a paráználkodás, mint most. Érdekek, pozíciók, dicsőségek mozgatója az érzékiség. Mindenütt erotika, az irodalomban, a tv-ben (Big Brother, Heti hetes stb.), a művészetben, a kedvelt társalgó szellemeskedésében, a túlhajtott testkultuszban, a telhetetlenségből eredő elferdülésekben, a kielégülést provokáló hiúságban - mely egyformán túlteng mind a két nemben -, a kendőzés, öltözködés, viselkedés frivolitásában, az erotikus vágyakban, érzésekben, gondolatokban, titkos kéjelgésekben, homoszexualitásban, stb. Ezekkel szemben tehetetlenül áll a mai földi bíró, mert csak a mózesi időkben vont halálbüntetést /megkövezés/ maga után a házasságtörés. Napjainkban csak az AIDS vírus az, amely halálos fenyegetésével vet némi gátat eme rút bűn elé, és inkább férfi tulajdonságnak látszik. Úgy néz ki tehát, hogy a férfi két tiltó parancsot kapott az Úrtól

családvédelmi szempontból, de - sajnos - mégis kevés az eredmény. Keressük ennek okait. A házaspárok rendszerint nem is tudják, mit akarnak egymástól, amikor összekeverülnek. A döntő okra valahol a gazdasági, vagy az érzelmi síkon találtak rá, de éppen ez az összehozó ok életük ütközéspontja is. A csalódások, a küzdelmekből eredő súrlódások lassankint elkoptatják ezt az ütközéspontot, amely ha eltűnik, a két fél közelebb kerül egymáshoz. Ez a körülmény jó is, veszedelmes is. Jó azért, mert a kölcsönös megbecsüléshez, zavartalan összetartozáshoz, teljes kiegyenlítődéshez, nemesebb értelemben vett erkölcsi egyéülvadáshoz ez elmaradhatatlanul szükséges; és veszedelmes azért, mert a széthúzáshoz alkalmas állapot. Ugyanis, amíg az ütközéspont köztük van, nem húzhatnak széjjel, mert mind a kettő hozzá van kötve. Téphtetik, rángathatják egymást, vagy láncikat átkozva tehetetlen dühvel nézhetnek egymásra - mindez a kettőjük dolga - de még ahhoz is, hogy egymásra törjenek, el kell távolítaniuk az ütközéspontot, és mire ez megtörténik, a sok súrlódásban már maguk is csiszolódtak annyira, hogy a durva felületek, az éles kiszögellések, melyekkel egymásban kárt tehetnének, lekerültek róluk. Ez az a pillanat, amikor a házaspárok üresnek érzik az életüket, nem találják értelmét az együttlétüknek. Már az sem érdekli őket, hogy egymásban kölcsönösen csalódtak, egyáltalán nem törődnek egymással. A közös harc elmúlt, nem jelentenek már egymásnak tépő élvezetet, viharos ellentmondást és ebben az unalomban hátat fordítva egymásnak, kezdenek másfelé orientálódni, valami után, ami őket újra lekösse, ami őket újra rázza-tépje - mert kötöttségek nélkül nem tudják elképzelni az életet.

Ha ebben az időben megszületik a gyermek, a kérdés meg van oldva, mert ez a kötöttség a testen túl, a lelkiükből ered, ez már olyan valami, amit mindegyik a saját énjének érez és mégsem tudja függetleníteni a másiktól. Itt újra egymásra találnak, egymással szemben állnak titokzatos mosollyal. Leleükbnek ezt az intimitását csodálja mindegyik a másiban és közös akarattal - ha különböző eszközökkel is - a gyermek boldogítására törekszenek. Szent buzgalommal küzdenek azután válllvetve a gondjaikra bízott lélekért, tudják, hogy szükségük van egymásra, mert a gyermeknek szüksége van rájuk, s ez az összehangoló érzés nem vész

el a gyermekek számával, növésével, vagy halálával, sőt - terjeszkedésével mindinkább tágítja a határokat. Ha a házasságból nem származik gyermek, akkor egy tisztultabb erkölcsi felfogás, közös munka vagy eszme hozhatja őket újra össze a kritikus pillanatban. A család tehát nem az a törvényesen szabadalmazott élvezetberendezés, nem az a felelőtlen rév, aminek a léhák hiszik, hanem harccal, küzdelemmel, fájdalommal, csalódásokkal, véres sebekkel, szenvedésekkel és örömmel megszerzett szentély, amely a társadalomerkölcsnek is az, mert alapját képezi. Ha tehát a férfi ebbe a szentélybe viszi szentségtörő vágyait, nagy és jóvátehetetlen bünt követ el. Mégpedig nemcsak az esetben követi el a bünt, ha vágyaival akkor környékezi meg a házasságot, amikor az már szentéllyé alakult, hanem az építkezés bármilyen stádiumában. Ha a küzdelmek idejében közeledik, amikor az ütközéspont még fennáll megszorítja azokat, bizonytalanná teszi a feleket, miáltal elerőtlenednek, és ha a gyermek ebben az állapotban érkezik, a súrlódást az is jobban megérzi. Ha a közöny időszakában közeledik az idegen férfi, a széthúzás is erőteljessé válik és az asszony hamarosan megtalálja a maga érdeklődési bázisát, mely messze eltávolítja a házi tűzhelytől - férjét is magára hagyva külön útján, és így, ha együtt maradnak is, nem képesek többé megadni gyermekeiknek azt az erkölcsi alapot, amelyen azok életüket felépíthetik, mert adni csak abból lehet, ami a tulajdonukat képezi. Labilis erkölcsből csak labilis erkölcsöt lehet adni, mert lélek merít a lélekből, legalábbis addig, amíg felelőtlen, öntudatlan, tapogatózó. A férfi érzéki vágya, puszta megkívánása is képes a családot alapjában szétrombolni. Ezt a veszedelmes kívánságot tehát meg kell fojtania magában, sőt annyira fel kell vértéznie magát a kísértés ellen, hogy amikor más felesége részéről éri a kezdeményezés, ami éppen nem ritka eset, az ő kötelessége azt leszerelni. A férfinak nem lehet nehéz küzdelem az ilyen kívánságok legyőzése, ha az eszközökért visszamegy a saját családjához.

b./ A Névtelen Szellem így teszi ezt számunkra érthetővé(*)

A téma fontossága miatt aztán felhívjuk az olvasó figyelmét az I. kötetben (IV. Fejezet) a „Férfi és nő” címszó alatt már írtakra.

Ez főleg tanunk által *exponált (kifejtett)* és a teremtés-bukásig visszanyúló, ú.n. duál kérdést tárgyalja tömören és rávilágít a mindenség és benne emberi létünk kettősségének, valamint az ebből származó mindennapi nehézségeink igazi okára. Arra, hogy a paráznaság a sátánnak, az ellentétnek a vegykonyhája. Ezért nem szabad a bűnös embernek, az aláhullott szellemnek belenyúlnia azokba a lehetőségekbe, ahonnan az élet titka, az élet folyója ered; nem szabad az embernek nyitogatnia azokat az ajtókat, amelyeket Isten jónak látott eleve bezárni, azzal a paranccsal, hogy „Ne paráználkodjál!” Ezt a nagy-nagy és ilyen részletességgel eddig feltáratlan múltat a Névtelen Szellem így teszi számunkra érthetővé: (Evangéliumi spiritizmus II. kötet.)

Az Isten képére teremtett, de aztán Vele szembehelyezkedő szellemek engedetlenségükkel elvesztették szabadságukat, hatalmukat, de az erőknek és az életáramoknak (életprincípium: 2) nagy mennyiségével rendelkezve továbbfolytatták ellenszegülésüket. Ezek az áramok az ő delejes természetüket elvesztve, egyre villamosabbakká váltak. A villamosság minden egyes alkalommal messzebb lökte a szellemeket az eredeti isteni tervtől, az isteni gondolattól, mind sűrűbbé tette az ő fluidjaikat és ezekben a sűrű fluidokban a duál-szellemek önmaguk közt meghasonulva szétváltak. Ezzel a szétválással mindegyik külön-külön áramkeringést hozott létre, azaz mindegyikben egy adó és egy elfogadó természet fejlődött ki. Ennek a kétféle erőnek egymás felé való vonzódása a régi együttes érzés, a békesség, a megértés, a szeretet és a továbbfejlődése, a tovább való teremtés lehetőségének, tehát ismét az egyesülés lehetőségének a keresésére indította őket. Mivel azonban a bűn miatt egyesekké lettek, azért nem teljesen értették meg egymást és e félreértés következtében megint újra meg újra szétváltak egymástól, nem tudtak együtt megmaradni, mert hiszen a bűn, mint egy ék folytonosan nagyobb és nagyobb rést vert közéjük és ezáltal mind messzebb estek attól a megelégedettségtől, attól a boldogságtól, amelyhez azelőtt hozzá voltak szokva. Ez a boldogság utáni vágy a duálfél-szellemeket egymás felé vonzotta és vonzza még a legmélyebben bukottakat is, mert hiszen az adó

és elfogadó elemek találkozásából, összekapcsolódásából fejlődhetik a következmény, a további élet. Nincs továbbfejlődés, ha a szellemek két különböző neme eltávolodik egymástól, mert így van berendezve az egész teremtettség. Ennek a két erőnek egymás felé való vonzódása hozza létre az egész természetben, az emberek világában azt az érzést, amelynek hiába akar, nem tud huza-mosabb ideig ellenállni senki és semmi. *Egy ilyen ösztöni érzés, ami a természetbe bele van oltva, az érzékiséggé fajult erőikcsérelődési vágy, az erők összeolvadásának ösztöne az érzékiség, mint hatalmas, páncélos ellenség ott áll az ember előtt, amellyel hiába próbálkozik, hiába viaskodik, az mindannyiszor leteperi őt, mindannyiszor az lesz a győző, és az elesett, a nagyot akaró emberlélek hiába erőlködik: Isten nélkül nincs ereje, hogy legyőzhesse a megerősödött, megnagyobbodott ellenséget.*

Azért Isten a bukott szellemek erőit úgy dolgoztatja fel **a természettörvényben**, hogy ennek a hatalmas érzésnek, ennek a hatalmas ösztönnek keretébe beleilleszti **a fajfenntartást**, hogy amit a fejlődés folyamán megalkotott, ami jót magáénak nevezhetett a szellem, az ne menjen kárba és a természetnek ne kelljen új formákat, új alakokat alkotnia; tehát a meglévőt formálja, alakítja tovább **a születés és a halál tényével. Az embert gőgje, önzése és a szeretetben való hiánya sohasem tenné alkalmassá arra, hogy az ő szellemtársának testet ajándékozzon.** Soha, mert hiszen a szeretetben elesett lélek maga is kényszerszertörvény alatt van a természet kényszere alatt. És ez a hatalmas ellenség: az érzékiség ebbe a törvénybe van befogva, s mint az igavonó barom húzza a terhet, amelyet meg kell tisztítania, amelyet fel kell dolgoznia a legapróbb részletekig, mindaddig mígnem az tisztán és ragyogóan állhat meg az Isten trónusa előtt. Ezt a terhet húzza, ezt a terhet dolgozza fel az a kényszer, amellyel az embernek testet kell adnia, amellyel az ő erőit bele kell adnia a természettörvény olvasztó kohójába, a szenvedések, a fájdalmak, a munka, a kényszerűség által, amikor azt mondja neki az isteni szó: „*véres verejtékkal keresd meg a te kenyeredet*”, mégpedig nemcsak a magad kenyérét, hanem azoknak a kenyérét is, akik tőled származnak. Ugyanez a törvény, ugyanez a kényszer szól azokban a szavakban is, amelyek azt mondják az asszonyok: „*fájdalommal*

szülöd a te magzatodat”. A bűnnek, az Istentől való elesettség következményének óriási tömegei azok a fájdalomok, azok a terhek és nyomorúságok, amelyek ebben az erőhalmazban felmorzsolódnak, feldolgozódnak, s az emberiség mindaddig nem szabadulhat meg ezektől a következményektől, ameddig mindenki ki nem vette a maga részét belőle és mindenki fel nem dolgozta azt. Az emberek vétkeznek minden érzésükkel, minden gondolatukkal; nincs egyetlen igaz, tiszta ember sem, mert hiszen aki ezekben a fluidokban benne van, az olyan, mint aki valami folyadékba esik és mindene nedves lesz tőle, megmozdulása, minden gondolata és minden elképzelése bűnös. **Azért, hogy ez feldolgozódjék, Isten megszerezte a házasságot és megáldotta az emberek házasságát; megáldotta a gyermekek nemzését, mert lehetővé tette ezáltal, hogy a szenvedések és fájdalomok közepette megnyílják egyszer-egyszer az ember feje felett a sötétté vált ég-boltozat, s az örömeink; a szeretetnek, a békességnek, a boldogságnak egy-egy pillanatnyi villanásában része lehessen, amely a mennyből sugárzott alá.**

Mert hiszen az ember lelkében a szenvedések közt nyilatkozik meg a visszaemlékezés a paradicsomi időkre és akkor elevenedik fel a vágy benne, hogy elérje azt az állapotot, amikor még harmóniában élt mindennel, az egész teremtettséggel, az Istennel; amikor még nem voltak szenvedések, nem voltak gyötrődések, csak boldog egyetértés, abban való munka és annak a munkának örömteljes eredménye. Tehát efelé a cél felé igyekeznek az emberiség. Hiszen a szeretet és a szerelem érzése egy-egy visszaemlékezés a lélekben, amely visszaemlékezés álmokat fest lelki szemei elé, ragyogó tündérvilág képződik előtte és az ember azt hiszi, hogy elérte a boldogságot. Hiába mondja az ember nagynak az anyai szeretetet, ha az anyai szeretetet meg nem előzi egy szent, tiszta szerelmi érzés, amely őt a lelke másik feléhez viszi, sodorja, hogy a lélek érzésével, törekvésével, vágyaival visszhangra találjon abban a másik lélekben, és ebben a visszhangban, ebben a boldog megértésben egy közös álom szövődjék, amely öntudatlanul is egy másik élet, egy másik világ megteremtését és megszervezését tűzi ki célul. Ez a másik élet, ez a másik

világ igen messze van a földi ember előtt, de abból a másik világból hírt hoz neki az a pillanat, amikor boldog megértéssel megtalálja egyik ember a másik emberben önmagát. A házasság Isten akarata, Isten gondolata, mert hiszen megmondja az írás: „*Nem jó az embernek egyedül lenni*”. Mert az egyedül lévő ember csak önmagáért küzd - ha küzd. Pedig az embernek erőfeleslegei vannak, amelyek nemcsak a maga fenntartásának, nemcsak a maga élete céljainak elérésére adattak, hanem az embernek másokért és az egész teremtett világ előhaladásáért kell küzdenie. **Aki csak önmagáért él, az nem fejezi ki életével azt a gondolatot, amiért a világra jött.** Az embernek meg kell tanulnia szeretni: ez az első és legnagyobb törvény. És vajon hol tanulhatna meg szeretni, ha nem a családban? Vajon születhetne-e ember, volna-e fejlődés, volna-e a jónak megismerése, ha az emberek nem születhetnének? És hogy emberek születhessenek, kell apának és anyának lennie és kell, hogy ez az apa és anya egy közös lelki érzésben találkozzék: az egymás felé vonzódásban, a szeretet érzésében, abban a szeretetben, amelyet szerelemnek hívnak. Kell, hogy ebben az érzésben találkozzanak, mert meg van írva: „*az ember elhagyja atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez, és ketten lesznek egy testté.*” Ez a „ketten egy testté levés” kizárja azt, hogy abban a közös fluidban, amely a két ember szeretete folytán jött létre, ennek a két testnek, a két test áramlásának, fluidjának, érzéseinek közösségében egy harmadik, esetleg egy negyedik is részt vehessen, mert akkor ez a kettős egység már nem egység, hanem szétbomlott, benne meghasonlás következett be.

Amikor ebben az egységben akár az egyik, akár a másik részből megjelenik harmadik, már paráznaság történt. Az az ember, aki paráználkodik, minden egyes alkalommal lelkének és testének fluidjait összeköti, összeolvasztja azzal, akivel paráználkodik és ezekből az összeolvadt lelki fluidokból olyan közvetmények jönnek létre, amelyek testi és lelki fertőzést okoznak. Ha az emberek tudnák, hogy ezzel önmaguk felett milyen óriási bajokat halmoznak össze, hogy nemcsak önmaguknak, de elkövetkezendő gyermekeiknek is milyen kísértéseket szereznek, nem állnának meg nevetve ez előtt a gondolat előtt, hanem

irtóznának tőle, mint a gyilkosságtól. Mert azok a fluidok, amelyeket az ember így összeszed, a házastárs lelkére is hatással vannak, mivel a férj a feleség lelkére testileg és lelkileg is befolyással bír. *Ha ez nem így volna, nem tiltották volna Isten prófétái a zsidóknak a pogányokkal való összeolvadást.* A testi fluidokkal együtt a lelki fluidok is közössé válnak, pedig az embernek éppen elég, ha csak a maga hibás lelki fluidjaival tud is megbirkózni, a maga hibás lelki vágyaival, ösztönzéseivel síkraszállni, nemhogy még egy másik embernek, vagy éppen a parázna nőkön keresztül a legalantasabb fluidcsoportoknak kárhozatos hatásával megküzdni. Az így szerzett fluidokon a bűnös és vétkes hajlandóságok rajtuk ragadnak és elkísérik őt egész életén keresztül. Ezért mondja az Isten a parancsolatban, hogy „Ne paráználkodjál!” **A paráznaság éppen olyan bűn, mint a gyilkosság.** *Az az ember, aki paráználkodik, azt mondja magában ifjú éveiben: nem vétkezem senki ellen, mikor az én testem vágyainak engedek, hiszen nincsen senkim, akinek hűséggel tartoznék, mert még nincs feleségem; s egész nyugodt lélekkel vétkezik, mert nem tudja azt, hogy mindazok a fluidok amelyeket összeszed, nemcsak őrajta, hanem azon is, aki később a felesége lesz, rajta tapadnak, bűnös hajlandóságokat képeznek ki a lelkében.* És nem tudhatja, mit hurcol magával, milyen összekötő kapcsolatot képez ki ő a bűnök számára, milyen lombikul szolgál az ellentét laboratóriumában, amikor az ellentét gondolatát segíti véghezvinni azáltal, hogy beoltja a bűnöket a vele egyesülő másik nembeli emberbe, talán éppen az ő lelke által szeretett feleségébe és az elkövetkező gyermekek lelkébe. **Mert hiszen a fluidok az ember testében, lelkében mint gondolatok, érzések, vágyak alakulnak ki és ezekkel a fluidokkal kapcsolódik össze a férfi és a nő, hogy megalkossa a jövőt, lelkének álmát, vágyát a boldogsághoz és ebbe a jó, igaz és tiszta fluidba ágyalják majd bele a természet szellemei azt, aki az ő gyermeke lesz.**

c./ Részletes kifejtés(*)

Végül a duál kérdéssel kapcsolatosan ki kell még térnünk egy érdekes, de téves felfogásnak néha a gyakorlatban történő alkalmazására. Ez a következő:

Valóban törvény az is, hogy a szétvált duálfeleknek előbb vagy utóbb találkozniuk kell. Előbb azonban a földi életben, a házasság törvényében, a házasság egygyétező szeretetében kell helytállniuk és szellemi eredményeket elérniük... **Sokszor és többen nagy ugrást akarnak e téren tenni azzal a téves emberi gondolkozással, hogy ezt a találkozást emberi értelemmel gyorsítani lehet, holott ezt a nagy törvényt az Isten angyalai tartják a kezükben.** *Mindenesetre a földi ember megjelenése az elvált duálok formáját mutatja. Ez annak a következménye, hogy a duáliszellemekek bűneik miatt sokszor évszázadokon, évezredekken keresztül távol esnek egymástól, úgyhogy nemcsak a földi életben, a testben nem tudnak találkozni, hanem még a szellemvilágban sem, mert elmarasztalja őket a bűnhődés különböző állapotaiban a törvény. Így aztán kénytelen mind a nő, mind a férfi különböző más duálfelekkel házasságra lépni. Nem feltétlenül szükséges ugyanis, hogy valaki csak akkor tudjon boldog és megértő házasságot élni, ha az ő duálfelével kerül össze. Hogy valakit az ember egész lelkével szeressen s olyan házastársa legyen, akivel nagyon jól megértik és szeretik egymást, ahhoz nem szükséges, hogy duálok legyenek. Sőt! A szakadás okának korai, éretlenül történő felismerése és az elkövetett hibának egymásra hátrítgatása a volt duálfelek között sokkal elviselhetlenebb állapotot teremthet egy nem duálok közötti rossz házasságban életnél.* Ki mennyi szeretetet tud magából kisugározni, annyi az ő duális életében való előhaladottsága. Aki önfeláldozóan, igazán szereti a feleségét, az az ő lelke duális felkészültségét, a duáltörvényben való fejlettségét mutatja. Aki pedig nem szeret, nem tud elnézni, a szerelme hirtelen elpárolog, az a lelke gyengeségét, gyarlóságát, és fejletlenségét mutatja a duáltörvény. **Ha valakinek az egyikkel szemben megszűnik a szerelme, és a lelkében ez az érzés visszavonul és esetleg egy másik kelti föl benne ugyanezt az érzést, ez még korántsem bizonyítja, hogy az a másik az ő duálfele.** Sőt, minél könnyebben fel tudják ezt az érzést benne kelteni, minél hamarabb fellobban benne az, annál alantasabb, annál kisebbrendű, annál értéktelenebb az a duáltörvény szempontjából. Ellenben minél inkább csak egyre tudunk összpontosítani, minél mélyebben tudunk

egyet szeretni, annál közelebb vagyunk a duáltörvényben való találkozáshoz, mert annál felkészültebbek, annál érettebbek vagyunk a tökéletes egyesülésre. Ha valaki a házastársával szemben a duáltörvényben minél jobban leteszi a vizsgát, azaz minél többet tud adni ennek a törvénynek a betöltésére, annál közelebb van a duáljához, annál közelebb van a szerelmi nyomorúság elhagyásához, annál jobban elhagyja a csalódásokat, a szenvedéseket, a fájdalmakat és annál gyorsabban közeledik az egyenletes, harmonikus boldogság felé. Ezért, akinek olyan élettársa van, akivel boldogtalan, **ne keressen elválást, ne keresse a maga duálját**, mert Isten, amikor elérkezettnek látja az időt, megajándékozza a kifáradt szíveket azzal a békességgel, azzal a boldogsággal, amiben megpihenhetnek. Ez pedig nem lehet más, mint amikor a gyermek a szülőjét, a szülő a gyermekét, a férj a feleségét, a vőlegény a jegyesét szereti olyan szeretettel, amilyen odaadó nagy szeretetre csak képes.

*

d./ Egy „úri” család tragédiája a VII. parancs megsértése miatt(*)

Egyleti ülésünkből Pál beszélő médium útján 1928. november 4.

Pál médium: Hát sohasem fog, megvirradni? Mily szörnyű éjszaka ez és nincs itt mellettem senki, aki ezeket a férgekkel leseperné rólam! És a nyomorultak lekötötték a kezeimet, hogy ne védekezhessem ellenük. Orvos, ápolók mind elhagytak; sohasem lesz reggel!

Körvezető: Nem vagy elhagyatva és a reggel is elkövetkezik.

Pál m.: Úgy, itt van? Hát akkor jöjjön ide és ezeket a férgekkel - óh, micsoda undorítóan másznak a takarómon - seperje le innen. Segítsen, az Isten szerelmére!

Körvezető: Hogyan kerültél ide?

Pál m.: Hiszen tudja, ide hoztak mint gyógyíthatatlan beteget. A hús kezdett lerohadni rólam, és azután, mikor ezek a férgek kezdtek mutatkozni, lekötöztek itt ebben a külön szobában. Úgy

ég belül, mint a pokol tüze és nincs senki, aki egy korty vizet adjon, nincs senki, aki ezeket a férgek letisztítsa! Óh, segítsen rajtam!

Körvezető: Megpróbáljuk, kedves testvérem, hogy megnyugtassunk *(Delejezik.)*

Pál m.: Ez a doktor! Érzem ... De jó, hogy idejött.

Körvezető: Mindjárt fel fogom szabadítani a kezedet is.

Pál m.: Hogyan peregnek le azok a férgek, amint lesimítja őket. Úgy, úgy, ott a mellemen, azon a tájon, ahol a szívet mondják, ott van egy nagy undok féreg, azt! Úgy, úgy!

Körvezető: Próbáld meg összetenni a kezedet.

Pál m.: Megkönnyebbültem. Hallottam, hogy halála előtt megkönnyebbül az ember. Közel lehet hozzám a halál. Nem tudom összetenni a kezemet, várjon, amíg meghaltam, a halottakat úgyis úgy temetik el.

Körvezető: De mielőtt meghalsz, kötelességed visszagondolni mindarra, ami veled történt.

Pál m.: Nem akarok mindarra visszagondolni! Hagyj nekem békét, akárki vagy! Elég volt! Hogy felkavartad ezzel az egy szóval az egész lelkemet! Minden megelevenedik előttem és inkább a férgek letátnám, mint a múltamat. *(nagyon szenved)*

Körvezető: Kedves testvérem, neked már nem a tested beteg, hanem a lelked. És ahhoz, hogy ezt a lelket meggyógyíthassuk, tudnunk kellene, hogyan és miket éltél, mi az, ami annyira gyötör és elriaszt a visszaemlékezéstől.

Pál m.: A bűn, a szenny, az egész életnek örülete, a hazugságok a kezdettől a befejezésig; mert igaz szóval soha nem találkoztam.

Körvezető: De a lelkiismereted szózatával bizonyára találkozál.

Pál m.: Az mindig aludt, talán nem is volt soha. Ami történt, azt mind úgy hozta magával az élet, az elől nem volt kitérés. *(Megtapogatva a fejét, meglepetve)* Levágták a hajamat. Persze, a betegség! Így is jó a sírban a férgeknek! Nem kellek már senkinek sem! Azt hiszem, hogy vagy álmodom, vagy pedig egyéb baj van itt *(a fejére mutat)*. Nem tudom megérteni, hogy ebbe a szűk szobába hogyan tudtak, olyan sokan bejönni és hogy beszélhet

valaki így, ahogy eddig senkit sem hallottam beszélni az egész földi életemben. Persze, nem fogok már sokáig élni, tehát sietnem kell. Nincsenek köztetek - hiszen engem is tegezett ez az ember - nemesek?

Körvezető: Nincsenek.

Pál m.: Ez megnyugtat engem, én bizony az voltam. Émelygés fog el, ha visszagondolok az anyámra. Az apám nagyon büszke volt a nemességére, mindig úgy járt az utcán, mint egy uralkodó, mindenkinek a feje felett elnézett és akinek mindenki más, kivéve az ő családját, és azokat, akik hasonló prédikátumokkal bírtak, mindenki csak paraszt volt. Az anyám, ha lehetett, még túltett az apámon, hiszen ő majdnem bárónő volt, mert az anyja még valószínű bárónő volt, akit ennél fogva a családban megkülönböztetett tisztelet övezett, és nagyon szerette, ha bárónőnek titulálták. Egyébként pedig kinézéséről az utcán igazán senki sem tette volna fel róla a nemességet, a báróságot. A mi házuk nagyon szegény hajlék volt, mert hiszen az apámnak a dupla prédikátumnál alig volt egyebe, és az a szerény fizetés, amelyet haza hozott, csak arra volt jó, hogy a külső fényt úgy-ahogy, talmi módon megőrizzük, de a belső ínséget és gyomorkorgást nem csillapította el. De azért a mi házuk nagyon előkelő ház volt. Az ezüstműn rajta volt az ötágú korona, eh, minek beszélek annyit róla, hiszen az emberek mindenütt egyformák és ha ti máshonnan valók vagytok is, tudjátok, hogy vannak ilyen emberek! A mi házuknál, ha vendégek jöttek, egyetlen beszéd tárgy volt: a rokoni kötelek, hogy kinek milyen előkelő nagybátyja, unokatestvére, sógora stb. van; az úgynevezett „parasztokról” néha esett szó egy-két becsmérő szó kíséretében. Ilyen nemesek voltunk mi. Hárman voltunk gyermekek. A bátyám volt a család büszkesége. Az ilyen előkelő család gyermeke megfelelő pályát választhat csak magának, és ő a katonai pályára ment, ahol mágnásgyerekekkel lehetett együtt és ilyen barátság révén ki tudja, valaha nem fog-e még nagyobb fényt hozni a család kissé megkopott címerére! Én meg a húgom nagyon kedvelt leányok voltunk a társaságban, de úgy gondolom, komolyan sohasem gondolt ránk egyetlenegy házasulandó fiatalember sem. Bátyám, végre mint tiszt jelenhetett

meg a társaságban. Hódító külsejű férfi volt s azzal a névvel, amelyet örökölt, nagyszerű karriernek nézhetett eléje. Szerették tisztatársai, és ő is szerette kivált azokat, akik még előkelőbbek voltak nála, hiszen mi mind így gondolkoztunk, a paraszt előttünk nem jelentett embert. *Egyszer aztán a bátyám egy nagyon előkelő barátját mutatta be nálunk, aki csaknem mágnás volt, gazdag, irigyelt. Ez a vendég azután mindennapos lett házunknál; a bátyám négy szemkört megmondotta, hogy érdeklődése kizárólag nekem szól, és én, mint ez a fiatal lányoknál szokott ilyenkor lenni, rózsaszínben láttam a világot. Tele volt a lelkem örömmel, és mint ilyen ostoba, korlátolt teremtés, előre kiszíneztem magamnak a jövőt, a fényes kastélyt, amelyben lakni fogunk, az ékszereket, a bútorzatot, a fogatot, amelyen járni fogunk és így tovább.*

A szerelem felgyújtotta egész belső valómat és mivel a fivérem ismételtén mondotta, hogy komolyan nyilatkozni fog, lassan az édesanyám, a bárónő hozzáfogott azokhoz az előkészületekhez, amelyek a férjhez menendő lányoknak járnak, és nemsokára a városban is széltében-hosszában beszéltek, hogy milyen boldog menyasszony lesz belőlem. Sokat mulattunk. A leendő vőlegényt mindenkinek meg kellett ismernie, estélyeket adtunk, olyan fényt fejtettünk ki, amelyet csak az apám ügyességével lehetett megtenni. Boldogok voltunk mind, az egész rokonság tündökölt. Azután egy szép reggelen azt a hírt hozta fivérem, hogy Rudolfot hirtelen áthelyezték. A hír az első pillanatban kissé lesújtott, de azután a legrosszabbat sejtettem abból, hogy elutazott anélkül, hogy hozzánk csak egy istenhozzádra is beszólt volna. De még reméltem. Azután elmúlt egy nap, két nap, több nap... Húgommal egy szobában laktunk, és amikor álmatlan éjszakáimon párnám könnyektől átnedvesedett, őt folyton forgolódni és nyögni hallottam, reggelenként pedig úgy kelt fel, hogy a szeme alatt mély, kék karikák voltak. De nem szólt egy szót sem, sőt, kerülni látszott engemet; de nem kerülhetett, mert hiszen egy szobában laktunk. Amikor már néhány nap elmúlt, egyszer csak megtört a gyermek; mellém esett a földre és kétségbeesetten kezdett zokogni, és szörnyű dolgot mondott el nekem. **Elmondotta hogy az ő ártatlanságával visszaélt az a nyomorult gazember, miközben velem szemben, mint vőlegény viselkedett és megigérte a húgomnak,**

hogy nőül veszi. Amikor húgom már sürgetni volt kénytelen, hogy ígéretét váltsa be, akkor előkelő összeköttetéseivel kicsinálta, hogy táviratilag, sürgősen áthelyezzék, (nagyon gyötrődik)... De ez még mind semmi. A bátyám katonatiszt, akinek a becsülete parancsol. Korbácsot vett magához, utána utazott annak a nyomorultnak és a nyílt utcán végigkorbácsolta. Másnap azután egy golyót kapott a fejébe. Ez még mindig nem minden. (Kétségbeesetten:) Óh, azok a férgek újból kezdenek közeledni hozzám! A temetésre akartunk utazni, könnyek és keserves zokogások között, amikor megjelentek nálunk a rendőrség emberei és az apámat, a köztisztviselőben álló, irigyelt, előkelő származású urat ott nyomban lefogták és elvitték. Idegen pénzhez nyúlt, a hivatali pénzhez, úgy jutott csak a dáridóra, az előkelő vőlegényre, a gazfickóra! Az anyámat félholtan fektették az ágyba s én egyedül utaztam oda. Erős voltam; *bátyám revolverét csomagoltam be egyetlen poggyászul magammal és én utaztam el a bátyám temetésére egyedül.* A temetésen egyetlen könnyet sem tudtam ejteni, lelkemben szörnyű elhatározás ért meg és a temetésről visszamenet felmentem lakására annak, aki mindnyájunk megrontója volt. Az inasa betessékelt, azt mondván, hogy még nem jött haza, várjam meg. Hozzá olyan szemtelenül vigyorgott, hogy szerettem volna a pisztoly csövét egy kicsit a fejéhez kopogtatni. Megvártam. Az ajtó mögé álltam, s amikor benyitott, szó nélkül neki irányítottam a fegyvert és elsütöttem. A fegyver csütörtököt mondott! Egyetlenegy eset volt, amikor elég bátran és talán nemesen viselkedtem volna és most ezt az egyetlenegy esetet is lehetetlenné tette a sors. A következő pillanatban rám rohant, átölelt, a fegyvert kicsavarta a kezemből. Átölelt... és annak az embernek, aki miatt az apám börtönbe került, aki a húgomat szerencsétlenné tette, aki a bátyámat megölte... a szeretőjévé lettem... De jó, hogy nincsenek itt nemes emberek! A férgek újból itt vannak, az a jó doktor hiába sepegte le rólam!

Körvezető: Mert nem a testeden, a lelken vannak azok, kedves testvérem!

Pál m.: ... *Azután nemsokára, mint a kifacsart citromot, eldobott magától. Mit tehetett egy nemes leány, aki nem tanult sem*

dolgozni, sem szolgálni?... Következett a második, a harmadik stb. És azután következett az a szörnyű betegség, a kórház és a férgek, amelyek most itt hemzsegnek a takarómon, és hiába seprem le, ott maradnak mintha a kezem levegőből lenne.

Körvezető: Ez azonban a lélek állapota, mely nincs helyhez kötve, hanem azokhoz a gondolatokhoz és érzésekhez, amelyek lelken rágódnak. Én segíteni akarok rajtad, higgy nekem és bízál bennem. Arról akarlak felvilágosítani, hogy te a testi halálon túlestél, az a test, amellyel beszélsz, nem a te tested, hanem egy férfi teste, amelynek közvetítésével szólsz most hozzánk.

Pál m.: Férfi?! Undor! Szabadítsatok meg tőle! (*A szellem hirtelen elhagyja a médiumot.*)

Más szellem:

Pál m.: Ne csodálkozzál rajtam, gyermekem. Lásd, én asszony vagyok, tőlem elfogadhatod a vigasztalást, amelyet nyújtani fogok neked. Ne nevezz engem szentnek azért, mert a ruhám fehér. Nem vagyok szent, csak élek. Én sem nevezlek téged bűnösnek, csak halottnak, amely halálból most vagy feltámadóban, mert csak az él, akiben az Istentől eredő szikra érvényesülhet és csak olyan határig él, amilyen határig ez a szikra, ez a szellem tevékenykedni képes. Te szegény testvérem, holt emberek közé születtél, akiben ez az isteni szikra mélyen el volt temetve a földi élet haszontalanságainak, hiúságainak romjai alá. És mind te, mind ők, akikkel együtt éltél, nem is tudtatok arról, hogy ott bent, ezek alatt a romok alatt, valami élni kíván, valami sóvárog levegő után, amely őt életre ébressze; egy parányi szikra, amelynek tiszta levegőhöz kellett volna jutnia, hogy lángra lobbanjon, hogy világosságot árasztthasson bensőtökben, hogy megismerhessétek azt a szomorú, halálhoz hasonló értéktelen életet és hogy ezt az értéktelen életet, amely a szellem szempontjából halál, eltaszítva magatoktól, csak az isteni örökség szellemének érdekében munkálkodjatok. Íme a törvény, amely Isten akaratának, Isten gondolatainak és érzéseinek kifejezése ezen a Földön, ez a törvény minden halotton elvégzi a maga romboló és tisztító munkáját azért, hogy abból a halottból azt, ami élő, napfényre hozza, hogy az a szellemi szikra, amelyet az Atya adott gyermekének, világíthasson először önmagának, és azután mindazoknak, akik körülötte

élnék. Gyermekek, a te férgeid meghalnak és a te szellemed feléled. El fogod kezdeni kicsinyben, nagyon kicsinyben a munkát, és nem fog többé téged pihenni hagyni semmi, mert a lelkiismeret szava nem fog többé elhallgatni úgy, mint ahogy elmúlt életedben hallgatott, hanem fennhangon fogja követelni a maga jogait. *Mert a törvény éppen azért, mert Isten gondolatainak és érzelmeinek megnyilatkozása a Földön, korántsem olyan, mint valami élettelen gépezet, amely bizonyos okokra feltétlenül és maradék nélkül ugyanazokat az okozatokat produkálja. Nem, a törvény maga is élő valóság, hiszen az élet Urának teremtménye, és mindazoknak, akik élnek, akiknek az élet arra való, hogy a szellemnek munkáját végezzék, mindazok kiváltságos kegyelemben részesülnek. Miért? mert azok, akiknek a legfőbb tevékenysége a szellemnek, illetőleg a szellemek Urának szolgálata, azok ugyanabban az irányban haladnak, amely a törvény hatásának a vonala, tehát egymással összeütközésbe nem kerülhetnek. Az élő Isten, az életnek Ura a maga élő törvényével nem pusztítja az élőket, hanem kedvez az élőknek, hogy még nagyobbra nőhessen, még több világosságot terjeszthessen, még több gyümölcsöt érlelhessen mindazok számára, akik még kevésbé élők. Ellenben azok, akiknek élete halál, akiknél a léleknek, a szellemnek érdekei alárendelt fontosságú dolgokká lettek, akik a mammon, e világ szeretete, vagy egyéb okok folytán nem akarják meghallani a szellemi élet követelését, a belső életnek követelését, azok szembe haladnak a törvény hatásának irányával és azokat a törvény összetöri. Fájdalmakat, katasztrófákat, betegségeket, férgeket bocsát rájuk, hogy azt a hullát, amely ezt az élő szikrát takarja, elpusztítsa és ezt az élő szikrát abból a hullából kiszabadítsa. Régi dolog az, hogy azoknak, akik Isten munkáját végzik, akiknél az első és mindenekfelett való a szellem érdekeinek szolgálata, azoknak nincs mit aggódniuk, mert azokat addig a határig és addig a mértékig, míg ennek a szellemnek munkáját végzik, semmiféle szerencsétlenség utol nem érheti, mert egészen külön úton haladnak ők és a sors csapásai. Nézzétek meg a választott népnek történetét. Választott nép! A Földön kiválasztott nép, egyszerűen azért, mivel egyetlen nép volt, amely Isten akaratának, a szellemnek munkáját igyekezett*

*végezni tehetségéhez mérten. És mindaddig, míg ennek a munkának szolgálatában állt, virágzott és mentve volt minden néven nevezendő úgynevezett szerencsétlenségtől. Mihelyt azonban ez a munka rá nézve alárendelt fontosságúvá lett és a mammonnak kezdett szolgálni, azonnal bekövetkeztek a törvény sújtó hatásai, hogy rendeltetéséhez visszatérítsék. Íme itt is egy kicsiny kiválasztott nép van együtt, a szónak nem valami szeparatív (elkülönített) értelmében, hanem abban az értelemben, ahogyan Izrael fiait jellemzi az Írás. Ez a kiválasztott nép, annak ellenére, hogy annyira különböző egyénekből tömörült össze itt, egyben teljesen homogén, abban tudniillik, hogy felismerte a szellem abszolút, szuverén nagyságát minden egyéb felett, amelyet ezen a világon találni lehet, és mert ezt felismerte, zászlójára tűzte, hogy ennek a szellemnek kíván szolgálni. És mondom nektek, kedves testvéreim, mindaddig és addig a határig, ameddig és addig a határig ti egyéneként és összesen is a szellemnek, az Isten akarátának munkásai vagytok, nincs mitől félnetek sem egyéneként, sem együttvéve; de olyan mértékben, amilyen mértékben azt a célt szem elől tévesztenétek, vagy amilyen mértékben ez az eszme háttérbe szorulna előttemek, olyan mértékben rátok is nehezedni fog a törvény nehéz keze: de csak azért, hogy minél előbb észre térjeteek. **Mert éppen abban nyilvánul meg Isten kivételes kegyelme választott gyermekeivel szemben, hogy ha a szellem szolgálatától csak a legkisebb mértékig is eltérnének, rögtön, azonnal, érezhető módon ott van a figyelmeztetés.*** Íme az életnek és a halálnak viszonya egymáshoz. Az élet szuverén hatalom, a halál csupán árnyék, amelyet a legkisebb szikra világossága semmivé tesz. Ez legyen mindegyikünk előtt a vezérlő csillag! Isten veletek!*

e./ Visszapillantás saját életemre(*)

Nem tudom megállni, hogy a csillaggal () jelölt mondatbani megállapítás igazát, a velem több mint 20 évvel ezelőtt történt balesettel ne támasszam alá:*

Ügyvédi pályám során (1957-től - amikor volt olyan időszak is, hogy 9 tagú lett a család) az ingatlanügyletek iránt kialakult vonzalom a gyakorlatban olyan méreteket kezdett ölteni, hogy a

vele járó izgalom esténként csak itókával volt levezethető, hétvégeken pedig ugyanez ismétlődött a leányfalusi „birtokon”. Itt aztán a hetvenes évek egyik hétvégén „váratlanul” az történt, hogy a fizikai rendezkedésekkel járó tűzrakás és tűzélesztés - toluol (jellegzetes szagú, szintelen oldószer) használata miatt - balul ütött ki; a lángok átcsaptak ruházatomra, lábamra, kezemre stb. Óriási fájdalmakkal kerültem a Kun utcai égési osztályra. Végül az eset és annak egyéb következményei oda vezettek, hogy 1979-ben nyugdíjazásomat kértem. Így vezérelt tehát engem a bölcs Gondviselés a „Spirit Kör” jogelődjéhez, a mindezek háttérében zajló lelki emóciók pedig a II. kötetben olvasható „Belátom már...” című versbeni ama igazság kimondásához: „Köszönet érte Uram, hogy végre beláttam, nincs más, csak a Te utad!”

*

f./ Az Egylet egy héttel későbbi ülésén pedig megszólal a csatád másik nőtagja, a hűg és a katonatiszt fiú is(*)

ERZSÉBET, illetve PÁL médiumok útján így:

Erzsébet m.: Nincsen Isten, nem is lehet, mert már megkönyörült volna rajtam!... Újra életre kelnek az árnyak, *újra sír a gyermekem.* Óh, ha a karjaimban volna, nem adnám oda senkinek, semmiért. Vajon él-e, vajon meghalt-e, nem tudom. Azt mondták, hogy jó dolga lesz. Miért kell ennyire szenvedni egy ballépésért? Hát nincs irgalom, nincs kegyelem, nincs segítség sehol? Nem akarok semmit sem látni!

Körvezető: Talán megmondhatnád nekünk, kedves testvérem, hogy mi az a bánat és szomorúság, ami a lelkedet gyötri.

Erzsébet m.: Én vagyok az oka, hogy romba dőlt minden, hogy egy család tönkrement, minden odaveszett és mindez miattam! Segítsen, hogy ne jöjjenek megint vissza azok az árnyak! Nem bírom látni őket! *Ott fekszik átlőtt fejjel az én édes, drága, mindenki által szeretett bátyám...* Az anyám megőrült a fájdalomtól! És mindennek én vagyok az oka! Kérem, küldje ide a Mária nővért, hadd nyugtassa meg egy kicsit a lelkemet, hadd mondja megint nekem, hogy nincs az a bűn, amit ne lehetne jóvátenni. Azt is mondta, hogy a bűnbánat könnyei lemossák a vétkek

szennyét. Könnyeim réges-rég hullnak már, de a megkönnyebbülés csak nem jön. Oda akarok menni, ahol már nem fáj semmi, a mély gödörbe, pihenni. Doktor, ha hisz Istenben, higgyen az Ő irgalmában és adjon nekem be valamit!

Körvezető: Neked már nincs arra szükséged. Ő már megkönyörlt rajtad, megszabadított testedtől.

Erzsébet m.: Hiszen élek.

Körvezető: Természetes, hogy élsz, hisz a lélek örökéletű.

Erzsébet m.: Megháborodom! Miért mond ilyent? (*Kis szünet.*) Jól van, elfogadom, hogy meghaltam, de akkor miért jönnek azok a rettenetes álmok, azok a rettenetes képek?

Körvezető: A lelkedben élnek azok, kedves testvérem, mert hiszen a lelked tulajdonságai és hibái következtében követted el azokat a cselekedeteket. De látod, az irgalmas és kegyelmes Isten, akire hivatkoztál, él, és nincs az a nagy bűnös, akinek Ő meg ne bocsájtana, és akinek ne nyújtana alkalmat és módot arra, hogy mindent jóvátehesen, amit rosszul cselekedett.

Erzsébet m.: Adjon valami altatószert, de ne olyat, amelyen az az utolsó volt, amit bevettem és ami nem hatott úgy, ahogy kellett volna. Tudom, hogy ha meghaltam és tovább élek, a büntetés nem maradhat el. De azt már nem fogom bánni, csak egyszer megölelhetném az édesapámat, a drága szép bátyámat, **odaborulhatnék még egyszer szegény, szegény nővérem lábaihoz, hogy bocsánatot kérjek tőle...**

Körvezető: Ez, kedves testvérem, mind be fog következni, most azonban arra van szükséged, hogy a lelkedben éljen az Istenbe vetett hit, és a megbánás...

Erzsébet m.: Ha volna Isten, akkor én Őt csak jónak és kegyelmesnek tudnám elképzelni, mint ahogyan tanították azok az apáca nővérek, akiknél nevelkedtem; akik azt tanították, hogy egy bűnös asszonyt hoztak eléje és megbocsátott annak, akiről azt tanultuk, hogy a betegeteket meggyógyította, a halottakat feltámasztotta, a szomorúakat megvigasztalta, de énrólam egészen megfélelkezett. Kihez menjek hát én? Nincs nyugtom sehol és nem is lesz addig, míg mindent jóvá nem tehetek, de arra már nincs mód!

Körvezető: Nagyon tévedsz, kedves testvérem, mert ők is élnek, éppen úgy, mint te.

Erzsébet m.: Élnek?

Körvezető: Hiszen te is élsz, dacára annak, hogy testileg meghaltál.

Erzsébet m.: Hát akkor mire való a halál? Nem arra-e, hogy megpihenjen a gyötrődő lélek, nem arra való-e, hogy ott pihenést és nyugalmat találjunk? Hiszen úgy éneklük a holttest felett: Adj Uram neki örök nyugalommal. Azt is mondják, hogy az örök világosság fényeskedjék neki. Nekem ilyen világosságom nincs, itt sötétség van.

Körvezető: Mit kell tehát tenni, ha nincs világosságod, és a sötétségben vagy? Fohászkodnod kell a könyörülő Istenhez és az Ő egyszülött Fiához, aki eljött, hogy a bűnösöket felemelje, hogy irgalmazzon, kegyelmezzen, hogy bocsássa meg azt, amit ellene és a törvénye ellen elkövettél, és hogy adjon neked módot és eszközt arra, hogy elkezdhesd a bűnbánat iskolája után egykor majd a jóvátétel iskoláját is.

Erzsébet m.: Nem tudok imádkozni.

Körvezető: Majd mi fogunk érted imádkozni. (Körvezető a szellemmel elimádkozza a Miatyánkot, mire Pál médium útján a leány bátyjának szelleme szólal meg.)

Pál m. (kitörő fájdalommal): Kis Márta! Én vagyok itt, a te bátyád!

Erzsébet m. (zokog): Meg tudsz-e nekem bocsátani?

Pál m.: Ne szólj! Hiszen azért jöttem ide, hogy én kérjek tőled bocsánatot, amiért a Földön elvetemültnek és nyomorultnak mondtalak! Bocsáss meg nekem, szegény kis Márta, hiszen te csak áldozat voltál, de én embert ölni mentem! Óh, mily nyomorult az ember!...

Erzsébet m.: De én tudom, hogy miért mentél embert ölni: **az én szégyenemet akartad lemosni.**

Pál m.: Miért mentem? Azért, mert nyomorult és gyáva voltam, mert hiú és ostoba voltam, mert elhittem azt, amit a balga emberek, akik éppen olyan hiúk és ostobák, mint én voltam, kötelességül rótták fel nekem, hogy azt a szörnyű szerencsétlenséget, amelyet egy másik nyomorult ember hozott be a házukba, még nagyobb bűnnel kell tetézni, a gyilkolással! Jó volt az Is-

ten, jó, hogy megbénította a karomat és ott maradtam halva. Nagyon jó volt, és nekem ma Őtőle mindenért, de tőled csak azért az egyért kell bocsánatot kérnem, hogy aljasnak és elvetemültnek mondottalak, pedig bizony, Isten meg nem bocsát nekem, míg te meg nem bocsátasz.

Erzsébet m. (megrendülve): Bátyám, tudod, hogy mennyire szerettelek, éppen úgy szeretlek most is. Te voltál az én támaszom és örömöm az életben azután jött egy valaki, aki egy másik boldogságot ígért, nem olyat, mint a testvéri szeretet. Nekem kell tőled bocsánatot kérnem, hogy hittem neki.

Pál m.: Milyen büszkék voltatok reám, a nyomorultra! Senki voltam, hiú, léha ember, akiből sohasem lett volna ember, ha az az Isten, aki olyan kegyelmes, meg nem könyörül rajtam és az agyamba nem engedi futni azt a golyót.

Erzsébet m. (lelkendezve): Nézd, idejön a Mária nővér, látod, egy kissé dereng már. Ne ide, inkább oda menjen a bátyámhoz, tegye a homlokára a kezét. Most már össze akarom tenni a kezeimet és imádkozni akarok. Uram, nem vagyok méltó a Te kegyelmedre, csak a legutolsó szolgálódnak fogadj meg engem és én szolgálni akarok neked, szívemnek, lelkemnek minden erejével. Irgalmazz nekem! (*Pál m. vele mondja az imát.*) ... Milyen jó volt ez az ima! Milyen drága hajlék ez! Milyen csodás békesség és nyugalom száll a lelkembe! Milyen furcsa... Egy képet látok, egy ajtó, amelynek küszöbét a moha belepte. Réges-régen nem volt nyitva. Úgy látszik, rozsdás a zár. Most jön valaki; egy szép fehér alak. Kopogtat egyszer, kopogtat kétszer, valaki benn van, ki akarja nyitni, de nem tudja, és ő erre megfogja azt a rozsdás kulcsot és kinyitja. Mit mondasz, Mária nővér? Hallod, mit mond? „A világi hiúság, a tetszvágy, a világi élvezetek betemették a szívetek ajtajának nyílását mohával és nem tudott hozzátok bemenni, pedig kopogtatott sokszor. A bűnbánat könnyei azok, amelyek megnyitják a szívnek ajtaját és azon lép be oda majd egykoron Az, akinek előbb helyet kell készíteni.” Mária nővér, maradjon velünk, ne hagyjon el minket! Látja, milyen szegények és elesettek vagyunk, akiknek semmijük és senkijük nincs. (Fel-

felé mutat.) Értem, tudom, de idő kell hozzá, míg megnyílik a szívem ajtaja. Bátyám, azt mondja Mária nővér, hogy velünk marad és engedélyt kér ennek a hajléknak urától, hogy itt maradhassunk.

Pál m.: Nem érdemlem meg. Milyen jó vagy, kis Márta, hogy megbocsátottál nekem. Most már merem remélni, hogy talán a jó Isten is megbocsájt.

Erzsébet m.: Mária nővér azt mondja, hogy higgy és bízzál, mert megengedik nekünk, hogy itt maradhassunk. Köszönöm! Köszönöm a helyet, köszönöm annak az Istennek, akihez itt imádkoztok. Ő áldja meg ezt a hajlékot!

g./A bűnös asszony -vers(*)

*Jeruzsálem ékes templomában
ül a Megváltó. Szent, lehajtott fején
arany sugárral pihen meg ragyogva,
glóriaként az alkonyati fény,
ír a homokba; - tán a Golgotha nagy,
véres útját rajzolja bele
a Messiásnak, a nagy Álmodónak,
csodákat tévő, áldott jobb keze.*

*De ím, egyszerre egetverő zajjal
ront a templomba durva, vad tömeg,
s dühöngő vádtól, véres bosszúvágytól
remegnek meg a hús templomkövek.
- Egy asszonyt hoznak - Riadt őzszemére
Halálfélelme üvegfátyolt sző...
durva hang riad rá a Messiásra:
„Mester!!! Mit mondasz?... Házasságtörő!...
Mózes törvénye kőbe van bevésve,
nem ismer alkut, megkegyelmezést,
kőzárpor hulljon átkozott fejére,
így szól a törvény. - Hát te hogy ítélsz?!”*

*... Jeruzsálemnek ékes templomában
Krisztus beszél. Szent felemelt fején
arany sugárral pihen meg ragyogva*

*glóriaként az alkonyati fény...
Az asszony reszket a középén állva,
durván markolja testét a tömeg,
de zendül már a megváltás igéje:
- „Ki nem bűnös, az vessen rá követ!”*

*Halálos csend lesz... Krisztus szent igéje
győztesen száll át a szívek felett
s tekintetétől szégyenülten mennek
szét a kegyetlen, bűnös emberek.
Az asszony áll, s míg boldog őszemében
az üdvözülésnek szent sugara kél,
újjáteremti a Krisztus igéje:
„Menj el békével és ne vétkezzél!”*

Somlyódy Fernandine /ÉV. 1940/5. sz./

*

A VIII. parancsolat „Ne lopj!” (*)

a./ Kis és nagy tolvajok

A világi börtönök tele vannak azokkal a szerencsétlenekkel, akiket az igazságszolgáltatás lopáson ért. Bűnük kétségbevonhatatlan, mégis azt lehet mondani, hogy vétségükben sokkal több az enyhítő körülmény, mint azokéban, akiknek esete nem ilyen nyílt. A nagy pozíciókat viselő emberek manipulációi, a hivatali visszaélések, a gazdasági manőverek, üzleti szemfényvesztések, áruhamisítások - ezek a durvább, rejtett tolvajlások. Ezeknél simábbak, de nem kevésbé súlyosak azok a vétségek, melyeket az ember akkor követ el, amikor irigyeli embertársának helyzetét, tehetségét, sikerét, boldogulását, testi vagy lelki szépségét, valamilyen neki tetsző tulajdonát és ezért alattomosan fürkészi, orvul támadja, ellene dolgozik. Vagy amikor elorozza gondolatát, érzését, hogy felhasználja a maga javára, vagy az ő kárára. Az irigy ember állandó összeütközésben van a nyolcadik parancsolattal, és

kevés mondhatja el magáról, hogy e tekintetben naponta nem vétkezik.

*

*De most - a kommunista erkölcs tekintetébeni tisztánlátás érdekében - 180 fokos fordulattal élünk. Az eddigi gyakorlattól eltérően ugyanis egyes parancsolatok elleni vétés odaáti következményeinek bemutatása helyett most a fenti parancsolat evilági és **a második bekezdés szerinti kijátszásának szocialista módozatairól, okkal elhallgatott háttéréről** tudósítunk a HVG 2003. november 15. számában „Az Onódy-ügy kulisszatitkai. 1964. Jogerőnek erejével” című cikk egyes részleteinek - hozzájárulás melletti közreadásával. Teszem ezt saját lelkiismeretem megnyugtatóra is, hiszen a szóban forgó büntető ügyben a IV. rendű vádlott helyettes ügyvédjeként - **a most feltárt háttér ismerete nélkül, vagyis saját erkölcsi felfogásomból fakadóan** - mondhattam el, felfüggesztett büntetést eredményező védőbeszédemet.*

b./ Az Onódy-ügy kulisszatitkai, 1964(*)

„Annak idején hónapokon át volt beszédtema egy, háttérét és valóságos tartalmát tekintve homályos, a korszakot azonban épp e rejtélyeivel is jellemző, 1964-ben kipattant gazdasági bűnügy. Ám hogy **Onódy Lajos, a büfékirály** végül miért kapott hat és fél évet, az csak mostanában kezd körvonalazódni.

„...Én is szeretnék valamit erről az Onódy-ügyről mondani. (...) Nem szabad elfelejteni, hogy mikor keletkezett (...), a kommunisták hadseregében némi kis bizonytalanság volt, s ezt felhasználta az osztályellenség, ezt felhasználta mindenféle rendű és rangú ellenzékünk” - ekképp kezdett 1965. március 11-én a Magyar Szocialista Munkáspárt központi bizottságának (kb) ülésén Kádár János első titkár egy 1964 ősze óta a fél országot lázban és pletykálgatásban tartó eset értékelésébe. A „némi kis bizonytalanságra” való utalás akkortájt minden jelenlévő számára egyértelmű volt: 1964. október 14-én a Szovjetunióban a Leonyid Brezsnyev köré csoportosult elégedetlenkedők puccsal buktatták meg az addigi főtitkárt, Nyikita Hruscsovot, és ennek nyomán egy

röpke pillanatra bizonytalanná vált a szovjet pártvezér legfőbb magyarországi patronáltjának számító Kádár pozíciója is. Ebbe a furcsa társadalmi idegállapotba robbant be az illegális kommunista múlttal is felvértezett a hatalom legfelsőbb köreivel kapcsolatban álló, az Éttermi és Büfé Vállalatot igazgató (nem mellékesen a Ferencváros labdarúgó-szakosztályát elnöklő) Onódy Lajos letartóztatása. **Noha a Népszabadság** az október végi őrizetbe vételről hivatalosan csak december elején adott hírt, ennek ténye villámgyorsan elterjedt, főleg hogy a napokkal korábban még „érinthetetlen fejsként” számon tartott igazgatót demonstratív és akkor még egyedi módon, megbilincselve vitték ki a vállalatánál tartott házkutatáshoz. A több mint egy hónapos hírzárlat természetesen szintén kedvezett a mesterséges hírszúke miatt amúgy is bőven termő találgatásoknak. Csak nemrégiben került elő például az a jelentés, melyet Tolna megye rendőrfőkapitánya, Sólymán, Mihály „szigorúan titkos” jelzettel 1964 decemberében írt Benkei András belügyminiszternek a környezetében tapasztalható mendemondákról.

„A főkapitány külön is hangsúlyozta, hogy „a rágalmozó rémhírek döntő mértékben az Onódy-üggyel kapcsolatosak”. A jelentésből az is kiderül, hogy az e tárgyban, folyó szöbeszéd témája „nagyarányú állami vagyonszikkasztása, külföldi állami követelések eltulajdonítása, valuta- és kábítószer-csempészet”. Sőt hogy „ebben az ügyben több magas rangú állami funkcionárius is szerepel, kb. 170 ember van érintve”... A bécsi Kronen Zeitung már azt is tudni vélte, hogy Onódy - „Budapest jól táplált vendéglátó cárja” - gödi villájában nyalánksággént „hatalmas ezüsttálcán csokoládéval leöntve stewardesseket tált fel” a párt korifeusainak. **A történetkutatók** mindmáig adósak annak eldöntésével, vajon az effajta úri-muris összejövetelek megtörténtek-e, s ha igen, kik vettek részt rajtuk. Az 1965. márciusi, már említett kb-ülésen - amely csupán tíz nappal előzte meg a Fővárosi Bíróság hangsúlyozottan „gazdasági visszaélés miatt példát statuáló”, szigorú, Onódyra első fokon hét és fél évet kiszabó ítéletét - Kádár János a rá mindig is jellemzőnek mondott politikai taktikázással terelte a nézete szerint „helyes mederbe a kérdést”. Igaz, a két-

frontos harc robotosa ezúttal szinte csak balra ütött. „Az osztály-ellenségen kívül nálunk lesben áll 10-20-50, meg néhány száz ember (...) nekünk van még baloldali ellenzékünk is. Itt ülnek évek óta, ezek boldogan csámcsognak, ha valamilyen vezető ember érintve van valamilyen negatív dologban. (...) Lelkiállapotuk azt kívánja, hogy minél több rossz szó hangozzék el és terjedjen el a jelenlegi Központi Bizottságról és a pártról.” Ezen elvi iránymutatás után jelentette ki, „a rendszer érdeke azt követeli meg”, hogy az Onódy-skandalumból ne csináljunk nagy ügyet”.

Am hogy voltaképp miből is, az évtizedekig rejtve maradt, s ahogy az a dolgok természetéből fakad, emiatt már a kezdetektől legendává nőtte ki magát. A valóság viszont - különösen napjaink tükrében - nagyjából magán viseli a kor pitiánerségének bélyegét. Onódy lényegében tipikus kijáró volt, aki a saját javára tudta fordítani a rendszer merevségét, s ehhez minden eszköz és lehetőség megadatott neki. Saját tulajdonaként kormányozta a vállalatát, amelyen belül az ilyen-olyan tételekkel való manipulálásában szabad kezet kapva, egy-egy palack márkás ital elajándékozását vagy a térítésmentes vendégül látást olyan beruházásként fogta fel, aminek ellentételezéseként mindig elintéztek valamit neki, illetve cégének. Mindennek aranyfedezetéül a kitűnő mozgalmi pedigre szolgált: a botrány kirobbanása előtt 44 éves Onódy a háború előtt a Ganz-gyárban kétkezi munkásként dolgozott, 1944 telén kommunistákat és zsidókat is mentett a nyilasok elől, s a gyár kitelepítésekor működésképtelen roncsokká tette az evakuálásra váró értékes gépeket. Mindezekért elfogták, halálra ítélték, életét a szovjet csapatok megjelenése mentette meg. Nem csoda, ha ezek után 1949-ben pártfeladatul kapta a frissen megalakított Büfé Nemzeti Vállalat irányítását, amelynek 1953-as bővítése nyomán már az Éttermi és Büfé Vállalat vezetőjeként Budapest olyan exkluzív szórakozó helyeit is a fennhatósága alatt tudhatta, mint a Kis Royal, a Budapest Táncpalota (a mai Moulin Rouge elődje), az akkori könnyűzenei sztárokat foglalkoztató EMKE kávéház vagy éppenséggel a margitszigeti Casino. Am Onódy nem volt finnyás: a birodalomhoz tartoztak a május 1-jei felvonulások virslisátrai és az akkortájt még tömegeket vonzó futballmeccsek büféi is, de az ő cégének főztjét ették a legmagasabb

szintű párt- és állami rendezvényeken is. A fenti fejlődéssel párhuzamosan emelkedett a hatalomközeli társaságba. Fényképek tanúsága szerint Onódy többször került egy társaságba magával Kádárral is - persze mindig csak vendéglátóként. Ám e kapcsolat is sokat hozhatott. Például azzal, ahogyan 1960-ban Hruscsov szovjet pártfőtitkárt is lenyűgözte: a moszkvai ipari kiállítás magyar pavilonjában ugyanis két kézen-közön szerzett nyugatnémet grillcsirkesütő csodamasina készítette ínycségeekkel, majd az ezüsttálcán tálalt hatalmas libamájjal, illetve Lakatos Sándor cigányzenekarának műsorával órákra a vendéglátó Kádár asztalánál marasztalta a protokoll szerint öt percre érkező látogatót - amit az ilyesfajta külsőségekre fogékony magyar politikai vezetés nagyra értékelt. Mindezeket hallva aligha lehet kétséges, hogy a szocialista összeköttetések eme sikeremberének - aki gyakorta büszkélkedett azzal, hogy „nem tudnak olyat kérni tőlem, amit én ne intéznék el” - nem csupán barátai, de irigyei, sőt ellenfelei is voltak. Mint az a letartóztatása utáni időben kiderült, már a hatvanas évek elején több be-, illetve feljelentés is született ellene, ám 1964 októberéig mindhiába. A nagy kérdés, mi történhetett ekkor, hogy az oly kitűnően beágyazódott káder mégiscsak megütötte a bokáját. Akkor és azóta igen elterjedt vélekedés volt, hogy az Onódy-ügy voltaképpen a Hruscsov eltávolításán felbátorodott, belügyi múltú pb-tag és pártszervező kb-titkár Biszku Béla, illetve az adminisztratív kb-titkár, Korom Mihály nevével jegyzett keményen vonalások Kádár-buktató akciója lett volna. Noha erre a verzióra sem megdönthetetlen bizonyítékok, sem érdemi cáfolatok nem születtek, a legfrissebb kutatások alapján mégis az a valószínűbb, hogy a játszma sokkal kisebb tétben folyt.

Jelesül, hogy a büfékirály 1964 közepén egy, hozzá hasonlóan magas kapcsolatokkal és kikezdhetetlen múlttal rendelkező konkurencsággal került szembe. Feltehetően nem függetlenül Onódy törekvéseitől a Belkereskedelmi Minisztériumban ugyanis az idő tájt határozták el, hogy az addig Önálló Országos Idegenforgalmi Szállodavállalatot (a későbbi Hungarhotelst) beolvasztják Onódy vállalatába. 1964 nyarán a vendéglátóiparba is beágyazódott el-

hárítás egyik vezető munkatársa, bizonyos Bodrogi László ezredes (néhány évvel korábban még Nagy Imre egyik kihallgató-tisztje) azzal a kéréssel kereste fel Onódyt, hogy az egyesülő új vállalat összes szállodájában alkalmazzon egy-egy operatív tisztet titkári vagy igazgatóhelyettesi beosztásban, Onódy azonban ezt - legalábbis 1996-ban bekövetkezett halála előtt papírra vetett visszaemlékezése szerint - „az idegenforgalmat nem rendőrökkel kell csinálni” felkiáltással (és nyilván mert nem kívánt a kiskertjébe belelátó szemeket) elutasította. A rendőrség állítólag ezt követően kezdett el szaglászni az Éttermi és Büfé Vállalatnál, minek nyomán hamarosan letartóztatták a hús- és italraktárt rendszeresen dézsmáló munkatársakat, akiktől aligha volt nehéz Onódyra terhelő vallomásokat szerezni. Biszku - ráadásul utólagos - közreműködése az ügyben csupán a tekintetben érhető tetten, hogy a már említett 1965. márciusi kb-ülésen még Kádár megnyilatkozása előtt arra hívta fel a figyelmet, „itt szeretném megjegyezni, hogy jó lesz, ha a megyei pártbizottságok, a budapesti pártbizottság, a kerületek saját portájukon szétnéznek jobban, mert minden egyes területnek megvan a maga kis Onódyja”. Az ily módon szorgalmazott sok kis Onódy-per azonban a kádári állásfoglalás után végül is elmaradt. Mi több, a nyilván nem saját tényfeltárása nyomán több százezer forintos sikkasztásról értekező kézivezérelt sajtó végül 48 ezer forintos (egy munkás kétéves fizetése volt ennyi akkoriban) ügyben hozott bírósági ítéletéről számolhatott csak be. A közvélemény viszont - bár a részleteket illetően önellátó módon kellett kielégítenie kíváncsiságát - minden bizonnyal meglepődéssel vette tudomásul Onódy példásan szigorúnak szánt (és végül kétharmadában le is ült) büntetését. Már más kérdés, hogy negyedszázaddal később, ha jogilag nem is, de az utód, a Magyar Szocialista Párt által rehabilitálva, azaz párttagságát visszakapva távozhatott az élők sorából.

Murányi Gábor, Tischler János
HVG 2003. november 15.

A IX. parancsolat „Hamis tanúbizonyságot ne tégy felebarátod ellen!” (*)

Ezt a vétséget nem meríti ki a hamis eskü, melyet a földi igazságszolgáltatás elég szigorúan büntet. Ennek a vétségnek lelki jelenségeit nem is lehet egy gyűjtőnév alatt vázolni, mert nemcsak annyiból áll, hogy az ember a felebarátját hamis váddal, rosszhiszemű beállítással a legnagyobb veszélybe döntheti, hanem magába foglalja az összes csalásokat, csalási szándékokat és hazugságokat. Az ember úgy át van itatva a **hazugsággal**, hogy egy pillanatig sem tud élni nélküle. A füllentés már második énjévé vált és ez az énje mások előtt, de még önmaga előtt is ismertebb az igazinál. A lélek szüntelenül bolyong a hazugság útvesztőjében, keres, de nem talál kivezető utat és miután így sohasem találkozik az őszinteséggel, lassanként belerögződik ebbe a labirintusba. Elhiteti magával, hogy ez az élet elsőrangú követelménye és észre sem veszi, hogy így folyton önmagának hazudik, önmagát csalja, akkor is, amikor a felebarátját félrevezeti.

a./ Egy hamis földi bíró odaáti állapotáról beszámoló. (*)

A hamis bíró

(Egyleti ülésünkől Mariska és Béla beszélő médiumok útján.
ÉV/1908/3. sz.)

Mariska médium: (Nevet). Csak nem fogod eltiltani, hogy kacagjak? Mert jó kedvem van... Miért ne lenne?... Nincs semmi bajom; azért hát kacaghatok és okosan teszed te is, ha velem tartasz. Kacagj te is!... Miért azok a komoly, siránkozó arcok?... Csak ennyire bírod a tiedet megvigasztalni, vagy felvidítani? Nézd meg az enyémekeket; azok mind kacagnak, jókedvűek, mint én... Mert boldogok, semmi bajuk sincs... Éppen úgy érznek, mint én; egész életüket kacagással töltik... Ostoba beszéd!... Nem tudom, ki mondta, de nem mondott igazat. Nem azok a boldogok, akik kacagnak, hanem akik sírnak?.. Ostobaság!... Nem igaz. Hazudsz. Sohasem láttam még senkit, hogy boldogságában sírt

volna. Azért hagyj engem kacagni! És ne tetézd azt a sok ostobaságot, amelyet már úgy is hallottam itt, az ilyen sületlen mondásokkal!... Azok a boldogok, akik sírnak!... Vajon miért lennének azok boldogok?... Csak kacagjatok!... Vigadjunk!... Egyszer élünk és az életet vígan kell fölfogni. Olyan mindenkinek az élete, ahogy maga akarja, és ha akarjátok, hogy vígak legyünk, hát vígak leszünk. Csak ne hallgassatok reá, éppen olyan ostobaságokat mond, mint aminőket itt hallottatok. Mulassunk! Még kitelik tőletek... Nem akarok komoly lenni, jó kedvem van nagyon jó... Hahaha... Olyan jó kedvem van, hogy az egész világot szétmorzsolni szeretném...

Körvezető: Látod, látod, kedves testvérem, akinek jó kedve van, az nem szeretné a világot szétmorzsolni, hanem szívéhez szeretné ölelni.

Mariska médium: Egy világot a szívére ölelni?... A világot, amely olyan gonosz, olyan rideg?... Nem... Semmi közöm a világgal. Kiválasztottam közülük, akik nekem megfelelnek és azokkal vigadok.

Körvezető: A nagy vígságnak szomorúság szokott a vége lenni; a nagy mulatozás után elrontjuk a gyomrunkat.

Mariska m.: Akkor újra kezdjük. Hiszen ha vége lesz a vígságnak, akkor tán egyébnek is vége lesz.

Körvezető: Dehogy lesz vége. Hisz látod, hogy nincs vége mindennek úgy, ahogy azt te gondoltad.

Mariska m.: Egészen jól éreztem magam, míg nem láttam itt ezt a csapatot ezzel a szomorú, hosszú pofával. Mintha csak valami halotti torra jöttek volna, úgy néznek itt bennünket; mintha irigyelnék a mi jó kedvünket, és ez mindig megzavar. Küldjétek el őket innen, kérlek, és akkor majd meglátjátok, hogy milyen jó kedvre derítelek benneteket.

Körvezető: Hiszen élet az komoly dolog. Nem mulatozásra teremtette Isten az embert.

Mariska m.: Hiszen valamikor csak mulatni is kell!

Körvezető: Ha komoly munkánkat jól elvégeztük, akkor a megelégedés és az érett gyümölcsnek a leszedése következik be.

Mariska m.: Az mindig egyéni nézet.

Körvezető: Ez törvény.

Mariska m.: Hogy van a munka jól elvégezve?

Körvezető: Ha úgy élünk, hogy azzal magunknak és ember-társainknak használunk, akkor jól végeztük munkánkat.

Mariska m.: Embertársainknak használhatunk, de nem mindig akkor használunk, amikor arra törekszünk. Nem jól beszélsz, mert ami az egyiknek jó, az a másiknak árt. Hát már mostan, ha elvégeztem jól a munkámat és a másiknak ártottam vele, az nem tartozik én reám, ahhoz nekem semmi közöm sincsen.

Körvezető: Csakhogy azt nem te határozod meg, mikor végezted jól a munkádat, hanem más van, aki mindkettőtök felett áll.

Mariska m.: Azért mondom, hogy nem jól beszélsz, mert én elvégeztem a munkám elég jól. Hát elég jó dolgom is van, hisz mulatok.

Körvezető: Igen-igen, de a vígságodon keresztül a keserűség. Nem olyan jó dolgod van neked, mint ahogy te azt szeretnéd föltüntetni!

Mariska m.: Hm... Szeretném tudni, hogy kerültem ide és mit akarok itt?... Itt ugyan nem fogok mulatni - úgy látom.

Körvezető: Hát ez a hely nem is a mulatság helye.

Mariska m.: Akkor miért vagyok itt?

Körvezető: Ha te nem tudod, én tudom. Én látom, hogy a te vígságod nem az igazi vígság; annak az alapja egy kis keserűség, és ezt a keserűséget szeretném édességgé átváltoztatni, ha lehet.

Mariska m.: Nem. Hagyj te engem. Ki hozott ide és miért?... Hisz olyan jó dolgom volt, olyan jó helyen voltam, olyan víg cimborák között. Szólt a zene. Olyan sok víg arcú ember volt ott; nem úgy, mint itt. Eszemben se volt idejönni.

Körvezető: De most itt vagy, tehát számolj a helyzeteddel. Mindig az adott helyzettel kell az embernek számolnia; a körülményeket nem tudjuk megváltoztatni.

Mariska m.: Hát mit csinálják itt?... Hisz csak nem mondhatom azt, hogy igazat beszélsz. Nem beszél itt igazat senki se.

Körvezető: Nézz körül!

Mariska m.: Az se mondott igazat, aki azt mondta, hogy „tiszteled az atyádat”, hogy akkor jó dolgod lesz.

Körvezető: Mondd, miért nem mondott az igazat, akkor tán hozzászólhatok e kérdéshez.

Mariska m.: Azért, mert csak félig mondta meg az igazat. Azt mondta, hogy jó dolgod lesz a Földön. Hát miért nem mondta meg, hogy nemcsak a Földön lesz jó dolgod, hanem máshol is.

Körvezető: Hát ha elmondod nekem, hogy mit műveltél a Földön, akkor hozzászólhatok ahhoz a kérdéshez.

Mariska m.: Mit műveltem?... Hál teljesítettem a kötelességemet.

Körvezető: Hogyan?

Mariska m.: Jól. Kérdezd meg őket; akik itt vannak velem, hogy nem jól teljesítettem-e, nem szolgáltattam-e igazságot mindenkinek jól? Azért mondtam nektek, hogy nem lehet az embernek a munkáját úgy végeznie, hogy mindenkinek jó legyen; mert ha egyiknek jó, akkor a másiknak nem jó.

Körvezető: Nem is abból a szempontból kell azt bírálni, kedves testvérem; hanem, hogy mi a jó - azzal a fogalommal kell tisztába jönni. Jó az, ami az Isten parancsolataival nincsen ellenkezésben. Ha ilyen értelemben jól munkálkodtál, akkor jó volt a munkád.

Mariska m.: Sehol se láttam a törvénykönyvben az Isten parancsolatát megírva.

Körvezető: De meg van írva minden ember szívében.

Mariska m.: Ha mindenki úgy szolgálná az igazságot, ahogy szívében meg van írva, akkor mit akarnának a törvénykönyvek? Akkor nem kell törvénykönyv, akkor mindenki saját énjéből szolgáltasson igazságot. De azt nem lehet; nem azért törvény a törvény. És én igazságot szolgáltattam.

Körvezető: Látod kedves testvérem, annak a törvénykönyvnek a hatálya, amelyre te hivatkozol, már megszűnt abban a percben, amint a Földet elhagytad és abba az állapotba jutottál, melyben most vagy. Az a törvény, melyre én most hivatkozom, nemcsak akkor volt hatályban, amikor a Földön éltél, hanem annak a hatályát most is érzed. Azt hiszem, hogy ehhez semmi különös magyarázat nem kell.

Mariska m.: Hisz én nem is akarok semmiféle magyarázatokat, csak minek hoztak ide?

Körvezető: Tény az, hogy itt vagy és nekünk ezt a dolgot ki kell magyaráznunk. Hát mondd el, hogyan szolgáltattál te a földi törvények értelmében igazságot? Beszélj el nekünk, akkor talán közelebb jutunk a dolog magvához.

Mariska m.: Hát te azt nem tudod?

Körvezető: Én nem tudom, mert én ember vagyok.

Mariska m.: Én is az voltam. Még ma is az vagyok, de egy kis változáson mentem keresztül. Ember és bíró voltam, akinek a hatásköre: az igazságszolgáltatás.

Körvezető: Hisz ezt tudtam.

Mariska m.: Hát mit akarsz még tudni?

Körvezető: Hogy milyen igazsággal alkalmaztad azokat a földi törvényeket?

Mariska m.: Hiszen ez mindegy... Hogy magyarázzam meg ezt neked, hogy te is megérted és...

Körvezető: ...el ne áruljam magamat?

Mariska m.: *(zavarában akadozva beszél)* Óh... nem... nem... hát... Hát ha az ember igazságot szolgáltat, mindig csak az egyiknek van igaza, és ha az egyiknek igaza van, a másiknak nincs; és aki haragszik, az igazságtalan és vádol. Hisz ez természetes, ez így világos.

Körvezető: És mondd, kedves testvérem, igaz lélekkel el tudod mondani, hogy mindig igazságosan alkalmaztad a törvényeket? Soha sem adtál annak igazat, akinek nem volt igaza?

Mariska m.: Hát én a legjobbhiszeműleg hittem, hogy igaza van. Hiszen... csalódhat utoljára néha az ember.

Körvezető: Nem volt abból semmi hasznod, hogy így csalódtál? Erkölcsei vagy anyagi hasznod nem húztál abból az igazságszolgáltatásból?

Mariska m.: Nem felelhetek így... Ha egyedül volnánk, akkor inkább felelhetnék. De így... így... nem felelhetek egészen.

Körvezető: Pedig ha most az igazat megmondanád, akkor neked az nagy könnyebbséget okozna. Hogyha azt a tartózkodást, melyet a jelenlévők rád rónak, leráznád magadról és igaz volnál a szó igaz, nemes értelmében, akkor ez nagyon segíthetne rajtad.

Mariska m.: Néha... talán... tévedtem... (iszonyú zavarban van)

Körvezető:... hasznot is húztam abból a tévedésből.

Mariska m.: Hisz ezt csak azért mondom, hogy minél előbb szabaduljak innen.

Körvezető: Kedves testvérem, nekem abból se hasznom, se károm, ha te az igazat megmondod.

Mariska m.: De nekem van károm belőle.

Körvezető: Abból neked csak hasznod lehet, mert az igazság egyike a legnagyobb hatalmaknak.

Mariska m.: Nem... nem... nem úgy van... Nem úgy van, mert így is mindig a sarkamban vannak és üldöznek.

Körvezető: De hogyha te le akarod őket rázni, ha meg akarsz szabadulni az ő hatalmuk köréből, akkor légy igaz önmagaddal és velem szemben.

Béla médium: Ki adott neked hatalmat ilyen ígéreteket tenni? Kinek van joga megszabadítani a bűnöst az ő büntetése elől? Egygyel nem számoltál, hogy a számadás órája egykor ütni fog, hogy átkozott lelkiismeretlenségednek minden következménye élő átokként fog vissza hullani bűnös fejedre ott, ahol nem emberi és földi igazságszolgáltatás, hanem a valódi szellem-igazságszolgáltatás működik. *(A körvezetőhöz fordulva)* Ne higgy neki! *(A szellemhez szólva)* **Nem szabadulsz meg! Még számolsz ártatlanul kiontott véremért, családomnak, szegény gyermekeimnek kétségbeeséséért, álnok, igaztalan, gonosz bíró!** *(Mariska médium kerüli Béla médium tekintetét és komor arcvonásokkal hátat fordít neki, mintha menekülni szeretne előle.)*

Béla m.: Itt nem bujkálhatsz. Lelki ismeretenedek hosszú idő óta elhallgattatott szózata mindig jobban és jobban fog kopogtatni és zaklatni. És én leszek az, aki ezt a zaklatást és kopogtatást jobban és jobban akarom korbácsolni. Nekem tartozol felelősséggel!

Körvezető: Tévedésben vagy, kedves testvérem; nem neked, hanem annak, aki te feletted is áll. És éppen úgy, mint te azt a kérdést intézted hozzám, hogy ki adott nekem hatalmat, joggal megfordíthatom: Ki adott neked hatalmat arra, hogy e testvért így zaklasd?

Béla m.: Az igazság és az igazságnak követelménye, mely ésszerűleg más nem lehet, mint az, hogyha az emberek nem

tudták megoltalmazni az ártatlan embert a gaz és lelkiismeretlen bíró ítéletétől, és ez az ártatlan megtalálja elítélőjét ott, ahol többé nem emberi törvények uralkodnak, akkor ennek az igazságnak érvényesülnie kell, és akkor ez az ártatlanul elítélt kell, hogy eszköze legyen annak az igazságnak.

Mariska m. (a körvezetőhöz): Védj meg!

Körvezető: És azt hiszed te, hogyha Isten bölcs rendelkezése szerint a rossz bíró téged el nem ítéltetett, akkor te elítélheted őt? Azt hiszed, hogy nem szolgáltál te rá, hogy az az ő gonoszságát rád kiöntse? Isten bölcs rendelkezésénél fogva csak azt lehet törvénytelenül elítélni, ki korábban szintén igazságtalanságot követett el.

Béla m.: Ártatlan voltam. Tanúm az ég, tanúim azok, akik annyit szenvedtek, mert tudták és meg voltak győződve, hogy ártatlan voltam.

Mariska m.: Nem igaz.

Béla m.: És hogyha te Isten nevében beszélsz, és ha tudod, hogy a szellem nem hazudik, mert mondania kell azt, amit érez, és tud, akkor nekem igazat kell adnod, el kell ismerned és fogadnod, ha mondom, hogy ártatlanul bűnhődtem, ártatlan voltam.

Mariska m.: Én pedig azt mondom, hogy hazudhatik a szellem, hazudhatik nagyon, **mert én is hazudtam.**

Körvezető: Látod kedves testvérem, így nem fogsz menekülni abból a kelepcéből, melybe jutottál. Te ártatlan embert ítéltél el, mert az az előző életében valami olyat követett el, amivel erre rá szolgált. A te bűnöd terhét ez azért nem fogja könnyíteni. Te azért elkövetted ezt a bűnt ezen a testvéreden, de viszont neki nincsen hatalma, hogy egy hosszú életen keresztül üldözzön téged, hanem kérd Istent, hogy világosítson föl, hogy történt mindez?

Béla m.: Mi történt itt? Hová kerültem? Mi köze van itt valakinek az én számadástételemhez? És ki akarja elhallgathatni az igazságnak elvitázhatatlan jogait gyermekmesékkel? Pártjára keltél? Vigyázz! Ember, vigyázz! Okulj példáján! **Tudom, igazságtalanul ítélt.** És íme, lásd, utolérte őt a büntetés órája. Vigyázz, vigyázz és ne pártold és ne védelmezd! Nem azt akarom, hogy nekem segíts, mert én hiszem és bízom benne, hogy elégtételelem meglesz, de kérlek, beszélj nyíltan és érthetően. Én úgy érzem,

hogy számadásom van vele. Te azt mondod, hogy nem az én számadásom, hanem valaki másé. Igen-igen. Én is arra hivatkoztam. Én is azt hittem és abba kapaszkodtam: majd, hogyha ott találkozunk, ahol az élet folytatása következik, az az Isten, aki megengedte, hogy ártatlanul elítéltessem, megengedi azt is, hogy a megtorlás ostorát kezembe vegyem. És ez nem lehet másképp. Óh, ne vedd el kezemből. Hiszen nekem van okom sírni, nekem van okom fájdalommal és keserűséggel eltelve lenni az iránt, aki vesztetre tört, mert hiszen nemcsak az én szegény, szerencsétlen személyemről van szó, hanem kárhozatba, nyomorúságba, kétségbeesésbe taszította azokat is, akik nekem olyan kedvesek voltak, óh, hiszen ha ők nem szenvedtek volna, hiszen ha csak rólam lett volna szó, talán-talán megtaláltam volna már más úton is békeségemet és nyugalmamat. De lásd! **Családapa voltam, gyermekeimnek szerető, édesatyja, hitvesemnek szemefénye. És elragadott tőlük a gonosz bíró. És én úgy érzem, hogy a számadásnak el kell következnie és az én lelkem háborgásának meg kell nyugodnia. Inkább erőt és hatalmat adnál hozzá, ha módodban van, hogy másképp fogjak hozzá e munkához, mert olyan hosszú idő után most bírtam rátalálni, és csak most lehetne itt az alkalom, hogy igazságot szolgáltatassak magamnak.**

Körvezető: Lásd, kedves testvérem, ne akarj te igazságot szolgáltatni magadnak, mikor felettünk van az a hatalom, amely mindig csalhatatlan igazságot szolgáltat. Ennek a bírónak példája mutatja, hogy mire képes egy szegény ember, kinek látóköre szűk, akinek nincsenek meg képességei és helyes érzése, hogy igazságot szolgáltatasson. Ahhoz a jóságos Istenhez emelkedjél fel, ki mindnyájunknak igazságot szolgáltat, hogy világosítsa meg a te lelkedet, hogy meg tudd ítélni azt, hogy miért jöttél abba a helyzetbe, amelyben jelenleg vagy!

Béla m.: Mondom neked, hogy Istenben bízva és Istenre bízva vártam ezt a pillanatot és mondok neked, hogy én könnyörögtem azért, hogy vele találkozzam. És én hiszem, hogy az én kérésem meghallgattatott; én hiszem, hogy az Isten igazságos, én hiszem, hogy az igazság itt végbe fog menni.

Körvezető: Hát ha hiszed, akkor bízd arra az Istenre, akinek igazságszolgáltatásában annyira bízol és ne akarj bíró lenni a saját ügyedben.

Mariska m.: Ne higgy el mindent! Nekem higgy!

Körvezető: Te is, kedves testvérem, szállj magadba és lásd be, hogy helytelenül cselekedtél, mert senki se képes téged megvédeni, csak az igazság, mely ellen vétettél; csak az védhet meg téged. A megtévesztésnek az ideje már elmúlt.

Béla m.: Hagyjatok engem most veled leszámolni!

Mariska m.: Nem tudom, mi van velem?... Úgy látszik nem csalt az érzésem, amikor el akartam innen menni, amikor éreztem, hogy nem jó helyen vagyok. Miért hoztak ide?

Béla m.: És úgy látszik, én se jó helyen vagyok. Úgy látszik, nem jól imádkoztam. Nem itt kellett volna veled találkozni; nem itt, ahol szeretetről beszélnek. - Nincs neked igényed semmi szeretetre. Nekem ott kell veled találkoznom, ahol a méltó bosszú és harag érzése kéri számon minden gátságtól a maga felelősségét. De miért is jöttem hát ide? És miért nem gondolkoztam?... Azonban ne félj!... Ne félj, mert én úgy érzem, hogy az, ami most nem lehet, meglehet az későbben. Jól van. Még azt is elfogadom, hogy az Isten most nem akarja, hogy leszámoljak veled. **Nem akarok ellenkezni, hiába is akarnék, hiszen ellágyult a szívem. Az emlékezés újra képeket varázsol lelki szemeim elé, és nem tudok akkor bosszúálló és haragos lenni, amikor kedveseimre gondolok, akiket olyan régen nem láttam!**

Mariska m.: Hiszen ha éppen ellágyult a szíved, hisz az nem olyan egész rossz. **Én hajlandó volnék veled egyezsége lépni. Hiszen ...**

Béla m.: Nem... nem... nem egyezkedem. Én most nem akarok veled beszélni. Én most megyek, nem tudom én, hová?

Körvezető: Így nem egyezkedsz ki vele.

Béla m.: Éppen te hozzád akartam fordulni, mielőtt eltávoznám innen. És kérlek téged, mondd meg, óh mondd meg nekem: mikor és hogyan találhatom fel őket csak egy pillanatra bár?!... *(családjára gondol.)*

Körvezető: Látod, kedves testvérem, az választ el ötőlük.

Béla m.: *Az ő szeretetüknek melegsége egy pillanatra enyhítene az én szenvedéseimet, amelyek - nem tudom, miért, nagyobbak. Azért, mert ezzel nem tudtam találkozni és szemébe vágni vádjaimat, megkezdvén vele leszámolásomat, avagy azért, hogy őket nem találom?... Felelj nekem!*

Körvezető: *Látod, kedves testvérem, Isten az Ő bölcs törvényeinél fogva úgy rendelkezett, hogy itt a szellemvilágban, ahol te vagy, a hasonlóság törvénye uralkodjék. Te tele vagy bosszúval, te meg akarod magadat bosszulni egy igazságtalanságért.*

Béla m.: Minden bosszú gondolata mögött ott vannak ők.

Körvezető: És ez választ el tőlük.

Béla m.: **Mondom, nyomorult életemet nem sajnálom, de őket sajnálom, és pedig különösen azért, mert tudom, hogy rég elhagyták ők is a Földet, és azt hittem, hogy majdan találkozni fogok velük, és itt még jobban, még bizonyosabban meggyőzhetem őket ártatlanságomról. És íme, lásd, mind ez ideig ez nem történt meg. Hiába áhítoztam, hiába sóvárogtam utánuk.**

Körvezető: Látod, a bosszúállás érzése ellenkezik a szeretet törvényével.

Béla m.: Nem lehet azt szeretni, aki egy emberi életet tönkretett, átokba és szenvedésbe sodort több ártatlant.

Körvezető: Efelett ítélkezni nem te vagy hivatva.

Béla m.: Ítéljen hát az Isten!

Körvezető: Bíz a jó Istenre.

Béla m.: Hiszen az Ő útmutatását akarom látni az igazságszolgáltatásban. Mit tegyek hát? Felelj!

Körvezető: Fordulj Istenhez, kérd az Ő segítségét és Ő neked meg fogja adni azt.

Béla m.: *Egy idő óta, mióta csakugyan arra a gondolatra jöttem, hogy hátha Őt kellene kérnem számadásom kiegyenlítésére, csakugyan foglalkoztam Istennel. Mert lásd, azután, hogy ide átkerültem, se kedvet, se szükségét nem éreztem, hogy Hozzá forduljak. Meg voltam rendülve hitemben. Azt hittem, hogy ártatlanságom még itt is kérdés tárgyát képezi, és sokáig nem fohászkoztam Hozzá. Újabban kértem csak, hogy segítsen meg hogy találkozzam vele. Lehet, hogy nem ezt kellett volna kérnem, de látod*

nem tudtam mást kérni, nem magamért, ismétlem neked, nem magamért, hanem ő érettük, az én kedveseimért. De hát nem lehetetlen hogy igazad van. És amióta az ő szeretetük eszembe jutott, te pedig olyanfélét mondtál, hogy ez itt (Mariskára mutat) és jobban mondva iránta táplált érzelmeim választanak el Tőle, mintha távolodnám tőle s mintha valami ismeretlen vágyakozás arra készítetne, hogy újból imádkozzam. Óh, de jó lenne, ha igazad lenne.

Körvezető: Tedd meg azt, kedves testvérem, meglátod, hogy milyen jó hatással lesz az te reád!

Béla m.: Azt mondd, hogy ki kell kapcsolnom iránta táplált érzelmeimet? Az Isten megelégszik, hacsak arra az időre kapcsolom ki, amíg Hozzá szólok s Őt kérem további segedelemért?

Körvezető: Nem, kapcsold ki egészen.

Béla m.: Mert lásd, bármennyire gondolkozom, nem vagyok képes.

Körvezető: Kérd Istent, hogy segítsen meg ebben az igyekezetekben.

Béla m.: Óh, érzem, hogy akár ebben, akár amabban igazad van, magam nem segíthetek önmagamon, hiszen látom tehetetlenségemet. És Te, Isten, aki rendelkezel felettem, nem fogod tőlem megtagadni kérésemet, ha újból hittel szólok hozzád. Erőt, erőt! Erőt, Istenem! nem tudom, mihez előbb, ehhez vagy amahhoz, a gyűlölet leszereléséhez vagy a szeretet szolgálatához, érettük és a Te parancsolataid szerint? De erőt, erőt adj nekem... *(Rövid szünet.)* Menj, menj *(Mariska médium felé)*, nem akarlak látni! Legalább addig menj, addig ne lássalak, amíg ez a kép, megújul lelki szemeim előtt. Te ember, hallod-e te, te? **Egy pillanatra láttam őt, az én hitvesemet, és láttam gyermekeimet összetett kézzel, térdepelve. Óh, micsoda kép ez! Micsoda csalóka látomás! Ez nem lehet... A vágyakozás utánuk lelki szemeim elé varázsolta őket... Milyen boldog voltam egy pillanatra!...** Szabadíts meg tőle, mert addig nem vagyok magamé, ha nem is érzek úgy iránta, ahogy éreztem; de érzem, hogy teljesen csak akkor adhatom át magam ezeknek az édes gondolatoknak, ha nem érzem őt közelemben.

Körvezető: Kedves testvérem, neked magadnak kell magadat felszabadítanod ezen gondolat alól.

Béla m.: *Óh, mit tegyek, hogy újból megláthassam őket?*

Körvezető: Emelkedjél megint Istenhez.

Béla m.: Istenem! Látni szeretném őket! *(kezeit széttárja, látománya van.)* Hogy mondod? Óh, csak közelebb lennél hozzám, hogy megérthetném szavaidat. Látom, hogy összeteszed kezeidet; azt is látom, hogy ajkaid valamit mondanak nekem s fölfelé mutatsz. Vagy talán te is azért könyörögsz, hogy tovább láthassalak? Óh, könyörögj hát azért is, hogy megértsenek, meghalljam, hogy mit mondasz?!... Az igazságos Istenhez? az mondod? Azt az imát, azt mondod?... Életemnek legkeservesebb és legfájdalmasabb pillanataiban csakugyan ez az ima hozott nekem enyhülést és vigasztalást. - Óh, milyen jó vagy te, hogy eszembe juttattad!... Igen, igen... Nem hallom, de érzem, hogy azt akarod, azt kívánod... Óh, egész lelkemmel követni akarlak. Nem akarom elszalasztani a pillanatot, amely megváltásomnak hajnalhasadását jelenti, hiszen olyan réges-régen vágyakozom utánatok. - Megpróbálok. Erőt, Isten, erőt!... *(Béla médium imádkozza a „Miatyánkot”, mialatt Mariska médium nagy kínokat szenved s bedugja füleit.)*

Béla m.: ...és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk...

Mariska m.: Ne mondd ki!...

Béla m.: ...megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!... Hatalmas Isten!... Ez volt hát az ok?... Ez volt hát, ami elválasztott tőletek?... Nem jöttök ugyan közelebb hozzám, de érzem, érzem, hogy még mindig szerettek; érzem, hogy imádságban egyesülhettek veletek. Óh, ember! Neked igazad volt. Abban az imádságban találtam fel az én számadásomat, de nem övele, *(Mariska médiumra mutat)* hanem az Istennel, de nem az én bosszúm kielégítésében, hanem az én kedveseimnek szeretetében. Mindent - mindent odaadok érettetek, valamiképp, hogy földi életem minden gondolata a tietek volt; ezért a ragaszkodásért mindent újból fel akarok áldozni. Isten! Tiéd az igazságszolgáltatás, legyen tiéd a bosszúállás. Hiszen te szeretettel fizetsz a Tőled eltántorodott és rólad megféleldezt, bűnös gyermekednek is. Világosság dereng agyamban. Az az

Isten, aki egyetlen imádságra ilyen enyhét ad a meggyötört léleknek, az az Isten nem lehet más, csak szerető Isten; az az Isten nem engedheti a bosszúállást és haragot; annak az Istennek törvénye kell, hogy legyen, és ez a törvény adta kezébe az eszközt annak, aki gonosz volt ugyan és aki gonosz ma is, de akinek az Ő szeretet-törvénye értelmében meg kell bocsátanom. - Hogyne bocsátanék meg, hiszen kárpótolni akar érte a szeretet melegével. Örömeivel és vigasztalásával!... Neked adom, Istenem, minden gonosz érzelmeimet. Űzd ki azokat az én lelkemből és adj nekem világosságot és erőt, hogy tőle végleg eltávolodva, mindig jobban és jobban közeledhessem az én szeretteimhez!... Viszontlátásra!... Viszontlátásra!... Imádkozni fogok ellenségemért. Uram! Bocsáss meg neki és nekem, légy irgalmas és kegyelmes minden szegény, bűnös gyermekednek! Jól van ez így. Köszönöm Neked, Istenem. Elmentek ők és itt maradt ő. Legyen neki a te akaratod szerint! Ámen.

Mariska m.: Óh, hogy megbosszulta magát, százszorosan megbosszulta magát!... Óh, ki tanította reá, hogy imádkozzék értem?... Hiszen mikor a megbocsátás szavát kiejtette, akkor egy hegyes tört mártott a lelkembe. Soha, a legnagyobb kínszenvedésekkel se tudott volna úgy meggyötörni, mint a megbocsátás szavával. Hiszen én nem így gondoltam, nem így képzeltem. Most már nekem sem lehet hazudni többet. Hát mi történt velem, amióta azt mondotta, hogy megbocsát?... Azóta össze vagyok törve, tönkre vagyok téve. Sajog a lelkem és nem tudok mást, mint igazat mondani. Hát a megbocsátás az igazsággal kapcsolatos? Igen-igen. *Tudtam, hogy ártatlan. Azt is tudtam, hogy ki a bűnös?*... De így jobb volt. Ő szegény volt; semmi egyebe nem volt, csak övéinek szeretete. A valódi bűnösnek pedig pénze is volt, sok-sok. És adni is akart belőle; nemcsak akart, hanem adott is - sokat. És én azt gondoltam: utóvégre mindegy, hiszen meghalni mindenkinek kell, hát meghal előbb; ki tudja, holnap tán amúgy is meghalna; ki tudja, tán még jobb dolga lesz, ha megszabadul életétől, hiszen olyan szegény. Hát kimondtam, hogy bűnös. Egy szavazattól függött. Ugyanannyi volt azoknak a száma, akik bünte-

lennek, mint akik bűnösnek mondták, és én - egyedül rajtam függött a döntés - azt mondtam, hogy bűnös. - Az a tekintet, amelyet rám vetett az a szó, amelyet kimondott: „Az Isten nevére mondom, hogy ártatlan vagyok” odavésődött az agyamba és nem tudtam többet onnan kiirtani...

Körvezető: És sajnálsz te ezt, kedves testvérem?...

Mariska m.: Kaptam pénzt, vérdíjat érte, de égetett az, és mégse tudtam megválni tőle. Hatalmába kerített a gonosz, és attól a pillanattól kezdve mulattam és duhajkodtam. El akartam felejteni mindent. *Az emberek csodálkoztak, hogy annyira megváltoztam. És én mégis csak mulattam, mindig, mert felejteni akartam, és így kétszeres gyilkos lettem; mert a saját egészséget is aláástam; elpusztítottam. Azt hittem, vége, vége mindennek. És amikor nem lett vége, amikor ott azok között az élő halottak között befejeztem életemet, az iszákosság halottja már a földön - akkor már hozzám hasonló csapat várt reám, és azt mondta, hogy itt is lehet mulatni. És mulattunk tovább. Mulattunk és kacagtunk; vigadtunk és élveztünk. Csak néha-néha jutott eszembe az a tekintet és azok a szavak és akkor újból az örülés környékezett, úgy, mint a Földön. És aztán, amikor gyakrabban és gyakrabban visszatért az a gondolat, az a tekintet, az a szó, akkor nem tudom, micsoda hatalom hozott ide; és itt úgy éreztem magam, mint egér a csapdában; - miért ne mondanám meg?... Szerettem volna innen menekülni; éreztem, hogy itt nagy baj vár rám.*

Körvezető: Pedig látod, kedves testvérem, nem baj vár rád, hanem Isten kegyelmének a megnyilatkozása, mert megmutatta Isten ezen testvérednek a szavaiban azt az utat, amelyen neked is haladnod kell.

Mariska m.: Óh, ha tudnád, milyen csodát mutatott nekem az Isten!... Megmondom neked... **Akkor, amikor eljött; amikor megismertem, tagadni próbáltam és akartam tovább, hiszen ösztönszerűleg azt mondtam, hogy minden, amit mondanak, hazugság; pedig még akkor nem tudtam, hogy ő el fog jönni és ő fog szólni, - és mégis jó előre megmondtam, hogy minden, amit itt mondanak, hazugság. - És amikor szólott, azt hittem, hogy győzni fogok vele szemben itt is. Letagadni akar-**

tam itt, hogy nem tudtam, hogy ártatlan - és nem bírtam. Azután amikor arról beszélt, hogy őtet milyen nagyon szerették, elkezdett fájni a lelkem. Eszembe jutott az, hogy énutánam senkise gondolt vágyakozva és szeretettel. És ha gondoltak reám, akkor legfeljebb haraggal és gyűlölettel, vagy elfelejtettek egészen, senkinek sem jutottam eszébe azután. **Amikor imádkozott és megbocsátott, akkor az a fájdalom tetéződött azzal, hogy egy éles tört mártott még ráadásul a lelkembe végtelen kinnal, nagyon nagy fájdalommal.** És mégis, amikor elkezdett imádkozni újból és amikor azt mondotta, hogy látja az övéit, akik imádkoznak érte, akkor az én nagy fájdalmam és kínom között egy gondolatom támadt, az a gondolat, hogy az Isten, aki igazságosan büntet és aki nekem is ezt a gyötrelmet küldötte, vajon megbocsát-e minden bűnösnek? Vajon igaz-e az, hogy van olyan, aki a bűnösökre is szeretettel és imával gondol? És abban a pillanatban csodát tett az Isten. **Elkezdett imádkozni ellenségéért. Érted, mi ez?**

Körvezető: Értem.

Mariska m.: Amikor az én lelkemben csak a gondolat fakadt fel, hogy az Isten meg fog-e bocsátani és rajtam könyörölni, akkor már ő imádkozott értem. Hát az Isten ilyen könyörületes?... .

Körvezető: Igen, kedves testvérem. Te is bizalommal fordulhatsz Hozzá, hogy világosítsa meg a te lelkedet.

Mariska m.: Nem, nem. Ha én az Istenhez fordulok, azért fordulok Hozzá, hogy ne világosítsa meg, hagyja sötétségben (t.i. a lelkét), hogy ne lássam. Hiszen, ha meglátnám, újból megőrülnék.

Körvezető: Dehogy örülnél meg. Látod, te rosszul, gonoszul cselekedtél; ennek a következményeit el kell vállalnod, enélkül nincs kiegyenlítés. Kérd Istent, hogy adjon erőt, hogy a következményeket elviselhesd. Ez az útja a javulásnak.

Mariska m.: Istenem! Ha szabad Hozzád szólnom, ha meghallgatod az olyan imákat, aminő az enyém, úgy adj nekem erőt, hogy elviselhessem a szenvedést! - Látod, most kérni akartam, hogy adjon nekem enyhülést, és nem tudom; nem jön ki ajkamon a szó.

Körvezető: Mert ahhoz nincs jogod, kedves testvérem, hogy enyhülést kérj az Istentől.

Mariska m.: Végtelenül szenvedek. Adj hát csak erőt!... Óh, kérlek, talán neked van jogod hozzá, ha nekem nincs, kérd az Istent!

Körvezető: Nem csak én, hanem sok testvér együttesen fogja kérni az Istent, hogy adjon neked erőt és megismerést, hogy helyzeted átláthasd és egykor te is betérhess az Ő kebelébe velünk együtt.

Mariska m.: Köszönöm, köszönöm. Nem érdemlem meg, de mégis jól esik. Imádkozzatok Kálmánért!... Isten veletek!...

*

b./ Túlvilági riport és egy egészen friss földi esemény(*)

Ugyancsak ide illik - remek összehasonlításként - az a túlvilági riport és egy egészen friss földi esemény, amikor is a riport odaáti szereplője a haza, mint eszme iránti töretlen hűségéről vall, a földi friss esemény viszont - az újságcikkből kitűnően - álságos magatartással ugyanannak eszmének megcsúfolásáról-csúfoltatásáról látszik árulkodni. Hát ennyire megváltozott volna napjaink erkölce a régihez képest? A hasonlítás apropóját pedig az adta számomra, hogy a Tízparancsolatnak éppen a hazugságot tiltó rendelkezéséről írtam, amikor a Magyar Nemzet 2004. január 20-i száma arról tudósított, hogy:

„Körözik a „zászlóvivőt”. Folytatódó tanúkihallgatások - Elfogultsági kifogás a BRFK-val szemben. A BRFK vizsgálati főosztályán tegnap több tanút is meghallgattak a Tilos Rádió előtt történt zászlóégetés ügyében. A fekete kabátos fiatalember ellen - aki több szemtanú szerint az izraeli zászlót elővette, majd eltűnt a tömegben - körözést adtak ki. - Szarka Ágota”.

*

Ezek után tehát az a javaslatunk, hogy először olvassuk, majd hangkazettáról hallgassuk meg és éljük át az 1848-as „zászlóvivő”-nek az időtlen odaátról a „Spirít Kör” 1999. március 14-i összejövetelén ERZSIKE médium útján elhangzott történetét. Csodáljuk meg a nyilatkozónak az anyagiaknál magasabb eszme, a haza iránti hűségét és kitartását a halálig, mely utóbbit - az él-

tető lelkesedés miatt - csak hosszas meggyőzés, ébresztés után fogad el a hűség és szolgálát, boldogító jutalmaként. És ezután tegyen az olvasó összehasonlítást az igazi és a hamis „zászlóvivő”, a régi is a jelenlegi erkölcs között. /A hangkazetta kezdő szavai: „Harcolok! A zászlóm alá, vitézek!”/

1848. Zászlóvivő

Médium: Harcolok! A zászlóm alá, vitézek!

Körvezető: Isten hozott!

M.: Fel! Fel a küzdelemre, sorakozó! Aki magyarnak vallja magát, az utánam jön és az utolsó leheletig harcolunk ezért a kis honért, ezért a kis hazáért. A zászló után, előre! Indulj!

K.: Mikor indultál el kedves barátom? Mert én is magyar vagyok, úgy érzem. Nem tagadtam meg ezt a nemzetet, mert valóban sokat tett azért, hogy előbbre lépjen a világ.

M.: Én vagyok a zászlóvivő, nem látod?

K.: Igen. Fölemeltem a karodat.

M.: Utánam kell jönni. Aki magyar, az velem tart és mind utánam jön.

K.: Csak egy baj van. Most is föltartod a karodat, de az egy női kar, és a zászlót nem látom, csak hogy a kar a levegőben van.

M.: Kiveszed a zászlót a kezemből?

K.: Nem veszem ki. Isten őrizz!

M.: Nézd meg, hogy szorítom. Ezt még akkor sem lehet tőlem elvenni, hogyha én meghaltam. Ezt nem engedem. Ezt a zászlót, ezt a magyar lobogót senkinek nem engedem.

K.: Értelek. Nem engeded ki még akkor sem, ha meghaltál.

M.: Akkor sem.

K.: Értelek, és hányadik évet írod? Mikor történik ez, mindez, amit most mondasz?

M.: Mind mikor történik?

K.: Igen. Évszámot, ha szabad megkérdezniem.

M.: 1848.

K.: Igen, hát most ünnepeljük éppen a 151. évfordulóját. Most.

M.: Az nem lehet.

K.: De hidd el!

M.: Én most vonulok a haddal.

K.: Hát elég hosszú ideje akkor, hogy már vonulsz, és ez a lelkesedés benned bámulatot ébreszt bennem is, hogy ennyire, ilyen hosszú idő után még...

M.: Ki vagy te, hogy így mersz velem beszélni, a zászlóvivővel? Hát nem látod, hogy a sereg után fog jönni?

K.: Hát ment is annak idején a sereg.

M.: Ment is annak idején?

K.: De nagyon sok megsemmisült.

M.: Mit beszélsz te itt? Ilyen szavakat?

K.: Kedves barátom, megengeded, hogy akkor egészen higadtan... Tudom, holnap lesz március 15., ma van az idusa, előestéje.

M.: Miket beszélsz te?

K.: De mindez, amit mondasz, 151 évvel ezelőtt történt.

M.: Az lehetetlen, az nem lehet. Én érzem, és fogom és viszem a zászlót.

K.: Megengeded? *(megfogja a médium feltartott kezét)*

M.: Halálomig. Az utolsó leheletemig és utána sem fogom kiengedni. Ezt senki, de senki el nem veheti.

K.: Ez nagyon szép dolog, egy eszméért meghalni. Kedves barátom. Minden elismerésem és tiszteletem. Ha megengeded, akkor a saját érdekedben és azért, hogy ilyen hős vagy és voltál, példát mutattál, hogy egy eszméért meghalni nem tudja minden ember megtenni, de engedd meg, hogy én most mondjam neked, itt vagyunk majdnem húszan és tudjuk, hogy holnap ünnepeljük...

M.: Meghalni egy eszméért? Ki mondja ezt, hogy meghalni egy eszméért?

K.: Igen. Te is meghaltál.

M.: Én is meghaltam. Mondja még valaki, hogy meghaltam egy eszméért! Igen vagy nem?

K.: Igen. 151 éve.

K.: Mert most 1999-et írunk.

M.: Meghaltam? Akkor a jó ügyért haltam meg.

K.: Igen. Igazat mondasz.

M.: Köszönöm, hogy a jó ügyért meghallhattam. Istenem! De a zászlót nem engedem, ezt nem veheti el tőlem senki, de senki emberfia.

K.: Szabad kérnem?

M.: Én ezt még a halálba is magammal viszem.

K.: Igen, és most legyél továbbra is zászlóemelő, de az Úr Jézus Krisztus hadseregében, mert az a tökéletes, legtisztább eszme a hazafiság után. Ha szabad ezt ajánlanom neked.

M.: Neki is szüksége van hadseregre?

K.: Szüksége van, igen. Figyelj! Ők hoztak ide most, hogy most lássad.

M.: Idehoztak?

K.: Idehoztak ebbe a baráti körbe, hogy most végre belássad.

M.: Kicsit leteszem ezt a zászlót.

K.: Jó, helyes.

M.: Elfáradt a kezem.

K.: Na látod. Így van.

M.: Egy kicsit fogd meg, fogd meg a zászlót!

K.: Köszönöm.

M.: El ne engedd! El ne engedd!

K.: Nem engedem el. Én is átérzem, hogy mit jelent még ma is a magyarság a világnak. És most figyelj. Meg fogják neked mutatni, hogy ez a hősiesség...

M.: A zászlóra vigyázz!

K.: Vigyázok. Köszönöm, hogy bízol bennem. Ezt a zászlót megőrözm abból a célból, hogy kiteljesedjék az, amit 151 évvel ezelőtt eszmeként képviseltetek és megisméltődött 1956-ban. Tudsz arról? Nem tudsz, ugyebár?!

M.: Nem tudok, de hogyha te ezt mondd, hogy 151 éve....

K.: Akkor történt.

M.: Én ezt a zászlót most neked átadom...

K.: Köszönöm.

M.: De úgy őrizd és úgy vigyázz rá, mint a lelkedre, mint a testedre. Ez, hogyha az ellenség közeledik a haza, a hon felé, akkor se engedd el. Úgy őrizd és úgy szeresd és úgy vigyed, mint ahogy az a csapat vitte és ment és halálunkig és az utolsó csepp vérünkig mentünk, hogyha már azt mondtad, hogy meghaltunk.

K.: Helyesen múlt időt használtál. Helyesen mondd.

M.: Mert biztos így van, mert 151 évig biztos, hogy nem élt ember. És azt a sortüzet is, nem valószínű, hogy túlértük, (látomása van) Ennek így kellett lenni. Az a sok ember, az a sok ember, az a sok magyar, magyar ember, magyarok, magyarok és megint csak magyarok, ott fekszenek vérbe fagyva, vérbe fagyva, Istenem, mivé lett ez a nemzet, mivé lett ez a haza? Segítsd meg ezt a kis hont, segítsd meg ezt a kis nemzetet, hogy újra virágozzék. Sebek, az emberek, akik itt fekszenek vérbe fagyva, segítsd őket, takard be őket a te szereteteddel, zászlóval, mert hiszen a honért áldozták az életüket. Istenem, könyörülj rajtuk!

K.: Nagyon szépen mondd.

M.: Könyörülj meg rajtuk!

K.: Imádkozzunk mi is értük, hogy feltámassza őket az a Valaki, akinek az ünnepe rövidesen következik. Az Úr Jézus Krisztusé, aki őket is támassza fel, hogy rájöjjenek, hogy a hazaszereget, mint eszme, nagyon szép. Meghalni érte valóban nagy dolog és dicsőség, de a dicsőség legyen az Úr Istené és Azé, aki a Földön megmutatta az utat.

M.: **Ámen. Két nagy tiszta, fényes angyal egy óriási nagy, nagy-nagy nemzetközi magyar zászlót hoz a magasból, fönt-ről. Mi történik itt? Mi történik? Ez a honi zászló betakarja, elfedi, belepi őket, mindannyiukat. Ez csodálatos dolog, ez egy csodálatos. Hát van ilyen?**

K.: Hát ez a kegyelem.

M.: *Hát van ilyen? Nem gondoltam, amíg éltem, hogy van ilyen, hogy ilyen lehet. És most, most a zászlót felhasogatják, hasogatják, hasogatják, még mindig hasogatják, hasogatják és egyenként mindegyiket, ebbe a zászlóba, ebbe a csodálatos zászlóba, ami fénylik és ragyog. Istenem, megkönyörültél ezen a kis nemzetén, ezen a harcoló seregen? Hogy köszönhetnénk ezt meg neked? Mindegyik egy fénylő zászlóba van beburkolva, és burkolva és burkolva és burkolva és beburkolják és beburkolják mindannyiukat. És az őrangyalok ölbe veszik és viszik és viszik fel a magasba, előttük az a két hatalmas nagy angyal. Most a magyar címert viszik viszik viszik a két angyal azt a nagy-nagy címet, ami*

óriás, ami ellátszik kelettől nyugatig, északról délig és most megjelent a kereszt is fönt. És világít, és fénylik a kereszt is, ez csoda, ez egy nagy-nagy csoda és ezeket az elesett katonákat viszik, egyre magasabbra, egyre följebb, egyre tisztább régiókba, a szeretet szárnyán, kiteljesedve, szinte már a zászló is, a színek nem látszanak csak egy fénylő, ragyogó burok, amelyik beburkolja ezeket az elesett katonákat. És mind egyszerre mondják, hogy magyarok vagyunk, magyarok, a hazáért harcoltunk, a hazáért élünk és haltunk. És most egyszerre, a fénylő kereszt előtt leborulva, hálát adnak mindenért, a szenvedésért, a megaláztatásért, azért, hogy köszönetet mondjanak, hogy a hazáért áldozták az életüket. És most nekem is oda kell térdelnem a fénylő kereszthez, és most csak kölcsönkérem vissza a zászlót...

K.: Igen, adom.

M.: ...Míg odahelyezem a kereszt lábaihoz.

K.: Jó, helyezd.

M.: De utána visszaadom, hogy őrizd, vidd tovább.

K.: Jó.

M.: **És soha ne felejtsetd el azt, hogy magyar vagy és a honért érdemes dolgozni, érdemes harcolni, érdemes élni és érdemes meghalni. Érdemes élni, érdemes harcolni, érdemes meghalni. Isten veletek!**

K.: Isten veletek!

M.: Imádkozzatok!

Más szellem:

M.: Nagyon elfáradt a kis testvérke, úgyhogy most több szenvedőt nem hozunk. De azt a zászlót, amit most megkaptatok, hiven őrizzétek és a hazaszereteteteket is virágoztassátok ki a szívetekben, mert a honszeretet nagyon, de nagyon fontos. És megkaptátok azt a keresztet is, ide elétek lett varázsolván a harcosok, a sereg által és ti is úgy igyekeztetek, hogy ez a kereszt mindig ott lebegjen a szemeitek előtt, mert ez a kis haza, ez a kis nemzet, ez a magyar nemzet, a szeretete és a hite és **az a tan, amely százhuszonvalahány éve a magyar honból, a magyar földből virágzott ki. Ezt ti is rakjátok oda a ti szeretetetekkel, a ti hitetekkel, az Úr Jézus zsámolyához, a kereszt lábaihoz és úgy igyekeztetek, hogy ez a tan nőjön, fejlődjön és a ti szeretetetek és**

a hitetek által, mint ahogy azt a testvére mondta, az a harcos, hogy ez a kereszt fénylik és világít kelettől nyugatig, északról délig, és tudják meg az emberek, hogy a magyar az nem alávaló, hogy a magyar nép az egy különleges ember, egy különleges nemzet, mert sokat szenvedett és már megérett arra, hogy ő is könnyebb sorsot nyerjen. **Ezért volt az a sok megaláztatás, az a sok nélkülözés és most is ezért van, hogy soha de soha ne legyetek fennhéjázók, soha ne mondjátok azt, hogy különb nemzet vagytok, mint a másik. Hanem legyetek csak ti picik, mert ha picik vagytok, akkor felmagasztosultok.** *Mert nem a ti érdemetek az, hogy ti nagyok vagytok, hogy nagyok lesztek, hanem akinek gondja van erre a kis nemzetre, erre a kis népre. Az Isten és az Úr Jézus megajándékoz benneteket, hogy elfogadók legyetek és a hitetekkel kiteljesedve egy olyan csodálatos világot fogtok felépíteni, amelyik minden felé fényleni fog és idejönnek tőletek tanulni a különböző nemzet fiai, mert belátják azt, hogy itt van az igazság, ahol ez a kicsi nemzet küzd és vergődik és éli a hétköznapjait akkor is, hogyha fát hasogatnak a hátán, akkor is, ha mezítláb kell járni, akkor is, ha éhezik ha szomjazik, de elfogadja azt az egyedüli üdvözítő dolgot, amit a Megváltó itt hagyott, a hitet, a tudást, és amikor ti a szeretetetekkel, a hitetekkel ebbe belemélyültök akkor ti is sugározni fogtok és beburkolóztok azzal a nemzeti lobogóval és mindenki látja rajtatok hogy magyarok vagytok és ezt nem kell szégyellnetek, mert elsők lesztek a nemzetek sorában, mert elsőeknek kell lennetek mert megértetek itt belül lélekben arra, hogy még jobban kiteljesedjen minden köztetek és körülöttemek, mert hittetek és biztatok akkor is, amikor rosszul ment a sorotok, amikor leigáztak benneteket a nemzetek, amikor elvették a nemzetnek a nagyon sokad részét, amikor összezsugorodott ez a kis nemzet, de ennek az lett a következménye, hogy kelettől nyugatra, északról délre szertement a magyarság és hirdeti az Istenhitet, amit ott is befogadó emberek milliói és milliói meg fognak érteni és ők is magyarnak vallják magukat, nem kívülről, hanem belülről.* Mert az a hit és az a szeretet átsugárzik egyik emberről a másikra és így ez a kis nemzet nagy lesz és a hit és a szeretet által hinni fognak másik nemzet fiai és leányai is, és ti pedig boldogok lesztek és örömteli honban egy szebb jövő elé

néztek és boldogok lesztek, hogy ennek az alapjait ti is itt és most Isten segítségével építhetitek, lerakhatjátok és ezt tovább fogjátok adni minden népnek és nemzetnek, és akkor a honszeretet kiteljesedik bennetek is és körülöttetek. És minden, de minden ragyogni fog. Ennek a kis honnak ragyogni, élni, virágozni kell, mert ez másképp nem lehet, mert az áldás hullik, hullik, hullik reátok és hullik erre a kis csonka országra is. Áldjon meg benneteket a mindenható Isten! A keresztre figyeljete, ne felejtsetek el a kis egyéniségeteket, a honszereteteteket odatenni a kereszt lábaihoz és mindennap gondoljatok a hazátokra, gondoljatok egymásra, ne csak itt, hanem a hazában élő minden embertestvéretekre és imádkozzatok! És készülődjete a nagy hétre és elmélkedjete sokkal intenzívebben, mint ennek előtte. Áldjon meg benneteket a mindenható Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek, dicsértessék a Jézus Krisztus, beszélgetsetek szellemi dolgokról! Isten Veletek! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

K.: Mindörökké Ámen, Isten veled!

*

K.: Végtelen jóságú Mennyei Atyánk! Látjuk és érezzük, hogy a formáknak is van jelentősége, hiszen az eszme, a szellem az mindig hat és öltözködni akar olyan ruhába, hogy azt mindenki megérthesse, az is, aki még az eszmétől távolabb van, hogy felfoghassa, le kell szállni, meg kell magyarázni, hogy mik a szeretet lépcsőfokai, a család, a nemzet, az egész világ, mert egy atyának gyermekei vagyunk, akik a bukás következtében távolodtunk el tőle és egymástól is. Végtelen jóságú Mennyei Atyánk, köszönjük a nagy bizonyágtételt, azt, hogy akik bátrak voltak egy eszméért meghalni, lelkesítsenek bennünket, annak az eszmének diadalra vitelében, amit az említés szerint is százhuszegynéhány évvel ezelőtt ebben az országban rakott le a szellemvilág, a Földet irányító nagy-nagy vezérség és le van írva egy mondatban, majd olvassátok! Adelma mondotta. Majd csak száz év múlva fogják a Szellem-Erő-Anyagot felfogni, mert akkorra talán az emberiség odáig fejlődik, hogy nem az anyagból indul ki, hanem fordítva. A szellemből, amely mozgat, irányít mindent és az a szellem, amelyik a

bukás következtében az anyagba dermedt és újra kegyelem folytán felébresztetett. Ez az evolúció, nem tagadjuk meg, ez az ébredés és ez a haladás a cél felé, az Úr Jézus Krisztus és rajta keresztül a végtelen nagy hatalmas szeretet felé, az Úr Isten felé. Köszönünk mindent, igyekezzünk és igyekezni fogunk, hogy ezt valamilyen kis mértékben a mi kis tevékenységünkkel előbbre mozdítsuk. Úgy legyen! Ámen.

*

c./ A médiumitás gyakorlásáról, és Mariska, Béla és Erzsike médiumok méltatása (*)

*Mariska, Béla és Erzsike médiumok által közvetített előző két manifesztáció közreadása után most egy régi adósságot szeretnék törleszteni. Azt, hogy szóljunk végre arról az áldozathozatalról is, amivel a médiumitás gyakorlása jár. Áll ez különösen azokra a médiumokra, akik - akár intuitív, akár mechanikus módon - olyan szféra lakóinak megnyilvánulását teszik lehetővé, akikben még különböző földi szenvedélyek dúlnak, nem tudván arról sem, hogy már meghaltak. Napnál világosabb, hogy ezek az érzések a médium lelkét is megrázzák, benne ilyen-olyan nyomot hagynak, amivel még ébredés után is hosszan küszködnie kell. Ez tény, a leírtak, de főleg a hangkazetta ezt világosan tükrözi, amikor hallható a Kör vezető szellemének ama megállapítása, hogy a médium „nagyon elfáradt”. Mit mondjunk tehát erről - az egyébként sem könnyű - földi életben történő áldozatvállalásról? Azt, hogy a bölcs Gondviselés íme megmérettetési időben, ég és föld között olyan csatornákat nyitott meg, hogy ezen keresztül egy szertelen földi élet utáni szellemállapot enyhítésére, az adott szférabeli helyzet felismerésére lehetőség nyíljk. Ilyen lehetőségnyújtást teljesített az Egyletben **Rohay Béla** (csak működésének évszámait ismerjük: (1906-1943) és felesége **Fischer Mária** (1860-1931), illetve nyújt a jelenben a régi Egylet szellemiségét követő Spirit Körben 1980 óta **Bubla Erzsike** (1934), amiért mindhármuknak köszönet, és méltó megemlékezés azzal, hogy fényképüket az I. kötetbeni II.-es Függelék folytatásaként e kötet Függelékében hozzuk. És ezt tesszük a fenti szellemtanak legfiatalabb, de több mint 30 éve Amerikában magyarként hatalmas szellemi munkát végző*

Pőcze Józsefné sz. Grosswald ZITA (1938) médiummal is, akiről - a nagyon időszerű manifesztációjának e kötetbeni közlési helyén - külön is meg fogunk emlékezni.

Béla médium kijelölése

(Az Egylet 1906. szept. 16-i ülésén József m.)

Béla testvéretek megkezdheti médiumitása gyakorlását. Azokon a vasárnapokon, melyeken ez a médium (önmagára mutat) nem működik, a működő médiumok között Béla is foglaljon helyet. A nem vasárnapra eső üléseken Bélának nem kell működnie. Ha ez a médium (József) akadályozva volna, Bélának kell őt helyettesítenie.

Szeretett testvéreim! Minden tapasztalataitok ellenére sem tudjátok, hogy mit jelent a médium működése. Nem tudjátok, hogy milyen nagy erkölcsi felelősség terheli az eszközöket a médiumitás gyakorlásában és a tekintetben, hogy magasztos hivatásához mindig méltó maradjon. Épp oly kevésbé tudják ezt maguk az eszközök, mert különben éberebbek volnának és az eredmény is biztosabb volna. Hiába, ők is csak emberek; az emberekkel élnek és a világgal való érintkezésben annyi kísértésnek és hiábavaló harcnak vannak kitéve, hogy az eredmény java része elvész. Hiába figyelmeztettük ebben a körben a médiumokat mindig, hiába mutattunk reá feladatuk nagy jelentőségére. Nem voltak elég erősek, hogy helyüket úgy töltsék be, mint arra hivatva lettek volna. De a törvény számol és mi is számolunk az emberi gyengeségekkel és ezért nem fogják őket szigorúan számadásra vonni. Neked azt mondom, (Bélára mutatva) ellenőrizzed önmagadat! **Médiumaitok nem gépies médiumok, tehát felelősek a közleményekért, melyek közvetítésükkel jönnek. Ők intuitív médiumok és éppen ezért szigorúbban kell magukat ellenőrizniük, hogy ne engedjék magukat vakon át azoknak a megrohanásoknak, melyeknek ki vannak téve. Az intuitív médium megérzi annak a szellemnek a minőségét, aki összeköttetésbe igyekszik vele lépni, és ha az törvénytelen természetű, nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a tévelygés visszautasítsák és**

az igazság érvényre jusson. **Mi neveljük magunknak médiu-mainkat, kiket hivatottaknak tartunk annak a feladatnak a teljesítésére, melynek érdekében ez a kör működik.** Azok a régi idők elmúltak már, amikor az emberek kedélyére megfontolás nélküli hittel lehetett hatni. **A hitetlen szellemek tömegesen jönnek a Földre és harcolnak az uralomért, hogy a hívő emberek boldogságát aláássák és letiporják.** Ragyogó fegyverekkel küzdenek ezek, akik elkápráztatják az emberek szemeit; küzdenek észokokkal, elméletekkel, tudományos tényekkel, vizsgálódásból folyó tapasztalatokkal. **A lomha gondolkodású emberek, kik legszívesebben másokat hagynak maguk helyett gondolkodni, szívesen meghajolnak e tudományos szellemek ítélete és a kilátásba helyezett üdvösség előtt, hiszen olyan kényelmes dolog nem hinni semmit sem. A hitelenség semmiféle kötelezettséggel sem jár, legfeljebb attól kell tartózkodni, hogy az emberi törvénnyel ne jöjjünk összeütközésbe.** „Tartózkodjál attól, hogy másnak árts, mert te is úgy járhatnál.” De az embereknek tetszik, ha minden fejtörés nélkül élhetnek, élvezhetnek, és a pillanatot kihasználhatják az örömök és tudás megszerzésére. Ezért nem támaszkodhatik a hit e jelenségekkel szemben csupán egyszerű állításokra. „Hiszek, mert ennek a szükségességét érzem, hiszek, mert helyesnek tartom.” **Ezek nem olyan fegyverek, melyekkel a pusztító démonok ellen küzdeni lehetne, akiket most felszabadítottak és akik a tudomány örve alatt az embereknél behízelgik magukat.** A hitnek is észokokkal kell felszerelve lennie; neki is az ész és okosság pallosát kell használnia, azt kell mondania és tudnia, amit hisz és hogy miért hiszi azt. **A hitnek nem szabad a gúny tárgyává lennie és a gyenge és hiányos ész ismertető jeleként szerepelnie.**

A hitnek épp oly erővel, hasonló súlyú és tartalmú bizonyítékokkal kell fellépnie, mint a hitelenségnek, és nemcsak bátran és minden félelem nélkül kell a neki szánt csapásokat felfognia, hanem gyakorolt kézzel kell a bizonyítékok pallosát is forgatnia, **sőt ha szükséges, támadnia is kell, hogy ne csak megtartsa elfoglalt helyét, hanem egy-egy lépést tegyen előre is, behatoljon az ellenség táborába és tért hódítson ott is.** Erre a célra nevelünk

mi benneteket és mindazokat, kik képesek a hit harcosaiként fellépni. Azt akarjuk, hogy eszközeink minden közleményének magva és tartalma legyen. Hogy úgyszólván harci készlet legyen ezekben a közleményekben, hogy ennek segítségével a harcot ellenfeleitekkel ti is sikeresen felvehessétek. *Ha az embereknek azt mondjátok majd: hiszek a szellemekben, spiritiszta vagyok azt hallottam, hogy A, B, vagy C szellem ez vagy amaz megbízható eszköz által nyilatkozott - mi fog akkor történni? Az emberek szemetekbe fognak nevetni és gyengeelméjűeknek fognak tartani benneteket.* Azért nem ez az út az, melyen haladnotok és ügyetekért harcolnotok kell. **De ha azt fogjátok nekik mondani: a szellemtan követője vagyok ésszerű és logikus okokból; nem azt vizsgálom, vajon melyik szellem szól a médium által; meg vagyok róla győződve, hogy szellem volt, de nekem mindegy, hogy ki volt, ha csak igazat mondott, melyet igaznak elfogadok, igaznak érzek; ami megegyezik érzéseimmel, az igazságról és igazságosságról alkotott fogalmaimmal.** És ha hitem szentségeért ésszerű okokkal küzdök, melyeket az erkölcsi igazság szempontjából nem lehet megtámadni, melyeket a józanész megérthet és elfogadhat, akkor egyenlő értékkel bírok ellenfelemmel, akkor nem kell még a szellemekre is hivatkoznom. **Ebből a célból neveljük mi médiumainkat; ennek a célnak szolgál ez a kör. Itt kell a harcosokat kiképeznünk, kik a csatában részt vesznek, mely már megkezdődött, de még sokkal nagyobb és fokozottabb mértékben fog folytatódni az emberek között.** Gondolkodnia kell az embernek, gondolkodnia és ítélnie, amennyire ezt megismerési foka megengedi, és ha gyenge a megismerése, gyenge az ítélőképessége, akkor tanuljon itt, hogy megállhassa a helyét, ha majd harcolnia kell.

Ebben a székben ült Antal, ki feladatát e körben jól és teljesen betöltötte. Most ott harcol, hol a további küzdelemre van hivatva, de ennek dacára most is segít itt dolgozni. Még életében megkezdettük utódjának nevelését, ki most itt betölti feladatát, amint arra képes. **És most ez (Bélára mutat) lesz hivatva, hogy József utódja legyen, ha hű marad rendeltetéséhez.** Ennek az eszköznek (Józsefnek) soha sem mondtuk, hogy Antal testvéretek utódja lesz, ő tudta, érezte még Antal életében. Neked, Béla, már most

megmondjuk, hogy mire vagy hivatva, és hozzátesszük: figyeld meg önmagadat és igyekezzél a feladatot, melyre hivatva vagy, úgy betölteni, amint ezt most itt kifejtettem, **mert harcosokra van szükségünk a nagy csatában, mely már készülődik. Erős, hajthatatlan, soha el nem lankadó harcosokra, hogy visszaverhessük azokat a borzasztó támadásokat, melyeket a hitelenség a tudomány álarca alatt az emberiség üdve ellen intéz.** Igen, harcosokra, bátor, öntudatos, gondolkodó, **ismeretben gazdag katonákra!** Ezt jegyezzétek meg magatoknak és ezt jegyezd meg te is, Béla, magadnak. És ha teljes szívvel teljesítitek kötelességeiteket, ha hittel és bizalommal fogtok dolgozni, egyenkint mindegyik és mindnyájan együttesen, akkor veletek lesz az Atya segítsége és kísérni fog az Ő kegyelme és győzedelmesen fogtok ebből a harcból kikerülni, mint bátor, hitbuzgó, szeretettel teljes győztesek! Így legyen, ezt adja az Úr, és így kísérjen benneteket az Ő áldása és az Ő szent Fiának, Megváltótoknak a segítsége! Ámen.

*

A X. parancsolat „Ne kívánjad felebarátod házát, se mezejét, se ökrét, se szamarát, se másminemű jószágát!” (*)

Az utolsó parancsolat ugyancsak a megkívánásról beszél. Ez figyelmeztetés arra, hogy az ember ne kívánja meg felebarátja házát, sem semmiféle tulajdonát. A megkívánásnak egyik motívuma az irigység, a másik motívum az igényekre vonatkozik. Az ember ne kívánja meg a másét, se ingó, se ingatlan, se szellemi tulajdonát! Ha erről a térről le tudja magát szorítani annyira, hogy már nem a más tulajdonát kívánja, hanem csak ahhoz hasonlót, akkor mindenekelőtt vizsgálja meg mi az, amit kíván, érdemes-e rá energiát pazarolni, mennyivel viheti vele előbbre a boldogságát, és azután igyekezzék azon, hogy saját erejéből, más megkárosítása nélkül elérhesse. Persze, ha úgy látja, hogy sem közvetlen, sem kombinált lehetősége nincs rá, mondjon le róla. **Egyáltalán, minden kívánságát vegye fontolóra, hogy ne a hívságait, hanem a lelkét táplálja vele. A X. parancsolat tehát**

szerénységre, igénytelenségre inti az embert. Szóval azon parancsolatok egyike ez, amely ellen az ember naponta vét - lélekben -, mert földi értelemben csak akkor vét, ha azért, hogy elmulasztja, megkárosítja felebarátját, törvénybe ütköző cselekedetet visz véghez annak megszerzésére, amit igényeiből kifolyólag megkívánt. **Ez a parancsolat nyilván azért került utolsó helyre, hogy az ember minden bűn, tévedés és akarás leküzdésével eljusson a lemondásig.**

*

VI. Fejezet(*)

1./ És mindezekhez mit hozott Krisztus, a próféták által jó előre megjövendölt Messiás?

a./Általánosságban

Legelőször azt kell észlelnünk, hogy nincs szakadék a mózesi és a krisztusi elvek között, szemben azzal *a lényeges különbséggel, ami az egyiptomi és a zsidó vallás között állott fenn. Nevezetesen: Az egyiptomiak rítusait a mágia jellemezte, vagyis az istenségek fölé való emelkedés lehetőségének keresése az engedelmességre törekvés helyett. Ezzel szemben a Tízparancsolat olyan vallásnak vetette meg alapját az ókori keleten egyedülállóan, amely a lelkiismereten keresztül jelenvalóvá tette az emberi társadalomban a túlvilágon élő és működő, természetfölötti Istent.*

Ilyen lényeges különbség a zsidó és a keresztény vallás között nem létezik. Jézus ugyanis így kezdte meg földi tanítását: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltssem.” /Máté 5:17/

b./ És nézzük mondásait az egyes parancsok tekintetében is:

Az I. parancshoz:

„Jézus pedig mondá néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A másik pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” /Máté 22:37-40/

A II. parancshoz:

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol se a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák és sem el nem lopják.

Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” /Máté 6:19-21,24/

A III. és IX. parancsokhoz:

„Hallottátok hogy megmondattok a régieknek; Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet.

Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek; se az égre, mert az az Istennek királyi széke;

Se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa;

Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen egy hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé.

Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy, úgy; nem, nem; ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.”

A IV. parancshoz:

Jézus abból az elvből indult ki, hogy „a szombat van az emberért, nem az ember a szombatért. Az Emberfia ura a szombatnak is.” /Márk 2:27/

Erre hivatkozva hagyott fel a fiatal Egyház a szombat megtartásával. Ugyanakkor a 7 napból álló hetet megtartotta, csak a hét első napját jelölte ki az istentisztelet céljára. /IKor 16:2/

„Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van, és aki titkon néz, megfizet néked nyilván.

És amikor imádkozol, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát ezekhez hasonlóak, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk ki vagy a mennyekben...” /Máté 6:13/

Az V. parancshoz:

Jézus is változatlan szavakkal: „Tisztelt atyádat és anyádat” idézi Mózes V. parancsát /Máté 15:4/, de van két hely az Újszövetségben, aminek látszólagos ellentmondására ki kell térnünk. Íme:

„Hagyd el apádat és anyádat és kövess engem!”

„Aki inkább szereti atyját, és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám.” /Máté 10:37/

Jézus ezzel arra figyelmezteti az embert, hogy hagyja el atyái hagyományait, melyek szerint a bosszúállás, az ellenségeskedés, a faji gyűlölködés szükséges, és Istenhez csak a különféle rituálékon, dogmákon keresztül lehet eljutni. Ezeket el kell hagynia. Lehet, hogy a fiúnak nehezebb esik szembeállni az atyával, megbántani őt hitében, de éppen ez a fájdalom bizonyítja, hogy az iránta érzett tisztelete megvan, és mennie kell előre, a sötétségből a világosságba. Egy másik helyen pedig azt mondja:

„Nemde atyáitok azt mondják, szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségeidet! Én pedig azt mondom, szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak.” /Máté 5:43-44/

Ez az a csendes forradalma, amit így fejez ki:

„Ne gondoljátok, hogy békességet hoztam e világra - nem, hanem háborúságot, mert mostantól kezdve háborúságban áll az atya a fiúval, a fiú az ő atyjával, a leány az ő anyjával stb...” /Máté 10:34/

Arra a háborúságra gondol Ő, amelyet a jóban való meggyőződésnek vívnia kell a konzervatív, improduktív hagyományokkal, amely háborúság azonban egyáltalán nem csökkenti, sőt kicsiszolja a fiúi tiszteletet az atya iránt.

A VI. parancshoz:

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne öl, mert aki öl, méltó az ítéletre.

Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik az ő atyafiára ok nélkül, méltó az ítéletre; aki pedig azt mondja az ő atyafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre...” /Máté 5:21-22/

A VII. parancshoz:

„Én pedig azt mondom nektek, aki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.” /Máté 5:28/

A VIII., IX. és X. parancsokhoz:

Jézus megerősíti az Ószövetségnek a „Ne lopj!” törvényét. /Márk 10:19; Lukács 18.20/, mint ahogy a IX. és X. parancsokban foglaltakat is.

*

2./ Akkor mi a probléma a zsidóság és a kereszténység viszonyában? (*)

*Ha viszont nincs ellentét - mint ahogy valóban nem létezik - a fenti mózesi is krisztusi parancsok között, még inkább felvetődik az a nagyon komoly kérdés, hogy mi okozta a múltban és mi okozza a jelenben is a zsidó is keresztény vallás hívei között nem csak az őszinte megértés hiányát, hanem azt a bizonyos - **mostanában gyűlöletbeszédnek mondott - ellenszenvet?** Észokok kérésése és taglalása helyett először hallgassuk meg a legilletékesebbnek, Mózesnek egy konkrét eset - zsidó apa „megszaggatott ruhában” keresi halála után a krisztusi hitre tért és ezért a Földön kitagadott fiát, hiába - odaátróli szigorú, de meghatóan szép és logikus magyarázatát „A harmadik kötet elé” írtak - és az alábbi kiegészítés - jegyében. A közlésre kerülő manifesztáció*

kapcsán az a kérdés is felmerül, hogy miként volt lehetséges Mózesnek, az oly magas szellemnek mintegy 70 évvel ezelőtti megnyilvánulása a magyarországi Egylet körében? Köztudott ugyanis, hogy a földi és túlvilági - médium útjáni - kapcsolódásnak a hasonlóság törvénye szab határt, ad lehetőséget. A megtörtént eset tehát amellett szól, hogy a törvényi lehetőséget az Egylet akkori ülésén jelenlévőknek és főleg József médiumnak magasszintű szellemi és lelki adottságai biztosították. Javasoljuk ehhez még az I. kötet felütését és József médium ottani önvallomásának elolvasását.

a./Mózes és Krisztus(*)

A húszas évek egyik egyleti üléséből Mariska és József beszélő médiumok útján

Mariska médium: Nem akarok többet látni, sem hallani! Igen, igen, vágytam ide, de felfohászkoztam az én Uramhoz, Istenemhez, hogy segítsen meg engem, hogy hű maradjak. És én úgy érzem, hogy ha idejöttem is ebbe a hajlékba, ahol nem tudom, mi van, de én hű maradok. Nem félek; szembe akarok hát nézni azokkal az emberekkel, akik itt vannak, hogy megtudjam, mi csoda sötét hatalom az, amely eltéríti a legjobbakat is közülünk és elvakítja őket annak az idegen befolyásnak elfogadására, amelyről nekünk még hallanunk sem szabad. Ez hát az a hely! De hisz ez borzasztó; mi lesz velünk, ha már arra sem tekintünk fel, aki nekünk mindenünk volt eddig?! **Hát minden hazugság, hát semmi, de semmi sem marad meg, hát Jehova nem tudta megválogatni az ő prófétáit, az ő követőit, mindegyik csak olyan gyarló és vak lesz idővel, hogy megtagadja minden tanítását, amelyet nekünk adott és hagyott?! Nem tudom elhinni, nem igaz, nem igaz! És ha visszhangozni fogják az összes égi hajlékok és ha itt a Földön az emberek közt, de leginkább ebben a hajlékban százszor és ezerszer fogják is mondani, hogy ő, akire úgy tekintettünk fel, mint az egyedüli prófétára, a Jehova küldöttére, ő megtagadta volna a mi hitünket, akkor mi lesz velünk, ki fog rajtunk megkönyörülni, ki segít meg bennünket?!**

Körvezető: Isten.

Médium: Ne szólj hozzám! **Közöttem és Jehova között olyan közvetítőre, mint te vagy, nincs szükség!** Ha az én szózatomat nem hallgatja meg, a tiedet még kevésbé... Nem! Nem akarok rólatok tudni semmit se! Hisz nem is azért jöttem én ide, én meg akartam bizonyosodni arról, amit ott, ahol voltunk, szájról szájra adnak és ismételnék nekünk, **hogy Mózes, a mi prófétánk, Jehovának legkedvesebb gyermeke, te képes lettél volna megtagadni a hitet?! Hogy te megszűntél abban hinni, hogy a mi messiásunk, a nekünk megígért Messiás nem jött még le a Földre az emberek közé, a mi testvéreink közé, akiknek megígérte, hogy visszaadja az elveszett országot és hogy naggyá és hatalmassá teszi őket. Mózes! Nem hiszem, nem hiszem!!** Akkor össze kell omolnia mindennek, akkor hazugság minden, akkor kiben bízunk? Óh, mily borzasztó! Eddig, amikor az a gondolatunk feltámadt bennünk, hogy hátha mégis?! akkor odamentünk a mi Mózesünkhöz, leborultunk előtte és azt mondtuk: Te vagy az Isten küldöttje, te vagy az, akire nekünk hallgatnunk szabad, a te parancsod valódi és igaz; nincs nekünk senki más, aki képes lenne minket a mi bűneinktől megtisztítani. És most ezt is elvesztettük volna? Nincs senki, aki feleletet adhatna ebben a borzasztó helyzetben?

Körv.: Dehogy vesztettétek el! Hisz Mózes megvan! És mi volt az ő legfőbb parancsa? Szeresd Istent mindenekfelett és felebarátodat, mint tenmagadat. És mit hozott a másik, a Megváltó? Ugyanezt a parancsot erősítette meg.

M.: *(kétségbeesett tiltakozással)* Nem akarom hallani! Mit tudod te, hogy micsoda érzelmeket és gondolatokat kavarsz fel a lelkemben?!

Körv.: De nézd, édes testvérem, nem szabad semmi elől se elzárkózni, hanem józanésszel megbírálni, és ha ez nem elég, akkor a hatalmas, mindenható Istenhez fordulni segítségért, hogy ezt a munkát elvégezhessük. Ezt ajánlom neked is.

M.: Te idegen vagy, te nem tudod, hogy a munkát nem magunk végezzük el. Ott voltak a mi papjaink, akik bementek a szentélybe és imádkoztak a mi bűneinkért, akiket választottak a nemzetsegből, akiknek szava elhatolt a Jehova trónja elé. Nekünk nem

volt más kötelességünk, mint körülvéve a szentélyt várunk a mi papunk visszatértét, amíg kijött, leimádkozva bűneinket s megáldott bennünket Jehova nevében, aki kijelentette általuk nekünk, a kiválasztott népnek, hogy megbocsájtottam mindnyájuknak tiéretetek, akik fohászzkodni tudtok tiszta szívből és akik tiszták vagytok, akik tudjátok, hogyan kell a Jehova szívét meglágyítani. És nekünk csak hinnünk kellett és most... ez a hitünk hova lett, hol vannak a papjaink, hol van a templomunk...? *(Ez utóbbi mondatok alatt József médium elhagyva helyét, a középső médium székbe ül.)* Jól van, jól van; már hallgatók!...

József médium: *(kinek beszédét az előző szellem mindvégig meggörnyedt tartással és földre sütött tekintettel hallgatja)*
...Erre én adom meg a feleletet. Hívtál, itt vagyok. Az Isten, akit én hirdettem, az egyedülvaló, minden világok Istene, a Teremtő, Aki volt, Aki van és Aki örökkévaló; az az Isten nem tűnt el, az az Isten most is mindenütt jelen van, de ti, ti nem tudjátok megtalálni, nem is ismertétek Őt soha! Ha a törvényeket, amelyeket én hoztam, nem tartottátok meg, és ha ezért nincs többé ereje köztetek, akkor miért teszel nekem szemrehányást, hogy az Istent, Akit tanítottam, elfelejtettem s elöletek elrejtettem és más Istent állítottam elétek?! **Miért teszel nekem szemrehányást, hogy nincsen senki, aki a ti atyáitok Istene elé lépjen?! Megtalláltátok az Istent, akit én mutattam? Követtétek a törvényt, amelyet én hoztam? Féltétek az Istent, a minden ember Istenét? Mert én nem a ti Isteneteket tanítottam, hanem az egész világ Istenét, csak hogy titeket választottalak ki mozgó erőül, de ti leráztátok a terhet, hűtlenek lettetek az én törvényemhez, Isten törvényéhez!** Én hű maradtam, én arra tanítottalak benneteket, hogy szeressétek Istent mindenekfelett és felebarátotokat mint önmagukat. És ti mit tettetek? Szégyenbe hoztatok!! **Táncoltatok az aranyborjú előtt!! Ti lettetek hűtlenek, nem én, ti szegtétek meg a törvényt!** Minden, amit Isten teremtett, fejlődésre van teremtve; semmi sem marad egy helyben, minden előrehalad az örökkévalóságig. Mert hogyan is lehetne másként, jó emberek? Ha nem lenne előrehaladás, nem lehetnétek jobbakká, mint amilyenek vagytok és csak belátjátok, hogy nem vagytok olyan jók, hogy jobbak ne lehetnétek?! Jobbá lenni, ez a törvény szelleme...

Miután azonban ti az én törvényemhez hűtlenné lettetek, letértetek az igazság útjáról, mi maradt más hátra, mint hogy az Atya egy jobb, hatalmasabb, tisztább gyermekét küldje a Földre, aki ne csak hirdesse, de meg is mutassa, hogyan kell ezt követni, megtartani és tettekre váltani! Ez a dolog magva, kedves testvérem. Így kell a történeteket tekinteni s így kell munkálkodásomat megítélni és az én utódomét, aki magasabban áll, mint én, mert **Ő** nemcsak Isten gyermeke, de Isten **Fia!** Én látom, mely gondolat mozgat téged; azt mondod: miután **Ő** hirdette és példája által be is bizonyította, mutassátok meg a nyomokat, a következményeket, amelyeket e törvény szelleme az emberekben kiváltott. Jó. Ez a kérdés jogos. De tehet-e **Ő** róla, ha ti, akiknek én is hirdettem a törvényt, **Ő**t sem követtétek, mert konokok voltatok?! És tehet-e róla Krisztus, az én Testvérem, hogy nem követték **Ő**t azok, akik az én szavamat se követték?! **Nyisd meg hát legalább most a szemedet és tekints Arra, akitől most annyira elrémülsz, a béke és megnyugvás útmutatójára és engedd, hogy bevonuljon a szívedbe a szeretet, a szeretet! Ez az egész világ törvénye. Ez a teremtés törvénye, ez a haladás törvénye, amely által minden szellem az Atyához juthat! Hallgass erre a szóra és hajtsd meg magad e szó szelleme előtt! Ezt engedd működni minden felebarátoddal szemben és akkor ...nem fogsz rémülettel elfordulni Attól, aki ezt a szeretetet nemcsak tanította, hanem példája által meg is örökölte.**

Mariska m.: *(nagyon alázatosan)* Szabad hozzád egy kérdést intéznem?

József m.: Hallgatlak.

Mariska m.: Te azt mondod, hogy az én, a mi lelkünkben nyugtalanság és elégedetlenség él. Igen, igazad van. De tudnod kell, miért? **Még mindig keressük azt, aki nekünk meg van ígérve, és akit nem tudunk megtalálni és aki hivatva van bennünket...**

József m.: ...megváltani?

Mariska m.: *...szerencsésé és tekintélyessé tenni, és aki mint hódító meg van ígérve. Mi keressük a Messiást! Lehet nekünk megelégedettnek is nyugodtagnak lennünk, mielőtt megtalálnánk*

a csillagot, amelyet Jehova ígért? Érted? Nem tudod, hogy mi az, hogy az Ő nevével egyek vagyunk és elepedünk a vágytól utána?

József m.: Röviden és érthetően fogok felelni. Igen, a Messiás megígértetett nektek...

Mariska m.: Nektek?

József m.: Nektek, akiknek Mózes hozta a törvényt, az a Mózes, aki én voltam. Nem tudod, hogy az ígélet csak olyanokkal szemben teljesíthető, akik arra méltók? Ha egy atya a gyermekének azt mondja: légy jó, légy szófogadó és akkor megjutalmazlak; a gyermek pedig nem viseli jól magát, atyja kívánsága ellen dolgozik; gondolod, hogy a jutalmat mégis megkapja? Bizonyára nem. Így van veletek is. **Én elhoztam az Atya parancsait, de mindezek közül egyet se tartottatok meg, sőt elferdítettétek azokat, rabulisztikáttal más értelmet adván beléjük, mint amit én értettem alattuk. Megöltétek a szellemet s az üres formát, a betűt tettétek úrrá magatok felett, és még azt akarjátok, hogy az Atya olyan messiást küldjön nektek, amelyet ti kívántok magatoknak?! Hol lenne akkor a törvény igazsága? Ti nem tartottátok meg a törvényt, de az Atya mégis kegyes volt irántatok és még egyszer az igaz útra akart terelni benneteket az én Testvérem által, aki megmutatta, hogyan kell a törvényt élővé tenni; de épp úgy el voltatok vakuva, mint a mai emberek, akik félreértették a Krisztus útját és meghazudtolják Istent törvénytelen érzéseik, gondolataik és cselekedeteik által. Nem állasz egyedül; az emberiség, amely ma él a Földön, megállott, nem ismeri fel hivatását és rendeltetését, vak és süket az ujmutatásokkal, a jelekkel, de főleg az Úr szavával szemben. Hanem ha a korbácsütések majd észre térítik őket s ide átjönnek, akkor a törvény kényszere alatt önként felveszik a haladásnak munkáját. Odalent pedig új nemzedék lép a nyomukba, amely már képesebb lesz az ígét tettekre váltani.**

Mariska m.: Nem merem kérdezni! És mégis, nincs nyugalomam és úgy szeretném tudni, mi van vele?

József m.: Kivel?

Mariska m.: A fiammal!

József m.: Mit akarsz tőle? Nem tartozik már hozzád; a Földön a te fiad volt, de amint átjött, feloldódtak az emberi kötelékek.

Mariska m.: De látod, hogy nem úgy van. **Nem látod a szakadást a ruhámon?** Én azt hittem, hogy csak a ruhámon van, **mert eltaszítottam őt azért, mert ő is messiásnak tartotta...** azóta fáj nekem ez a szakadás. És azóta mindenütt keresem, mert azt hiszem, hogy csak akkor gyógyul be ez a szakadás, ha őt megtalálom.

József m.: **Ott találsz meg őt, ahova jutni csak tőled függ. Ő a Megváltó hívének vallotta magát, tehát abban a régióban van, ahol ezek a hívők élnek. Te is oda juthatsz, ha nem tartod magad olyan konokul régi meggyőződésedhez, ami mostani helyedhez köt, ahol nem tudsz nyugalmat találni.** Nosza, keresd, de ne a te régiódban, amely szeretet nélkül való, hanem ott, ahol a szeretet uralkodik s ahol az Úr világossága fényeskedik! **Nem kell őt Istennek tartanod, hanem magas Tanítónak, a szeretet Mesterének, aki feláldozta testi életét, hogy az emberiséget közelebb hozza Isten szelleméhez. Barátkozzál meg ezzel a gondolattal, ismerd meg Benne az én idősebb Testvéremet, Aki előtt én is meghajlok, Akinek magasztosságát én is elismerem.** Én sem akartam mást, mint benneteket Istenhez vezérelni; **az egyetlen Istent hirdettem nektek, Akit nem tudtatok megérteni, sőt ma sem ismeritek, mert csak üres szavakkal fordultok Hozzá.** Indulj el hát ezen az úton és biztosan megtalálsz azt is, aki a Földön a te fiad volt és aki neked már régen megbocsájtott. Tudod, miért? Azért, mert akit ő szolgál, maga a szeretet, aki által az ő Atyját megismered és azt fogod mondani, hogy Istent az Ő nagyságában nem megérteni, de imádni akarod. És akkor meg fogsz hajolni előtte, aki az Isten igazságát a Földre hozta és aki minden embernek megmutatta és bizonyította, hogyan kell Istent szeretni és imádni. Mert jegyeztétek meg magatoknak, **Istent az szolgálja legigazabban, sőt egyedül igazán, aki az ő felebarátját szolgálja. Más istenszolgálat nincs is. Ezért az Isten Fia az egyedüli üdvözítő, mert Ő mutatta meg, hogyan kell az Atyát szolgálni a felebarát iránt való szeretet által.** Nincs több mondanivalóm. Végy belőle annyit, amennyit

akarsz; kívánom neked és könyörgök az Atyához s kérem az én Testvéremet, hogy könyörüljön meg rajtad, világosítson meg téged, hogy megtaláld Őt, nem ott, ahol van, hanem a szívedben. **Mert az Isten az igazság és szeretet formájában az emberi szívben él és hogy megtalálhassátok, Krisztus útjára kell lépnetek. Isten veletek!**

Mariska m.: Gondolkozni akarok felette, amit mondott. Nem fog menni, nem tudom, mikor és hogyan, de gondolkozni akarok felette...

3./ Saját logikus magyarázataink - külön-külön levonandó következtetések mellett! (*)

a./ Ecce homo

És megfeszíték Őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. S szidalmazá Őt az egyik felfeszített gonosztevő, mire a másik megdorgálá azt, mondván: „Az Istent sem féled-é te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán, mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük; ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett”. És mondá Jézusnak: „Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodba!” És mondá neki Jézus: „Bizony mondom neked: Ma velem leszesz a paradicsomban.”

Az Úr a keresztfán, s jobbjá és balja felől a két gonosztevő a keresztfán: a szenvedő emberiség képe. Mert mindenki hordozza a maga keresztyét, méltán, hisz cselekedetének büntetését veszi, csak az Úr Jézus az egyetlen, aki semmi méltatlant nem cselekedett s keresztye az áldozaté, mely az üdvösséget hozza a felfeszítetteknek. És a Vele megfeszített emberiségnek egy része ma is szidalmazza Őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! S íme, ott a másik rész, mely alázattal elismeri büntetésének méltó voltát és kéri Őt, hogy emlékezzék meg róla, ha eljő az ő országába! És bizony az Üdvözítő meg is emlékezik, mert hisz ezért jött, ezért feszítette meg magát bűnös emberek társaságában. Az emberiség eme részének az Úr megváltójává lesz, mert megmondotta: aki bennem hiszen, annak örök élete van és nem megy a kárhozatba, hanem általment a halálból

az életbe! **Megmondotta továbbá, hogy ama napon ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.** Két asszony öröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik otthagyatik! Ímé, ez történt a latrokkal a nagy keresztfa árnyékában és történik azóta is mindenütt. Hiszen az agg Simeon is megprófétálta, amiként Ézsaiás, amidőn karjába vette a kisdéd Jézust s szeme meglátta az Isten üdvösségét: Ímé, ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására Izraelben! Igen, mi elismerjük, hogy méltán hordozzuk keresztünket. A Földön nincs senki, aki büntetlenül viselne el fájdalmat, csak ő volt egyedül, aki ártatlanul szenvedett értünk. Csak ő az, aki mások bűnéért tud szenvedni, mert anynyira szereti bukott testvéreit, hogy szinte azonosítja magát velük és fájdalmukkal. A Földön a következmények törvénye járja. Mint ahogyan a golyó a rugalmas falról visszapattan, úgy verődik vissza a gonosztett a bosszú világában, mely semmit megtorlatlanul nem hagy a tett elkövetőjével szemben. Szemért szem jár, fogért fog. És a karma kerekének, egyszer megindulva, vége-hossza nem volna, mert gonosztettet itt folyton újabb, talán még ádázabb gonosztett követne, ha ebbe a legalsó világba is fékezőleg bele nem nyúlna a kegyelem, melynek az a különös sajátsága, hogy az őt ért gonosztett nem verődik róla többé vissza. A bosszú „rugalmassági” törvénye megtöri a kegyelem megbocsátásán. És ha egy vezeklő emberszellem a bűnei következményeként reáharuló csapást méltó büntetéseként elviseli, nem táplálván haragot a reázúduló gonosztett elkövetőjével szemben, akkor a bűnök fájdalmas következményeinek egy sora tűnik el a Föld nehéz, sötét bűnökkel teli világának szférájából. Mert elhordozta keresztjét az Úr tanítása és példaadása szerint, Aki ártatlan testével állt bele ebbe a csapásokkal teli nehéz világba, hogy az ott reáhulló bántalmaknak és fájdalmaknak egész zuhatagát viselje el, eltüntetvén azokat javunkra, mert nagyon szeretett, és sajnált minket. **„Teste értünk töretett meg.”**

Ha egy emberben megfog a belátás csírája és szeretet kezd a szívébe lopózni, a karmának nem kell már egészében a szemet szemért, fogat fogért törvényt vele szemben alkalmaznia. Mert ha a szeretet eszközeivel fizetni nem is tudna még, más nagy szenvedés, például egy szeretett lénynek az elvesztése mérhet olyan

csapást a lelkére, mely felér azzal a fájdalomnál, amelyet embe-
rektől kellene elszenvednie bűnös tetteinek a „szemet-szemért”
elvé szerinti kiegyenlítéséül. Ilyennek minősíthető például az
előző oldalakon hozott manifesztáció, az ott szereplő szellemnek
a fájdalma, aki féltett kincseinek védelmében tévedésből a saját
leányát fojtotta meg! **És nem jártunk-e mi hasonlóképpen a mi
Urunkkal, akire talán valamikor „feszítsd meg”-et kiáltoz-
tunk, nem ismervén fel Őt megváltónkul, s gondoljuk csak
meg, micsoda fájdalom vehette be a mi szívünket, amidőn a
szellemvilágban átláttuk, Kit segítettünk megölni? Sok klast-
romi inkarnáció, hideg kövön való térdepelés, szeges övvel
való vezeklés mesélhetne erről az olthatatlan fájdalomról,
amely végeredményében mégis az Úrnak a keresztfán elszen-
vedett fájdalmából merítette reánk nézve üdvös, megtisztító
hatását, „felvivén a keresztfára Ő a mi bűneinket.”** És ne fe-
ledjük, amit Ő a Földön, durva anyagban is megmutatott, azt teszi
mindenkor velünk, a bukott világgal szemben. Mert Reá bízta az
Atya, minden eszközt kezébe adván, a bukás levezetését s a hűt-
len gyermekeknek egykoron hozzá való visszavezetését. És az Úr
felhasználja erre a célra nemcsak a Szentlélekkel küldött ke-
gyelmi eszközöket, a nap sugarait, melyek bűnösre és büntelenre
egyformán világítanak, hanem a karma eszközeit is, melyeknek
javító célja, mint keserű orvosság, jut ki a beteg gyermekek-
nek. És miközben megengedi, hogy a gonosz csapásai ériék
gyógyírként az erre az operációra szorulókat, ugyanakkor
cselekvési lehetőséget és táplálékot ad a mélyen bukott ellen-
tétnek, hogy gonosz cselekedeteit végrehajtván, belekerülhes-
sen ő is a következmények törvényének kerekébe és ilyenfor-
mán a neki szánt haladásba. Az ördögnek is emberré kell len-
nie, s hogy ez megtörténhessék, az Úrnak neki is működési te-
ret kell engednie, mindenkor azonban Önmaga hordozván el
azt a nagy munkát, melyet az Atya bűnbeesett gyermekeinek
megmentésére Reá bízott. És ezenközben az Üdvözítő számos
bántalmat és fájdalmat visel el áldozatul miérettünk. Amiként Ő
viselte el már a bukó szellemek első csapását, melyet azok Isten
ellen mértek, jogot szerezvén arra, hogy egykor megbocsátván

bűneiket, örökre meggyógyíthassa Őket. Mert Ő az, aki Isten nevében megköthet és megbocsáthat, akármennyire nem tetszik ez az írástudóknak és farizeusoknak. És ha mi azok közül valóknak érezzük magunkat, akiknek Ő a bűneit megbocsátja, gondoljuk meg jól és igyekezzünk azon, hogy ne kelljen érettünk új bántalmakat elviselnie. Mert minden újból elkövetett vétkünk Neki szolgál bántalmul, ezért ha lehet, a világban elszenvedett méltó büntetésünk mellett igyekezzünk az Ő példáját is utánozni azzal, hogy részt vállalunk az emberiség megváltásáért, úgy ahogyan ezt gyarló eszközökkel, Őhöz viszonylagos módon megtehetjük. Például azt, hogy segítjük azoknak a karma-okoknak eltüntetését, melyeket egykor régen mi is elkövettünk. S ilyenformán magasabb szempontból, bár vezetelve még bűneinkért, elősegítjük az emberiség jobb jövőjét. /S. H. év. 1929/2. sz/

b./ De folytassuk vizsgálódásunkat annak a kérdésnek feltevésével, hogy mi állhat a feltett kérdés hátterében?

A válaszadást a Névtelen Szellemnek a múlt század első harmadában ugyancsak feltett következő kérdésre adott válaszával kezdjük:

„Kedves Vezetőnk! Sokszor felvetik egyesek azt a kérdést, hogy miután minden szellem egyformán megkapta azokat a kellekeket, amelyek szükségesek és elegendők ahhoz, hogy a bennük rejlő isteni gondolatot kiteljesíthessék, és szabad akarattal is egyenlőképpen voltak ellátva, **hogyan volt lehetséges mégis, hogy némelyikük elbukott, míg a többi nem?**”

A felelet pedig - kivonatosan - így hangzik:

A bukott szellem az ilyen természetű kérdésekre sohasem tud teljesen kielégítő feleletet kapni, mert az ő számára éppen a megértés van elzárva az Istennel szemben való engedetlenség következményeként. *Aki nem tud engedelmes lenni, annak a lelkében még minden egyes erény az ő megkísértésére szolgálhat.* És legtöbbször úgy van az, hogy amikor az emberlélek azt gondolja, hogy mindent teljesen véghezvitt és megtett arra, hogy a mennyek országát, az üdvösséget elérhesse, akkor ér bele abba a szoros kapuba, ahol a földi ember nagyon sokszor még a hitét is elveszíti. **Ez a szoros kapu, hogy megtanuljon engedelmeskedni és hogy**

a tettetett jámborkodás helyett a valódi, szívbeli alázatosságot szerezzék meg magának. Talán nem is kell mondanom, hogy az ilyen lelkek számára ez a legnehezebb próba. **Ilyen lelkek különösen azok is, akik azt a kérdést feszegetik, hogy miért történt meg a bukás, ha az Isten egyenlőknek teremtette a szellemeiket? Különösen ezek azok a lelkük mélyén zúgolódó és elégedetlenkedő egyének, akiknek nem egy földi ember, de még az angyalok sem tudnának olyan magyarázatot adni, amely őket a lelkük mélyén kielégíthetné.** Tehát, hogy visszatérjek a tárgyra: igenis, Isten minden egyes szellemgyermekét egyenlő értelemmel, egyenlő szeretettel és egyenlő akarattal ruházta fel, és mindnyájan egyenlőképpen nyertek kioktatást a jóról és a rosszról, vagyis a rossznak a lehetőségeiről. Ők igenis egyenlőképpen ismerték a „Van”-t és a „Nincsen”-t, és ez által a megismerés által mindegyik - hogy úgy mondjam - próba elé állított. **Az volt a próba, hogy a szellemnek igenis tudomása volt róla, hogy nem szabad hozzányúlnia ahhoz, ami meg nem valósítható, hanem pontról-pontra mindent be kell töltenie, mindent el kell végeznie, amit a törvény, a szeretet törvénye megkíván; hogy nem lehet semmit elhagyni, mert hiszen már a legkisebb elhagyás is hézagot, hiányt, betöltetlen űrt hagy maga után. Tehát nem a tudatlanságuk folytán - mint ahogy azt némelyek hiszik -, hanem éppen a tudásuk folytán estek kísértésbe. Az ő egyéni vágyaik sarkallták őket éppúgy, mint a ma embereit. *Istentől jó a világosság és az erő; a teremtett szellemeknek az ő érzésvilágukat Isten felé folytonosan nyitva kellett tartaniuk, hogy az isteni erő beléjük ömölhessen, hogy az isteni világosság bevilágíthassa az ő útjukat, hogy a tennivalójuk legparányibb részleteiben is felismerhessék a „Van”-t és a „Nincsen”-t.* Ez a felismerés pedig végtelenül fontos volt, mert hiszen nekik teremteniük, munkálkodniuk, tevékenykedniük kellett, mint ahogy az embernek is ugyanazt kell tennie az ő jó és igaz törvénye, kifejlesztett akarata és értelme szerint. *Egyformán tökéletesek voltak tehát, mint teremtmények; nem volt közöttük egy elhibázott sem, mindnyájan egyenlők voltak. Azonban a szabad akarat a teremtett szellem számára óriási messzeségbe mutatott utat.***

A szabad akarat úgyszólván határtalan lehetőségeket jelent és biztosít a szellem számára. A szabad akarat Isten legnagyobb ajándéka, mert ha ezt nem adja az ő teremtményeinek, akkor azok korlátok közt élnek, mozognak; akkor nincs előttük a végtelenség, örökkévalóság nyitva, és így nem lehetnek az Isten boldogságának osztályos társaivá. Isten munkát bízott az ő teremtett gyermekeire, amelyet el kellett végezniük; feladatokat, célokat tűzött eléjük, amelyeket el kellett érniük, be kellett tölteniük. Minden egyes cél elérésével és feladat betöltésével újabb és újabb boldogság lehetőségei nyíltak meg számukra. És éppen mert szabad akaratuk folytán előttük állt a végtelenség: ebben az ő erejüknek, hatalmuknak, lehetőségeiknek öelöttük is beláthatatlan világában megtévedtek és azáltal váltak engedetlenekké, mert azt hitték, hogy nem kell mindent pontról-pontra elvégezniük, mert minél nagyobb, minél gyorsabb eredményeknek az elérhetése izgatta a képzeletüket. Az volt rájuk nézve a kísértés, a csábítás, hogy minél hamarabb megszerezhessék azt a boldogságot, azt az örömet, az addig még nem érzettet, minél hamarabb elérhessék azt a hatalmat, amely előttük kilátásba volt helyezve. Mert hiszen látták, tudták, ismerték azt, és azt is tudták, hogy milyen úton lehet elérni, hogyan lehet hozzáférni. Ez izgatta a képzeletüket. És voltak köztük olyanok, akik átugrottak bizonyos kötelezettségeket, nem töltötték be tökéletesen a hivatásukat. *Isten kegyelme pedig ma is és mindenkor mindaddig elnézi az emberek és szellemek tévedését, ameddig csak megvan a lehetőség a számukra, hogy visszatérjenek, hogy önmagukról rájöjjenek a tévedésükre. Így tehát Isten nem büntette őket, nem kergette vissza a munkájukhoz. Ez őket annál inkább meghagyta tévedésükben, mert látták az ő nagy haladásukat, a nagy eredményeket, amelyeket gyors és felületes munkájukkal elértek, ami azt a látszatot keltette bennük, mintha ők nagyobbak, ügyesebbek, többet érők volnának, mint azok a testvéreik, akik pontról-pontra betöltötték kötelességüket, feladatukat. Ez aztán őket abba az újabb tévedésbe ejtette, hogy kezdték magukat többre értékelni. A tudatukban tulajdonképpen csak ekkor*

lettek bűnösökké, mert megszületett a lelkükben az önértékelés, a gőg. Ez befészkelte magát a lelkükbe, hivalkodókká lettek s miután megszokták azt a gondolatot, hogy ők többet érnek Atyjuk előtt - mivel még büntetés nem érte őket mikor figyelmeztetést kaptak, nem vették be a figyelmeztetést. Többi testvéreik pedig, akik szintén látták ezeknek az eredményeit, hogy ezek mennyire megalózták őket, olyan boldogságot érve el és olyan kiváltságokhoz jutva, amelyeket ők még el nem érhettek: csodálkozással és ámulattal nézték ezeknek a haladását s közülük sokat elhittetett ezeknek felületes munkálkodása, miután bennük egyszerűs mind bizonyos irigység is felébredt. *Később, amikor ez a felületes, látszat-munka kezdett összeomlani, semmivé válni, akkor nagyon sokan megértették, hogy az ő munkájuk nem volt helytálló, mert csak az maradhat meg, csak az lehet örökéletű, amit precízen, pontról-pontra elvégez a lélek; és visszatértek a becsületes munkához.* Ezeknek azonban, természetesen, oda kellett visszatérniük, ahol a kifogástalan, hogy úgy mondjam, becsületes munkát abbahagyták; **tehát megaláztatást kellett elszenvedniük. Ezekkel a megtérőkkel szemben azok, akikben a gőg megerősödött, nem voltak hajlandók visszatérni, s így a lelkükben már szándékosan ellenszegültek az isteni akaratnak s ezáltal a tudatos bűn útjára léptek.** Isten ezekkel szemben sem alkalmazott megtorlást, csak az ő eredményeiket helyezte versenyen kívül. Így történt az elszakadás; **először volt a tévedés, azután a tudatos bűn. A tévedés nincs kizárva szabadakarátú szellemeknél.** Isten azonban elvégezte, hogy bármikor, bármilyen turnusban is, ezeknek az elszakadt szellemeknek öhozá vissza kell térniük; és vissza is fognak térni. **A visszatérésnek legelső és legfőbb követelménye a törvénybe való belépés, Isten törvényének pontról-pontra való betartása.** Nem mintha az emberi lélek az ő bukottságában, itt, ezekben a nagyon mélyen lefokozott erőkből, szűk korlátok közé szorított akaratával a törvény minden pontját be tudná tölteni; nem, ez lehetetlen. A bukott szellem az ő Atyjának, Teremtőjének csak egyetlenegyét nyújthat igazi, benső megtérésének jeléül: **az engedelmisséget. A legfőbb kellék, hogy a lélek elismerje Istent mindenekfelett jónak és**

igaznak, és megnyugodjék az ő akaratában. /Titkos tanítások I./

*

c./ Ezt a gondolatsort, benne a góg fogalmát és annak igazi eredetét Laurentius így bontja ki:

Az utolsó óra kondulásához közel sokan akarnak szörnyű irammal híresekké válni. Mi áll ennek hátterében?

A góg, önmagunk becsének, értékének az érzete. Az, hogy valaha mindenki tiszta szellem volt, erővel és hatalommal telítve. Ez megint csak egy szegényes emberi kifejezés. Fájdalom, ennek a nagyságnak óriási érzelmi és értelmi tartalmáról, méreteiről nem lehet, nem tudunk nektek, sőt bizonyos mértéken túl magunknak sem, eléggé számot adni. De gondolatok csak arra, hogyan megbámulnak ma az emberek valakit, akinek csak egy kevés rendkívüli, mondjuk emberin-túli képességei vannak; hogyan megbámulnak egy fakírt, a megszokott, földi természettörvényt felfüggesztő mutatóványaival, vagy egy hipnotizőrt, aki az emberek külső lelki világában, vagy a testi funkciókban idéz elő nem mindennapi jelenségeket; milyen bámulat, tisztelet, milyen suttozás környez egy-egy ilyen egyéniséget! Pedig ezek csak a lélek legkülső rétegein tudnak szegényes uralmat venni! És most képzeljétek el, hogy egy tiszta szellem, akit semmi nem korlátoz, aki erőben, ragyogásban, képességekből határtalan, aki egy gondolatával a maga egész világát irányítja, akinek pillantásától óriási és előtetek nem ismerhető effektusok függenek: micsoda súlyt, micsoda hatalmat jelent a teremtettségben! **Egy tiszta szellem egész világ** a maga tartalmával, a maga hatalmával, a maga erejével, a maga fényével! **A tiszta szellem maga is egy végtelenség! A hatalomnak ez a tudata maradt meg a bukott szellemben akkor is, amikor összedőlt az a világ, amely őt környezte, és ő a romok alatt aeonokon keresztül holtan, bénultan feküdt a sírjában.** Amikor az isteni Gondviselés őt a romok alatt megkereste és **a kegyelem sugarával életre ébresztette,** a legelső, ami benne felébredt, ez az öntudat volt. **Ezt az emléket hozta magával** küzdelmeken, szenvedéseken, bűnökön, bukásokon, fájdalmakon, véren, pusztuláson, reménykedéseken, csalódásokon és mindeneken keresztül, **ami egy ilyen elbukott lélek haladásának útját jelöli.** Ezt az érzést nem is lehet belőle kiirtani, mert ez az érzés valóság.

Hiszen amikor ez a romhalmaz róla eltisztul, amikor ő megint tisztult szellemmé kezd lenni, ez a valóság megint az övé lesz; sőt most is az övé, csak éppen használni nem képes igazából. **Tehát a gógnak, ennek a gonosz érzésnek belső tartalmát ez az egykori nagyság, az egykori hatalomnak ez a tudat mögött rejlő emléke adja meg.** És most, az utolsó óra kondulásához közel, s veszedelem előérzetében azok a lelkek, akik nincsenek elkészülve, csak érzik, hogy valami készül, ezzel a nagy önérzettel, ezzel a nagy önértékeléssel ki akarnak magukból hozni mindent, mindent, ami el van bennük temetve, hogy kiszabadulhassanak a kárhozát kötelékei közül; de mert szellemileg vakok, nem tudják, miért kell küzdeni s mit kellene magukból kihozniuk.

És azt sem tudják, hogy az ő óriási vagyonuknak már csak a roncsai, egy-két fillér maradt a kezükben és azzal nem vásárolhatnak meg egy világot. Tulajdonképpen tehát kell is mindenkinek arra törekednie, hogy naggyá legyen, ki is kell emelkednie mindenkinek a homályból, a sablonból, a középszerűségből, a számok tömegéből, **mert mindenkinek egyéniséggé kell lennie, mindenkinek olyan valakivé kell lennie, aki mindenki mástól különbözik,** tehát nem lehet egy sablonos szám a többi közt! Törekednie is kell minden léleknek arra, hogy kibontakozzék, hogy naggyá, hatalmassá legyen, **hogy visszaemelkedjék abba a magasságba, ahonnan lehullott, és ismét urává lehessen annak a hatalomnak, annak a világnak, amit bukásával elveszített! De ennek az útja más.** Ezek a tévelygő, kicsiny, szegény lelkek a maguk ferde céljainak elérésére mindig a vetélkedést, a legyőzést, a megelőzést, az előretörést, a mások elgáncsolásának, a mások elnyomásának a fegyverét alkalmazzák, hogy mások fölé emelkedhessenek. Ezeknek az eszközöknek az alkalmazása pedig még tovább süllyeszti őket, még tovább taszítja őket a lefelé vezető úton. Egyetlen eszköz van csupán, amellyel ebből a mélységből, ebből a sötétségből, ebből a homályból fel lehet vergődni, s egy életben is jelentékeny utat meg lehet tenni. Mert egyszerre senki sem emelkedhetik fel a mélységből a magasságba; egyszerre csak egy szakaszát lehet megtenni a végtelenbe vezető útnak. De azok is, akik értéktelen, múlandó célok érdekében fecsérlik el az életüket, bizonyos erőmennyiséggel, bizonyos nekik ajándékozott

élettartam ígéretével lépnek a Földre, amelyet az isteni kegyelem adott nekik. És ha ők azt az erőt, azt az élettartamot arra és úgy használnák fel, amire és ahogyan azt nekik Isten törvénye előírja, igen jelentékeny és nagyon boldogító haladást érhetnének el annak ellenére, hogy valójában jelentéktelen képességekkel indultak útnak, mivel többet el sem bírtak volna. Mert azokat a jelentéktelen képességeket a kegyelem megsokszorozná számukra, és ők boldogan adhatnának hálát Istennek; mert a kárhozat útvjáról az üdvösség útvjáról juthatnának. Ehhez azonban fel kellene ismerni azt az egyetlen utat, amely az igazság felé, az üdvösség felé, Isten felé vezet: **a keresztnek útját**. Krisztus Urunk, az Isten egyszülött Fia, úgy lépett be a földi életbe, mint a legszegényebbek, a leghagyatottabbak, a legigénytelenebbek közül egy.

Ő az egyetlen, akinek neve beragyogja a Földet és beragyogja az egész világot! Pedig Ő senki fölött nem akart kitűnni, senkit sem akart megelőzni, elnyomni, túlhaladni, mint az emberek, akik előre akarnak jutni. Ő éppen az ellenkező utat jelöli meg, mely ehhez a hatalomhoz vezet: **a szolgálat útját**. Nézzük csak meg szellemi szemekkel: kicsoda nagyobb, az-e, aki szolgál, vagy az-e, aki szolgáltatója magát? Erre ez a felelet: **A földi élet tükörképe a szellemi igazságoknak, tehát fordítva mutatja az igazságot:** a Földön az a kisebb, a szellemi világban pedig az a nagyobb, aki szolgál. Mert a szolgálathoz sok mindenre van szükség: szolgálni csak az tud igazán, **aki alázatos; a göggel szolgálni nem lehet.** Szolgálni csak az tud, aki szeret, mert igazán hasznos és jóleső szolgálatot csak az tehet valakinek, aki szeretetből végzi. A szolgálathoz nem utolsó sorban képességek kellene, mert ahhoz, hogy valaki szolgálhasson másnak, ismeretekkel kell bírnia, tudnia kell, mit hogyan cselekedjék, áttekintésének kell lennie, ismernie kell annak a lelkét, akit szolgál. Mindezzel szemben a szolgálat elfogadásához semmiféle képesség nem szükséges. Krisztus az, aki szolgál, Krisztus Az, Aki alázatos, Krisztus Az, Aki Mindenkit szeret, Krisztus Az, Akinek az összes mennyei képességek birtokában vannak, tehát Krisztus Az, Aki mindenkit tökéletesen tud szolgálni. **Nem mások megelőzése, mások legázolása, mások elgáncsolja, mások elnyomása árán válhatik tehát valaki nagyobbá másoknál, hanem a szolgálat által.** Azután azt

mondja Ő: „Az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű”. Milyen paradoxonnak látszik ez az ember előtt! Hiszen az igavonó állat nagy erőlködéssel vonja az ekét s az iga feltöri a nyakát! Krisztus pedig azt mondja, hogy az ő igája, azaz a szolgálat gyönyörűsége állapot. Gondoljátok csak el, miért gyönyörűsége a szolgálat igája? Egy-két vázlatos vonással megpróbálom megrajzolni. Aki önzetlenül, szeretetből szolgál mást, az szolgálatainak jutalmaképp egy-egy meleg tekintetet, egy forró kézszorítást kap; egy hálakönnny a szemben igazolja őt a Szeretet Törvénye előtt, hogy jó szolgálatot végzett. *Jusson csak eszetekbe egy-egy pillanat - amilyen bizonyára egyikőtök életéből sem hiányzott - amikor valakinek olyan szolgálatot tettetek, amelyet az nem tudott viszonzni, csak a szeméből kibuggyanó könny, a szemének ragyogásában tündöklő hála és szeretet volt érte a jutalmatok! Nem gyönyörűsége érzés volt-e az a ti lelketekben? Az Úr pedig nektek és mindenkinek ilyen szolgálatokat tett. Illő azért, hogy a ti lelketek is telve legyen Iránta hódolattal, hálával és szeretettel. Aki szolgál, az kicsiny; azt nem irigylik, azt nem gyűlölik; amellet elmennek anélkül, hogy észrevennék. Így a szolgálat megmenti a lelkét a gonosz érzések szűrő nyilaitól és mérges töviseitől. Nem sokkal könnyebb állapot-e ez a lélek részére, mint az az örökös lázban lihegő törtetés, amely az emberek egész tömegének irigységét, versengését, bosszúját hívja ki, és ezekkel a gonosz érzésekkel terheli meg a lelkeket?! Hasonlítsátok csak össze a sátán igáját: a nagyra törekvést Krisztus igájával: a szolgálattal! **Krisztus igáját csak alázatossággal lehet viselni; de ez az alázatosság megszerzi a gyönyörűséget a lélek számára és megkönnyíti a haladás útját, sőt megkönnyíti magát az életet mind az örökkévalóban, mind a múlandóban.***

d./ Földies szavakkal és stílusban ugyanez „Mese és valóság” címmel: (*)

A bukott szellem előtt, legyen bár emberi ruhában, vagy éljen a szférákban, mindenkor ott áll a fény és az árny, hogy válasszon közülük. A fénnel, a világossággal az Isten felé való haladás boldogító útja nyílik meg, az árnyal pedig a nyomor, a pusztulás, az élet hiánya, azaz a halál mértéke növekszik. **A materializmus az**

árnyat, a halált választja. *Ha az ember meghal, vége van - ezt mondja -, erőit és anyagait visszaadja a természetnek, amelyből a „véletlen” vagy a „fejlődés” útján egy komplikált, valójában csak időleges, látszólagos, káprázatos élet alakult ki, mely felett nem őröködik senki, annál kevésbé Isten. Csak kézzelfogható „reális” világ van: túlvilág, szellemi haza, paradicsom a dajkamesék birodalmába tartozik.* Ne gondoljuk, hogy ez a materiális gondolkodás csak a földi életben kísért. Nem; elkíséri az az emberszellemet odaátra is, és ott, dacára annak a tapasztalatának, hogy halála után él (ha ugyan elhiszi, hogy mint ember meghalt), még mindig úgy gondolkodik, hogy „árnyéletének” egyszer egészen vége lesz, sőt sokszor inkább tetszhalottnak képzei magát, sem hogy a túlvilági életét elismerje. Már olyan esetnek is voltunk tanúi, hogy az elhunyt ember szelleme elé odaállt a világosság angyala az örökélet zászlajával, míg a sötétség angyala a „megsemmisülés” jelígyével; és a szellem tudatosan a sötétséget választotta, mert az reálisnak tűnt fel előtte, míg a világosság csak mesének. Ezért jó a gyermeknek, aki a mesében hisz, és ezért mondá az Úr: a gyermekeké a mennyeknek országa. **Mert ami a Földön meseszamba megy: az a valóság, és ami mellett az emberek oly szívesen, mint „reális dolog” mellett tesznek bizonyosságot, az a káprázat, a mese. Ha nem így volna, nem lenne a Föld „fordított világ”.** De vajon lehet-e a sötétség, a megsemmisülés, a halál realitás, amikor a sötétség a világosság első sugaraival eltűnik? Vajon elkergetheti-e a sötétség a világosságot, a fényt? Bizony nem. Ellenben ahol a fény megjelenik, ott azonnal vége a sötétségnek. Azért a sötétség, az árny: a fény hiánya csupán, és léte relatív. A fényben energia van és árnyék egyszerűen ott áll elő, ahol ez az energia, ez a pozitív, reális, abszolút faktor hiányzik. És bár mindez kézenfekvő és a természet minduntalan bizonyítja, az ember mégis tompultságában, a sok ellenkezéstől elborult értelmével minduntalan a sötétet választja és azt tartja valóságnak. De ne gondoljuk azt, hogy ez csak a hitetlen, a materialista emberre nézve áll.

Az ős betegség, az ösbűn (*tehát saját és nem áteredő!*), a bukás nyoma és következménye ott van még a hívőkön is, akik csak lassan-lassan képesek kibontakozni az ördög hatalma alól. Az isteni

kegyelemben való gyenge hit, a karma igazságának túlértékelése, az Isten büntetésétől való félelem, a kegyelemből való kiesésnek felette való rettegése mind ebbe kategóriába tartozik. Mindez azért van, mert az emberi természet közelebb áll az ördögi gondolkodáshoz, a hamis realizmushoz, a „nincs”-hez, a relatívhoz, mint az isteni igazhoz, a „van”-hoz. És amikor az ember önmagába nézve látja kérlelhetetlenségét, felebarátjának megleckéztetésére, megbüntetésére való hajlamát, önként erőt ad önmaga felett az ördögnek, aki még híveinek sem tud semmit adni, s még a kákán is csomót keres, hogy büntethessen, bosszulhasson, hogy természetesen hibázó - alattvalóin uraságát és erőszakosságát gyakorolhassa, hogy azoktól elvegyen valamit, mert másképp élni nem tud. Ezzel szemben elképzelhetetlen az ember előtt az örök jó fogalma, a mindenkor bocsánatra kész szeretet, amely sohasem haragszik, sohasem szűnik megsegíteni, nemcsak híveit, hanem ellenségeit is: ha kell titokban vagy nyíltan, s nem kérdezi „mennyi és micsoda a te bűnöd”, hanem csak azt „akarsz-e jó lenni, akarsz-e meggyógyulni?” És nem késlekedik a segítséget kérőn valóban segíteni, ezért a Szeretet Ura a realitás maga. Neki van miből segítenie. *Bizony, ha az ember a világosságot választaná, ha a „mese” szépségében és igazságában hinni tudna, ha Isten elé tudna menni, „úgy jönne ki onnan, mint az arany” és az Úr viselné az ő terhét, s magára venné összes problémáit.* Válasszuk hát a világosságot, higgyünk a mesében, a legszebb mese valóságában, amelyet csak az igaz jó írhatott meg és érzékeltetett. **És vajon van-e szebb, azaz ideálisabb valóság, mint az, hogy van Valaki, aki megmutatja, hogy az igazságért meg tud halni és feltámadni? Vajon bebizonyíthatta volna-e Ő, hogy előre tudta feltámadását, ha előtte át nem adja magát a földi halálnak? Íme, Ő magán át hagyta zúgnia földi ember által legrealisabbnak tartott hatalmat, a halált, hogy egyszer s mindenkorra bebizonyítsa az élet feljebbvalóságát. Bizony, amit a Földön „balgaságnak” tartanak, amit mesének mondanak: ez a valóság. És minél szebb, igazabb, jobb, megnyugtatóbb annál inkább higgyünk benne, mert annál kevésbé találhatta ki azt az ember és annál inkább Istentől jó az, aki a testiség és**

materializmus hatalmát Jézusnak a Szentlélek által való fogantatása, Szűz Máriától való születése, halottaiból való feltámadása által sújtotta agyon, hogy a meggyötört emberiségnek hirdettessék az Evangélium, e világ realitásától való megszabadulás kedves üzenete. ÉV/1935/5. S. H.

II. RÉSZ A bűnök felismerése és a szabadulás útja

I. Fejezet(*)

a./ Bevezetés

*Most pedig következik annak felvázolása, hogy miként lehet az élet szinte valamennyi területén naponta megvalósuló bűnök alakzatait felismerni és tőlük szabadulni. Tesszük ezt „**hitetlen Tamás**” - kimondottan szellemtani műnek minősülő - „**Vesztéglés az ismeretlenben**” című művének - hozzájárulás melletti - kivonatos ismertetésével és annak reményében, hátha akad egyszer olyan kompetens személyiség, akinek netalán kedve támad megmaradásunk érdekében egy-egy meglátásnak a gyakorlatba történő átültetésére! A műről bevezetésként annyit - a még jelenleg is hatalmas szellemi missziót teljesítő, általunk igen tisztelt **Szepes Mária édesanyjának** intuitív médiumitása révén - jött létre 1930. évben. A már sokat említett Egylet szócsöve, az „Égi Világosság” 1931/1. száma a könyvet mindössze pár soros negatív kritikával illette, mert szerinte annak egyes megállapításai eltérnek az Adelma által közvetített „Szellem, erő, anyag”-ban foglaltaktól. Ebben van - főleg a stílust illetően - némi igazság, de mert érdemben nagyon sok az azonosság, vagyis fennáll a krisztusi forrásból való eredés, és mivel az elmúlt több mint 70 év történései a könyv sok megállapítását igazolták, hasznosnak ítéljük a közreadást, elsőként a szellemmozgalomra vonatkozóan tett alábbiakat:*

b./ Állásfoglalás a szellem mozgalomról

„Krisztus megváltó munkájának folytatása a szellem-mozgalom is, az Ő születése tette lehetővé a két világ érintkezését és a felvilágosodott szellemlények örömmel vállalják azt a missziót, hogy testben élő testvéreiknek megmutassák az utat, hogy kézenfogva vezessék őket, mert ha az örökkévalóságra nézve nem jelent is sokat az a kerülő út, amit a tévelygők tesznek meg, a szenvedések tortúrájában élő embernek nagyon is sokat számít, és ezt a tortúrát igyekeznek ők megrövidíteni. A megrövidítés módja az önmunkálkodás, az önként vállalt szenvedés. (Ugyanezt hangoztatták oktatásaikban az Egylet szellemi vezetői is.) Az embernek ugyanannyi jót kell tennie, mint

amennyi rosszat tett. Ez a kijelentés persze megint ellenvetésekbe ütközhetik, vagy legalább is abba a kétségbeesett kérdésbe, **hogy hány újjászületés szükségeltetik ahhoz, hogy egy hosszú életsorozaton át elkövetett sok rosszat jóvátehesünk?** Azonban a tényállás nem olyan súlyos és ijesztő, mert a jóvátétel kérdése a megismerésből eredő jóindulaton nyugszik. A jóindulat által megváltozik az ember *diszpozíciója (hajlama)* olyannyira, hogy rosszra már nem képes, talán sok jóra sem. **De az a jó, amit meggyőződésből és önként cselekszik, megsokszorozódva számít,** mert a jóra diszponált ember ugyanazt, amit önként, szívesen megtett szorítottabb körülmények között - nagyobb lehetőségek között sokszorozva fogja megtenni, ugyancsak önként, meggyőződésből. Éppen azért lelke ilyen állapotban már hasonlítható **a tizedes mérleghez, melyben egy bizonyos súlyú jó a rossznak tízszeres súlyával egyenlő.** (Teljesen egyezik a Névtelen Szellem „*Karma és kegyelem*” című könyvében írtakkal.) A szellemmozgalom ma már az egész világon elterjedt és kisebb csoportokba felosztva mindenkor a körülményeknek és a lelkek elfogadási képességeinek megfelelően folytatja munkáját. Igaz, ez a munka még nehezen megy, eszközei - a médiumok - igen sok esetben még gyengék, **de ez mit sem von le a mozgalom jelentőségéből és jövő nagy eredményeiből a fejlődés folyamán.** (1930-bani megállapítás.)

„**De miért szükséges ez a beavatkozás?** - kérdezhetnék, hiszen a szellem maga, melynek a testben lévő feltudata csak egy kis része, az altudatában mindenről értesülve lehet. Ott halmozódik fel minden tapasztalat, - így a számtalan élet alatt összegyűjtött emlék is. Miért nem közli ezeket az altudat a feltudattal? Miért van szükség médiumokra és általuk mástól eredő sugallatokra, intuíciókra... vagy akár közvetlenül átvett, de „mástól” eredő közleményekre, útmutatásra?” Az ezzel kapcsolatos kérdéssorozat az, hogy **ha már testet öltött a szellem, miért nem emlékszik előbbi életeire, vagy miért nem közli ezt vele altudata (lelke), miért nem segíti meg emlékeivel, miért hagyja, hogy a sötétben botorkálva ugyanazokat a hibákat elkövesse?** Hogy miért nem hozza magával az emlékeit, annak igen egyszerű a magyarázata. **Részint azért, mert azoknak igen kicsi raktár volna az**

agy és idegközpont, másrészt, mert neki egy új feladatban kell magát koncentrálnia és ez a feladat éppen abból áll, hogy mindazt, ami mint indulat, vágy és mindenfajta alantas ösztön az átélések dacára is benne maradt, bizonyos hányadában a testben újra átélje, újra átadja a hatásoknak, újra átégesse, átszűrje. Ebben az emlékezés zavarólag befolyásolná, de nem segítené meg, mert a félelemből elfojtott ösztön még nem megmenekülés, még nem jelent feloldódást, melyet csak a meggyőződéses tapasztalat, a gondosan leszűrt *konzekvencia (következtetés)* ad meg. A szenvedélyből csak akkor gyógyul ki, ha meggyőződésévé válik, hogy ebből ki kell gyógyulnia, mert helytelen, mert veszedelmes és felesleges. Ha azután ezen elindulva önként dolgozik magán; akkor a körülményeket is úgy fogja alakítani, hogy ebben segítségére legyenek.

Ezt teszi a szellem is egy-egy testöltése alkalmával. Ezek a körülmények lassan kiábrándítják a szenvedélyéből, persze belátásától kísérve, amelyet szintén magával hozott, beállított - mint egy ébresztőórát az útra - és ha szenvedélye kialszik, átalakul, **nem létezik többé a szellemben, akkor testi létformájában sincsen nyoma többé.** A testben élő öntudatnak tehát nincsen dolga mással, mint ami a jelen feladatához tartozik, szóval csak azzal, amit ez életének impresszióival átvehet. Ezekbe az impressziókba kapcsolódnak azután bele a szellemi mozgalom munkásai magasabb látókörükkel, tapasztalataikkal és ami mindezeknél fontosabb, a már kitermelt szeretetükkel. Ezt az előnyt, megszerzett szeretetüket tehát arra használják fel a mozgalom résztvevői, hogy az embereket sugalmazzák, helyes intenciókkal befolyásolják, a megismerésben előresegítik. Azonban a robotoló, küzdő, tülekedő emberek nem figyelnek ilyen benső sugallatokra, nem is szeretik átadni magukat az ismeretlenből gondolatok és érzések szárnyán érkező impresszióknak, meg se hallják az élet lármájában, ezért a mozgalom testbe öltözteti egyes tagjait (médiu-mok), hogy rajtuk keresztül a saját érzékeiknek megfelelő módon juttassa el hozzájuk mindazt, amit szükségesnek tart. **(A jelen munka is egy ilyen médium útján közvetített közlemény.)**

Ámde az emberek, amint lelki életükről van szó, mindjárt természetfeletti dolgokkal szeretnének kísérletezni, vagy legalább is csak ilyenek által hagyják magukat meggyőzni. Ezek között kevesen vannak olyanok, akiket ebben is a „tudományszomj” vezérel. **A legtöbben azért követelnek erőteljesebb „bizonyítékokat” a túlvilági életről, mert nem szívesen adják fel a hibáikat, kedvenc szenvedélyeiket, mivel - ahogyan mondani szokták - „egyszer él az ember... és az egész élet olyan rövid, miért szalasztanánk hát el azt, amit az önzés és társai juttatnak nekünk? Persze, ha bizonyítékot kapnánk arról, hogy van túlvilág, akkor... nos igen... akkor, úgy lehet, mégis csak el kell számolnunk erről az életről is!” - De hogy ez az elszámolás úgy történik meg, hogy végig kell élniük azt a következő életükben, mely a túlvilágon veszi kezdetét és egy új földi életben folytatódik - amit itt most előkészítenek maguknak ezt a lehetőséget még bizonyítékokkal sem engedik magukhoz. Inkább elfogadják a „Pokol” és „Mennycsászár” fogalmát. A szellem-mozgalomnak azonban nem az a célja, hogy elvont vagy éppen ezoterikus tudományt és tant nyújtson, hanem az, hogy kitermelje a „felsőbbrendű embert”, de nem mint egy titkos tan beavatottját, hanem mint az élettudomány művelőjét, amely tudománynak érettségi bizonylata a megismerés és praxisa az önmunkálkodás. Az az ember, aki le tudja győzni önmagát, személyiségét, ál-énjét - persze nem fanatizmussal, oktan elnyomatással, - az a legnagyobb tudósa és a leggyőzedelmesebb harcosa a Földnek, mert az a testben - e tetemrehívásként magára öltött bűnjelben - lerombolta börtönét, dematerializálta, felszabadította magát.**

*

A fent mondottak alapján - főleg bizonyítékok követelése a túlvilági életről - számunkra egyenesen felhívás cselekvésre, miért is az alábbiakban máris friss és meggyőző bizonyítékot találunk a tagadóknak és a kételkedőknek a Magyar Nemzet alábbi cikkével, amelynek lényegéről mi 3 héttel korábban már tudtunk mert az esetről a „Spirit kör” 2000. okt. 8-i ülésén a Kurszk kapitánya

odaátról, Erzsike médium útján az alábbi drámai módon számolt be. Kell-e ennél nagyobb bizonyíték a szellemvilág létét illetően!?

***Négy holttestet felhoztak
Kezeleti expedíció a Kurszknál***

2000. október 27. péntek. MAGYAR NEMZET

A viharos időjárás ellenére sikerült felszínre hozni a szerencsétlenül járt Kurszk orosz atom-tengeralattjáró halott légénységének négy tagját. Az egyikük ruházatában talált feljegyzés alapján bizonyossá vált hogy a hajó elsüllyedését okozó robbanást 23 tengerész élte túl, akikkel kihülés, fulladás, vagy a belső tér nyomásnövekedése végzett.

Zord Gábor László

Az orosz és norvég mélytengeri búvárok a Regalia fedélzetéről alábocsátott búvárharangokból kiindulva nyitották meg a roncsolt hajótestet. A többcentis vastagságú szerkezeti elemeket olyan speciális eszközzel vágták át a szakemberek, amely nagy nyomású vízbe kevert gyémántporral működik.

A hajótestbe behatoló orosz búvárok eddig négy holttestet hoztak a felszínre. Egyikük ruházatában apró feljegyzést találtak, amelyből kiderült, hogy a balesetet 23 fő élte túl időlegesen, akiknek a sérült szekciókból sikerült a hajótest végébe menekülniük. Itt, a kilencedik rekeszben érte őket a halál a robbanást követő néhány órán belül. A levél alapján valószínű, hogy a többi 95 tengerészt a robbanás széttepte, s azonosításukra nincs esély. A fedezés kapcsán a kutatást a kilencedik rekeszbe koncentrálják ahonnan az időjárás függvényében hozzák majd felszínre az emberi maradványokat.

D. R. KOLESNYIKOV HADNAGY holttestét a hajó tatja közelében, a kilencedik rekeszben fedezték fel a búvárok. Az általa írt feljegyzésből a következőket hozták nyilvánosságra a hivatalos szervek:

„A hatodik a hetedik és a nyolcadik szekcióból mindenki átjött a kilencedikbe. Összesen 23 ember van itt. A döntést a baleset miatt hoztuk meg. Senki sem tud a felszínre jutni... tapogatózva, vaksötétben írok.”

*

c./ A Kurszk katasztrófája(*)

Elhangzott a SPIRIT KÖR 2000. okt. 8-i ülésén ERZSIKE médium útján

Médiум: Nem kapok elég levegőt és összeér felettem a víz és meg fogok fulladni!

Körvezető: Valami történt veled, az biztos!

M.: Meg fogok fulladni!

K.: Hol voltál? Nyaralásban?

M.: Nyaralás!?! Miért, te csak nyaralni tudsz vízen lenni, nyaralni?

K.: Nem, csak gondolom, hogy a víz közelében. Valami történt veled! Figyelj meg!

M.: Én, ha nem fog segíteni valaki, vagy te is, nem tudom ki vagy, akkor én itt fogok a szemed előtt, itt fog ez az ár engem elsodorni és lehúz a mélybe és ott lesz a halálom, meg fogod látni!

K.: Drága barátom, én nagyon szívesen segítenék, de én...

M.: Nehezebb, egyre nehezebb. Érzem, hogy már nem is a levegő, hanem a víz, a víz, a víz, a vizet szívom, a vizet szívom.

K.: Igen.

M.: Mi lesz velem?

K.: Uram! Vezesd át ezen a kritikus ponton a testvérünket! (Átéli a...)

M.: De hogy mondhatasz ilyet, hát kihúztatok a vízből, nem?

K.: Igen.

M.: És a tüdőre szüksége van a szervezetemnek.

K.: A földi testnek, de most már neked lelki tested van, és azért tudsz beszélni egy testvérünkön keresztül, itt a földi barátaiddal, akik ismerik, mert már megtanítottak rá, hogy sajnos a Földről való távozás sem olyan egyszerű. Hát neked valahogy a sorsod - úgy látszik - benne volt ez a hirtelen, vagy baleseti halál. Nem

tudom, miért, majd meg fogják magyarázni, csak figyelj! Túl vagy rajta, nem szükséges már a földi oxigén, a levegő! Neked már másra van szükséged, az Úr segítségére!

M.: Nem szükséges, nem, mert tele van az egész tudóm vízzel.

K.: Jó, csak figyelj! Körülötted figyeld meg, hogy az őrzőangyalod fog neked jelentkezni, és meg fogja mutatni, hogy mi történt veled! Én nem akarlak megijeszteni, hogy mi történt veled, majd szépen rávezetnek. Ugye hallgatsz rám? Segítünk. Ugye, hát a partra húztunk!?

M.: Megpróbálok.

K.: A partra húztunk.

M.: Megpróbálok, de akkor most ezt nem értem, hogy kint vagyok a parton és akkor mégis az őrangyalt kell várnom?

K.: Igen, mert egy olyan parton vagy, nem a Balaton partján, nem a folyó partján, hanem a szellemvilág partján vagy.

M.: Vagy egy tengerparton.

K.: Parancsolsz?

M.: Vagy egy tengerparton.

K.: A tengerparton. Látod, már kezdesz világosabban látni! Hát mi Magyarországon vagyunk, nekünk csak kis tengerünk van, a Balaton, azért mondtam azt. Hát mesélj! Hol éltél és mi történt veled?

M.: Ó, de messze van az.

K.: Meséljél magadról!

M.: Messze van.

K.: Hol?

M.: Messze van az, messze.

K.: Melyik ország? Mesélj egy kicsit, hallgatunk, türelemmel, szeretettel, barátilag!

M.: Nem is tudom, hogy hogy kezdjem, hogy egyáltalán mit is mondjak.

K.: Egyszerűen, úgy, ahogy beszélni szoktál másokkal. Igen, még hordozod a földi test érzését?

M.: De vízzel van tele.

K.: Értem.

M.: Nem voltál te még így?

K.: Dehogynem. Én 11 éves voltam, képzeld, belöktek, és nem tudtam úszni. Átélttem ezt a pillanatot, tudom, hogy milyen.

M.: De biztos, nem úgy, hogy...

K.: Kihúztak, kihúztak, most téged is kihúztunk.

M.: Köszönöm, hogy kihúztál, de én ebben egy kicsit kételkedem, ebben a kihúzásban.

K.: Nem baj, nem baj, hogy kételkedsz, én elhiszem. Én nem tudom, talán halász, vagy a tenger mellett foglalkozó valaki voltál? Most múlt időben mondtam ezt, ne haragudj.

M.: Katona.

K.: Ja, katona voltál. Értelek. Hát akkor kemény gyerek vagy, bocsáss meg! Én is voltam katona, tudod.

M.: Kemény gyerek!? Kemény gyerek!? De mikor ott vagy a víz alatt, akkor próbálj meg kemény gyerek lenni!

K.: *Jaj, tengeralattjáró? Ó, Istenem, hát nem szovjet tengeralattjáró?*

M.: *Annak vagyok a kapitánya.*

K.: Hát Isten hozott drága barátom, hát annyit hallottunk a tévében.

M.: Isten hozott. Isten hozott!?! Miért? Kimentettétek a legénységem?

K.: Jaj, Istenem, hát hogy mentettük volna ki. Hát nem tudta még a nagy Szovjetunió se, vagy Oroszország.

M.: Na ugye, na ugye! Hiába van az a nagyhatalom, amikor ott van a baj, akkor nincs senki segítség.

K.: Látod!?

M.: Akkor egyedül csak mi van? Azok ott vannak hagyva, és legyen velük, aminek lenni kell. Kereszt rájuk. Kész.

K.: Na, látod? Ugye látod? És most mégis beszélsz velünk, várjál.

M.: Ez nagyon érdekes!

K.: Ugye, hogy milyen érdekes dolog?

M.: Nagyon érdekes.

K.: És hogy történt az eset? El tudod mondani? Mit éreztél te ott? Hát mi történt ott, abban a tengeralattjáróban? Oroszországnak a legkiválóbb tengeralattjárója volt.

M.: Mindenki azt mondta, hogy ez elsüllyeszthetetlen, olyan, mint a Titanic, mégis a Titanic is elsüllyedt, ugye?

K.: Látod, igaz!

M.: Na és? Ezt mondják, hogy ez egy olyan biztos, hogy mi történt?

K.: És közelebről tudsz valamit? Annyit tudunk, hogy valami lövés volt és akkor vége lett. Valamit kilőttek onnan! Emlékszel valamire?

M.: Egy nagy bumm volt az egész és máris tódult a víz és ott már nem volt menekvés. Nem volt menekvés.

K.: Értem, tehát ezt hallgatták el először. Nem merték bevalani, de most már tudjuk.

M.: Miért, te mit hallottál?

K.: Állandóan, hosszú ideig magyarázták, hogy ez van, az van.

M.: Ugye mellébeszéltek?

K.: Úgy, ahogy mondd!

M.: **Na ugye, gondoltuk! És akik még ott egy kicsikét tovább éltek, mondtuk is egymásnak, hogy itt ebből mi nem fogunk megszabadulni, úgy hogy jó lesz, ha összetesszük közösen a kezünket.**

K.: Jaj, nagyon szépet mondtál, hát akkor te imádkoztál is!?

M.: Nem csak én, hanem a végén már még az is, aki kommunistának vallotta magát.

K.: Ne mondd!!

M.: Az is összetette a kezét, mert már nem volt semmi menekvés.

K.: Hála legyen a jó Istennek! Látod, milyen csodálatos! És most mi segítettünk és akkor mégis élsz. Hát ez az érdekes!

M.: Élek, élek! És a többiek?

K.: Hát biztos, ott lehetnek körülöttem!

M.: Ott lehetnek körülöttem.

K.: Úgy látszik, majd figyeld meg, őrzőangyala mindenkinek van, mert ilyen az Atyaúristen, és a mi Urunk, Jézus Krisztus.

M.: Egy kicsit tisztulok.

K.: Látod, már gyógyulsz!

M.: Egy kicsit jobb, de még mindig tele van vízzel.

K.: Örülök, hogy szót értettünk, hogy megértettük egymást végre, hogy mi történt veled. Számunkra is nagy tanulság. Éreztem, hogy valami baleset lehetett, amit most átéltél, de már túl vagy rajta és ha hallgatsz a szavamra, nagyon szépen ki fogtok jutni.

M.: Ki? Ki vagy te, hogy így beszélsz?

K.: Egy földi ember, aki ezt a bizonyos hitet, tudod, amit az Úr Jézus Krisztus kétezer évvel korábban itt oktatott.

M.: **Én is ezt mondtam a legénységnek, hogy figyeljétek meg, itt nincs menekvés, de az a hit, amit itt hagytak kétezer évvel ezelőtt az emberiségnek, már csak ebben bízhatunk, ebben reménykedhetünk.**

K.: Nagyon édes vagy!

M.: **És mindegyik, mindegyik maradéktalanul elfogadta, ha hiszed, ha nem.**

K.: Jaj, nagyon boldoggá teszel, hogy ilyet mondasz. Én mindig tudtam, hogy az orosz nép hívő. Az a kommunizmus csak megfertőzte, de nem tudta kiölni azt az egyszerű hitet belőle.

M.: **Nem bizony, mert Istenhit nélkül még a legutolsó ember sem tud meglenni.**

K.: Úgy, ahogy mondd!

M.: Mert kell valamibe kapaszkodni, mert amit biztosnak mondanak, látod, az sem biztos!

K.: Az sem biztos! Bizony!

M.: És mibe lehet csak kapaszkodni? A hitbe, a hitbe. Abba, hogy van egy olyan valaki, aki miértünk is talán lehajol majd.

K.: Így van!

M.: És lehajolt, úgy látszik, hogy lehajolt, mert hogyha kimenttetek engem.

K.: A többiek is ott lehetnek.

M.: Akkor remélem, hogy a többieket is segítettétek kimenteni.

K.: Úgy van! Attól függ, hogy mennyire van bennük hit. Te benned, látom, van, és úgy néz ki, mindig volt... Mit? Látsz valamit? (Látomása van.)

M.: Gyertek, gyertek, gyertek! Mind, ide körém! Én már jól vagyok.

K.: Jaj, de édes!

M.: Én már jól vagyok! Itt, nem tudom, hol vagyunk, de kihoztak a vízből. Engem kiemelt két kar és itt vagyok és gyertek, gyertek, gyertek ide mind körém, mert élet, élet, élet van, élünk, élünk és nem haltunk meg ott a víz alatt.

K.: Adjatok hálát az Úr Istennek, drága barátaim!

M.: **Akkor segítsél, hogy imádkozzak!** Itt van, nézd meg, nézd meg! Gyere te is, te kis hajósinas, gyere, gyere te is! Kis hajósinas! Nézd meg milyen aranyos, picike, pici hajósinas, pici hajósinas! Ő a kis, tudod, mi az? Mikor valami gyorsan kell, akkor mindig ő szaladt. Akkor szalad és akkor ő neki kell gyorsan rendbe tenni mindent, amit a nagyok nem akarnak, meg nem tudnak megcsinálni.

K.: Igen, értem.

M.: És ő meg így, egész nap így.

K.: Mert volt szíve!

M.: Föl-le, és futkos, mert „én vagyok az a pici hajósinas, aki mindenkinek szolgál!” ...

K.: Nagyon édes!

M.: Na, akkor most imádkozzunk közösen!

K.: Imádkozzunk!

M.: **Közösen imádkozzunk! Tegyétek össze a kezeteiket!**

K.: Végtelen jószágú Mennyei Atyánk! Megköszönjük Neked, hogy ezt a csoportot, amelyik úgy néz ki, sorsa volt, hogy együtt végezzék be ezt a földi életet, most ezen a jeleneten keresztül megvilágosodtak és köszönjük, hogy ebben részt vehettünk és együtt, velük mondhatjuk, hogy „Uram, Jézus Krisztus, az, aki kétezer évvel ezelőtt megmutattad az utat, most ennek a csoportnak is megvilágosítottad az utat. Úgy néz ki, hogy elindulnak Féléd, úgy ahogy a Bibliában olvastuk, mert a századikért is eljössz és visszavezeted oda, és őket is vezesd vissza, hogy megtalálják igazi önmagukat, mert mégis csak hittek annak ellenére, hogy nagyon nehéz megpróbáltatásban volt részük! Add Uram, hogy belássák tévedéseiket, mint ahogy mi is meakulpáztunk, mert mindnyájan bűnösök vagyunk, de igyekszünk megtérni és visszatérni Hozzád! Vezesd őket vissza, figyeljétek meg, mindnyájatoknak

van őrzőangyala, aki szeretettel segít és úgy, ahogy én mindig hittem, hogy az orosz nép egymást nagyon sokan tisztelték, becsülték, kezet fogtak. Most is ők is kezet fogva együttesen haladhasanak feléd a megtérés útján, Ámen!”

M.: Ámen! Olyan szépen imádkoztál. Én még csak azt teszem hozzá, hogy drága kis katonáim, akik közösen a hullám-sírban leltük a halálunkat. Van segítség, látjátok! Én még azt is meg merem kockáztatni, hogy van feltámadás. Én még azt is meg merem nektek most mondani, hogy most mi feltámadtunk a halottainkból.

K.: Nagyon helyesen mondtad!

M.: Jól mondtam?

K.: Nagyon jól.

M.: És ezt el kell nektek is hinniek és hogyha most ezt a feltámadást igazándiból mindannyian elhiszitek, gyere te pici, te is, te is elhiszed, ugye? Jól van. Akkor fogjátok meg egymás kezét, mert én látom közeledni a nagy-nagy fényességet, amelyik, azt hallom, hogy beburkol mindannyiunkat, mindannyiunkat beburkol. Hallottál te ilyet?

K.: Ilyen bizony. Közelít az Ő elküldött angyala hozzátok és megvilágosít és elvezet.

M.: Egyre fényesebb lesz. Egyre világosabb. És ebből a világos fényből nem egy alak, hanem sok alak szétoszlik és egy középen marad. Az a legfényesebb alak. A keresztet fogja, és azt mondja, hogy erre a szenvedésre voltunk ítéltetve, de mivel ezt a nehéz, súlyos meghalást megértük, többé már nem kell nekünk visszazületni. Ilyeneket mondanak. Most mit szólsz hozzá?

K.: Nem hallottál életedben erről, hogy többször is élünk?

M.: Nem hallottam... De hogy ezt mi elszenvedtük, mert úgy ezt a fuldokló társaságot, ha te végignézted volna, ez iszonyatos! Ezt senkinek nem kívánom, hogy végignézze, ezt a fuladásos halált. És ezt mi elszenvedtük és ezért... Most megfogják a kezünket és emelnek bennünket. Most már a víznek a felszínén vagyunk és kiköpjük azt a maradék vizet is, ami a tüdönkben bent volt és könnyűek vagyunk. Könnyűek vagyunk! És emelkedünk felfelé és jön velünk a kereszt is, egyre

magasabbra és egyre fényesebb. Kitérülkozik minden, minden, magasság, mélység. Egyszerre látom én is a magasságot és a mélységet. Belátok egész a tenger fenekére. Ott vannak azok az elalélt, meghalt, felpuffadt testek a roncsok között és mégis mi könnyen suhanunk és repülünk, szinte, és most megadatik mindannyiunknak, hogy a magasságot és a mélységet egyszerre beláthassuk. Hallottál te ilyet? Hallottál ilyet?

K.: Hát most te mondd el, számunkra is nagy tanulságul.

M.: És azt mondják nekem, hogy megkönnyebbültél, és azt mondják még, hogy amilyen magasán vagyunk már, nagyon nehéz odanyúlni, de nekem is, közösen mennünk kell. Egy helyre elvezetnek bennünket, egy bizonyos helyre. Nem tudom hova, de mennem kell. Köszönöm, hogy itt lehettem, és hogy kihúztatok a partra, azt is nagyon szépen köszönöm.

K.: Nagyon szívesen tettük.

M.: Nagyon szépen köszönöm.

K.: Áldjon meg az Úr benneteket!

M.: Benneteket is! Legyen veletek, hogy minél többeknek tudjatok segíteni. Megyek, megyek én is a többiekkel.

II. Fejezet A gőg(*)

„*Hitetlen Tamás*” így kezdi kibontani a gőg lényegét és ad frappáns útmutatást az attól való szabadulásra:

„**A gőg, ez az üresfejű pöffeszkedő senkiházi**, egyáltalán nincsen hivatása tudatában, mert ugyanakkor, amikor - úgy véli - előkelőséget biztosít a léleknek - nevetségessé teszi azt. És a legszomorúbb a dologban az, hogy az ember nem veszi ezt észre és vakon alárendeli magát neki. Azt hiszi, hogy a gőg a karaktere, és mint olyan, külső *reprezentálója (képviselője)* az egyéniségének. Tőle függ a méltósága, tekintélye, nélküle jellemtelenek, pipogyának érezné magát, éppen azért minden erejéből igyekszik fenntartani az uralmát. Eladja érte **a megértést, a megbocsátást, az engedékenységet, az alázatot**, szóval mindazt, ami csakugyan biztosítaná lelkének a méltóságot, a tekintélyt, **ami csakugyan visszatükrözné a jellemét - kifelé *reprezentálná (képviselné)* az egyéniségét. Miért szolgál hát neki az ember? Pedig szolgál**

neki akkor is, amikor földi értelemben a legalárendeltebb helyzetben van, talán cselédsorban, teherhordó napszámos-munkában, vagy erkölcsi fertőben a nyilvántartott bűnözők között. A gőgje akkor is lankadatlanul működik és ő érthetetlenül követi az utasításait, mintha hipnotikus ereje volna felette. Mennyivel jobban járna, ha a gőgöt félretéve az útból, alárendelt helyzetéből, a szenvedésekből, a megpróbáltatásokból hasznos tanulságokat, tapasztalatokat gyűjtene. Mennyivel hozzáférhetőbb ez neki, mint annak, aki hatalmon van, akiben a gőg a tébolyig feszíti a lehetőségeket; mert mit láthat meg ebből az a szerencsétlen, hiszen mindenki *respektussal (hódolattal)*, képmutatással járul eléje, valóságos tojástáncot lejtenek a szeszélyei és kívánságai között, hogy valahogyan el ne veszítsék a kegyét. Nem természetes folyamata-e az evolúciónak az, hogy az ilyen súlyos beteg lélek alárendelt helyzetben, megaláztatások, szenvedések között találja meg a gyógyulását? - De miért meghosszabbítani azokat engedetlenséggel? **Az alárendeltek között kevés kivétellel az egykori hatalmasokat, a szeretettel visszaélő, gőgben bűnöző nagyurakat és dámákat találhatjuk,** és bizony, ha nem derítenek magukban világozottságot - sokáig maradhatnak ebben a pokolban, legalább is mindaddig, míg a gőg az Isten és az emberiség elleni vádra és engedetlenségre sarkalja őket. Hogyan védekezzünk e nagy ellenességünk ellen, mely egyaránt kifoszt és megcsúfol bennünket? **A gőgöt ugyanis sohasem szabad támadnunk, csak védekeznünk szabad ellene.** Passzív ellenállást kell kifejtenünk vele szemben. Hogyan cselekedjük ezt? **Hivatás és helyzet szerint más-más eljárással, de mindig ugyanazzal a módszerrel: passzív ellenállással, vagyis - a gőg követelményeivel szemben való állásfoglalással.”**

1./ Államok vezetői(*)

Nézzük meg pl. egy állam vezető embereit! Az első, amit észrevehetünk rajtuk - az a feneketlen gőg, ami uralja őket, és amely úgy elömlik rajtuk kívülről is, mint egy hatalmas, uszályos palást. Persze ez a palást kijelöli a távolságot is, amelyet az a halandó, aki színük elé járul, köteles figyelembe venni és betartani. És

ugyanazt a palástot ölti magára minden hivatalnokuk lépcsőzeten lefelé a legkisebbig, aki azonban elég nagy ahhoz az aktuális pillanatban, **hogy az ő megkerülésével nem juttathatjuk el kívánságunkat felfelé a hatalmasokhoz.** Tény tehát az, hogy a gőg együgyű, de sok esetben rosszindulatú bohócokká teszi őket. És hogy azok, akkor tűnik ki legjobban, amikor - sajnos nagyon ritkán, igen nagy időközökben - feltűnik egy-egy vezérember, aki közvetlenségével, józan politikájával - amely nem is nevezhető annak, olyan egyszerű és igaz -, emberbaráti eszméivel és cselekedeteivel, kötöttségek nélküli nyíltságával, hivatásának magaslatára emelkedik, azaz elnyeri így az igazi méltóságot, amelyet a népek hálája, őszinte szeretete utal ki számára és nem egy mit sem jelentő hivatalos okmány. **Az ilyen ember kikerülhetetlenül, bár keresetlenül, világhírre tesz szert.** Az emberek örömmel emlegetik a nevét mint reménységüket mint hitük támaszát a jóban, a sajtó szívesen foglalkozik vele - mi több, megkönnyebbülve, mert hazugság és ferdítés nélkül írhatnak róla. Milyen kirívóan szegényes és erőszakolt ezzel szemben az átlaghatalmasok „méltósága” - csak azért, mert egyéniségük önrendelkezési jogát átadták az ellenségeiknek, a hibáknak, melyeknek gépies, vak eszközeivé váltak. Igen, ha volna hozzá bátorságuk, hogy levegyék magukról a „**műméltóságot**” - azt az átlátszó rongy palástot, amelyet a sors előbb-utóbb úgyis megtapos, letép róluk és az önző szempontokat hiúság nélkül félretéve belevegyülnének az élet hullámaiba, csakhamar meglátnák azt, hogy rendeltetésük **nem uralni, hanem szolgálni a népet.** Hogy azok az első helyek, amelyeket az ország fenntart számukra, voltaképpen az utolsók, mert amíg az átlagember kötelessége nem terjed túl egy szűk kis körön, addig nekik az egész országról kell gondoskodniuk, éjjel-nappal pihenés nélkül dolgozniuk mindenkiért, - pihenés nélkül, tekintve, hogy munkájuk kivitelével nem a könnyen fáradó két kéz, nem a pihenésre szoruló test, hanem a lélek, a *perpetuum mobile* (örökké mozgó, tevékenykedő) van megbízva. Mert az élet - örök mozgás, a lélek pedig az egyetemes életnek egy része. Nekik éber lelkiismerettel, figyelő szívvel kell a munkájukat végezni, mert minden egyes jajért, melyet az ő hanyagságuk fakaszt,

felelniük kell. A „legfelsőbb hatóság” az ő mulasztásukat - lopásnak, a be nem váltott ígéreteiket - csalásnak, az egyéni érdekeikben való szorgalmat pedig hűtlen kezelésnek minősíti. Ezekre a hatalmasokra áll legelsősorban Jézusnak e nyilatkozata: „*Aki közöttetek első akar lenni, az szolgálja a többit... mert elsőből lesznek az utolsók és utolsókból az elsők.*” **A gőg ellen való védekezés módszere** e vezérembereknél tehát az, hogy magukat az ő többségükből alárendeljék az utolsó helyre, magukra véve a másokért való munka keresztjét. Csak így semmisíthetik meg magukban az üresfejű haszontalan pozórt, a gőgöt és csakis így válhatnak érdemesekké arra a szent elhívásra, hogy a Gondviselés végrehajtói legyenek. Bizonyára felmerül az a kérdés az olvasóban, hogy miért adok én tanácsot egy olyan körnek, amely a társadalmi csúcson van, hisz ezek a kiváltságosak a kezükbe sem vennének egy ilyen „kétes eredetű” írást. **Megnyugtathatom az olvasót, hogy az a hivatal, amely ezt az írást útnak bocsátotta, a kiváltságosakhoz is el fogja juttatni, különösen azokhoz, akiknek tudtukon kívül sürgős szükségük van rá.** Az is bizonyos, hogy ők - a felháborodás, vagy a lenéző gúny dacára is - érezni fognak egy kis zavart, szégyenkezést, ami azt jelenti, hogy nem kopogtatott náluk hiába, hanem hogy rést ütött egy lélekben, amely résen aztán beszivárog a tiszta levegő.

*

a./ Deák Ferenc álma(*)

(Születése 200-ik évfordulójának emlékére is)

Horváth Mihály (az 1849 májusában megalakult Szemere-kormány vallás- és közoktatási minisztere, csanádi püspök, nagynevű történétíró. - Szerk.) halála előtt néhány hóval egy társaságban elmondta Deák alábbi álmát, megemlítve, hogy ezt ő leírta és közlés céljából a „Budapesti Szemlé”-nek átengedte. Az álom a következő volt:

Az 1875. évnek egy őszi napján meglátogattam a súlyos betegségben fekvő nagy hazafit s legnagyobb örömömré vidámabb hangulatban találtam, mint különben. Jól töltötte napját. Baja néhány nap óta látszólag enyhült, már néhány éjjelt nyugodt, üdítő

álomban töltött és ezáltal kedélye visszanyerte régi rugalmasságát. A beszélgetés folyamán néhány kedves *adomát (rövid, vidám, csattanós történetet)* mondott el, majd hirtelen elhallgatott és mély gondolkodásba merült. Mikor újra beszélni kezdett, reám szegezett szemeiben újra felvillant a régi tűz, jeléül annak, hogy agyát rendkívüli gondolat foglalkoztatja. „Nem vagyok babonás - mondá - álmokban nem hiszek, de néhány nap előtt oly titokzatos jelentőségű álmom volt, hogy nem tudom elfelejteni. Gyakran gondolkodom felőle és csodálatos, az álom gondolatmenete oly logikus, hogy éber állapotban sem talállok benne semmi kivetnivalót.” Látva, hogy közlékeny hangulatú, kértem, mondja el álmát, melyre oly kíváncsivá tett. Erre Széll Kálmán és Vörösmarty Mihályné jelenlétében elkezdte elbeszélését.

„Egy domb tetején álló fa árnyékában ültem egy szép nagy kert közepén és Horatius fordítását olvastam. Egyszerre valami zörrenésre lettem figyelmes. Feltekintek és megpillantok egy tisztesen öltözött férfiút, ki kosárral a karján hozzám közeleg. Finom metszetű, szép, kerek, pirosposzsgás arca ifjúságra vallott, holott haja, szakála hófehér volt. Szemeiben szívjóságra és értelmességre valló tűz égett és egész külsején rokonszenvet és tiszteletet gerjesztő kifejezés ömlött el. Néhány lépésnyire megállt előttem, köszöntött és megszólalt:

- Kertész vagyok, s minthogy tudom, hogy az ízletes gyümölcsöt kedveli, felajánlok íme az én általam ültetett fák gyümölcséből; kérem, fogadja szívesen, és meggyőződésem, hogy jobb gyümölcsöt nem evett még sohasem.

Ezzel az előttem álló asztalra tette a kosár gyümölcsöt. Néhány pillanatig gyönyörrel néztem a pompás almákra, körtékre és barrackokra, aminőket még sohasem láttam, majd megköszönve jószágát, leültettem őt magam mellé és megkérdeztem, hogy hívják és hol lakik. Erre így felelt:

- Köszönöm, hogy adományomat szívesen fogadja, és engedje meg, hadd mondjam el viszonzásképpen életem történetét; érdekelni fogja önt, mert rendkívüli ember vagyok. - Majd intésemre így folytató:

- Egyike vagyok azoknak az angyaloknak, kiket Isten még az ember teremtése előtt megbüntetett, mert fellázadtak ellene. Én

tulajdonképpen nem vettem részt a lázadásban, hanem megtudva társaim vakmerő szándékát hozzájuk mentem, hogy őket a jó útra visszatérítsem. A Mindenható a rábeszélés géniuszává teremtett engem és én bízva ezen hatalmamban, teljes bizalommal mentem hozzájuk, nem kérve ki ehhez az Úr engedélyét. Túlbecsülésem azonban megbüntetett; nem sikerült fellázadt társaimat a helyes útra visszaterelni. Helytelen szégyenérzet fogott el e sikertelenség miatt s megsajnáltam társaimat, hogy éppen ők álltak a lázadók soraiba. Ingadozni kezdtem, vajon visszatérjek-e az Örökkévalóhoz, avagy osztozkodjam-e társaim sorsában? Végül győzött a baráti kötelék érzete és velük maradtam. De csakhamar megszólalt az Úr dörgő szózata, mely ítélőszéke elé hívott bennünket. Mikor ott megjelentünk, elkülönített engem az Örökkévaló a többiétől s miután felettük ítélkezett és mindegyiküket méltó büntetésben részesítette, felém fordult és így szólt:

Tudom, te nem vettél részt társaid lázadásában, tudom azt is, hogy azért mentél hozzájuk, hogy őket megtérítve hozzám visszavezesd. Minthogy azonban társaidat jobban szeretted, mint engem és érettük Teremtőtől elpártoltál, te is bűnőztél és bűnhőd-nöd kell, habár enyhébben is, mint bűnös társaid. Jól tudod, hogy én a világot nem ruháztam fel teljes tökélyvel, de képesítettem a szellemet és anyagot, hogy minden a maga módja és természetéhez képest fejlődhessék és tökéletesbüljön. Lakóhelyed a naprendszer harmadik legnagyobb csillaga, a Föld leend, mely ott alant fénylik. Menj azonnal oda és vedd fel e csillagnak ésszel legjobban megáldott lényé, az ember alakját, kit csak később fogok megalkotni. Feladatod leend a kerti tenyésztés, a növényi világ tökéletesítése. Elsősorban létesíts azon a helyen, ahol a Földre lépsz, egy szép kertet, hogy az a megteremtendő embernek lakóhelyül szolgáljon. Ha a kert készen lesz és fának gyümölcsei nemesek lesznek, más vidékre fogsz vonulni s mindenütt ugyane munkát végezended, mindaddig, míg egy követet küldendek hozzád, ki téged jövődő sorsod felől fel fog világosítani. Mert nem maradsz a Földön örökké, hanem ha a bűnbánat napjait betöltendted, le fogod vetni emberi alakodat és égi pompában elfoglandod a neked kijelölt helyet. Emberi életed addig fog tartani, míg el nem fog tűnni a Föld felszínéről az az almafaj, melyet te

fogsz nemesíteni, amely kedvenc fajtád lesz, s amely az első emberpár életében nagy szerepet fog játszani. Ez idő felől és arról, hogy mi a további teendő, követem majd értesíteni fog.

Ezzel az Úr elhallgatott és én egy intésére szellemszárnyakkal a Földre repültem. Itt az emberi testhez hasonló alakot öltöttem fel, de sokkal tökéletesebb formában. A testi bajoktól, fáradtságtól, éhségtől stb. nem maradtam ugyan mentes, és épp úgy megéreztem az evés, ivás és alvás szükségét, mint bármely ember, ámde évezredek múltak azóta, erőm nem csökkent, alakom változatlan maradt. Hosszú éveken át éltem azon a helyen, melyet az emberek paradicsomnak neveznek. Tanúja voltam „Ádám és Éva” ifjú ártatlan életének és örömet leltem a Föld eme első eszes lényeiben. Beszélgetnem velük az Örökkévaló tilalma értelmében nem volt szabad. De számtalanszor meglestem őket az est szürkületkor és a holdvilágos éjjeleken, mint fejezik ki gondolataikat és érzelmeiket, mint örülnek az életüknek s mint rebegnek hálátelt imákat az Úrhoz. Amit én kényelmük és örömük előmozdítására megtehettem, megtettem láthatatlanul, mert szülői szeretettel vonzódtam hozzájuk. Az éj csendjében, mikor mélyen aludtak, lettem melléjük pompás gyümölcsöimet, hogy felébredésükkor ott leljék a táplálékukat. Mindenféle apró meglepetésben részesítettem őket és örvendtem, mikor ők mindezekért hálát zengtek Istennek. Ámde boldogságuk nem tartott soká.

Engedetlenségük és kíváncsiságuk gyengesége miatt ők is magukra vonták az Úr büntetését - el kellett hagyniuk a paradicsomot. Én sem leltem többé nyugalmat. Utánuk mentem, velük tartottam, mert megsajnáltam őket és feltettem magamban, hogy támaszuk maradok, amennyiben azt láthatatlanul megtehetem. Így múltak az évek és az első emberpár nagy családdá szaporodott. Szépen fejlődő gyermekeikben örömüket lelték és feledni kezdték a paradicsom élvezeteit; gyermekeik nevelése, a munka és ennek eredményei feledtették velük a paradicsomot. Táplálékaik megszerzése, ruházatuk, lakhelyeik készítése képezte fő munkájukat, és főképpen munkájuk eredménye örvendeztette őket. Erőmhöz képest én is növeltem ez örömüket. Lakóhelyeik közelében számos oly növényt termesztettem, melyek nekik táplálékot és ruházatot nyújtottak. A vadoncokat elültetéssel, keresztezéssel,

oltással megnemesítettem, és nagy örömmel láttam, mint ápolják a magam ültette növényeket s mint fedezik fel a nemesítés titkát. És kedvenc munkájuk százszorosan meghozta gyümölcsét, az áldást. Így teltek el évszázadok; az emberpár nemzetté szaporodott, melynek egyes tagjai mind távolabb vonultak az eredeti lakhelyektől, hogy nemzetek törzseivé legyenek. E körülmény az én hatáskörömet is öregbítette, de egyszersmind megkönnyítette munkámat is. Mert immár nem kellett többé éjjel és lopva dolgoznom. Bízvást megjelenhettem közöttük anélkül, hogy lényemet eláruljam. Közéjük vegyültem s szóval és tettel oktatva őket hamarabb értem el célomat. Minden egyes telepítvényen éveket töltöttem el, hogy oktatásaim eredményéről meggyőződhessek. Időnként újólág felkerestem a már meglátogatott törzseket, hogy tapasztalataik hiányait pótoljam, az elfeledteket emlékezetükben felújítsam és ezzel fejlődésüket előmozdítsam. Mindaz az újítás és nemesítés, mely az ó és új világon a növénytenyésztés terén létrejött, az én művem volt. Mindama híres kertek, melyeket az ó és új kor felemlít, az én kezdeményezésemre jöttek létre. Egyiptom és Kis-Ázsia, Babilon és Perzsia, Róma és Konstantinápoly nekem köszönhette megcsodált kertjeit. A népvándorlás idején a növénytenyésztés terén nagy visszaesés támadt; számos helyen teljesen elfelejtették a legegyszerűbb tenyésztési szabályokat. Akkoriban nagyon bánkódtam, midőn látnom kellett, mint pusztul el a számos évszázad munkája. Az Úr nagy próbának tette ki kitartásomat és odaadásomat, midőn vándorlásaimban láttam, hogy a munkát újból előlről kell kezdenem. Végül megszűntek a pusztító harcok és én folytathattam munkámat. Örömmel tapasztaltam, hogy a lezajlott viharok után megifjúhódott, megerősödött emberek a műveltség ezen ágazatában is fogékonyabbakká váltak, mint az ókor népei. Sokban segélyemre volt a keresztény vallás emberseges szelleme. Néhány évszázad múlva újra felvirágozott a tenyésztés, míg mai fokát el nem érte. Íme láthatja - mondá egy kis szünet után - én évezredek óta élek. De az örökkévaló meg fogja jutalmazni kitartásomat és megadásomat nemsokára. Hála Istennek, földi napjaim meg vannak számlálva. Néhány nap előtt megjelent álomban az évezredek előtt jelzett isteni hírnök és jelzé, hogy elérkezett az az idő, midőn az utolsó ága is elpusztul annak

a fának, melyről az első emberpár evett, és hogy immár vissza fogok térni az Úrhoz.

- Mielőtt azonban ez megtörténék - fejezé be az isteni hírnök beszédét - menj a Duna partjára és keresd fel azt az öreg, beteg embert, akit nemzete „öreg úr”-nak nevez s mondd meg neki, hogy napjai megszámlálvák. Ez az öreg ember, kit a sors nagy vagyonnal nem áldott meg, mely után nem is vágyódott, azon töri fejét, miféle jót tehetne még nemzetével. Eredj és vígy néki a leg-szebb gyümölcsből, melyet te termesztettél, tizenkét darabot. Mondd meg neki, egye meg őket, de a gyümölcsök magvát ne dobja el, hanem őrizze meg őket a szekrényében, mert három holdtölte után azok ugyanannyi gyémánttá változnak át. A hírnök ezzel eltűnt, én azonban - mondá az öreg kertész - felébredtem és eljöttem, hogy az Úr parancsát teljesítsem. Mert hogy az álom való volt, azt megéreztem, amennyiben míg eddig egy középkorú ember alkatával és külsejével bírtam, hirtelenében egy éjen keresztül megöregedtem. Hajam, szakállam teljesen megőszült, testem törődötté vált, bizonyítékul, hogy íme eljött a megváltás órája. Ezek után felkelt s búcsúzásul kezét nyújtá: Isten önnel, viszontlátásra túlhan! Miközben ezt mondá, oly erővel rázta meg a kezemet, hogy én felkiáltottam és felébredtem.”

*

A fenti érdekes álmhoz médiumi úton kaptuk a következőket:
„És ezután lesz ez, hogy kiöntöm az én lelkemet minden emberre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; a ti véneitek álmokat látnak, és a ti ifjaitok látásokat látnak.” (Joel próféta 2:28)

Így jövendölt a próféta és így teljesedett ez eddig is, de az eddig teljesedett jövendölések csak a kezdet kezdete. Mennél közelebb jó az ember a világossághoz és mennél nagyobb vágy ébred lelkében Isten iránt, annál jobban teljesülnek majd a jóslások is és annál tisztábban láthatják az emberek küldetések célját is a Földön. Minden szellemet meghatározott feladatkörrel bízott meg az Atya, de emberi mivoltában sokszor még a legtisztább szellem sem ismeri önmagát, erejét és képességét. **Rendszerint túlbecsülik a szellemek saját erejüket és éppen ennek következtében**

áll be a bukás. Amint ez az álom is mutatja, amelyben Isten kegyelme nyilvánult meg egyik kedvelt gyermekével szemben röviddel földi halála előtt, a szellemek, sőt mondhatni a legtisztább szellemek is folyton körül vannak véve a csábítás és a gőg kísértőitől és az emberek nem is sejtik, milyen nehéz helyzetük van a tisztáknak. **Mert amíg az embernél, vagy a kevesebb megismeréssel bíró szellemeknél csak a tett megy valódi bukás számba, addig a tiszta szellemeknek legkisebb gondolata is, amely nélkülözi azt a meggyőződést, hogy ők önmaguktól minden tisztaságuk mellett sem képesek semmire sem, máris véték, azaz bukásnak tekintetik még akkor is, ha ez a cselekedet szeretetből jött is létre.**

Ezt a szellemi törvényt akarja megvilágítani ama szellemtestvér elbeszélése, aki Deák Ferencnek álmában megjelent. De elbeszélése egyszersmind figyelmeztetés is akart lenni arra nézve, ami az evangéliumban olyan szépen meg van írva, hogy t.i. azok a művesek is, akik az utolsó órában mentek munkálkodni az Úr szőlőjébe, ugyanannyi bért kaptak, mint azok, akik az egész napon át munkálkodtak, azaz egész életüket az Atyának szentelték. Amióta a Föld áll és amióta gondolkozó emberek népesítik azt be, mindig voltak egyes kiválasztott emberek, akik valamely dicső megbízatást kapva az Atyától, öltöttek testet. De sajnos, a testtel, azaz az anyaggal való egyesülés által felülkerekedett bennük az anyaggal járó gyarlóság és nagyon sokszor a véték és a bűn is. Így lettek egyes kiváló szellemű férfiak átkai nemzetüknek, akik pedig azért küldettek, hogy áldásává váljanak. Deák Ferenc szintén egyike volt azoknak a kiválasztott szellemeknek, akik azért jöttek a Földre, hogy áldást terjesszenek mindenütt környezetükben. Csakhogy ő tulajdonképpen arra volt hivatva, hogy ne múlandó emberi dicsőséget biztosítson nemzete számára, hanem Krisztussal munkálkodván, olyan kincset kellett volna hagynia nemzetére, amely örökké megmarad s amely ellen a pokol kapuinak sincs hatalma. Elhibázott missziójára akarta őt az Atya álmában figyelmeztetni, elküldvén hozzá egyikét ama gyermekeinek, aki saját példájával mutatta meg neki, hogy mindent Istennel és Istenért kellett volna cselekednie. Elhozta neki egyszersmind fáradságos

és küzdelmes munka után azt a tizenkét gyümölcsöt, amely a tizenkét apostol cselekedeteit volt hivatva jelképezni. Az apostolok nem magukból és nem azért cselekedtek, hogy ők legyenek nagyok az emberek előtt, nem is csak egy hazának gyermekeit akarták boldoggá és nagyvá tenni, hanem a Föld minden gyermekének egyaránt szórták a magvakat, azokban a dicső tanításokban, amelyeknek nekik az Úr hagyott. Így kellett volna Deák Ferencnek is az apostolok példáját követve begyűjteni tanításainak magvát önmaga és általa nemcsak nemzete, hanem az egész világ gyermekeinek nagyvá és boldoggá tétele érdekében. /ÉV. 1907/3. sz./

2./ Vallások vezetői(*)

Egy másik hatalmon lévő csoport a **papság**. Míg amazok az állami törvényeket tartják a kezükben, ezek az isteni törvények hordozói. Uralmuk az egész világra szól. Különösen az egyik népes ágra vonatkozik ez, melynek fejedelme, udvara és helytartói vannak. Honnan vette ez a csoport a méltóságot? Azt mondják, Krisztustól, ami nem tűnik teljes bizonyosságnak, **hiszen Krisztusban a méltóság az alázatosságban, az egyszerűségben nyilvánult meg**. Abban, ahogy a szegényeket szerette, a kitaszítottakat pártfogolta, ahogy minden körülmények között a gyengék mellé szegődött; ahogy bátran szembeszállt az anyagi érdeken és szellemi fanatizmuson épült papi hatalommal, szemükre vetve hibáikat, bűneiket és ahogyan kiüzte az Istennel csalárdul játszódozó kufárokat a megszentelt helyről, a templomból. És honnan veszi ez a csoport a külső fényt, a ragyogást? A Krisztustól talán?

Az nem lehet. Hiszen a Krisztus mezítláb járt, saruban és egyszerű köntösén az egyedüli pompa a tisztaság volt. Nem lakott palotában, fényes rezidenciája sem volt, hiszen a kényes embernek, aki arra kérte, hogy vele maradhasson, azt mondta: „A rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak fészük, csak az emberfiának nincs hol fejét lehajtania.” Vagyongyűjtésre sem buzdította tanítványait, az apostolokat, amikor azt mondotta: „Ha pedig elmentek az ígét hirdetni, ne vigyetek magatokkal se két köntöst, se tarsiznyát, se eledelt.” Papi méltóságokat sem adományozott tanítványainak. Ellenkezőleg, lelkükre kötötte, hogy ne engedjék magukat mesternek szólítani, mert „Egy a ti mesteretek, a Krisztus”

- mondotta **Ő azonban semmiféle világi vagy papi méltóságot el nem fogadott.** Minden ilyen akciót megsemmisített és tanítványaiknak figyelmébe ajánlotta: „*Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos vagyok.*” Minden feltűnésnek, cifraságnak, kiáltó külsőségnek ellene volt, amit így fejez ki az írás: „*Ne doboltassatok magatokat előtt, mint a pogányok és ha imádkoztok ne álljatok ki az utcáisra, hogy lássanak titeket, hanem zárkózzatok be legbelsőbb szobátokba és ott imádkozzatok.*” Vajon ezt a hatalmas lelki méltóságot pótolhatják-e aranyozott keretekkel, palotákkal, egyházi vagyonokkal, fényes segédlettel, bíborral és uszályhordozókkal, ragyogó külsőségekkel, körmenetekkel és egyéb ceremóniákkal?... Nem. Ezek a disszonanciák, ezek a Krisztus rendeléseivel ellenkező felfogások, nemcsak hogy nem pótolják az ő méltóságát, hanem pusztán létükkel egyenesen vádolják azokat, akik bennük élnek. Mit adnak a gondolkodó embernek, amivel az a megismerésre vágyó éhségét csillapítsa?

Dogmákat, holt betűket, és ha ezek gyötrő kételyeiktől indítva ellenvetést mernek tenni, szigorú tiltásba ütköznek. **Csoda-e, ha a gondolkodó éhesen távozik az asztaltól és ha nincs hozzá ereje, hogy más úton keresse az igazságot, cinikus tagadóvá, vagy elégedetlen csúfolkodóvá válik?...** Akik nem gondolkoznak, azok persze válogatás nélkül elfogadnak mindent, amit kapnak. Engedelmesen betartják a dogmákat, felesküsznek a holt betűre és magukba szívják a felekezeti villongást, mint a fűszeres bort. Vajon az ilyen eljárás után nem erősödik-e meg bennünk az a meggyőződés, hogy a kufárok, akiket az Úr kikergetett az Isten házából, újra beszivárogtak oda? Újra felállították pénzváltó asztalaikat, áldozati állatok ketrezeit, kegyszerek sátrait? Nem elég tehát a kereteket leegyszerűsíteni, élő hitet is kell adni a keresőknek. De hogyan lehetséges ez, ha a papok fenntartják a kötöttségeket?... **ha az Istent felekezeti kérdésekben részrehajlónak állítják be?...** Ha éppen olyan igazságtalannak tüntetik fel, mint valamely fő helyen ülő gyarló embert, aki a javakat úgy osztja széjjel, hogy az egyik ember koplal, a másik dúskálkodik, hogy az egyik kínlódik, a másik győzedelmeskedik és aszerint, hogy hogyan tölti el ezt a rövid földi életet - tekintet nélkül

a körülményeire - az örök kárhozatba, vagy az örök boldogságba jut?... s még ezenfelül az eredendő bűnnel is számolnia kell az embernek, mely szerint ugyancsak e rövid életében elkövetett bűneiért felelnie kell minden ivadékának is heted-ízigen. Vagy amikor az embernek a testben való feltámadását hirdeti, amivel be is tetőzik az abszurdumokat. A szétrongyolt, feloszlott, gyarló test feltámadását hirdetik anélkül, hogy megvilágítanák, hogy ez a bukott szellem vándorútját, a megtisztulást elősegítő reinkarnációt, a többszörös születést, testet öltést jelenti.

Mi az oka az ilyen abszurdításoknak? Sok minden tudásának hiánya, ennek a hiánynak pedig a dogmákban testet öltő góg. De hogyan lenne pótolható a hiány a papoknál? Könnyebben, mint bárki másnál, hiszen nekik van egy mesterségükkel járó szerszámuk, amelynek teoretikus igénybevételét sohasem mulasztják el prédikálásuk, munkájuk közben, - **ez a szerszám az alázat**. Ezzel a kézzelfogható módszerrel letörhető lenne a góg, beismerve - legalább önmaguk előtt, hogy nem tudnak mindent, tehát azt a gyermeklélek kíváncsiságával, olthatatlan tudnivágyásával, elfogadásra való készségével meg kell szerezni, maguk elé téve Krisztus mélyértelmű biztatását: „*Bizony mondom nektek, míg olyanokká nem lesztek, mint a gyermekek, - sehogysem mehettek be a mennyek országába!*” ... (csak a formákhoz ragaszkodó felekezetieskedők szférájába. L. a II. kötetben)

*

a./ A mában érzékelhető megújulás(*)

Amint már jeleztük, „hitetlen Tamás” jelen írása 1930. évből való. Azóta több mint 70 év telt el, tele óriási megpróbáltatásokkal és ezek következtében egyéni, társadalmi, felekezeti intézményekre kiható változásokkal, értve ezalatt főleg a vagyonosztásokat, különböző egyházi rendek, egyesületek stb. feloszlását, az ateizmus, kommunizmus elterjedését. Érdekes módon ez a „veszély” jóelőre érzékelhető volt, amit pápai enciklikákban, állami reformtörvényekben (földreform stb.) tükrözöttek is. Bizony, mint a szóbanforgó 1930-as évekbeni egri ciszterci diák, jól emlékszem a lyceum melletti kanonoki palotasorra, a több tízezer

*hold nagyságú egyházi birtokok élvezőire (az egyik osztálytársam édesapja ugyanis ilyen kanonoki földbirtok vezetője volt!) és hasonló egyházi rang elnyerése iránti törtetésre. A mai nemzedék többsége ilyet már nem észlel, ezért hangsúlyozom ismételten, hogy „**h. Tamás**” szigorú hangú **megállapításai nem a mai egyházi állapotokra vonatkoznak; hanem a múltban - talán csak a sok megpróbáltatás előtt - egyházakra vonatkoznak. Ilyen értelembeni látásmódnak tudja be az olvasó azt is, hogy a fenti veszély szót idézőjelbe tettük. Szerencsére azonban bőven akadt áldozathozó is, akiknek köszönhető aztán - a mában kétségtelenül érzékelhető - megújulás. Ebből következik most némi felvillanás.***

A Szent Mihály ima története(*)

XIII. Leó pápa (†1903) egy szentmise után különös élményben részesült. Láta, hogy milyen nagy harc vár az Egyházra, a Sátán elleni küzdelemben. Láta azt is, hogy a jó emberek imái, áldozatvállalásai és jócselekedetei mellett Szent Mihály arkangyalnak lesz különösen nagy szerepe ebben a küzdelemben. Ez a jelenés indította XIII. Leó pápát arra, hogy megírja Szent Mihály arkangyalhoz ezt az „ördögűző” imát. Egyben elrendelte, hogy az egész világon minden szentmise után mondják el a papok a hívőkkel együtt. A liturgia reformja óta ezt csak néhány templomban teszik meg.

*Szent Mihály arkangyal!
 Védelmezz minket a küzdelemben!
 A sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk!
 Esedezve kérjük parancsoljon neki az Isten!
 Te pedig, mennyei seregek vezére,
 a sátánt és a többi gonosz szellemet,
 kik a lelkek vesztére körüljárnak a világban,
 Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére. Ámen.
 (XIII. Leó pápa imája)*

*

*Hozzászólásunk ehhez röviden annyi, hogy mi nem azért imádkozunk, hogy Isten a sátánt és a gonosz szellemeket a kárhozat helyére taszítsa vissza, hanem azért, hogy ők is **megtérjenek**. Ennek indokát adó, igen régen, Antal médium útján jött egyleti tanítást most - aktualitásként is - végre közreadhatjuk. Nagyon sok szó esik ugyanis mostanában az ú.n. gyűlöletbeszédéről. Az ilyen irányú érzékenyeknek azonban tudni kellene, hogy erkölcsi vagy lét igazságok kimondása tekintetében korlát nem létezhet, különben Babits ama verssora teljesedne be rajtunk, hogy „Vétkesek közt cinkos, aki hallgat”. Számtalanszor leírtuk már - bibliai, egyéb kijelentések és logikai érvek sorolása mellett hogy földi létünk hátterében **saját vétkességünk, személyes bűnbeesésünk áll**, és mindaz, ami ebben a helyzetben velünk, másokkal és körülöttünk történik, mindenkinek eme nehéz földi helyzetből való szabadulását célozza. Az ilyen irányú munkálkodás során tett intések, kijelentések elsődlegesen nem sértő és bántó célzattal, hanem jóra, megtérésre intés okából történnek, és így fogalmilag kizárt az ilyen eseteknek gyűlöletkeltő magatartásként való minősítése. De lássuk közelebbről magát a szellemvilágbóli okfejtést a fentiekéről.*

b./ Az ember feladata a „gonosz” megváltása

(Antal beszélő médium útján: 1877. szeptember 23.)

Isten Mózesnek ezt a törvényt adta: **„Szeresd felebarátodat!”**
 Majd idő múltán eljött Krisztus, kit az Atya azért küldött, hogy az

embereknek új törvényt hirdessen. E törvény alapjában véve nem volt új, hanem csak fejlettebb és tökéletesebb alakja a régi törvénynek s így hangzott: **„Szeressétek ellenségeiteket!”** Majd sokkal később Isten új prófétákat küldött, kikre ismét új törvény átadását bízta; ez így szól: **„Tisztítsd meg ellenségedet!”** Ki az ember ellensége? Ki csábította őt ki a paradicsomból? Ki fordította el Istentől? Az ördög. Ha Krisztus annak idején azt mondta: „Szeresd az ördögöt!” - úgy ma azt mondja: „Tisztítsd meg az ördögöt!” Mert ki az ördög? Isten által teremtett szellem; egy a ti testvéreitek közül! De kedveseim, gondoljátok csak meg, mily nehéz feladata van az ördögnek, ki már oly régóta kénytelen vétkeinek büntetését hordozni; mióta csak ördöggé vált, egyetlen boldog órája sincsen, mert folyton önmagát támadja és marcangolja. Isten, a kifürkészhetetlen, a felfoghatatlan, az örökkévaló nem válthatja meg az ördögöt, mert nem engedi magát általa megváltatni, Istenben látván az ő legnagyobb ellenségét. Ezért Istennek segítőkre van szüksége, kik az ördögöt visszatérésre bírják s benne Istenhez való vágyakozást ébresszenek. Vajon nincs-e Istennek elég sok gyermeke, ki ebben segítségére lehetne? Azt mondhatnátok: „Ott vannak az erős, magas szellemek, kik hatalmas befolyásukkal bizonyára képesek volnának az ördögöt visszatérésre bírni.” De én azt mondom nektek, hogy erre ezek az erős, magas szellemek azért nem képesek, mert annyira éles ellentétjei ők az ördögnek, hogy épp ezen ellentétnél fogva képtelenek őt megközelíteni, hiszen az ördög minden közeledésükre ijedten menekül tőlük. Olyan gyermekeket kell tehát hozzá küldeni, kik még maguk is gyengeségekkel bírnak. Ezek a tulajdonságok az ördögre vonzerőt gyakorolnak, sőt ezek révén sokkal rokonszenvesebbeknek találja őket, mint a tiszta, bűnnélküli szellemeket. Sokkal szívesebben fogadja a tanácsot a magához hasonlóktól, mintsem a tisztáktól, akikkel már oly sok küzdelmet vívott. Nem hozott-e Krisztus is áldozatot a gonosz emberek végett? Nem volt-e kénytelen emberi testet öltetni, emberi nyelven beszélni, hogy bizalmukat elnyerhesse? Épp így kell az ördög megváltóinak is az ördöghöz leereszkedni, az ő nyelvét beszélni, hogy az őket megérthesse, megszeresse. Így lehet őt csakis a posványból kiemelni, megmosni, ápolni, tanítani és emberré tenni.

Mily bölcs is az a nagy Teremtő! Volt-e neki szüksége arra, hogy gyarló embereket teremtsen? Nem érhetne volna el céljait más úton? Ki ismerhetné a célt, mely Isten szeme előtt lebegett, midőn az embereket teremtette?! Senki! Isten azonban időről-időre mégis kinyilvánítja az ő szándékait, és íme lássátok, **ma már világos, hogy miért teremtette Isten az embert. Az ördög miatt, vagyis azért, hogy az ember megváltsa az ördögöt!**

Vajon elkerülhetetlen volt-e, hogy Isten az ördögöt az emberhez bocsássa, hiszen megvédhette volna az embert tőle, mert ő mindenható? De mivel Ő mindentudó is, igenis megengedi az ördögnek, hogy az emberhez csatlakozzék, de csak azért, hogy megismerjék egymást s ne féljenek egymástól, mert az ember hivatását fogja képezni az ördög megváltása, ha annak ideje eljött. Abban az időben, midőn Krisztus a Földön megjelent, még nem jött el az ördög ideje, mert Krisztus csak a pokol előcsarnokát járta s csak a javulni vágyókat váltotta meg, az ördögöt azonban megbénította, hogy ne dúlhasson oly szörnyen az emberek között, kik hivatva vannak őt megmenteni. **Most pedig parancsot ad Isten, hogy a pokol felnyittassék s az ördög a Földre bocsáttassák az emberek közé, hogy alkalma legyen itt az emberekkel érintkezni s azok erkölcsét elsajátítani. Igen, kedves testvéreim, Isten óhajtja az ördög megjavulását, azért bocsátja őt ki fogságából a haladotabb emberek közé, hogy azok erkölcsének és szokásainak hatása alatt benne is felébredjen valami nemesebb utáni vágyódás; neki az emberek által kell tökéletesednie, hogy ő is emberré válhassék.** Látjátok, mily végtelen Isten jósága és bölcsessége, mily gazdag Ő az eszközökben, midőn céljait megvalósítani akarja. Az emberek milliói, kik itt a Földön élnek, mind-mind eszközül szolgálnak az ördög megjavítására. Természetes, hogy ez csak nehezen mehet végbe, de nem az ördög az, ki e munkát hátráltatja, hanem egyes eltévelyedett emberek, kik így vélekednek: „Az újonnan hirdetett törvény - a spiritizmus - az ördög műve; ő nyilvánul ezen törvény közvetítői (a médiumok) által!” De ezek az emberek, kik így beszélnek, vakok és balgák; nem látják, nem értik, hogy a gonoszságot egy csapásra megszüntetni lehetetlen, s csupán fokozatosan lehet azt

megjavítani. Isten irgalma folytán az ördögnek is meg kell javulnia, hogy ő is hasznos tagjává váljék az emberiségnek. De vajon hogyan válhatnék azzá, ha nem jöhetne az emberrel összeköttetésbe; ha gondolatait az emberrel szemben nem nyilváníthatná s ha viszont az ember gondolatai nem juthatnának az ő tudomására? **Az ember és ördög közötti távolság nem olyan nagy, mint amilyen az angyalok s az ördög között fennáll; az emberek között tehát otthonosan fogja magát érezni az ördög, s a jóakarátú emberek könnyen fogják őt a saját útjukra terelhetni. Kedve-seim! Volt idő, midőn az ördög csábította el az embert, és íme itt az idő, midőn az ember kötelessége az ördögöt visszacsábítani.** Így cserélődnek fel a szerepek; most az emberek a „kísértők”, az ördög pedig a „megkísértett” s az eredményt nem nehéz eltalálni; az ördög a gyengébb, mert süllyedtebb, mint az ember; könnyebben kísértésbe hozható, mert az ördög emellett még ostoba is. Éppen ezért ezentúl a földi emberek nem az embereket, hanem az ördögöket fognak igyekezni legyőzni és meghódítani s minél több ördögöt fog egy ember megnyerni, annál nagyobb lesz érdeme Isten előtt. Jó embereket megnyerni nem nagy mesterség, **hanem egy süllyedt ördögöt meghódítani: ez már nagy művészet, mert okosság, tántoríthatatlanság, önmehtagadás és aláztatosság kell hozzá.**

Igen, az ördög kísértőjének alázatosságra van szüksége mindenekelőtt, hogy ne érezze magát beszennyezve, ha az ördöggel kell bánnia; hogy ne képzelje magát magasabb polcon állónak, mert amint az első fitymáló arckifejezést csinálná s azt mutatná, hogy ő az ördög felett áll, úgy azonnal bizalmatlanná válnék vele szemben s nem hagyná magát tőle elcsábíttatni. Éppen azért, mert **az ördög maga felett állónak senkit sem ismer el, kell az ördög kísértőjének hozzá leereszkedni s magát ugyanazon fokra leszállítani; csakis így nyerheti meg bizalmát, mert az ördög csak annak tanácsát követi, kit magához hasonlónak vél.** S ez csak úgy lesz keresztülvihető, ha az ember azokat a tanácsokat, melyeket az ördögnek ad, magára is vonatkoztatja. Egy két ilyen alázatossági gyakorlat után a „gonosz” fogva lesz s megdöbbenve fogja kérdezni: „De hát mi ez? hisz én már nem vagyok ördög! mi történt velem? Az én barátom, az ember, megcsalt engem s én

gyengévé, erőtlenné váltam!” El fogja azután keservét panaszolni az ő kísértőjének, akinek csak most kell ám még egyszer igazán okosnak lenni, hogy az ördögöt megnyugtassa és meggyőzze, hogy csupán képzelődik. Igen, kedves emberek, ez a ti feladatok; arra születtetek, hogy az ördögöt csábítsátok s őt hatalmatokba kerítsétek. Hogyan vonhatnátok azonban az ördögöt magatokhoz, ha undorodtok tőle, ha megvetitek őt és visszaborzadtok tőle? Tűrnötök kell az ördögnek, szeretnetek kell őt, s oda kell neki a kezeteket nyújtani, mert másképpen nem javíthatjátok meg. Gondoljátok el, mennyit kell levetkeznetek gőgötökből, mennyi öntúlbecsülést kell áldozatul hoznotok, míg képesek lesztek magatokat annyira legyőzni, **hogy végre megértsétek a személyes bukásunk okát: a gőgössé, fennhézázóvá válást.** S ha sikerül nektek ennyire diadalmaskodni önmagatok felett; nem csak az ördögnek, de nektek is végtelen előnyötök származik belőle, mert az alázatosság szép erény, királynő az alázatosság, sok szolgálja van, kik mind engedelmeskednek neki, és a tökéletes alázatosságot csakis ilyen munkálkodással lehet elsajátítani... Mert tudd meg: **a legfeketébb bűn a gőg, mely önmagát kivéve, mindent gonosznak tekint; önmagát a legjobbnak tartja s minden mást megvetésre méltónak ítél.** Ezért kell az ördögért és ezzel egyben önmagunkért is szüntelenül munkálkodni, mert az ördög is a mi testvérünk s mi őt segíteni és Isten számára megnyerni tartozunk! Ezt a parancsot adta Isten nekünk, embereknek, az angyalbukást követő létbehívásunk pillanatában. (Antal médiumról közelebbi az I. kötetben olvasható)

*

c./ „Endrédy Vendel szenvedése, mint áldozathozatal(*)

Magyar Nemzet - Magazin 2002. szeptember 7. szombat

Lovas István

A Sajtóklub tagjainak szerdai, soproni szereplésekor (köszönjük még egyszer a meghatóan nagy érdeklődést és a szeretetteljes fogadtatást) egy hölgy vékony kiadványt hozott asztalunkhoz. A címe: **Endrédy Vendel fogsásának hiteles története.** A kiadó a

soproni Szent Benedek Idősek Háza Alapítvány (Sopron, Templom utca 1.) A fél szemére világtalan hölgy - Endrédy Vendel rokona - kérte, egyszer említsem meg ezt a kis füzetet. Endrédy Vendel zirci apát sorsa azonban nem említést érdemel, hanem részletes ismertetést.

Az előszót dr. Endrédy F. Csanád Benedek-rendi szerzetes írta, akinek Endrédy Vendel a nagybátyja volt. Az előszó kelte: 2002. április 13. Már ebből is idézni kell:

„Mindszenty József hercegrímás... magához hívatott engem Bécsben való tartózkodása alatt, a halálát megelőzően, és arra kért, hogy menjek el Endrédy Vendelhez; az ő leghűségesebb barátjához Pannonhalmára, és mondjam el, hogy miért kellett elhagynia a szenvedő magyar népet. Mondjam el, hogy nemcsak azért, mert az amerikai nagykövetségen nem szívesen látták, hanem azért, mert VI. Pál pápa ezt kívánta tőle. Engedelmeskednie kellett.”

A zirci apát hat esztendő telt el kommunista fogságban, 1950. október 29-től 1956. november 1-jéig. Akkor kis időre kiszabadult, szabadulását így írja le: „A vörös csillagos őr helyett nemzetiszínű sapkarózsás őr nyitotta ki magányos börtöncellám ajtaját, és három polgári ruhás férfi lépett be ezzel az álomszerű köszöntéssel:

- Dicsértessék a Jézus Krisztus, a zirci apát úr szabad.

Velem együtt akkor kb. nyolcszázhatvan politikai rab szabadult abból az egy börtönből.”

Endrédy Vendel lakását és az apáti hivatalt 1950. július 14-én kutatták át az ávosok. Mindent megnézték. Budapesten a falburkolatot is föltépték. Majd az apátság kulcsárnőjét elvitték kínvallatásra, vallatásakor éles tárgyakat feszítettek az ujja közé. Megint idézem Endrédy Vendelt: „Ugyanebben az időben Zirc egyik legbecsületesebb iparosát fél holtra verték... Arra kényszerítették, hogy aláírja: fölbiztatásos kémkedési anyagot gyűjtött, amelyért tőlem akkora összeget kapott dollárban, melyből a zirci emeletes házát fölépíthette. Soha az illető iparossal... nem beszéltem... egy fillért sem adtam neki. Az igaz, hogy Zircen az apátság kamatmentes kölcsönökkel segített a falusiaknak házuk fölépítésében - így valószínűen ő is részesült ebben.” A letartóztatott apátot az

Andrássy út 60-ba vitték. A „demokrácia” elleni szervezkedést, kémkedést és valutával elkövetett bűncselekményt akartak rábizonyítani. „A kihallgatás során - kb. a második órában - az alezredes kijelentette, hogy alávaló rágalom az ávós kínvallatás, ők soha senkihez nem nyúlnak. Belőlem sem csinálnak mártírt. Mindezeket becsületszóval is megerősítette. Valóban, akkor el sem tudtam képzelni, hogy egy ötvenhat éves embert lehessen majd összeverni, rúgni, válogatott kínzóeszközökkel megkínozni, injekcióval úgy elkábítani, hogy akaraterjétől megfosszák.” Ezután az apátot „szeretőiről” faggatták, majd a „fajtalanságok” teljes skálájának elkövetését akarták vele beismertetni. „Nyomban láttam: mártírt nem, de hitvány embert akarnak belőlem csinálni. Ezt nem is titkolták. Kilátásba helyezték belföldi sajtójuk és a honszórú világsajtó szerepét ebben a „satana comediában”.” Mi változott azóta? - tehetnénk fel a kérdést a balliberális szerkesztőkké és újságírókká vált ávós leszármazottak mai működése látán... Ezután megmutatták neki „szerelmi viszonyai” vastag dosz-sziéját, hamisított szerelmesleveleket és ismeretlen nőkről készült fényképeket. Ha beismerő vallomást tesz, elengedik, mondták az apátnak. Tizennyolc órai vallatás után Endrédy Vendelt átadták egy ávós börtönörnek, aki lekísérte a pincébe. Így emlékezik: „A jéghideg kövezeten lemezítelenítettek, hogy valami titkos dolog nincs-e rajtam elrejtve.” Ezután még a szemüvegét is elvették. Utána rálökték a mocsoktól ragadó fapriccsre, ahol támaszkodás nélkül kellett ülnie, és csak takarodó után lehetett lefeküdni. Az ávósok azt mondták neki, hogy - ismét őt idézem - „az egyház valóságos feje a Wall Street, a pápa csak annak ügynöke... Valutáris bűncselekménynek minősítették, hogy a külföldi rendtársaktól küldött dollárokat nem a Nemzeti Bank útján, hanem magánforgalomban értékesítettem. Ezeket az összegeket nagyjából templomaink, iskoláink, rendházaink rendbehozatalára és a rendtársak szükségleteire fordítottam.” A cisztercita apátnak Rómába a rendtársairól írt leveleit és az amerikai és a brit konzulátus budapesti vezetőivel folytatott eseti beszélgetéseit kémkedésnek minősítették azok felmenői, akik ma, 2002 késő nyarán úgy döntöttek, a hittantanárokat kiveszik a fizetésemelésre érdemes tanárok köréből.

Ezután újabb vádpontok következtek. A Habsburg-uralom visszaállítására való szervezkedés, Horthy-fasizmus és zsidóellenesség. „Modern” vádak - az elsőt kivéve... Az ávosok sérelmezték azt is, hogy lelki vigaszt nyújtott raboskodó rendtársainak és több, világi politikai fogolynak, mint például Hóman Bálint és Kunder volt minisztereknek. Ezután következett az első kínvallatás. Az apátot meztelenre vetkőztették, és egy ávos lábát kellett lehajolva csókolgatnia, ameddig össze nem esett. Zárkája mélyen a föld alatt volt. A priccse fölött vezetett el a szennyvízcsatorna, mely „állandóan undorítóan csöpögött és szaglott”. Egyik újabb kihallgatáson egy ávos őrnagy és két százados is részt vett. A jelenlévő detektívek arcon és szemén köpték. Majd jött a verés. Utána egy homlokához szorított, hegyes fémtárggyal a falnak lökték. Sarka alá szögeket és tüket helyeztek. Idézem: „Izzóra hevített rezsólappal égettek alsótestemet... Mikor a gyötrődéstől összeestem, kínzóim elkaptak és néhány rúgással talpra állítottak... Pár ezer voltos, két-három mm-es szikrázásokkal villanyoztak egész testemen: ajkak, szem, orrnál, fülnél, sőt ördögi módon a szeméremtesten és ülepén is.... Pokoli módszerüknek egy másik megnyilvánulása volt a villanyárammal telített Feszület és Evangélium feliratú könyvük csókoltatása... fillér nagyságú égetett seb maradt utána.” Endrédy atyát tizenegy évre ítélték. A börtönben olyan vécére engedték, és csak nagy ritkán, amelyet szándékosan, évekig nem takarítottak, és az apátnak sem engedték megtisztítani. Amikor hat év után ütött a szabadulás órája, kiderült, még az apáti gyűrűje is „elkeveredett”. Az elvhú ávosok tehát, mint kiderült, pitiáner tolvajok is voltak. Az apátot a forradalom után visszavitték börtönébe, majd 1957. augusztus 23-én Pannonhalmára, az idős szerzetesek szociális otthonába internálták. 1981. december 29-én hunyt el. A zirci apátság templomában nyugszik, Szent Bernát oltára alatt.

Eddig a kis, 160 forintba kerülő füzet. Kiegészítésként annyit érdemes hozzátenni: Endrédy apátnak talán szerencséje van, hogy nem élte meg a rendszerváltást. Mert lehet, hogy ugyanazzal vádolták volna a balliberális lapokban, mint egykor az ávosok az Andrássy út 60-ban. És nyilván szélsőségesnek is nevezték volna.

Akik a titkosszolgálati ügynököket patriótákká, a bűnözőket pedig követendő példaképpé fazonírozzák át, azoknál mindez szakmai fogásaik része.”

Emlékezés: E cikk szerkesztése közben könnyes és hálás imám kísértc ciszterci diákéveim Apát urát az égi hazában, mert második apánk volt ő a Rend tagjai, tanáraink útján alkalmazott nevelési módszerekkel.

3./ Zsidók(*)

Ott vannak például a Krisztuson kívül álló vallás papjai, a zsidó felekezet e képviselői. Gögösek a kiválasztottságukra. Lásuk, mi a kiválasztottság alapja: **az egy Istenben való hit**. De éppen ebből kifolyólag tudniuk kell, hogy az **Isten minden népek számára egy**. A testvérek közé tehát nem volt értelme akkor és még kevésbé van értelme ma, elbizakodottságból határvonalat húzni. Mert az elbizakodottságra nem elegendő ok az a puszt tény, hogy ők már akkor is - a bálványimádó népek között - elfogadták az egyetlen Istent és hogy ugyanebből kifolyólag még ma is gögösen ragaszkodjanak előjogaikhoz. De vajon tudják-e, hogy a zsidókat mire választotta ki az Isten? Arra talán, hogy, mint valamely rövidlátó földi családapa, kényeztesse őket, elhalmozza őket jóléttel, hatalommal, ítélkezési és uralkodási joggal? - Korántsem. Ellenkezőleg, arra választotta ki őket, akik már megtalálták a kapcsolatot vele, hogy nevelje őket, hogy lelküket megeddze a küzdelemben, hogy megérlelje őket a testvériség befogadására és terjesztésére. Nem elégedett meg azzal, hogy Őt befogadták, ki akarta tágítani a lelküket, hogy az egész emberiséget is befogadják. A kiválasztottsággal nehéz önfeláldozó munka járt, amelyet alázat nélkül nem lehetett elvégezni. Tehát jöttek a megaláztatások: rabszolgaság, menekülés, bujkálás, majd változó uralom és megcsúfolás, és közben egyre jöttek a nevelők: a próféták is. Az első, aki a törvénykönyvet hozta, már említést tett az utolsóról, aki a legfőbb törvényt hozza, és az utána következők, akik a szükség kényszerítő hatása alatt ígéretekkel, szigorúsággal és fenyegetésekkel igyekeztek hatást gyakorolni a zabolátlan lelkekre, munkájukkal mind azt bizonyították, hogy a választott nép még nem méltó a hivatására. Ők is beszéltek nekik az elkövetendő időkről, jósoltak nekik és minden jóslásuk bekövetkezett.

Ők is beszéltek, jósoltak nekik a Szabadító, a Messiás eljöveteléről, aki megváltja őket minden szenvedésüktől, de addig méltókká kell válniuk a szeretet befogadására. Megjósolták, hogy Ő hozza az Ítéletet is. **A saját életével el is hozta azt, mert megmutatta, milyen távol állanak a jótól, az Istentől.** Azt is megmondták, hogy vele lezáródik a próféták kora; illetve, hogy az utolsó próféta az Ő útját jön egyengetni és utána már nem jön más kinyilatkoztatás, csak amit Ő hoz. Minél közelebb érkeztek az időhöz, annál többet beszéltek róla, annál jobban sarkalták őket a szeretetre. Kikeltek a szokásaik, a dogmaik ellen, megmondták, hogy az Isten visszataszítónak tartja bemutatott áldozataikat, - mert ehelyett szívjótságot követel tőlük. Keresztelő János pedig, akiben hittek, szigorúan megfeddte őket kevélységükért, mondván: *„Ne büszkélkedjete azért, hogy Ábrahám a ti atyátok, mert bizony mondom, az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.”* Keresztelő János, aki a pusztában élt, tanítványainak és hallgatóinak több ízben kijelentette: *„Aki utánam jő, erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a saruja szíját megoldani. Szóró lapát van a kezében és megtisztítja az ő szérűjét. Én vízzel keresztelek, de aki utánam jő, az tűzzel és Szentlélekkel keresztesz.”* **A hírül adott Messiás eljött és a választott nép nem ismert rá, mert „csak” jótságot, alázatot, egyszerűséget hozott és nem világoralmat, kevély győzelmet. Mert nem az ő elképzelésük szerint hozta el a megváltást, hanem úgy, hogy példázta nekik a tiszta emberi életet, a megbocsátást, könyörületet, a válogatás nélküli testvéri szeretetet, az igénytelenséget, amely bátorságot ad a gonosz ellen folytatott harcban és a hit erejét, mely csodákra képes.**

Ő megmutatta ezzel a megváltás útját és kijelentette: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet és senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam!”* És hogy a kinyilatkoztatás elől kitérni nem lehet, azt is megemlíti két helyen, először, amikor azt mondja: *„Jöjjetek hozzám mind, akik megfáradtatok és én megnyugosztalak benneteket”* -, amivel feltételezte, hogy az ember előbb mindent meg fog próbálni, de végül belefárad és Ő akkor is várja, mert Nála, az Ő útján, az Ő igazságában meg fog nyugodni és meg fogja érteni az életet. Másodszor meg, amikor halála előtt

búcsúzik tanítványaitól e szavakkal: „*E világon nyomorúságotok lesz, de bízatok, én meggyőztem a világot.*” Az ember nem lesz addig boldog, amíg Őt meg nem értette, amíg az utolsó szóig el nem fogadja, be nem tartja az Ő rendeléseit a megváltásra. Az Ő rendelései, amint tudjuk, nem vesztek el. Állandóan magyarázzák, forgatják, - ha félreértik is, állandóan foglalkoznak vele, ***egyre szélesebben terjednek, amíg az általa beígért „igazságnak a lelke” egy napon mindazt a valóságot felderíti, amely ezideig el van takarva a kishitű, korlátolt elméjű emberiség előtt.*** Mit szóljunk ezek után az akkori papokhoz, akik azonfelül, hogy fel nem ismerték, meg nem értették, az uralmukat, tekintélyüket, gazdasági jólétüket féltették tőle és ezért kínozták, csúfolták, üldözték, majd keresztre feszítették? És mit szólunk az évezredek kultúráján nevelt mai papokhoz, akik ma sem ismerik fel, ma sem értik meg, akik ma éppúgy féltik tőle az uralmukat, tekintélyüket és gazdasági jólétüket és ezért ma is éppúgy kínozzák, csúfolják, üldözik és keresztre feszítik őt mindazokban, akikben benne él. Ma is keresztre feszítik a jóságot, az alázatot, a könyörületet, a testvériséget, mint akkor! A papok, óriási felelősségük tudatában, hagyják abba végre mókás, kabalisztikus írásmagyarázataikat, mert ez csak addig szórakoztató, míg meg nem tanulnak olvasni! **Tegyék le kezükből a felekezeti zászlót, és ragadjanak fáklyát, hogy híveik haladáskéességét elősegítsék. Világítsanak be minden homályos zugba, kötelességük ez, mert ők vannak a népért, és nem a nép óérettük!** A zsidók tekintsék át a beteljesedett jóslások sorozatát, közöttük azt, ami arra vonatkozik, hogy **az Isten a választott népét engedetlenségéért széjjel fogja szórni az egész világban és mindenütt üldöztetésnek, háborgatásnak lesznek kitéve,** és éppen abban, amire kevélységüket felépítették, izraelita mivoltukban fogják hordozni a megaláztatás, megszegyenítés bélyegét, amely majd nyíltan feltünteti, hogy a választott nép visszaélt az Atya bizalmával. „*Mindezek pedig addig lesznek, amíg valamennyien meg nem térnek hozzá és lesz egy akol és egy pásztor!*” És lássák meg, hogy a próféták kora az ígélet szerint csakugyan lezáródott, utánuk pedig nem jött más, mint az útegyengető - a pusztában kiáltozó szava és a Megváltó.

Ha ezeket meglátták, közölik ezt alázatosan, de mégis a felismerés örömeivel híveikkel, mindenre felkészülve, mindennel számolva, - **mert kötelességük, hogy visszaadják a Messiást, akit elsikkasztottak azoktól, akikhez küldetett!** Ha egyszer felismerték az igazságot, nem hallgathatják el többé, mert amiként az írás mondja: „*A gyertyát nem azért gyújtják, hogy véka alá rejtsek, hanem hogy világítson mindenkinek, aki a szobában van.*”

*

A fentiek az 1930. évben, a fasizmus uralomra jutása előtt írt szavak és figyelmeztetések a közelgő „veszélyre”. Hasonlókorábban az I. és a II. kötetben mi is megemlékeztünk, ezért azokra most - ismétlés helyett - csak visszautalunk.

a./ A - sajnos - bekövetkezett veszély: a holocaust tényére viszont - annak tagadása helyett - egészen friss bizonyítékot szolgáltatunk, a „SPIRIT KÖR” 1997. március 23-i ülésén Erzsike médium útján megnyilvánult és a holocaustot megélt szellemlény alábbi odaírt megfogalmazása alapján:

Médium: Összeesem, összerogyom! Segíts meg, testvérem! Segíts meg!

Körvezető: Hogy lehetek segítségére?

M.: Nem tudom már vonszolni magam. Összeesem! összeesem! Most biztos meghalok! Meghalok!

K.: Nyugodjál meg!

M.: Meghalok!

K.: Halál nincs!

M.: Nem tudom vonszolni tovább ezt az életet, nem bírok tovább menni, nem bírok tovább lépni! Segíts meg! Istenem segíts meg!

K.: Nagyon szépen mondd! Jó helyre fordultál, csak az Úr és az ő szerető Fia, az Úr Jézus segíthet rajtad!

M.: Micsoda ellentétes erők jönnek-mennek itt körülöttem? Zúg a vihar mindenfelől, jönnek ezek a borzalmak! Jaj, nem szeretném újra látni őket! Álmomban se jöjjenek elő!

K.: Kik azok? Mondd el nekünk, hátha tudunk segíteni!

M.: Te nem tudod, hogy kik vesznek körül bennünket?

K.: Nem, mi nem látjuk, azt mondom.

M.: Nem látod ezeket a katonákat?

K.: Nem.

M.: Akik a szögesdróton belül őriznek bennünket?

K.: Nem látjuk.

M.: Akiknek a parancsára egyiknek jobbra, a másiknak balra kell menni. Te hol vagy, hogy ezt nem látod, hogy nem érzékeled?

K.: Megengeded, hogy megmondjam?

M.: Mondjad meg, légy szíves!

K.: Mi még a földi testben élünk, tehát valami különbség van a helyzetünk, állapotunk között. Te még azt éled, amiben nem tudom, hány évvel ezelőtt voltál, azt látod, ami már - meglátásom szerint - elmúlt.

M.: Elmúlt ez a borzalom?

K.: Elmúlt.

M.: Szerinted elmúlt? Ez nem múlhat el, ez a borzalom! Ennek nincs vége, se eleje, se hossza! Nézd meg! Egyik nap a másik után is csak azt vesszük észre, hogy ezek az embercsoportok is eltűnnek, és mondták, hogy ide meg oda viszik őket is és vissza már nem jöttek. Egyre csak fogyunk és fogyunk.

K.: Hol történik ez, szabad megkérdezni? Melyik koncentrációs táborban? Jól mondtam?

M.: Koncentrációs táborban!

K.: Nevét is tudod?

M.: De te hogy jöttél ide?

K.: Én nem ott vagyok most. Te vagy minálunk, ide hozott a te őrzőangyalod. Én úgy érzem, mivel Istenhez kiáltottál, hogy azért volt hited. Nem tudom, hogy milyen hitben éltél.

M.: Képzeld el, még ha hit se lenne? Akkor mi lenne?

K.: Igen, az segített rajtad, úgy látszik, hogy most már ébredsz és meg fogod érteni, hogy az az idő már elmúlt.

M.: Elmúlt az az idő?

K.: 1944-et írtál?

M.: 44-et, nagyon jól mondd!

K.: Mondjam, hogy most hányat írunk? Most 1997-et.

M.: Az nem lehet!

K.: Igen, hát most itt vagyunk.

M.: Ilyen sokáig nem tarthat ez a borzalom!

K.: Látod, ott nincs idő, ahol most te vagy! Megengeded, hogy gyenge szavaimmal próbáljalak megvigasztalni, hogy elmúlt az a borzalom. Mi is tudjuk és átérezzük, hogy nagyon, nagyon nagy.

M.: Nézd meg, ha itt szerte körülnézel, mit láatsz!?

K.: Hát te látod őket!?

M.: Olyan holtakat, akiket el sem visznek a barakkból. Gyere, majd akkor én mondom neked!

K.: Mondjad csak!

M.: Nézd meg azt a barakkot! Az édesanyjától elveszik a gyermeket és egy külön barakkba rakják. Még ruha sincs rajta, enni se adnak neki!

K.: Igen.

M.: Mert hogy énnekem nem adnak, az nem baj!

K.: Miért? Mesélj magadról! Miért!

M.: Azt kibírom.

K.: Miért? Te különb vagy, mint a többi?

M.: De hogyha nekem nem adnak enni, de hát a gyermekemnek, annak a sok ártatlan gyermeknek miért? Miért? Istenem, miért?

K.: Hát ez a miért!

M.: Mondja meg valaki, miért?

K.: Hát bocsáss meg, ez nagy kérdés, miért!

M.: Ott az az embercsoport, ez egy másik barakk! Gyere, nyugodtan!

K.: Igen, igen.

M.: Gyere be!

K.: Mondjad csak, beszélj! **Ezt most úgy mondjuk, ez volt a holocaust!**

M.: Ez a barakk. **Hogy mondod?**

K.: Mi most, ennyi év után, úgy nevezik, hogy ez volt a holocaust.

M.: A lelkiismeret?

K.: Hát az, ami történt a zsidósággal és még sok más.

M.: Na, majd ezt megbeszéljük!

K.: Jól mondtam?

M.: Nézd meg ezt a barakkot!

K.: Igen. Kik vannak ott?

M.: Olyan emberek, akik már jóformán mozdulni sem tudnak. Nincs takaró sem alattuk, maguk alá piszkítanak. Hát ez emberi élet?

K.: Nem!

M.: Hát szabad ezt megengedni?

K.: Nem!

M.: Nincs egy mosdótál, nincs egy WC, nincs semmi! És továbbmegyünk, gyere!

K.: Igen.

M.: Ebben a barakkban olyan emberek vannak, akik már, bár le vannak gyengülve, de még alkalmasak egy kis napi munkára. És mit gondolsz, mit csinálnak velük? Vezényszóra, hajnalban kiterelik őket követ fejteni és hasonló munkákhoz, és amelyik nem bírja fizikailag, az puff, puff, puff. És este behajtják őket. Nézd meg, milyen rongyosak, milyen piszkosak! Még az állatnak is külön az élete! És nézd meg itt, ezt a barakkot! Ahol gyermekeiktől elvett édesanyák jajveszékelnak és ezeket az édesanyákat kihajtják valahova. Azt mondják, hogy most megyünk mosdani, és egy csoport elmegy mosdani, de nem jön vissza. Mert hol mosdott akkor, kérdem én tőled?

K.: Mi történt? **Gázkamrába kerültek?**

M.: **Valószínű, hogy gázkamrába. Mert nem kerültek elő.** És ez így ment nap mint nap. És jönnek ezek a borzalmas hajcsárok, mert csak így tudom mondani, hogy hajcsárok, és aki nem volt hajlandó megmozdulni kiszámolta, 1, 2, 3-ikszedik, na, gyereünk, most rajtatok a sor! És elhajtották őket valamerre, de vissza már nem hajtották őket. A férfiakat is csak addig, amíg volt bennük annyi erő, hogy össze nem rogytak. Mert amelyik már munkára képtelen volt, akkor őt is azzal a csoporttal elvitték valahova. Ehhez mit szólsz?

K.: Megengeded, hogy hozzászóljak?

M.: Légy szíves!

K.: Ha szabad lenne, először...

M.: Nem tudom, hogy téged beengedtek-e a kerítésen belülrre, vagy csak a kerítésen kívül figyeled az eseményeket, de mindegy, akárhol vagy, most légy szíves és valakiknek mondd meg, hogy itt milyen borzalmas élet zajlik, hogy valaki segítsen rajtunk, mert azon kívül, hogy este, amikor lenyugszik a Nap és végre a hajcsárok is elmennek, fázva, dideregve összébújunk a félelemtől reszketve, és folyik rólunk a víz patakokban, és összetesszük a kezünket és könyörgünk, hogy „Uram! Szabadíts meg bennünket ebből a mérhetetlen szenvedésből, ebből a pokoli kínból, legalább a gyermekeinket, hogyha minket nem kímélsz, őket kíméld!”

K.: Válaszolhatok? Én ezt most már csak olvasmányokból tudom, bár annak idején, mint abban a korban is élők, nem tudtuk pontosan, hogy ez történik. Csak azután történt ennek a borzalomnak a feltárása, amit egy eszmében szinte elvadult vezér rendelt el és hajtott végre, na most...

M.: És vajon nem jön egy másik elvadult vezér? Vajon nem jön? Hogyha ez egy elvadult vezérnek a műve volt? Én kérdezem most tőled!

K.: Igen. Válaszolhatok?

M.: Válaszolj! Vajon az emberiség megérzi-e azt, hogy mi csoda óriási nagy szenvedés, mérhetetlen szenvedés várt azokra az emberekre, akik ilyen körülmények között élték a hosszú-hosszú hónapokat, éveket?

K.: És mi történt veled? Most így megkérdem ezt! Hát az nem lehet, hogy ha 1944-ben ez történt és amint mondtam, azóta már több mint 50 esztendő telt el. Hát te nem ébredtél föl? Mi történt veled? Hát még ma is a Földön élsz, ott a barakkok között? Hogy lehet ez? Megengeded hogy ezt a kérdést feltettem és legyen szabad arra figyelmeztetnem, hogy te már mindezen túl vagy, csak még a lelkedben dúl a vihar. A miért? A miért? Kérdezed! Itt a nagy filozófiai kérdés! Én nem tudom, ki voltál!

M.: És újra kérdezem, hogy miért? És míg élek, kérdezni fogom, hogy miért és miért?

K.: De már nem élsz a Földön!

M.: Nem élek a Földön!?

K.: Beszélj, ki voltál a Földön!? Mondd meg! Váltsunk szót!

M.: Ha én nem élek a Földön, akkor az csak egy dolog lehet, hogy én is a testvéreimmel együtt meghalhattam.

K.: Helyesen mondd!

M.: És hogy itt beszélek most, az egy különleges valami lehet!

K.: Nagyon helyesen mondd!

M.: Mert nem tudom, hogy a meghalás után mennyi idő telt el.

K.: Több mint 50 év és még mindig érzed ezt a borzalmat!

M.: Érezni is fogom.

K.: De segíteni fog valaki, hogy elfelejtsed ezt!

M.: Ki fog segíteni?

K.: No látod, itt vagy. **Hallottál te arról, hogy a zsidóság is bízott, mindig remélt a Messiásban? Hol van a Messiás?**

M.: Hallottam. Csak nem sokan fogadták el.

K.: Jaj, nagyon okosan mondd! **Holott eljött. Most, közel 2000 esztendeje vonult be Jeruzsálembe, Hozsannát kiáltottak, majd utána „Feszítsd meg”-et. Tudsz erről, ugye?**

M.: De kiabálták, akik megengedték, hogy ez a borzalom létrejöhesse.

K.: Igen, így van. Amiket elkövettek veletek szemben. Igaz, helyesen mondtad! De most engedd, hogy közelebb jussunk a miért kérdéséhez! **Az nem lehet, hogyha Isten, akiben úgy érzem, te hittél, abban a Jehovában, aki a mindeneknek az Ura.**

M.: Mindeneknek Ura, igen.

K.: Hát hogy engedhette ezt meg? **Úgy érzem, ez a miért még mindig ott tátong benned!**

M.: Nem csak énbennem!

K.: Nem?

M.: Nem csak énbennem!

K.: A többieknek is mondom!

M.: Nézd meg, ezt a sok szenvedő embertestvéreimet! Ezek most mind itt állnak és a miéltre várják a feleletet.

K.: Csak beszélj, csak beszélj hozzájuk, közvetítsd azt, amit most mondok!

M.: Én azt hiszem, hogy ők is hallják.

K.: Hallják, hogy az a Messiás, akit ti vártatok évszázadokon keresztül, ők szintén várták. Hát csak egy ilyen hatalmas Messiás

tud segíteni azokon a dolgokon, amik az embereket érik és beneteket is. Valami oka volt, hogy idáig jutott és elfajult az emberiség. **Mert, ha most, szabad ezt mondanom, mindnyájan - te is, aki most beszélsz hozzánk - nem csak abban az egy életben éltél, amíg eljutottatok a drótkerítésig.**

M.: Nem csak abban az egy életben?

K.: Nem.

M.: Hogy miket mondasz?

K.: Nagyon nagy múltunk van, és ez az egyetlen megoldás a miértre.

M.: Gondolod, hogy ez a megoldás?

K.: Ez az egyetlen megoldás és ez a Messiás, aki eljött mindnyájunk részére, nektek is csak el kell fogadni.

M.: Mit mondjak neked? Nagyon csóválják a fejüket, nem nagyon akarják elfogadni.

K.: Nem, én ezt tudom. Borzasztó nehéz azt elhinni, akik évezredekken keresztül azt hallották, hogy várjuk a Messiást, várjuk a Messiást, **de olyan Messiást, aki földi hatalmat ad. Hát mire való a földi hatalom?**

M.: Ezt vártuk, ezt várták.

K.: Hát mire való, arra a hetven évre, amit itt a Földön töltünk? Hát most őszintén beszélek hozzád és a többiekhez is. Hát mi az a hetven év vagy esetleg nyolcvan év? Hát mi az a hatalom és mi az a jólét ahhoz képest, ami? Utána valaminek következnie kell! És következett is, mint ahogy most ti - nem ebben a világban, a földi világban, hanem a Földnek a szférájából beszéltek.

M.: Igen, ilyen is van?

K.: Ilyen is van, de ezt az Ószövetségben is mindenki hitte és a zsidóság is hitt, hogy van folytatás. Hát mit jelentett volna ez a földi élet önmagában? Hát miért kellett akkor Istenben hinni, ha nincsen Istennek országa? Hát Istennek is van országa. Nem e világból, nem e földből, hanem ott, ahonnan mi is kiszakadtunk. Nagyon nagy múltunk van és ezt most meg fogják nektek mutatni, de ez, aki megmutatja, az a Messiás, aki idáig szintén a Földre leszületett és a Golgotán annak idején keresztre volt feszítve.

M.: Köszönöm. Hadd szabadjon elmondani, hogy végtelen hálával vagyok eltelve irántad, hogy ilyen csodálatos magyarázatot adtál.

K.: Egyszerű szavakkal próbáltam, de próbálj meg fohászodni ahhoz, akit ti is vártatok, a Messiáshoz, aki szabadító!

M.: És most engedd meg nekem azt, hogy amíg te beszéltél, addig a drótkerítés eltűnt.

K.: Örülök neki, mindnyájan, akik itt vagyunk.

M.: Eltűnt a drótkerítés és az a sok-sok ember még több lett, mint amit itt először láttam. Kicsinyek és nagyok, férfiak és nők, de boldog összeölelkezésben kínokat feledve és egy világos valakinek a segítségével szép lassan, lassan ebből az állapotból hosszan, szép lassan, mint amikor egy felhő arrébb megy, külön-külön és együtt fogják egymás kezét és megértik a hívó szót, mert ott valahol messze, valaki hívja ezt a kis csoportot. És most mit látok? Ő, kit nem akartunk elfogadni, az Úr Jézus.

K.: Óriási.

M.: Jön felénk, jön a kis csoport felé, látszik a kezén a szeggek nyoma, látszik a lábán, látszik az oldalán, látszik a fején, borzalmas! Mit szenvedett? És azt mondja, hogy értetek is szenvedtem, és a ti szenvedésetek azért volt, hogy ti is átéreztétek ezt a szenvedést, amely a földi léttel jár és ti, akik ezeken a borzalmakon keresztül mentetek, ez által a sok szenvedés által - így mondja - nem kell újra leszületnetek, ha nem egy magasabb szférába. Ezt te mondtad, hogy valahol, valami szférában vagyunk. Azt mondja, hogy egy magasabb szférába fogunk ez által bejuthatni. Így mondja.

K.: Igen.

M.: Köszönöm, köszönöm. És nem volt hiábavaló ez a földi szenvedésünk. Ez a kis csoport megy, megy és megy.

K.: Kövessétek.

K.: Isten veled!

M.: Köszönöm, hogy itt lehettem! Ha látnátok ezt a mennyei fényt, ami után mindenki csak úgy röpül és megy, viszi a kis fáradt... Énnekem is el kell mennem!

K.: Az Úr legyen veled!

M.: Köszönöm, köszönöm.

K.: Isten veled!

4./ Reformáció(*)

De nézzük meg a többieket! A krisztusi vallás papjait, az összes keresztény felekezetek képviselőit, mennyire haladtak ők? Amikor az új vallás még úgyszólván embrióban volt, Pál apostol, akit pogány-apostolnak hívtak, mert nagyrészt a pogányok megtérítésén fáradozott, figyelmeztette híveit a vetélkedés jogtalanságára. A rómaiakhoz írt levelében pl. (11:16-18) ezt mondja: *„Ha a zsenge szent, akkor a tézta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok. Ha pedig némely ágak kitörtetek, te pedig vad olajfa létedre beolttattál azok közé és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának, ne kevélykedjél az ágak ellenében; ha pedig kevélykedel, tudd meg, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged!”*

Krisztus semmi esetre sem azért jött, hogy új vallást alapítson, hanem, amint Ő maga mondotta, azért jött, hogy a törvényt betöltse. A zsidóságnak az a része, mely Őt követte, a fának gyümölcsöző ága lett. Mindazok pedig, akik idegen vallásokból telertettek az Úr táborába, mint vadhajtások oltattak be a fába, de a gyökér az ős zsidóság, az egyistenhívők törzse volt. Az ágak vetélkedése tehát egymással, valamint háborgása a gyökér ellen, nemcsak jogtalanság, hanem **sötét tudatlanság is volt és az ma is**. Mert mit hoztak az újabb ágak? Élvezetesebb gyümölcsöt talán? Nem. Csak újabb vetélytársakat. - Mit végzett eddig a reformáció? Leegyszerűsítette a kereteket, ami haladásnak csak akkor volna minősíthető, ha ezzel szemben feljavította volna a lényegét. Ezt azonban nem tette. Pedig érezte, hogy valami dolga van ekörül, mert - lám - hozzáfogott e célból az írás tanulmányozásához, de nem jutott tovább a betűnél, ebben válogatott tehát és amit megtartott belőle, abból iskolát csinált. Szónokokat nevelt hozzá, hogy minél művésziesebb, hatásosabb formában továbbíthassák a hívekhez. De a betű lelkéig nem jutott el a reformáció sem. Nem is kereste, hiába kínálkozott fel neki az evangélium, hogy **feltárja az igazságot, azt is, amelyet a Mester akkor elhallgatott, vagy csak helyenként érintett**. Ügyet sem vetett rá és így az újabb keresztény felekezetek papjai is csak azt csinálják, amit a többi:

magukhoz veszik a mennyország kulcsát, ők maguk nem mennek be és másoknak sem engedik meg, hogy bemenjenek oda. Születésük a vetélkedés jegyében történt. A nyílt igazságot éppoly kevéssé értik és adják tovább, mint a többiek, **a rejtett igazságot éppoly kevéssé keresik és fedik fel, mint a többiek.** Az evangélisták közül a legtöbb adatot János szolgáltatja nekik. Ott van a Mesternek Nikodémussal való beszélgetése, az újjászületés szükségességéről. - Erre való utalást ugyan találunk a többenél is, amikor **Jézus a jelenések hegyén beszél Illés reinkarnációjáról Keresztelő János alakjában.** - De Jánosnál ezenkívül megtaláljuk a búcsúbeszédben ezeket a kissé elvont, de félreérthetetlen szavakat: *„Még sok mondanivalóm volna hozzátok, de ezt még el nem hordozhatjátok. De amikor eljön az igazságnak ama lelke, amelyet a világ nem ismer, mert nem látja, az majd rávezet benneteket minden igazságra.”* Vajon, ha a reformáció nem ennek az igazságnak a megkeresését és feltárását tűzte ki programjául - mi a létalapja? A versengés, amely fokozza a felekezeti békétlenséget és lélekkufárokodást? A reformációk vezetői minden fáradásaikkal, áldozataikkal és megpróbáltatásaikkal egy meddő célt szolgálnak és ezt nem akarják belátni, mert értelmük gögbe fagyott. Ebből a veszedelmes állapotból pedig csak az alázat segítségével kerülhetnek ki, de nem az általuk elfedésre használt utánzott alázattal, mely az első támadó szikrára felgyullad és porrá ég, hanem az alázattal, mely a tűzkeresztségben kifényesedik, hajlékonyá, nemessé válik és mint ilyen méltóvá teszi tulajdonosát az Úr által kilátásba helyezett nyolcadik boldogságra:

„Boldogok akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övök a mennyeknek országa. - Boldogok vagytok ha háborgatnak benneteket és minden rosszat rátok fognak az én nevemért, mert így háborgatták a prófétákat is.” Az Isten egyetlen küldöncére sem rak elhordozhatatlan terhet. Nem bíz rá erejét túlhaladó szolgálattal, csak annyit, amennyit becsületes igyekezettel és szorgalommal elvégezhet. Ha visszatekintünk a múltba, azt látjuk, hogy a próféták, a népeknek e tanítói, nevelői, vezetői mind emberfeletti munkát végeztek és nem lankadtak el soha, nem kedvetlenedtek el a támadások miatt, nem féltek a veszedelmektől, nem

kerültek el. Miért? Mert kitartásukkal és bátorságukkal is demonstrálták a lélek hatalmát az anyag felett és az Istenbe vetett, anyagi határokat nem ismerő bizalmat. De honnan vették hozzá az erőt? A megismerésből. Abból tudták, hogy az egyén berendezkedése egy rövid földi életre hibás és lehetetlenné teszi hivatása kibontakozását. **Csak ha önmagán és mindazon, ami őt személyében érheti, túltekint** - csak akkor végezhet hathatós munkát másokért s amint ki tudja magát kapcsolni személyiségéből, azonnal rendelkezésére áll az egyetemes erőből annyi, amennyit fel tud használni, illetőleg, amennyire szüksége van hivatása teljesítéséhez. **De mi más a személyiségből való kikapcsolódás, mint a valódi, hamisítatlan alázat, melyet a Mester egy helyen félreérthetetlenül, így fejez ki:** „*Aki engem követ, tagadja meg önmagát, vegye fel az ő keresztyét és úgy kövessen engem!*” Ezzel szemben a papok nagyrészt anyagi gondtalanságban, kényelemben igyekeznek élni. Mintha nem is a beteg lelkekhez kiküldött ápolók, mintha nem is a Gondviselés felelősségteljes megbízottai volnának. Az a teljesítményük, hogy vasárnaponként ünnepélyes arccal előveszik a kegyszerek közül az alázatot, hogy a szentség felmutatását elvégezhessek híveiknek, akiknek jámborsága azért is fekszik lelkükön, hogy az ő eltartásuk biztosítva legyen. Vajon ragaszkodnának-e formákhoz, dogmákhoz, feltételekhez, fennálló rossz szokásokhoz, ha tudnák, hogy mindezek hátrányosan érintik hivatásuk eredményes betöltését? Nem. Mi okozza a hát eme hátrányoknak időben és kellő súllyal történő fel nem ismerését? **A gőg, amelytől nem tud hozzájuk férközni a belátás, a megismerés, az önmehtagadást követelő alázat.** Várható tehát, nagy felháborodást fog bennük okozni ez az írás is. Ám legyen - de tegyék le az álarcot, a képmutatást, felháborodásuk mindazon eszközét, melyekkel el akarják hitetni, hogy a hívők lelkét féltik a méletytől, a tekintélyrombolástól, **mert ez az írás éppen a Krisztust mutatja meg nekik és rajta keresztül az Istent, a maga elferdíthetetlen igazságában.** A tekintélyrombolás pedig, ha félretesszük a papok személyes ügyét, nem más, mint **a pólya leszedése a fejlődő emberiség tagjairól.** Ha ezeket a megtévesztő álérzéseket leteszik, magukra fognak maradni a

személyüket ért sérelemmel és ha ebben megtalálják a jogos vádat - már megtették az első lépést az önmehtagadáshoz, amely az ő hivatásuknak elengedhetetlen kelléke.

*

Megjegyzés:

Annak igazolására, hogy „h. Tamás” a fentiekben milyen pontosan és finoman fogalmaz, megismételjük az I. kötetben hozott a Reformátusok Lapja 1979. II. 25-i számából idézett alábbi röpke mondatot:

„Semmiféle közösséget nem vállalunk a spiritizmussal, amelynek „szellemtanát” bibliaellenesnek, mind az egyénre, mind a társadalomra károsnak tartjuk. A Szent Szellem használata ugyanis óhatatlanul a spiritizmus malmára hajtja a vizet.”

5./ Spiritiszták(*)

Ők sem kivételek. A gőg általi kísértés náluk is fennáll, főleg ha letérnek a törvényes útról, amit „h. Tamás” az előzőekben már így határozott meg:

„A szellem-mozgalomnak azonban nem az a célja, hogy elvont vagy éppen ezoterikus tudományt és tant nyújtson, hanem az, hogy kitermelje a „felsőbbrendű embert”, de nem mint egy titkos tan beavatottját, hanem mint az élettudomány művelőjét, amely tudománynak érettségi bizonylata a megismerés és praxisa az önmunkálkodás. Az az ember, aki le tudja győzni önmagát, személyiségét, ál-énjét - persze nem fanatizmussal, oktalan elnyomatással, - az a legnagyobb tudósa és a leggyőzedelmesebb harcosa a Földnek, mert az a testben - e tetemrehívásként magára öltött bűnjelben - lerombolta börtönét, dematerializálta, felszabadította magát.”

*

a./ A Névtelen Szellem intelme a spiritisztákhoz

„Nem mindenki spiritiszta ám, aki magát spiritisztának gondolja! Nem mindenki spiritiszta, aki elolvas egy könyvet és beül bizonyos ülésekre! Csakis azok mondhatják ezt magukról, akik

lelkükben megrettenve Isten igazságának és nagyságának hatalmasságától megrendülnek, Őt keresve elhagyják hiábavaló emberi szokásaikat és levetik a csodák előtt saruikat, mert átérzik a lelkükben, hogy Isten ott van közel, ahol ők bekopogtatnak a szellemek világába. Hiszen Isten az utolsó idők bizonyosságát nyújtja nekik, hogy **van élet a síron túl.** És ez abból a célból van adva, hogy térjenek meg az emberi hiúságból, hazugságból, önzésekből, gögből, számításból és testiségből, emberi bálványimádásból, babonából és hiábavaló dolgok szentesítéséből. Mert ha ezekből meg nem térnek, egymást bántják, rágalmazzák, egymásról rosszakat feltételeznek, egymás iránt szeretetlenek: akkor én is azt mondom, amint a Mózes törvényében van, hogy halottaktól tudakozók lettetek, fekete mágiával foglalkoztok, mert akkor nem megmentésekre, hanem elvesztésekre szolgál a ti spiritizmusotok.” /Ezotériák II. kötet/

b./ És eme helyes megállapításokat máris alátámasztjuk(*)

a következő odaíti szomorú, de igaz 1932. évi híradással:

A bűn értelmezése

Egyesületi ülésünkből Pál beszélő médium útján

Pál médium: Ezek a testvérek is, éppen olyan balgák, mint én voltam, és éppen olyan hiszékenyek. Én is úgy elhittem bizonyos dolgokat, mint ahogyan ők itt elhiszik és az ő osztályrészük is éppen olyan csalódás lesz, mint az enyém. Ne higgyétek, testvérek, nem úgy van. Azzal, hogy itt összegyülekeztetek, semmit sem fogtok elérni. Éppen úgy nem igaz a mi dolgunk, amint nem igaz a papoké. Én is igazán azt hittem, hogy mi megkülönböztetett emberek vagyunk, mert mi hiszünk, térítünk; munkálkodunk. Semmi sem igaz! Ne várjatok ettől semmit! Én is így tettem, mint ti, és most „szegény szellem” vagyok. Halljatok végre egy őszinte szót is innen átról.

Körvezető: Nagyon érdekelne bennünket, hogyan jutottál ilyen szomorú megállapításra.

Pál m.: Ahol én működtem, ott azt hitte minden kortag, hogy neki egy egészen külön hely van elkészítve a mennyországban; ti is bizonyosan úgy gondoltok.

Körvezető: Talán nem.

Pál m.: Ne szépítsétek a dolgot, én magamról tudom ezt. Én, mint körvezető, azt hittem, hogy köztük én még egy külön magasabb helyet fogok elfoglalni.

Körvezető: Hát ez mindenesetre nagy hiba volt, kedves testvérem.

Pál m.: Hiszen én is így beszéltem volna, ha valakitől ilyesmit hallottam volna.

Körvezető: Hát mit csináltatok?

Pál m.: „Működtünk”. Vitatkoztunk; bizonyosan ti is azt csináljátok. Jól tudtuk a tant, hiszen minden meg van írva, csak el kell olvasni. Bizonyára ti is jól tudjátok. Azután utolért a végzetem és meghaltam. Sokáig nem tudtam, hogy mi van velem, míg azután állandósult egy állapot, éppen amelyenről itt felolvastál. Mentem előre és bármilyen gyorsan mentem, mindig egy helyben maradtam. Egy sivár, kitaposott országút állt előttem, amely a végtelenbe látszott nyúlni; mellette itt-ott egy-egy porlepte, cse-nevész bokor. És ahogyan mentem, mintha az út is velem ment volna. Néha láttam messze bandukolni egy-egy hasonló, elárvult alakot, de utolérni nem tudtam őket. Nem tudom, mi ez. Ha nekem egy szellem ilyet mondott volna neki, hogy imádkozzék.

Körvezető: Mit mondtál volna neki, hogy mire vezethető vizsgálja lelkének ez a stagnálása?

Pál m.: Pont ilyet nem mutat fel a gyakorlatom. Minden jelentkező szellemben tudtam hibát találni, hiszen ez olyan könnyű. Utoljára mind megtérítettem őket; azután valahogy csak elmentek. Gondolom, ti is azt fogjátok velem cselekedni.

Körvezető: Kedves testvérem, nekünk nem kell téged megtérítenünk; magadnak kell jobb beismerésre térned és annak hiánya érzetében oda folyamodnod segítségért, ahonnan minden áldás és segítség fakad. Nem elég megtanulni az igazságokat, hanem azokat a praktikus életbe át is kell vinni, az erkölcsi törvényeket meg is kell tudni cselekedni. Én legalább így fogom fel a dolgot.

Pál m.: És így is élsz?

Körvezető: Megpróbálom. Mindenesetre iparkodom; néha sikerül, néha nem.

Pál m.: És a többiek?

Körvezető: A többiek is erre törekeshnek. A fősúly azon van, hogy ki-ki a maga rendeltetését felismerte-e, kötelességeit teljesítette-e, és hagyott-e maga után nyomokat testvérei lelkében.

Pál m.: Hát ezeket a nyomokat nem lehet látni?

Körvezető: De bizony lehet látni azok lelkében, akiket a hála és a szeretet kötelékei hozzánk fűznek. Ébredésünkkor aztán ezek segítségünkre fognak jönni.

Pál m.: Én is így képzeltem, de lásd, nem jött senki. De elmondom, hogy mi történt azután ideát velem. Én ilyen nem halottam földi életemben soha. Egyszer csak nagy fényesség közeledett. Amikor közeljött, láttam, hogy egy szellem. Csodás volt, nem tudom leírni, egy ragyogás, egy világosság; nem fehér, hanem a legfinomabb színek minden árnyalatában pompázó burok vette körül, amelyben különféle események és tájak éltek. Olyan üdítő jelenség volt, mint a szomjas szaharai vándornak az oázis. Amikor egészen mellettem volt, mindezt a szépséget összevonta és azt mondta: Kövess engem - és idehozott. Itt azt mondta nekem: Térj be, beszélj, és mire beszéded végére érsz, felváltalak. *(A szellem meglepetve némul meg, valakit közeledni látva, azután elhagyja a médiumot s egy másik szellem szólal meg.)*

*

Pál m.: Nem akarlak benneteket hosszú ideig próbára tenni, hogy egy ilyen szellemmel szemben végére menjetek annak az igazságnak, amelyet sem szavaiból, sem lefolyt életéből nem lehetne direkt következtetéssel megállapítani. Ez az emberszellem nagy bűnös, bár életében nem követett el a közönséges emberi hibáknál, vétkeknél, mondjuk talán bűnöknel egyebet, amit az átlagemberek el szoktak követni. És ha ő sem tett volna egyebet, mint a megismerés nélküli átlagemberek, ő sem lenne náluk bűnösebb. De ez az emberszellem bűnös azért, mert magasabb rendű erőket alacsonyabb rendű célokra fordított. Világosabban fogom ezt nektek megmagyarázni, de előbb vele végezni kívánok. Neki előről kell kezdenie az életet, még pedig alárendelt helyzetben, nehéz szolgálatban, ahol majd nála fejletlenebb emberlelkek nyomása alatt megtanul szolgálni, minden néven nevezendő jutalomra való kilátás nélkül, egyszerűen azért, mert kényszerítik a

szolgálatra, hogy amikor azt az iskolát jól elvégezte, jutalmul ismét olyan szolgálatot vállalhasson, ahol már nem kényszerítik őt, de ahol szolgálnia szabad lesz szeretetből, egyszerűen azért, mert alkalom van szolgálni azoknak, akik igénylik ezt a szolgálatot. Az ő bűne abban áll, hogy azt a világosságot, amelyet a kegyelem ingyen juttatott neki, az ő egyéni céljaira fordította; az önmaga felemelése, a mások felett való rendelkezés, a mások föle kerekedés volt az ő célja, amelynek elérésére a magasabb rendű erőket és a kegyelemből nyert világosságot fordítani akarta. A bűn általában abban áll, hogy az a szellem a magasabb rendűt alacsonyabb rendű célok szolgálatába állítja, **vagyis elfogad erőt a tisztább hatalmaktól és átadja azt a fekete hatalmaknak. Ez a visszaforgás, fekete mágia.** Ha valaki nem üzi is annak praktikáit, de azt cselekszi, hogy az Isten által adott világosságot, amellyel embereknek, vagy szellemeknek kellene szolgálnia, hogy azokat feljebb emelni segítse, - **az ő maga kiemelésére, az ő kicsiny, jelentéktelen énjének kidomborítására fordítja, ez bűn, ez visszaélés a kegyelemmel. És ez így van minden vonatkozásban; minden értékkel, amit a szellem kapott.** Ha valakinek az Isten földi javakat: pénzt, vagyont adott és azt csak arra fordítja, hogy vele a saját testét dédelgesse, a saját gyomrának, szemeinek, füleinek áldozzon, ahelyett, hogy azt a szeretet szolgálatába állítaná, akkor a neki adott értékeket alacsonyabb célokra fordította s bünt követett el. **Ha ellenben azt a vagyont arra fordítja, hogy a szegényeken segítsen, az éhezőnek táplálékot, a didergőnek ruházatot adjon, a nyomorúságba jutotton segítsen, a kétségbeesettet megmentse a hitetlenségtől, akkor olyan magasabb rendű célok szolgálatába állította azt az alacsonyrendű eszközt, amely célok Isten szerint valók.** Ezáltal erőket vont el a fekete hatalomtól és átjuttatta azt a tisztább, a magasabb hatalmak régióiba. **És erényesen cselekedett és élt. Ha valakinek ragyogó elmét, világos észet adott az Isten és azt arra fordítja, hogy általa az emberek közt magának minden áron tekintélyt, befolyást, nagybecsülést szerezzen, hogy őt bámulják az ő nagy eszéért, vagy, ami még rosszabb, arra fordítja, hogy ezáltal pénzt harácsoljon össze (mert hiszen a többi, kisebb értelmi tehetségekkel felruházott emberek eszén könnyen jár túl);**

az ilyen ember a magasabb helyről kapott tisztább erőket ugyancsak alacsonyabb rendű célok szolgálatába állította, azaz az Istentől vett értéket a sátán felé irányította s ezzel a rotáció kerekét visszafelé forgatni segített: bűnt követett el. **De ugyanezt teszi az, aki a szellemi világosságot,** amelyet Isten kegyelméből kapott, nem arra fordítja, hogy általa kevesebb világossággal rendelkező testvéreinek szolgáljon, - mindenkor mélységes alázattal borulva le Isten előtt azért a kegyelemért, hogy ő szolgálhat, hanem ahelyett azt, ami őt megkülönbözteti a más emberektől, rangjelzőnek tekinti és magát mások fölé emeli, habár csak gondolatban is a külső tettetett alázatosság álarca alatt. **Az ilyen ember súlyos bűnt követ el,** mert erőket von el felülről és ezeket az erőket a hiúság csatornáján keresztül átutalja abba a szférába, ahol az emberek megrontására, a lelkek kárhozatba juttatására irányuló tendenciák tombolnak. /ÉV. 1932/7. sz./

*

6./ Arisztokrácia(*)

Kévessel ezelőtt (1930!) a hatalmon levő csoportok között még ott találhattuk az arisztokráciát is. Az ő uralmuk a születés előjogaiból táplálkozott, éppen azért nem volt ellenálló ereje a végzetből, az anyagfelettiből érkező viharral szemben, amely még a trónokat sem kímélte meg. A tradíciókon nevelkedett arisztokraták hatalmát és tekintélyét elsodorta az ár, minek következtében ők maguk, az egykori kiváltságosak, a karma (következmény) gögtörő csapásai alatt kénytelenek megkeresni helyüket az általuk megvetett, lenézett polgári társadalomban, ahol csak munkáért és nem előjogokért kaphatják meg mindennapi kenyerüket. Az e csoportban élők olyannyira át vannak hatva a gögtől, lelküknek oly tipikus, a degeneráltságig fajult, krónikus betegsége ez, hogy kívülről, tanácsképpen felajánlott módszerrel nem lehetne rajtuk segíteni, mert nincs erejük az elfogadáshoz és még kevesebb a maguk belátásából eredő indításhoz. Ezeket csak a törvény kérlelhetetlen, de csalhatatlan eszközei tudják kigyógyítani és önmaguknak visszaadni.

Észrevételünk:

Nálunk a fenti gögtörő „csapás” (tudatos az idézőjel használata, mert az, ami tényleg jött, igazából kegyelmi intézkedésnek számít) az 1945-ös földosztással, majd az 1951. évi kitelepítéssel következett be. Szerintünk ugyanis mindez felért egy - az idő „rövidsége” miatt előrehozott és sok esetben sikeres - új „testöltés-sel”. A sikeres szót arra a személyes tapasztalatra alapítom, hogy pl. az egyik idős földbirtokos barátom - földje elvesztése után - a ref. egyháznál főállásban vállalta a házról-házra járással egybekötött adóbeszedést és ez nem esett nehezebbre, sőt szinte élvezte az emberekkel való közvetlen, személyes találkozással járó szolgálatot. Az aztán már más kérdés, hogy emellett esetenként az előfordult - a régi időkre emlékeztető - baráti összejöveteleken szívesen nótázott, és „húzta a cigány”, többek között a neki „dmoll”-ban írt alábbi nótámat is:

*Mikor a nap delelőn van, büszkén jár az ember;
valamikor én is jártam ilyen napsütésben.
Nincs már napom fenn az égen,
elfeledtem azt, ki voltam régen,
de a cigány húzza nótám,
nóta lesz majd a fejpárnám.*

*Amikor már esteledik s csillag jön az égre,
szomorúan nézünk vissza múltba, messzeségbe.
Hová lett a sok-sok álom?
Szertefoszlott, többé már nem várom;
csak az maradt, mit az élet
a szívünkbe belevéselt.*

További ilyen előrehozott és sikeres „inkarnációkról” van még személyes tapasztalatom, de azok közreadásáról most - helyszűke miatt - le kell mondanom.

7./ Tudósok és művészek(*)

Ha végigtekintünk a földi élet hömpölygő, szennyes árján, mint egy-egy világitótornyony emelkedik ki abból a tudomány és a művészet. Ezeket a világitótornyokat nem sodorhatja el az ár, lángjukat nem olthatja el a vihar, sőt tombolásával egyre jobban éleszti. **Ez a tűz az örök isteniből táplálkozik, azért nem vehet rajta erőt a sátán, még ha őreit, a tudósokat és művészeket sok esetben magával ragadja is csábszereivel.** Ha a tudomány és művészet egymáshoz való viszonylatát meg akarjuk határozni, képzeljük el, hogy a tudomány a test, a művészet pedig a lélek. A tudomány mozdulatai lomhák, nehézkesek, cselekvési tere és ereje az anyagi világ lehetőségeihez és szükségleteihez mérten korlátozott és lefokozott, a helyhez kötöttség jellemzi. Persze ezt nem veszi észre, bármilyen küzdelmébe kerül is az előrehaladás. **Kénytelen engedelmeskedni természetje törvényeinek.** A művészet mozdulatai viszont szinte láthatatlanul gyorsak, csapongóak, nem bírja el a korlátokat, sír, zokog, ha valami útját állja, keres, kutat, mint az eltévedt gyermek, nem érti meg a Föld nyelvét, csak a bánatát, ezért ő is sóhajjal, könnyel érteti meg magát. A végtelen gyermeke ő, a szabadság dalnoka, éppen azért úgy érzi magát a Földön, mint az erdő dalos madara, ha egy szobába téved. Szívdobogva kering a falak között, a szabadulás lehetőségét keresve, nyugtalanul kiáltozik segítségért, mert fél a sötétben, a szűk helyen és ha sikerül kimenekülnie, a szabadság szíveket felrázó himnuszával köszönti boldogságát. **Az exakt tudomány az értelem birodalmában működik, de csak a feltudatban, miután csak a szemmel láthatót keresi és csak a megfoghatóra támaszkodik.** A művészet birodalma az érzés. Titokzatos műhelye a tudat alatt van, uralmát nem lehet körülhatárolni. **Amilyen mértékben szellemiesül a tudomány, olyan mértékben közelíti meg a művészetet,** amely állandóan láthatatlan sugarakban, hallhatatlan hangokban, megnevezhetetlen színekben és megfoghatatlan erőiben nyilatkozik meg. **Az átszellemiesült tudomány a maga technikai eszközeivel segítségére jön a művészetnek,** amennyiben kitágítja az anyagi érzékszerveket, minek következtében azok közvetítésre, illetőleg befogadásra alkalmasabbakká

válnak. Mind a két fogalom, a tudomány és a művészet, a földi lét legfontosabb tényezői, amelyek egyformán hivatva vannak előbbre vinni az embert, mind a materiális élet lehetőségeiben, mind lelki fejlődésében, és - mint ilyenek - a világ áramszolgáltatói. Tudjuk, hogy vannak különböző energiák, amelyeket szisztematikusan kombinálva fejlesztünk - vagy nyersen használunk, ahogy a természetből kapjuk. **Ezeknek tüneteit észleljük és élvezzük, de fogalmunk sincs a mibenlétükről, illetőleg eredetükről.** A legáltalánosabban ismertek: a villanyosság és a Nap hőenergiája. De nem is vehetünk addig tudomást a mibenlétükről, amíg le nem tesszük a földiség nagyító mikroszkópjait, mert **ezek a jelenségek a szellemi erők fizikai megnyilatkozásai.**

A tudomány és a művészet is ilyen hatalmas energiák áramszolgáltatói, melyeknek tüneteit észleljük és élvezzük, de fogalmunk sincsen a mibenlétükről és eredetükről, **mert a földiség nagyoló mikroszkópjain: a tudósokon és művészeken keresztül vizsgáljuk a jelenségeket és így nem tudhatjuk, hogy ezek szellemi erők fizikai megnyilatkozásai, annak ellenére, hogy hatásokat testi érzékeinken túl a lelkünkben észleljük.** Nos, ezek az áramszolgáltatók mind a központi telepeken, mind az összes kerületekben munkásokat foglalkoztatnak, **a célnak megfelelő egyszerűbb vagy képzetesebb, durvább vagy finomabb munkásokat, akiknek az a kötelességük, hogy mindenkor i rendeltetési helyükön serényen, felelősséggel dolgozzanak és szolgálatuk ideje alatt el ne mozduljanak a gépházból, melyből fényt és hőt kell vetíteniük és sugározniuk a sötétben börtörkáló emberiségnek.** De vajon kötelességszerűen végzik-e feladatukat? Nem. Igen kevés kivétellel - és ezek is inkább a tudósok között található fel - nem. *Mert minduntalan elhagyják a gépházat, mutogatják magukat, ágálnak és kiabálnak, érdemükről beszélnek és beszéltetnek, elismerést követelnek, amivel egyrészt megakadályozzák az áramszolgáltatás folytonosságát, másrészt feltartóztatják az emberiséget célirányos haladásában.* **A tudomány és művészet elbizakodott munkásai szabálytalanságukkal megtévesztik az embereket, mert nem az isteni erőkre hívják fel a figyelmüket, hanem saját személyükre, gyarlóságuk-**

kal teli lelkükre, mint a kinyilatkoztatások egyedüli forrása-ira. Hogy az emberek ezekhez a forrásokhoz zarándokolnak, hogy ezekért és ezeknek áldoznak, hogy megközelítve őket, a tudósok egyéni logikájából maguknak az életre nézve tagadást, tehát negatívumot szereznek, a művészet hatásvadászatából érzéki vágyakat, illúziót, igényeket merítenek. De az általuk elkövetett szabálytalanságokkal, ha az emberiséget megrövidítik is, mégis maguknak okozzák a legtöbb kárt, mert kettős veszedelem közé ékelik magukat. Egyfelől az emberek kiforszírozott tömjénezése eltompítja a lelküket, vagy a velük szemben támasztott türelmetlen, kielégíthetetlen várakozás felőrli őket, másfelől maga az áram, melynek szolgálatába szegődtek, de amelyet vigyázatlanságukból, könnyelműségükből kifolyólag kitanulmányozni elmulasztottak, felemészti, elhamvasztja őket. Ha kéz kerül a rotációs kerék elé, azt menthetetlenül elkapja és összetöri, **ha test kerül a szellemi erők lendítő kereke elé, azt kikerülhetetlenül szétmorzsolja. A „személyiséget” tehát okvetlenül ki kell kapcsolni olyan munkából, amely a közért van.** De mi adja ki a tudós vagy művész személyiségét? Az alkotásai? A felfedezései? - Nem. - A gőg, amellyel ráhelyezi magát alkotásaira, felfedezéseire, mint valami piedesztálra, hogy hozzáférhetlenné tegye magát a bírálóknak, az egyenrangúságnak, a testvériességnak, amellet, hogy állandóan a közfigyelem tárgya kíván maradni. Csak próbáljuk megközelíteni a tudóst másképpen, mint elismeréssel, bele fogunk ütközni önbecsülésébe és szakismeretébe, ebbe a kemény burokba, amibe beletokosította magát és felfedezését. Csak próbáljuk megközelíteni a művészt másképpen, mint hódolattal, - beleütközünk az „önérzetébe”, ha egyáltalán hozzáférhetünk, mert utunkat állja a kiváltságossága, ez a mély sánc, amelyet azért ásott maga köré, hogy a támadóknak is csak egy lehetőségük legyen vele szemben: feltekinteni hozzá. **Ha tehát a tudós és művész úgy érzi, hogy nem tud a művével együtt emelkedni, hogy nem tud a kijelölt irányokban haladni, ki az anyagból az emberfelettibe, mert mindenféle várakozásával a földhöz van kötve, - keresse meg ennek okát és meg fogja találni a gőgben, mely őt egy képzelt, nagyratartott személyiség-**

hez láncolja olyan megterheléssel, amely megbénítja a hivatásával járó szárnyait. Az igazi tudóst és művészt nem vesztegetheti meg a Föld, mert nem adhat olyat, amilyennél különbet nem adna neki az ő világa.

Nyomoroghat, szenvedhet, hiszen olyan országban teljesít szolgálatot, amelyben a vámszedés a törvényes rendhez tartozik, sőt az idegeneket fokozottabban megvámolják, - de ő maga nem állhat be vámszedőnek. Mint idegen alattvaló nem vehet részt a Föld fiainak harcaiban és nem inspirálhatja az ő relatív gyönyörűségük, jólétük és dicsőségük. Mégis, minél többről mond le, annál többet kap, mert minden reláció nélkül rendelkezésére áll a mindenség, amelyben elszemlélődhet a gyermek gondtalanságával, aki nem vesz részt a felnőttek gyötrő tülekedésében, izgalmában. De hogyan juthat el ehhez a szabadsághoz? **A megismerés és önmunkálkodás útján.** A megismerés által a saját egyéniségét és elhelyezkedését illetőleg rá kell jönnie arra, hogy speciális hivatásánál és képességeinél fogva ő a szellemi arisztokráciához tartozik és mint ilyen nem kerülhet közösségbe az anyaggal, mert ezek a magasabb rendű szellemi képességek úgy viszonylanak az anyagiassághoz, mint a tűz a vízhez. Ha a víz hozzáférkőzhetik a tűzhöz, eloltja, elnyeli azt.... És amikor erre rájött, könnyen megszabadulhat a gögjétől, mert ha egyszer felismerte a veszélyt, tudni fogja, hogy neki az anyagi világ nem adhat olyat, amire szüksége van, így elismerést sem. Tehát nyugodt meggyőződéssel széjjelrombolhatja a személyiségéről alkotott kényszerképzetet, azt a kalitkát, amelybe olyan görcsös követelődéssel várja az ingyenc falatokat és becéző szavakat. Amint látjuk, ez az uralmon lévő osztály nem építheti le a gögjét önlebecsüléssel, hanem ellenkezőleg, szolgálatának magasabbra értékelésével, azzal a tudattal, hogy ezt a szolgálatot nem lehet a föld arányaival honorálni, illetőleg kielégíteni. Nem lehet hiúsági érmekkel kitüntetni, következképpen nem is lehet az emberiséggel semmiféle adásvételi viszonylatban. Ez a módszer speciális, csakúgy mint a tudós és művész hivatása is, de hamisítatlan, mert a vezérelv: „**Nem vagyok az, aminek látszom!**” - védjegyei. Végül szükségesnek tartom megmagyarázni, hogy a tudósokat és művészeket miért csoportosítottam egy területre, holott munkájuk, hivatásuk, egész

életfelfogásuk homlokegyenest ellenkező. Földi szemlélethől csakugyan annak is látszik. A tudós nehézkes, pedáns, aprólékosan rendszeres a skatulyázásig. A művész csapongó, rapszodikus a léhaságig. Hogyan egyeztethetjük össze ezt a két karaktert úgy, hogy fejlődésükre nézve egy irány lehet mérvadó? **És mégis összetartoznak. Duálok ők, melyek kölcsönösen kiegészítik egymást, illetőleg kell, hogy kiegészítsék egymást.** A tudósnak ki kell bontakoznia kötöttségeiből, ki kell mozdulnia a száraz értelem egyoldalúságából, hogy helyet adjon magában az érzéseknek, az elvont lehetőségeknek. A művésznek viszont át kell hatolnia munkájával az értelem régióin és a tudás precizitásán, hogy komoly megalapozottságot adjon neki. Másszóval: a tudósnak éreznie kell és a művésznek tudnia kell. De hogy ez a dualizmus plasztikusan kialakuljon bennük és hogy zökkenések ne álljanak elő a belső harmóniában - amit bizony gyakran észlelhetünk a tudósok és művészek életében és alkotásaiban feltüntetve, hogy értelem és érzelem rossz házasságban él egymással -, **egy pillanatra sem szabad elfelejteniük, hogy az isteni erők szolgálatában állanak és éppen azért szabadok - felfelé - mert lefelé rájuk nézve csak szakadék van.** A tudósban tehát benne kell, hogy éljen a művész és a művészből benne kell, hogy éljen a tudós. Minden kornak megvannak erre a klasszikus példaképei.

*

8./Vállalatok vezetői és munkásai. Kapitalizmus. Szocializmus(*)

A góg nemcsak az uralkodó osztályok sajátossága, általános betegség az, mely egyaránt megfertőzi és hatalmában tartja mind a középosztály vezető elemeit, mind proletárjait; mind a gazdagokat, mind a szegényeket; a dolgozó munkásokat, a dologtalan koldusokat; a társadalmi erkölcsben élő tisztességeseket éppen úgy, mint az erkölcs ellen vétkező üldözötteket és mindenfajta prostituáltakat. A fejlődés rotációs kereke ezekben az osztályokban időközönként helycserét szokott előidézni, minek következtében az egyedek sorsa úgy rendeződik el, amint viselt

dolgaikból kifolyólag a törvény valamely pontján sikerült elhelyezkedniük. **A lételv a szeretet.** A törvény ennek az elvnek az elfogadására van hivatva előkészíteni az embereket. Az előkészítés sok fázison viszi keresztül őket aszerint, hogy mennyire menekülnek előle. Az a körülmény tehát, hogy valaki **ma egy nagyvállalatnak vezére, vagy ugyanannak a vállalatnak talán kizsákmányolt munkása, csak időleges helyzet és nem való másra, mint a törvény érvényesülésére.** Vegyük ezt a két embert: a vállalat vezérét és legalsóbbrendű munkását. A két fél a törvény szempontjából szembe van állítva egymással, miután a lételvben, a szeretetben egyesülniük kell. Azonban ez a Föld társadalmi berendezkedése szerint abszurdumnak tűnik fel, mert - amint mondani szokás - „*egy egész világ választja el őket egymástól.*” **Ez a hatalmas válaszfal pedig a gög.** Igen, a gög az, ami olyan hihetetlen távolságban tartja a vezért az alkalmazottjától, a kisembertől, akit egyáltalán észre sem vesz, akinek sorsa, existenciája, egész világa nem jelent neki többet egy számnál - a fizetési lajstromba foglalt név mellett. Neki csak ezzel a számmal van dolga. És ha a gazdasági élet nyugtalanságában tehetetlennek érzi ezt a számot, tétovázás nélkül kihúzza. **Egy ember sorsát, egy hozzátartozó család existenciáját nem minősíti többnek egy egyszerű számtani, kivonási műveletnél.** Azt semmiképpen sem tűri el, hogy a szám beszélni kezdjen, emberi jogaira hivatkozzék, hogy jajgasson, segítségért kiáltson hozzá, vagy hogy vádolja, átkozza. Lelkét az ilyen inzultusok elől éppen úgy kipárnázza, mint hivatali szobája ajtaját. **Megtörténik a helycsere, a vezér az alkalmazott helyére kerül egyszerű számnak, egy a fizetési lajstromba bejegyzett név mellé.** De most már nem kívülről nézi a szám vázát, most megnyílik előtte és betekintést nyújt a belvilágába, a harcba, küzdelembe, nélkülözésbe, kikerülhetetlen testi és elpalástolhatatlan lelki betegségekbe, egy család drámájába. Most is csak ezzel a számmal van dolga, de nem tudja kihelyezni látó és érző területéről, mint annak idején a vezér a lajstromból - **mert ez a szám él, beszél, jajveszékel, átkozódik és vádol, ez a szám ő maga. És fellázad a hatalom ellen, amely lenyűgözi, a rendszer ellen, amely ennek**

**az igazságtalan elosztásnak törvényes jogot biztosít és minde-
nekfelett a zsarnok ellen, beosztásának látható feje és vezére
ellen.** Itt álljunk meg és figyeljünk!

Figyeljük meg, hogy lássuk, hol találjuk meg ebben az ala-
csonyállású, kis alkalmazottban azt az ugyanolyan méretű gögöt,
amely őt elválasztja hatalmas feljebbvalójától! A gyűlöletben,
mely mint egy jégpáncél beborítja az egész lelkét. Minden meg-
nyilatkozása ezen a jégpáncélon keresztül jut kifejezésre nála.
Így: - jégvirág a meghunyászkodás - hízelgése jégcsap a kiszol-
gáltatottságának a feltüntetése, jogkeresése jégzajlás az ellensze-
gülése, a keretek szétrobbantása. Jég, jég, jég mindenütt, a gyűlö-
lettől elvakult, dermedt lélek gögös elgondolása a maga helyzeté-
ről a más helyzetén keresztül, a maga jogairól a más jogain ke-
resztül. **Helyzeti megítélése ez az ugyancsak helyzeti hatalom
gögös túltengésének és az egész nem más, mint öntudatlan
megbírálása a saját hibájának, bevallása a saját bűnének.**
*Hogy hányszor kell ezt a körforgást megismételnie síron-böl-
csőn keresztül, amíg megtanulja a számok életét ismerni és be-
csülni, az teljesen egyéni természetétől függ.* **Hogyan védekez-
zék az egyén a gög ellen?** A vezérnek egy pillanatra sem szabad
szem elől tévesztenie a kisembert, **mert lelkének gyújtópontja
ő, rajta keresztül lehet és kell ugyanis megtalálnia önmagát.**
Mindenekelőtt azt kell mérlegelnie, hogy abból a kis számból ho-
gyan lehet megélni esetleges családdal együtt. Hiszen most már
tudja, hogy a kisember is csak olyan élőlény, mint ő, tehát pró-
báljon belehelyezkedni családostul az ő létminimumába. Bizo-
nyos, hogy ez a szűk keret még az elképzelésének is kényelmet-
len, de azért ne meneküljön ki belőle azzal a felületes, hazug le-
gyintéssel, hogy: „Ej - megszokás dolga!” mert a nyomort nem
lehet úgy megszokni, mint a jólétet, az élvezetet. Ezzel kapcsola-
tosan pedig vegye sorra a maga megszokásait és rá fog jönni arra,
**hogy egyetlen kedvtelése is nagyobb összeget emészt fel egy
hónap alatt, mint amennyi ennek a kisembernek ugyanerre
az időre eső egész létminimuma.** De neki sok ilyen „szokása”
van és minden egyes szokása lenyel egy-egy kis existenciát és
egyedül ezek az emberevő szokások okozzák a helytelen organi-

zációt, a rossz alapon való célszerűtlen építkezést, a vállalatok ingadozását, sőt az egész gazdasági élet egyensúly nélküli lavírozását. **A szocializmus** sohasem fogja elérni célját jelenlegi eszközeivel. Módszere csak arra alkalmas, hogy bizonyos erőt koncentráljon a védekezésre, de ugyanakkor támadást provokáló fix ponttá is tette magát. *Ez a szervezet harcosokat nevel tagjaiból, a harcosok azonban nem egy ideális eszme önkéntes katonái, hanem fizetett zsoldosok, akik bármilyen fronton harcolni készek - a saját érdekeikért. Az önérdek pedig sohasem képviselhet ideális eszmét, éppen azért nem is vihetik győzelemre a jelenlegi szisztémákkal manipuláló hadvezérei, akik nemcsak a terepet nem ismerik, hanem magát a célt sem. Mert a szocializmus egyike a legideálisabb eszméknek, tiszta eredete a szeretet és nincs más útja, nem valósulhat meg másképpen, csak azoknak a lelken keresztül, akik ellen irányul, a kapitalisták és azok képviselői - az üzemek, vállalatok tulajdonosainak és vezetőinek lelken keresztül. Isten nélkül nincs eszme, mert vagy láthatóan belőle indul, vagy láthatatlanul hozzá vezet. Ha a láthatóan belőle induló vonalában haladunk - nincs dolgunk a törvénnyel; ha a láthatatlanul hozzávezetőhöz kapcsolódunk, a törvény vonzási körébe kerülünk. /1930-ban leírt szavak ezek és mennyire igazak! Ezt a jelen állapotai bizonyítják./*

*

A góg ellen való védekezésben tehát a vezérnek sohasem szabad szem elől tévesztenie a kisembert. A kisember azonban sohase lássa a vezérben zsarnokát, jogtalan kizsákmányolóját. Ne vádolja, ne irigyelje és ne csodálja. Neki vele csak egyféle *nexusa* (*kapcsolata*) lehet: engedelmeskedni, tehát nem szabad másnak tekintenie, mint annak a parancsoló szervnek, amelynek utasításait, közegeken keresztül leadott rendelkezéseit zúgolódás nélkül, legjobb igyekezetével végrehajtani tartozik. Szüksős helyzetét, megélhetési nehézségeit kérelem alakjában közölheti vele, de sohasem szabad elfelejtenie, hogy nincsen követelni valója vele szemben. Éppen azért ne csatlakozzék olyan áramlatokhoz, melyek a követelést, az erőszakot tűzték ki zászlójukra. Az erőszak még ideiglenesen, átmenetileg sem hozhat jó eredményt,

mert a világtörvény a kívánalmak, a szükségszerűségek pártján áll. Ebben a vágányban halad előre az evolúció, itt veszi fel azokat a hatalmas erőket, amelyek a kielégülést szolgálják, **míg a követelőző erők, a revolúció, egy a sínből kisiklott monstre rém, mely csak rombolásra képes és amelyet megfékezni nem tud se az, aki elindította, se az, aki vezeti.** Nyomában pedig pusztulás jár, vér és törmelék. Vérből és törmelékből pedig nem lehet építeni, mert az ilyen tákolmány mindig ugyanúgy elemeire fog széjjelesni. **Senki sem szenved ártatlanul, ha tehát a kisember, a talán kizsákmányolt munkás, a nyomor megpróbáltatásai között él - bizonyos, hogy erre rászolgált.** Ezzel a keserves helyzettel tehát egyrészt adósságot törleszt, másrészt előkészíti jobb jövőjét, amit anyagi értelemben is elérhet, ha a kereteket csupán igyekezettel tágítja. **De amint erőkhoz folyamodik, csak ismétlődőbe kerül, - mert az erők a lélek tudatlanságára vall.**

*

A gazdagokra és a szegényekre külön nem szükséges kiterjeszkedni, mert az ő ideiglenes helyzetük egyszerű helycsere, és ha elfogadják a karmáról elmondottakat, meg fogják találni azt az eljárást, amivel gögjük ellen védekezhetnek. Fontos, hogy önön sorsukkal törődjenek, mert ha *negligálják (figyelmen kívül hagyják)*, egyre súlyosabb helyzetbe kerülnek.

9./ Tisztességes emberek(*)

A társadalom kétségtelenül legértékesebb része az úgynevezett „tisztességes elem”. Ez az elem a társadalom saját nevelése, produktuma, eredménye - **ez az elem maga a társadalom.** De ha ezt az egységesnek feltüntetett hatalmas táborát jól szemügyre vesszük, azt látjuk, hogy az még a közös érdek, nevelés és felfogás dacára is széjjelesik, sőt egy helyen élesen kettéválik, két egyenlőtlen részre oszlik. A nagyobbik részben a képmutatók vannak. A jóval kisebbikben a puritán tisztességesek. A képmutatók, akik a társadalmi formák között nevelkedtek, nagyszerűen kiismerik magukat a „szabad-nem szabad” kérdéseiben, éppen ezért kifogástalan viselkedésükkel mindig el tudják takarni azt,

ami „nem szabad” és így a tisztesség látszata ellen sohasem vétenek; míg a puritánok belső lelki kultúráján nevelkedve, a formákkal nagyon keveset törődve, sokkal nyersebben hatnak. A csiszolt kényesek határozottan kellemetleneknek tartják őket és bizonyos irtózással távol is tartják magukat tőlük. **Azonban mindkét csoport egyformán gőgös a tisztességében.** A közmondás szerint a tisztességes ember felemelt fejjel járhat a világban. Ezt a kijelentést szó szerint veszi, és valóban magasan hordozza a fejét az emberek felett, lenézve mindenkit, akit kissé szennyesnek talál, sőt tisztesség dolgában minden ember egyenesen gyanús neki. **Amint látjuk, a góg itt egyfelől palástolja az aljasságot, másfelől fitogtatja a megszerzett érdemeket és így mind a két esetben természetellenes helyzetet teremt. A képmutatóknál ez a palást megakadályozza a lélek fejlődését, ami nemcsak elsatnyulást eredményez, hanem rothadást is, hiszen olyan a légkör az ilyen lélek belsejében, mint egy szellőzetlen, zárt raktárhelyiségben, amelyben romlandó anyagok vannak felhalmozva. A bűn is „romlandó” anyag - természete az erjedés. Alig hogy belekerült a raktárba, máris bomladozni kezd. Első szétesési folyamata: a bűntudat. És ezt a processzust nem lehet feltartóztatni, a bűntudatot nem lehet megsemmisíteni, a folyamat tovább halad a maga törvényadta útján, erjedésbe megy át, az erjedésben pedig megszületnek a mikrobák. A tudomány eddig csak az anyag természetével jött valamennyire tisztába. Így több esetben meg tudja állapítani az egyes bacilusfajok természetét, hatásukat az emberi szervezetre, meg tudja figyelni terjeszkedési képességüket, talán fel tudja fedezni ellenségeiket is, - de fogalma sincs arról, mi a természete annak a bacilusnak, amely a megmételtyezett lélekből származik. Nem tudja, hogy ez az általuk felfedezett, anyagban érzékelhető bacilusok életprincípiuma - lelke, amely mindig a bűn természete szerint ölt testet, hogy megkeresse a lelket a testben, hogy pusztítsa, rombolja a szervezetet, hiszen minden testi betegség a lélek betegségétől ered. A testi betegség azonban a lélekre nézve már nemcsak visszaható erő, hanem ellenszer is - néha védőoltás, néha ellenmérge, amely a mételyt pusztítja. **Ha egy lélek bacilusai testet öltöttek, neki is testet kell öltetnie, hogy élet-halál harcban megszabadulhasson tőlük. Innen****

vannak az öröklött betegségek, vagy az immunitás bizonyos kórokkal szemben. Igen, de ott van az ellenvetés: hány olyan közismert bűnös ember van, aki a legjobb egészségnek örvend, és viszont, hány olyan kifogástalanul tisztességes ember van, aki beteg. Nos, a bűnözőnél e tekintetben még mindig tart a folyamat: a tenyésztés; a visszahatás csak később érkezik el, talán csak későbbi életekben, de sorozatokban - míg a tisztességes ember, aki betegségekben szenved, már a visszahatás folyamatában áll. Még a legjobb, a legtisztábban élő ember sem tudhatja, hogy mennyi a múltbeli elszámolása, de ha megismerése van, akkor megérti, hogy minden megpróbáltatása alatt elszámolás, rendezés folyik a lelkében. **Azt azonban biztosan tudhatja, hogy a jelen életének tisztasága szenvedés nélküli jövőt jelent neki. A képmutató** tehát leghathatósabbban úgy védekezhetik a gőg ellen, ha mindannyiszor kiszolgáltatja magát a nyilvánosságnak, valahányszor valamilyen rejtegetnivalója van. De van egy másik módszer is, ez egy úgynevezett átmeneti állapot, melyben ideiglenesen megkegyelmezhet a gőgnek - és pedig, ha önmegtagadással azon iparkodik, hogy az váljék belőle, aminek látszani akar - tisztességes ember.

*

Most nézzük meg, milyen természetellenes helyzetet teremt a gőg, a puritán tisztességes embernél.

Fitogtatja a megszerzett érdemeket, a hiúságvásárra hurcolja kötelességtudását, közszemlére állítja ki becsületességét, mint valami ritka értéktárgyat, és a nézőnek önkéntelenül is az jut az eszébe, hogy amit kirakatba tesznek, az megvásárolható. Hát nem volna joga hozzá ezek után, hogy örüljön neki - **hogy feltüntesse és úgy hordozza, ahogy neki jól esik? Nem. Mert egy erény nem érdemrend**, amelyet adott alkalmakkor a mellünkre kell tűznünk, hogy felkeltsük vele az emberek tiszteletét, csodálatát vagy irigységét magunkkal szemben. Egy erény nem tehet valakit olyan kiváltságossá, hogy éreztetné felsőbbtségét másokkal szemben. Ebből nyilvánvaló, hogy a gőg félrevezeti a „tisztességes embert”, mert az erény nem arra való, hogy kellemetlenné, hanem hogy vonzóvá tegye a tulajdonosát. A vonzás pedig nem

lehet csinált, csak természetes, éppen azért nem szabad „felemelt fejjel” járnia az emberek között, hanem körültekintéssel, hogy megfoghassa kezét a vaknak; hogy felemelhesse az elbukottat, hogy szeretetével életet sugározhasson a béna lélekbe és ha mindezekre nem nyílnék is alkalma, azt mindenesetre megtehetné, hogy az egészséges ember köteles hálájával eltelve, megértéssel bánná a betegekkel akik között élnie kell. **A „tisztességes ember” tehát úgy védekezhetik a góg ellen, ha becsületességét nem tünteti fel, hanem természetes lelki szervként használja - és éppen azért, ereje tudatában meg kell értenie a gyengéket.**

10./ Nem tisztességes emberek(*)

Most térjünk át az általános erkölcs ellen vétkezőkre, akiket a társadalom üldöz és kirekeszt magából - a tisztességtelenekre, akik neveiket bejegyezték az igazságszolgáltatás fekete emlékkönyvébe -, a prostituáltakra, akiknek életét az erkölcsrendészet tartja megfigyelés alatt, továbbá a koldusokra, a kiszolgáltatott páriákra és a szenvedélyek rabigájában sínylődő züllöttekre, - a társadalom valamennyi testi-lelki nyomorékjára és nyomorultjára. Akinek lelkében már annyi világosság dereng, hogy el tudja olvasni benne az élet törvényét, az tudni fogja, hogy ezek a szerencsétlenek a fejlődés természetes menete szerint jutottak el idáig. Ők azok, akik leginkább a csúcsokról érkeztek ide, az eddig felsorolt hatalmi polcokról, az összes kimagasló pozíciókból; ők azok, akik egykor bíborban születtek, akiknek intésére országok mozdultak meg, akiknek egy tollvonására patakokban folyt a vér. Ők a gazdasági élet vezetői és kizsákmányolói; ők a kétlakiak, **a nagy félrevezetők, az irigyelt hírességek; ők a szépséges körülrajongott dámák;** a költők által megénekelte papnői a szerelemnek; ők a férfit leigázó démonok, **az anyaság elől menekülő, vagy azzal visszaélő asszonyok, a gazdagság selyemágyaiban henyélő herék; ők a köztisztélet bástyái mögött titokban paráználkodó házasságtörő nők, akiket talán évezredek, vagy évszázadok menekülése közben itt ér utol a mózesi törvény - a megkövezés,** amelyet a társadalom végez el rajtuk. Hihetetlen, paradoxonnak látszó feltevés az, hogy ezek az elesettek, ezek a

szerencsétlen leigáztottak gőgösek volnának. **Ugyan mire lehetnének gőgösek ők, a lealázottak, akik meg sem tudnak mozdulni a rajtuk típró lábak súlyától?** Pedig úgy van - és éppen a „lealázottságuk” bizonyítja, hogy úgy van. Egyáltalán nem hihetetlen és nem paradoxon a nyilvántartott bűnösök és koldusok gőgje - **hiszen a lelkük ugyanaz maradt, csak a helyzetük változott. Mindössze a takaró hullott le róluk és most kénytelenek a nyilvánosság előtt kielégíteni alantas ösztöneiket és ugyancsak a nyilvánosság előtt elszenvedni a következményeket.** Így a múltbeli hatalmasság, aki a politika, a közérdek dekoruma alatt hideg megfontolással rendelkezett emberek életével és a vérgőzben narkotizálva, vágyai, tervei beteljesülését fantáziálta, jelen helyzetében kénytelen saját kezeivel véghezvinni megfektezhetetlen indulatai parancsát: gyilkol és e förtelmes cselekedetét nem áll módjában beburkolni valamilyen közhasznátú hazugságba - az altruizmusba; felekezeti, faji, nemzeti, vagy társadalmi érdekbe, hanem oda kell állania az igazságszolgáltatás elé, amely levetkezteti és megmutatja a bábész tömegnek lelke **kenődötlen, valódi természetét: aljasságát.** Ugyanígy **a múltbeli főhivatalnok, a vezér, a kizsákmányoló, aki biztos fedezéke mögött lopott,** zsarolt, talán észrevétlenül; de mindenesetre a leplezés veszélye nélkül és legfőképpen anélkül, hogy ő maga csak hozzá is ért volna szennyhez, mert rafináltan előkelően kiszolgáltatta magát másokkal, **jelenleg saját kezeivel kell, hogy élvezzen minden piszkos munkát, a rablást, betörést lopást; hogy vágyait, igényeit kielégíthesse. A múltbeli kényes dáma,** aki a paráznaság bűzét virágok vérével, illatával preparálta, érzéki szenvedélyét mézes szavak varázsitalában kínálta, testét selymek ködébe fátyolozta, **jelenleg pőrére vetkőztetve az utcán és a mámor csapszékeiben ácsorog,** minden felkínálkozásában megmutogatva lelki fekélyeit.

És a múltbeli nagyúr, a ridegszívű gazdag, az élvezetekben tobzódó híresség, jelenleg a nyomor penészes, férges rongyjaiban, hulladékokon és morzsákon táplálkozva tengeti életét, hordozza nyomorult testét, jelezve hogy mankóra szoruló lelke alól kihullott a támaszték. Vajon a körülmények teszik-e az em-

bert gőgössé? Nem. - A gőgös lélek válogatja meg a körülményeit, és ha a válogatásra nincsen módja, mindenáron azon igyekszik, hogy megteremtse magának; és ha ez nem sikerül, vélt jogainak legalább a látszatát igyekszik fenntartani. Így az elesett ember is a külső körülményekkel okolja meg eltévelyedését. Megvádolja a társadalmat, a mostoha viszonyokat a kényszerítő körülményeket, melyek talán a saját családjából indulnak ki. Vágyai és szükségletei - szerinte - összejátszottak ellene, hogy őt elgáncsolják. **Beszélg a büntetett emberrel és meg fogod tudni tőle, hogy mások áldozatának tartja magát. Beszélg a bukott nővel és elhitei veled, hogy a csalódás vitte erre az útra. Beszélg a koldussal és megtudhatod tőle, hogy ő a társadalom rokkantja és éppen azért köteles őt eltartani. Mindegyik mást vádol, csak magában nem keresi az okot egyik sem - és ezt a gőgjének köszönheti.** Hányszor hallunk ilyen megjegyzéseket az alantas állásban, vagy sorsban lévővel szemben elhangzani: „Olyan allűrjei vannak, mint egy hercegnőnek”. Lehet, hogy eltalálta bizonyos igényeinek eredetét - de egyben tudtára is adja ezzel, hogy képzelgő, hogy nagyzási hóortban szenved. A gőgjét most már nem *respektálják (tisztelik)* úgy mint akkor, amikor az udvartartásához megvolt a kellő módja is. Akinek alkalmá volt betekinteni egy elszegényedett régi arisztokrata család belső életébe, az tapasztalhatta a gőgnek ezt a nevetséges erőlködését. A szegény arisztokrata, aki vagyónának már a morzsáit is régen felémésztette, háza egykori fényét is csak egy lerokkant inas képviseli, kínos pontossággal betartja a formákat és megköveteli azok betartását magával szemben is. Szegényes ebédjét livrébe öltöztetett, fehér kesztyűs inasával szolgáltatja fel és egész kegydíjon tengődő életét nem tölti be más, mint a hervadó tradíciók ápolása. Ugyanilyen szerepet tölt be a gőg is a megalázott ember lelkében. Már semmije sem maradt meg egykori udvartartásából, csak egy sír felé haladó, ócska livrébe öltöztetett inasa - valamilyen kifogása mely fehér kesztyűsen őrzi lelki háza tradícióit és ápolja képzelt becsületét, ezt a gyökér nélküli vadhajrást, a helyett, hogy magába szállva felelősen, leszámolna a múlttal, egész hiábavalóságban eltöltött életével és nem törődve többé emberek ítékezésével, sem a reásütött szégyenbéllyel, azon igyekezne,

hogy lelkét kimentse a tévelygések útvesztőjéből; amely igyekezetében **minden rúgás, minden ütés csak előresegítheti. A megaláztatások, a nélkülözések, a szenvedések kényszerkörülményei a legalkalmasabb lehetőségei a lélek újjászületésének.** A megpróbáltatások mezejéből sarjad ki a megismerés, de számúzni kell belőle a konkolyhintőt: a gőgöt. Ez csak úgy lehetséges, ha nem támad, nem vádol, nem hordoz magában elkeseredést, dacot, nem szegődik szenvedélyei szolgájául, hanem megadással tűr mindent, ami éri, mint cselekedetének megérdemelt következményeit. Jóra való törekvéseit pedig nem szabad elterelnie azzal a tévokoskodással, hogy az emberek ezt úgysem hiszik el neki - **mert nem az emberekkel van dolga, hanem önmagával.** Nem az embereket kell meggyőznie, hanem önmagát; és ebben következetesen ki kell tartania - mert a kitartás az a madárijesztő, amellyel távol tarthatja mezejéről a fent felsorolt veszmadarokat. A gőg ellen tehát; amint látjuk, minden helyzetben másképpen kell védekeznünk - bár az elv mindig egy marad: **passzívan, vagyis hozzá hasonló merevséggel szembehelyezkedni vele - és nem engedni a követelményeinek.**

III. Fejezet Az önzés (fősvénység, kapzsiság) (*)

*A teológia besorolása szerint a főbűnök sorában a fenti bűnök a második helyen szerepelnek. Szerintünk nem a sorrend, hanem a lényegre történő világos rámutatás a fontos. Ebben a tekintetben mi már - úgy érezzük - akkor megtettük az első lépést, amikor a Tízparancsolat kapcsán éppen erről elmélkedve adtunk gyakorlati útmutatást odaátrol e könyv oldalain. Ezért most „**hitetlen Tamás**” írásából is csak néhány frappáns - tőle már megszokott stílusú - megállapítást és főleg védekezési jótanácsot veszünk át így:*

„Fordítsunk egyet a szokásainkon és ahelyett, hogy mindig azon gondolkoznánk, mire van szükségünk, foglalkozzunk figyelmesen azzal, hogy mire nincs szükségünk, kivéve ezzel az önzés kezéből a kalkulálás jogát. Ez a tény nagy riadalmat, kétség és remény közötti várakozást kelt a lélekben és amikor az elhatá-

rozó lépés megtörténik az önzés rovására, a várakozás támadásba megy át. **De mi az, amiről az embernek le kell mondania? Mindarról, ami az önzését, hiúságát, kapzsiságát, fukarságát, falánkságát, kényelem- és élvezetszomját táplálja. Csak meg kell figyelnie, hogy hány kéz kapkod a lelkében az után, amit magától meg akar vonni.** Ez a megfigyelés már csak azért is ajánlatos, mert az ember így kétségtelen bizonyítékát kapja annak a kétféleségnek, kétféle irányító elvnek, ami benne van. **Az egyik szemlélődik, vagy gyengéden ösztönöz a jóra, mérsékletre, gondolkodásra. Az erőszakos másik erélyesen közbelép, cselekszik, leinti, sőt valósággal elsüllyeszti a gyengédebbet.** Letagadhatatlan tehát, hogy az ember sokszor folytat ilyen vitát magában. Azt mondják, **ez a lelkiismeret harca. De Kivel?...** Azzal a régi isteni szikrával, aki aeonokkal ezelőtt, ott fent fellázdott az egyedül tökéletes és szerető Atyja ellen; gögös lett, nem a létbehívó gondolatát, hanem a magáét és magától akarta létrehozni, de ezáltal elfajult benne az egyéni isteni gondolat, és megvalósult a jó, a szeretet ellentéte, a rossz, vagyis mindaz, ami most megromlott erő és anyag formájában úgy veszi őt körül, amint azt észleli. Ezért van az, hogy még a leganyagiassabb ember is, aki nem szokott gondolkozni léte problémáján, sokszor kijelenti, miszerint az emberben két én lakozik, egy jó és egy rossz és hogy a jó nem tud érvényesülni a rossztól. Igen, de ezek a tünetek már csak tulajdonságai a felelősséggel tartozó bukott énnak, az isteni szikrának, aki eredeti létbehívásánál fogva valóban egy gondolkodó-ént és egy érző-ént hordoz magában annak feltételezésével, hogy az elsőnek érvényre jutása jó, a másodiké viszont rossz eredményt hoz számára. És íme, ez az elgondolás teljesen azonos a bukás okával, a létbehívó szeretet ellentétével: a göggel, az önzéssel és a többi főbűnnel. Holott pillanatnyi, kegyelmi, újraébrésztett állapotában már mindent fordítva kellene látnia és az ilyen meglátást valósággá tennie a lelkiismereti vajúdás eredményeként. De mégis még mindig könnyebb a tévelygő ember lelkének, ha bukását okozó elgondolását, vagyis mostani ál-énjének vágyait, az önzést, a harácsolást stb. valósíthatja meg. Holott mindezek az ember legbensőbb ellenségei. Nézzük például az ön-

zést, ezt a zárkózott tulajdonságot, ami nem kíván megnyilvánulni, csak mindent magához ragadni, de ha nincs módja harácsolásra, megvan akkor is a részvétlenségben, a kényelemben, az álén-jogokban és szokásokban, melyekhez törvényként ragaszkodik és olyan nagyon hozzá vagyunk szokva, hogy fel sem ismerjük, hanem legszentebb énünknek tartjuk, mely vigyáz a jogainkra. De ha figyelünk rá, észrevehetjük polipkarjait, amint valami után nyúl, amit nem hagy elvenni, mert a magáénak tartja. - Tehát csak a karjait láthatja meg az ember, a fejét nem ismeri meg, mert az emberi mivoltba burkolózik bele. Nemde általános szólás-mondás az, hogy az önzés a legérthetőbb és legszükségesebb emberi tulajdonság, mert nélküle elpusztulna az ember, tehát létfeltétele. - Szóval a feje felismerhetetlen, mert az ember lelki-ábrázatát veszi fel és ezért nem is merjük elszántan megtámadni, mert attól félünk, hogy önmagunkat végezzük ki. A törzse pedig annyira összeolvad a bűnökkel, hogy külön alakját nem is tudjuk kivenni, éppen csak a polipkarokat vehetjük észre. A többi bennlakó ellenség pedig függő viszonyban van az önzéssel, hiszen ő gondoskodik a helyzetükről, létérdekükről és bár az ellátást a táplálékot kívülről kell beszerezniük, mégis ha az önzés bajba jut, ők is bajban vannak.

*

Vegyük először azokat az ellenségeket, amelyek kinézésre hasonlítanak az önzéshez. Ezek a kapzsiság és a fukarság. De a hasonlatosság csak látszólagos. Hogy nem vérrokonok, kis szemlélődés után rögtön észrevehetjük. A kapzsiság teljesen független az önzéstől. Latolgatás helyett ideges sietséggel cselekszik. Falánk és ezt nem tudja eltitkolni, hanem amint valamit megkíván, rögtön odadob érte valami lelki értéket hogy megszerezhesse. A fukarság meg éppenséggel nem hasonlít az önzéshez, mert az önzés önmagával szemben adakozó, míg a fukarság önmagával szemben is fukar. Nem tapasztalhatjuk-e sokszor, hogy a fukar ember még egy jobb falatot is megtagad magától, egy tisztességes ruhát, egy kis szórakozást sem enged meg magának a saját költségén, pedig módja, talán fölös módja is van rá, ha gazdag? A más költségén azonban annál jobban élvezi, ha hozzájut, mint az

elgyötört test a meleg fürdőt, ami kétségtelen bizonyítéka annak, hogy kell neki, hogy igényli, de nem szavazza meg magának, mert fukar. Az elfogadásban éppen olyan nehézkes, még anyagi téren is, mert kínos aggodalmat okoz neki az, hogy valamilyen viszonzást kívánhatnak tőle. Mozdulatai ennek következtében görcsösek és remegők. Ezzel szemben az önzés sok esetben bőkezű, mert nem tagad meg magától semmit. **Milyen módszert használjunk e hibák ellen? A kapzsiságot** nem kell megsebezni, elég, ha lőtávolságban tartjuk, amint észrevesszük, hogy támadni akar és azontúl ne csináljunk mást, csak éheztessek. Arra kell ügyelnünk, hogy semmi szín alatt se juthasson kielégüléshez; de még köstolgatásra se legyen alkalma. Amit falánkságából kifolyólag meg akar ragadni, azt vonjuk el tőle, engedjük át másnak, és ezt mindaddig ismételjük, míg támadó kedve van - azontúl úgyis elesik az önzés ostromában. **A fukarságot** már nem szerelhetjük le ugyanezzel a módszerrel, mert az hozzá van szokva a koplaláshoz. Vele szemben éppen ellenkezőleg arra kell törekednünk, hogy bőkezűséggel tarthatatlanná tegyük a helyzetét. Meg kell várni, amíg valami kívánatos dolog kerül eléje és amikor kinyújtja érte görcsös kezét, el kell venni előle. Ezt az akciót mindannyiszor meg kell ismételni, valahányszor egy-egy ilyen alkalom adódik rá, míg birtokából és uralmából nem marad más, mint a „létérdeke”, amelyet az önzés tart fenn számára, de amely az önzéssel együtt megsemmisül.

IV. Fejezet Érzékiség és annak szellemi eredete(*)

*Ezzel kapcsolatosan is az előzőek szerint fogunk eljárni, mert ezt a bűnt meg a Tízparancsolat „Ne paráználkodj” címszava alatt, már bőségesen kitárgyaltuk. Minthogy azonban „**hitetlen Tamás**” ezt a bűnt - a gőg és az önzés után - helyesen - az előkelő harmadik helyre sorolja és itt veti fel a lét alapvető: teremtés - bukás - visszafejlődés kérdéseit, majd azokra megadja saját - a materializmussal élesen szembenálló és elgondolkoztatóan frappáns - feleleteit, helyénvalónak tartjuk az ezekre történő nagy körültekintés melletti kitérést, mintegy összehasonlításként is saját, mármint a „Harmadik kijelentés” idevonatkozó megállapításai-
val így:*

- **Az érzékiség szellemi eredete a teremtőkészség.** Ez adja meg a szellem, mármint a teremtett szellem létjogosultságát és egyben hatáskörét is, mert kötelessége mindazt, amit megteremtett, éltetni és fenntartani. Aztán tekintünk bele abba a misztériumba, amely az abszolút teremtő Akarat, vagyis Isten jóvoltából ez a relatív teremtőkészség osztályrészül jutott a szellemnek. **A Teremtő elgondolása: a teremtmény nem lehetett más, mint isteni tulajdonságokkal felruházott individuum,** azt a mindenben jelentkező törvényszerűség is igazolja, mely szerint **minden élőlény** megnyilatkozásában, formájában és szokásaiban - **visszaüt a neki életet közvetítő lényre.** Az ember, ha származását kutatja, ugyanezt a törvényszerűséget kell, hogy kövesse. Ahhoz pedig, hogy Teremtője hatalmának erejéről szegényes képzelőtehetségével fogalmat alkothasson magának, szembe kell állítania az összes, számokkal egyáltalán ki nem fejezhető teremtmények sokaságát az „Egygel” mert ezek együttvéve adják ki a Hozzá való hasonlatosságot megnyilatkozásokban, szokásokban és tulajdonságokban. **Együttvéve adják ki az isteni ábrázatot,** amelyről az írás így emlékezik meg: *„Saját képmására teremtette őket.”* A teremtmények visszatükrözik a Teremtőt és a Teremtő a teremtményeket. - Persze mindig a teremtmény fokozatának megfelelően. Minél tökéletesebb egy lélek, és ezt életének kell kifejeznie - annál jobban kirajzolódik általa a Teremtő képe, persze a hányadnak megfelelően. Krisztus mondta: *„Aki engem lát, látta az Atyát!”* Láttuk őt az ő tökéletességében, amint a Teremtőből visszaverődött a képe és láttuk általa a Teremtőt a szeretetben és annak tartozékaiban, a megbocsátásban, megértésben; szóval bölcsességben. Láttuk akaratát tanaiban, cselekedeteiben, egész életében és halálában, elköltözésében a Földről, mondván: *„A magának előbb el kell halnia, hogy sok gyümölcsöt teremjen.”*

Persze ez az utolsó bekezdésbeni mondás már a szellembukás után, a földi állapotbóli mentés során hangzott el, de az emberi kíváncsiság - akárcsak „hitetlen Tamásé” - nyomban arra is iránnyul, hogy mi volt ezt megelőzően a teremtett lény helyzete, vagyis egyáltalán mi készítette Istent szellemek létbehívására, - biblikusán - angyal-, illetve emberteremtésre, mik voltak ennek mozzanatai és végül, hogy minek vagy miknek következménye lett a

rossznak, a bukásnak előállása. Már is kiemeljük, hogy „h. Tamás” nem tesz különbséget **elsőd** és **embrió**, vagyis „kezdetbeni” és a bukást követő létbehívás között, és egyszerűen csak szellemteremtésről értekezik, **ami szerinte nem más, mint az isteni szeretet kiáradásának következménye**. Ez kétségtelenül igaz, de miért hiányzik „a létrejövés mozzanatainak” leírása némi magyarázattal? Sejtésünk az, hogy őt nem a megvalósult ténynek tekintje, hanem inkább a szellemek egy részének bukása és az oknak megtalálása izgatta. Erre azt egymást követő alábbi kérdésfeltevéseiből következtetünk, miközben a szellemteremtésről mindössze ezeket a megállapításokat találjuk: Szó szerint idézzük először könyvének 140. oldal 3. bekezdése első mondatát: „**A teremtett lény (A bölcselkedők egy csoportjának: Ha magából kiugrázott, akkor teremtette őket!)**”

Itt csak ennyi, még valami a 142. oldalon így:

„**Az Isten, az Adó viszonya a mindenséghez és azon keresztül az egyedhez ugyanaz, mint az „egyed”, az elfogadó viszonya a mindenségen keresztül az Istenhez. Tehát az egyedben, a különálló „egyben” éppen úgy benne van a mindenség és a legfelsőbb „Egy”, mint ahogy a legfelsőbb „Egyben” benne van a mindenség és különálló „egy”.** Miután pedig azt látjuk, hogy a harmónia mindenütt a kiegészülést célozza, magától adódik annak a felismerése, ami már jelenségeiben ismeretes, - bár indító okát nem tudják, - hogy a teremtés, az alkotás lehetősége csupán a kiegészülésben található meg”.

Nagyon fontos megjegyzés következik most részünkről hiányérzetként:

Nincs meghatározva pontosan a „mindenség” fogalma, vagyis hogy mit kell érteni a mindenség szón. Az az érzésünk: a „természetet”, a „Szellem, erő, anyag” szerinti „életprincípiumot, életelvet”, Isten által „kezdetben teremtett „világosságot”, az anyai „kettőt” /2/, ami tehát még nem „különálló egy, vagy egyed”, hanem mindössze Isten kinyújtott **éltető**, ölelő karja, a bájos **természet**, szolgálni mindenkor a létbe szökkenett egy-egy isteni gondolatot, **a szellemet**, a teremtett „**hármát**” /3/, aki tehát azért sem nevezhető különálló „egynek”, „egyednek”, mert őbenne már az /1/ és /2/, önálló harmadiknak számít a változatlan maradt /1/-

gyel, az Istennel és a szorosán Hozzátartozó /2/-vel, az életprincípiummal szemben. Abban viszont már teljes az egyezés, hogy a duáltörvény alapja a teremtés okában: a szeretetben rejlik, amit aztán így fejt ki:

- A szeretet törvényének alapja a kétneműségeen nyugszik, a szellemlények kétneműségén, mely a duálviszonylatban egészül ki. Ez a viszony minden szellemlénynek nélkülözhetetlen szükséglete és így ebből a viszonyból alakul ki az az elsőfokú harmónia, mely két szellemlényt teljesen összehangol, egyesít - úgy, hogy ketten egy akaratban, egy érzésben és egy törekvésben összeolvadva, önálló teremtésre képesekké válnak. **A szellembukásra** vonatkozó kérdésfeltevései pedig sorozatban a következők:

- „Nos - mondja a kutató -, ha elfogadnám is azt a feltevést, hogy a szellem tévelygésének ősoka a **bukás**, fokozatos zuhanásának vonala pedig a bűn - hogyan kerülhetett bele a **rosszra való törekvésnek** legelső csírája abba a lélekbe, amely az abszolút tökéletességből vette eredetét?” /134. o./

- „Hogyan férközhetett a szellemhez a **rossznak** legelső csírája?...” Ez a kérdés foglalkoztatja a legtöbb nagy gondolkodót „Kívülről jött? **Akkor lennie kellett valahol**; - de hiszen így nem felelős az inficiálásért!... Benne alakult ki? Ez esetben megvolt benne a rossznak a feltétele már a teremtéskor... Mi a rossz? - kérdezzük, amikor azt látjuk, hogy a jót is a rossz által éljük el. - Rossz az, amivel másoknak és magunknak közvetlenül vagy közvetve fájdalmat, szenvedést okozunk. De úgy tudjuk, hogy a szenvedés nemesíti, fejleszti a lelket? Úgy van, mert **a szenvedés a rossz csődje.**” /135-136. o./

- „Hogyan lehetséges az, hogy a szellemlények egyik csoportja a jó, a másik pedig a rossz utat választotta?” /155. o./

- „...elérkeztünk arra a sokat vitatott kényes pontra, hogy miként került bele az Istentől származó szellemlénybe **a rossznak legelső csírája?**”

*

A kérdések e sorát olvasva, szinte földi alakjában látjuk a szerzőt, az egykori, most „hitetlen Tamás”-ként szereplő kételkedőt,

és kísértést érzünk - oldalakat kitevő - megoldást precízen kereső gondolatainak átvételére. Könyvünk terjedelmi adottsága azonban ezt nem teszi lehetővé. Ezért úgy döntöttünk, hogy a kérdéseknek szerinte megoldásként tálalt azt a válaszát, hogy a rossz keletkezésének és ennek következményeként beállott bukásnak kizárólagos oka a szellemek kettősségében, majd az ebből folyó duáltörvény helyes vagy helytelen megélésében rejlik, ezt egyszerűen csak kimondjuk, exponáljuk (kifejtjük) majd ennek alátámasztására aztán részleteket hozunk a könyv oldalairól ekként:

- Ha azt mondom, hogy a szellemlények kezdetbeni pozitív ismerete az élet volt, ezzel megmondtam azt is, hogy hatalmas intelligenciájuk volt. Ismerték az Isten alkotását, amelyet létbehívott, de nem ismerték saját alkotásukat, melyet még nem hívtak létbe. Akkora tudással rendelkeztek, hogy átfoghatták az egyetemes életet a maga fenségében, de ahhoz, hogy át is érezhessék, hiányzott még a tapasztalatuk. **Volt ismeretük, de nem volt megismerésük. Volt tudásuk, de nem volt tapasztalatuk.** Hogy egy gyakorlati példával megközelítsük ezt a gondolatképet, ki nem hallott még tudósról, aki az életről alkotott széleskörű elméleteivel bámulatba ejti a világot, de saját gyakorlati életében a legnagyobb járatlanságot árulja el mindenben? A szellemlények ebben az állapotban tehát már birtokában voltak az intelligenciának (értelem) és az akaratnak (teremtőkészség), de még nem voltak birtokában **a szeretetnek. - A szellemlények még nem tudtak szeretni.**

- Mert a szeretet nem lehet csupán gépszerű tükröződés. Isten ezt nem adhatta a szellemeknek, csak a maga részéről, hiszen önmagát nem ajándékozhatta meg. Minden rendelkezésükre állhatott, amivel megszerezhették, de nekik maguknak kellett megteremtteniük. Az isteni szeretet viszonzása ugyanis nem lehet más, mint az a határtalan boldogság, amelyet csak érezni (szeretet) lehet, és amelyet csak akkor érezhetünk, ha magunk alkottuk meg magunknak. Csak a boldogságban egyenlítődhetünk ki az Istennel, mert csak a boldogságban érezhetjük meg az ő célját, hozánk való viszonyát, azt a mérhetetlen gazdagságot, amelyet az étellel adott nekünk.

- **Így érthető, hogy ezt nem kaphattuk készen. Érthető, hogy ezt kívülről nem szerezhettük be, mert lényege, természete éppen az odaadásban rejlik.** Mint ahogy lélekzetet sem vehet helyettünk más, úgy szeretni sem tudhat más helyettünk.

- Azt a szeretetet, amelyet a szellemlénynek meg kell teremtenie, földi méretekre maximálva Krisztus példázta. Krisztus, aki az Ő, immár elért tökéletességéből, itt a Földön csak a minden ember által elérhető fokot, mutatta be, Golgotháján is azt hangoztatta: „*Az én igám gyönyörűséges, az én terhem könnyű*” - amivel azt jelezte, hogy a Földön a boldogságra vezető út lehet a nehéz emberi megpróbáltatások útja, de a lélek mégis érzi azt a „gyönyörűséget”, amelyet csak az igazságban járó érezhet.

- A legbensőbb közösség megteremtése igen nehéz feladat volt. Eleinte nem érezték szükségét, mert lefoglalta őket a szemlélet, mely értelmüket magával ragadta és bár mindaz, ami körülvette őket, Isten irántuk való szeretetének közlése volt, még nem érezték kívánczóságot arra, hogy azt viszonzják.

- A nyugtalanság csak akkor fogta el őket, amikor az „életakarát” hatóereje tevékenységre ösztönözte őket. Az értelem vizsgálat alá vette e nyugtalanságot, az életakaratot, mint újdonságot és felfedezte benne a **teremtőkészséget**. Ez a felfedezés volt a szellemlények legelső nagy élménye, hiszen tudatára jöttek ezáltal istenfíúságuknak. (Sőt a későbbi eltolódásban istenvoltuknak.)

- Ez az élmény, amely kiragadta őket a passzív szemlélődésből, az aktív cselekvés színterére helyezte őket. Még a tervezgetésnél tartottak, mikor megittasultak a korlátlan lehetőségektől, amelyek rendelkezésükre állottak. A munka, a teremtés láza fogta el őket és szinte telhetetlenek voltak a variációkban, melyeket ruganyos fantáziájuk kivetített magából saját világuk megépítésére. Művészek éreznek ehhez hasonlót, amikor a meglévő szépet túl akarják szárnyalni, valami mást, soha elő nem fordulót akarnak alkotni, és csak ők érezhetnek olyan csalódást is, ha a valóság nem rögzíti meg képzeletüket, amilyen csalódást a szellemlények érezték akkor, amikor a káprázatot nem tudták megrögzíteni. Akaratukkal forszírozták, értelmükkel keresték annak okát, hogy ami van, ami bennük él, belőlük árad - miért nincs? Miért nem

maradandó, megnyugtató? És megtalálták, **rájöttek a kettősség elvére.**

- Ez a felfedezés azonban nem töltötte el őket örömmel. Miatán a szellemlények a szeretet híján közönyösek voltak egymás iránt, a kettősséget pusztán mechanizmusnak látták, és mint ilyent **a szabadság korlátjának tartották,** miért a tevékenységüket abba az irányba terelték, hogy e mechanizmust szétrombolva, magukat felszabadítsák:

- De alig tették meg az első lépést ebben az irányban, hallatlan káosz keletkezett. A feszültség, mely a taszítás következtében beállott, elképzelhetetlen arányokat öltött, nőttön-nőtt, mintha a mindenség tiltakozó felzúdulása óvatosságra intette volna a szellemlényeket. Így született meg a legelső tapasztalatuk és e tapasztalatból a legelső kifogásuk.

- Most már volt fogalmuk arról, ami nem jó, ami ellentétes és ez a tudat elégedetlenséget támasztott bennük, hiszen az ellentét is éppen úgy, mint a jó, ha külső tünetekben nyilvánul is meg, fészkét a lélekben helyezi el. A szellemlényeket megzavarta a kudarc és mentségül a fennálló rendet hibáztatták. Kényelmetlen bilincsnek tartották a függő viszonyt, hiszen a törvényeket nem is lehet addig megérteni, amíg nem értjük meg Teremtőjüket márpedig a Teremtőt és célját **csak a szeretetben lehet felismerni és megérteni.**

- Azonban **az elégedetlenség, a rossz első csírája,** bizonyos sűrűségeket okozott bennük. Már nem láttak olyan világosan. A függő viszony visszautasítása pedig egész különös dolgot ébresztett fel bennük: - egy érzést, mellyel eddig még nem találkoztak. Az **elhagyatottság érzése** volt ez, amely az eltávolodásból eredt és ezt az érzést nyomon követte az életakarát mohó törekvése, mely minden értelmi érvet felborított. Most már nem volt más választásuk, **mint az alkalmazkodás, tehát átengedték magukat a vonzás hatásának.** Ez a hatás volt a szellemlények második nagy élménye. A gravitációból fakadó vibráció egész lényüket áthevítette, kifényesítette, szinte izzóvá tette és olyan mértékben fellendítette bennük a teremtőkészséget, hogy Isten erejét és hatalmát érezték magukban. Most már ismerték a taszítást és a vonzást. - Tudták, hogy teljesen rajtuk áll bármelyiket előidézni vagy

elkerülni. De amíg előbbi tapasztalatukból, az ellentétesből, a tapasztásból az elégedetlenség szűrődött le bennük, úgy az utóbbiból, a vonzásból, a vágy ébredt fel bennük.

- A vágy volt az érzés (szeretet) legelső csírája és miután a vonzásból keletkezett, természetesen magában hordozta a vonzás lényegét, az egyesülésre, a kiegyesülésre való törekvést. Amint láthatjuk, az érzés már csírájában is tiltakozott az elhagyatottság ellen. Kerülte a visszavonást, ezáltal helybenhagyta az alkalmazkodást, vagyis elfogadta a törvényt. (A duáltörvényt.) De nem úgy az értelem, amely állást foglalt a betolakodó új jövevény, az érzés ellen. Szerette volna kiküszöbölni, mert zavarta terveiben. Az értelem ugyanis spekulatív természetű, egyeduralomra törekvő, éppen azért azt a következtetést vonta le tapasztalataiból, hogy ha a fennálló törvényeket nem lehet is felborítani, igénybe venni csak addig kell őket, amíg a szellemlények meg nem alkotják saját törvényeiket, és ebben zavarta az értelmet az érzés, melynek természetét még nem ismerte ugyan, de annyit már észrevett, hogy bár alárendeli magát, hihetetlen hatalma van. Elérkeztünk a válaszütra, arra a végzetes pontra, amelyről a bukás olyan sok szellemlényt a törvény kerekei alá sodort. Ez a pont egyszersmind a bölcselkedő kutatók kritikus pontja is, mert - amint mondják, - lehetetlen, ugyanegy forrásból más-más *diszpozíciójú (hajlamú)* szellemek eredhettek volna, hiszen akkor ennek feltétele az Istenben is benne volt. - Hogyan lehetséges az, hogy a szellemlények egyik csoportja a jó, a másik pedig a rossz utat választotta, illetőleg letért az útról?" Nos, abban az állapotban még nem volt jó és rossz. Csak az volt, amit az Isten megteremtett, **Ő pedig nem teremtett rosszat.** És jó sem, volt abban az értelemben, ahogyan a jót földi fogalmakkal értelmezni lehet, mert hiszen ehhez distinkcióul a rossznak is meg kellett volna lennie. A „jó” fogalma sokkal későbbi eredetű és éppen a bukott szellemek hozták a köztudatba. Abban az állapotban a szellem lényekre nézve az öröktől fogva létező boldogság határtalan lehetősége volt meg és elfogadásához csupán a saját hozzájárulásukra volt szükség. **Vagyis abban az állapotban a fejlődés lehetősége volt meg annak minden eszközével.** Éppen azért ne úgy mondjuk, hogy az egyik csoport a jó utat választotta, a másik pedig a

rosszat, hanem mondjuk így: **az egyik csoport a rövidebb utat választotta, a másik a hosszabbat.** Az elsőnél együttmaradt az adó- és elfogadófél, a másikinál azonban az önzés és a gőg miatt bekövetkezett a **duálisakadás** összes következményeivel, amiket még ma is észlelhetünk.

*

Eme bölcselkedő kitérés után **„h. Tamás”** által ajánlott *érzé-
kiség* elleni védekezés módozatait ismertetjük.

A nő az érzékiség ellen úgy védekezhetik, ha belátja, hogy nem az aminek személy szerint látszik, tehát nem élvezeti cikk, nem ingerlő zsákmány, nem a szexualitás, a kéj, a mámor kiszolgáltatottja, még csak nem is zsarnok, hatalommal bíró démon; nem ravasz, furfangos, gyönyörvégrehajtó, hanem az anyaság magasztos hivatását betöltő „felsőbbrendű ember”, aki áldozatkészségével, egyéni igénytelenségével magához emeli a férfit azáltal is, ha életét megosztja vele házasságban, testvériségben vagy anyaságban - és azáltal is, ha erélyesen elzárkózik szenvedélyes kívánságaival szemben, még ha a lemondásnak valamennyi könnyét kell is elhullatnia ez áldozatban.

„Akinek több adatott, attól többet is várnak.”

Az önmunkálkodásra vonatkozó vezérelv szerint pedig a nő első kötelessége az igényleépítés, a külsőséges hívságokon keresztül a benső kívánságokig mindannak a leépítése, ami a nemiség kihangsúlyozását célozza. Semmit sem veszíthet ezáltal az értékéből, illetve kívánatosságából, mert így kendőzetlenül teszi ki magát a vonzás örök törvényének, amely feltartóztathatatlanul megtalálja és összehangolja őt párjával a kiegészülés benső közösségében. **A férfi pedig úgy védekezhetik az érzékiség ellen,** ha mindenekelőtt ő is belátja, hogy nem az, aminek látszik, nem felelőtlen, prédaleső, szabad vadásza a szerelmi szenvedélynek, mert ez a szabadsága csak látszólagos, vagyis csak az anyagi életben nem jár súlyos következményekkel. Kivéve a nagyon is gyakori eseteket a nemi betegségekben, hanyatló testi kondícióban, idő- és energiapazarlásban, társadalmi, családi vagy csak egy személynek okozott kellemetlenségben. De szellemi szempontból

éppen ezen a téren erősen megkötött a törvény által, mely a teremtkészséggel kapcsolatban felelőssé teszi őt mindazért, amit cselekedett, mert hiszen fenn kell tartania, illetve el kell látnia mindazt, amit teremtett. Márpedig e készségének feccsérülésével céltalanul leköti erőit és ezek felszabadítása újabb nagy fáradságot jelent neki és azoknak is, akiknek szerep jut az erők feltisztításában, átváltoztatásában.

*

Ehhez a kérdéshez tartozik még az is, hogy hová sorozhatók azok a férfiak, akik a nemzésre vagy a nemi életre egyáltalán képtelenek? Miért hagyta őket cserben a teremtkészség? Ennek a körülménynek sok oka lehet, de csak egynéhányat fogok megemlíteni.

Lehet, hogy az ilyen ember, visszaélve a készségével, kimerítette erőit, persze előbbi életei folyamán - még akkor is, ha a defektus ebben az életben aktivitás közben érte is. Ezek az erők, most mindenütt lekötve hevernek, vagy még inkább - kiszolgáltatnak mindenféle produktumot és így ő maga stagnál a fejlődésben. De lehet, hogy ezt a stagnálást világos látással így rendezte el; hogy nagyobb figyelmet fordíthasson saját benső kötöttségeinek kioldására, amire szüksége van ahhoz, hogy nagyobb teljesítményekkel később erőteljesebb lendületet adjon fejlődésének. Ez meg szokott történni akkor, ha vagy a Földön elérhetetlenül, vagy a szellemvilágban, összetalálkozott duáljával, aki talán éppen védőszellemre és ezért, vagy nem érez kívánczóságot mással szemben (ezek főként a képességgel rendelkező, de önmegtartóztató emberek), vagy egy-egy életre felfüggesztik az e téren való tevékenységet és ezt a test építésénél már figyelembe veszik. Továbbá lehet, hogy már egyáltalán nincs; vagy csak most átmenetileg nincs olyan szellem, akivel ilyen közeli *nexusban* (*kapcsolatban*), mint apa és gyermek, ki kellene egyenlítődnie. De lehet még az is, bár ez a legritkább eset, hogy az elfogadó-elv bizonyos tapasztalatok megszerzése és bizonyos hibák kiirtása céljából, mint adó-elv öltött testet. Itt még megemlítem azt a teljesen figyelmen kívül hagyott tünetet is, hogy noha ahhoz, hogy egy lélek emberi

létformában megszülethessék két elvre, tehát az adó- és az elfogadó-elvre van szükség és maga e létforma váza, a test, a két elv egymással való kereszteződése, kikeverődése egy csírában, - mégsem születik meg, illetve mégsem alakul ki ebből az összetett erőből soha egy kiegészült szellemlény (egy kétnemű ember), hanem mindig mint egynemű - adó, vagy elfogadó fog megszületni. Erre a tünetre persze nem derít világosságot a tudomány számításokon vagy feltevéseken alapuló magyarázata, mert ennek oka egyedül a duálszakadásban rejlik. Ezen a bolygón kiegészült szellemlény nincs, mert még ha itt elsőfokon egyesülnek is a duálok, a teljes kiegészüléstől még messze vannak, tehát mint ilyenek meg sem szülehetnek. Kivétel csak akkor van ezen a téren, ha egy magas tanító, egy világszellem leszületik, aki azonban szintén nem fejezi ki testében kettősségét csupán lelki erejében és abban, hogy nincsenek neki vonatkozású hiányérzetei. A férfinak legfőbb kötelessége, hogy magát az érzéki - nemi kielégülés céljából egy bizonyos szűk területre: **nevezetesen a házasságra rá-szorítsa**. E területen kívül ne keressen kielégülést. Kerüljön el minden ilyen alkalmat, még az alkalomcsináló faktorokat is, mint szeszitalokat, pornográf olvasmányokat és könnyelmű, könnyűvérű társaságot. És persze semmiképpen nem szabad hozzájárulnia ahhoz, hogy valamely családtagja arra - csak egy újabb életben jóvátehető - bűnre vetemedjék, hogy **magzatát elhajtsa**. Felmerülhet az a kétségkívül fontos kérdés, hogy szabad-e a fejlődés kívánalmai ellenére védekezni a szaporodás ellen? Erre nézve csak annyit mondhatok, hogy semmi sem történik véletlenül, hogy mindennek van rendeltetése. Így az óvszereknek általában a betegségek terjesztésének megakadályozásánál van szerepe (bár lelki szempontból ebben az esetben az önmegtartózkodásnak van helye). Azonban semmiképpen nincsen helye a védekezésnek abból a szempontból, hogy így szabadabbak legyünk a munkában és élvezetekben, függetlenül a vagyonban. Minden szellem ott születik meg, ahol fejlődési feltételeit megtalálja. Ha tehát a szülők nyomorban vannak, neki is szüksége van a nyomorra, sőt hogy sokszor mennyire szüksége van rá, azt az a tény is nyilvánvalóvá teszi, hogy az öntudatosabb szellemlény legszívesebben

nem a jómódú embereknél ölt testet, ahol elkényeztethetnék, hanem egy többgyermekes, nyomorgó családban még akkor is, ha közvetlen kötöttségek nem fűzik is hozzá, amivel azonban előreviszi a szülők helyzetét is a fejlődésben. **Tudni kell azt is, hogy ha egy léleknek egy bizonyos időpontban, korban és helyzetben okvetlenül testet kell öltenie, akkor a védekezés úgysem használ semmit.**

V. Fejezet További bűnök

1./ Hiúság(*)

A hiúság a legáltalánosabb és legalantasabb hibák egyike. Nőnél, férfinál egyaránt megtalálható. Bár legtöbbszörre más-más körülményekben nyilvánul meg, következetesen megtartja természetét, melynek lényege: „Mit tartanak rólam az emberek?” A hiú embernek tehát minden baja, küzdelme, törekvése mellett, mint egyik legfőbb gondja, ott szerepel e provokáló kérdés, hogy mit tartanak róla az emberek? A nőknél ez a gondterhes kérdés legnagyobb részben a külsejükre vonatkozik, de éppen elég jut belőle a tulajdonságokra is, amelyeket hol fitogtatnak, hol pedig rejtelmesen elfátyoloznak, hogy többet mutassanak, mint amennyi van. Szóval a tulajdonságaikat is éppen úgy kendőzik, cifrázzák, mint az arcukat és a testüket, vagyis éppen úgy igénybeveszik elismeretésükhöz a hazugságot, képmutatást és hízelkedést. A férfiaknál már ritkább esetben nyilvánul meg a hiúság a külsejükkel kapcsolatban, de annál inkább a munkájukban. Nagy súlyt helyeznek arra, illetőleg elvárják, hogy mások elismeréssel adózzanak értelmüknek, okosságuknak, tudásuknak, képességeiknek, férfias eredményeiknek, pozíciójuknak, szóval minden tulajdonuknak, tulajdonságuknak és tevékenységüknek, tekintet nélkül arra, hogy milyen körben játszódik le életük. Miután pedig a hiúság legfőbb szempontja a mások véleménye, ezért a véleményért mindent feláldoz, legyen az erény, eredmény, barátság, szeretet vagy egyéni nyugalom. A hiúság létfeltétele a hízelgés, ez az oka annak, hogy a hiú ember olyan hiszékeny. Ugyanis mindent elhisz, ami jót róla mondanak, sőt az ellenkező véleményeket kész irigységnek, rosszakaratnak minősíteni. Nem az a fontos a hiú embernél, hogy

valakit megsegítsen, hanem, hogy erről mások tudomást vegyenek és őt dicsérjék. Ebbéli ambícióját, ha vallásos, még a Gondviseléssel szemben is fenntartja, amelytől szintén elismerést, azaz jutalmat vár, bár erre nézve az írás arra figyelmezteti: *„Ha alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, mint a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicséretet nyerjenek az emberektől! Hanem amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, hogy mit cselekszik a jobb, és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.”* De a hiúság nem merül ki csupán a provokálásban, hanem támadásra is képes. Pl. a nő, a gyengének tartott, támogatásra szoruló nő, milyen kíméletlenül ki tudja zsarolni férje, édesatyja, vagy valamely más hozzátartozója erejét, hogy neki mindazt előteremtse, amibe a divat szerint tetszelegni kíván, amivel felkeltheti mások figyelmét, vagy irigységét, ami csemegefalattja a hiúságnak.

És a hiúságában megbántott, komoly ember a szerint, hogy helyzete milyen lehetőséget nyújt neki, képes sérelmeiért koldusbotra, pellengérré juttatni vagy megölni valakit. Népek sorsa hányszor dől el a diplomatak és államfők hiúságán! **A hiúság elleni védekezésként** mindenekelőtt az ember vegye észre magán azt, hogy nem az, aminek látszik, vagy aminek látszani akar, hanem egy szemfényvesztéssel dolgozó, hivalkodó komédiás és e hivalkodásért hazudozó, költekező, - az elismerésekben vámszedő, a hízelkedésekben tojástáncot lejtő, nyugtalan, bizonytalan, hóbortos és nevetséges. Az öltözködésnél pl. nagyon könnyen rájöhet a hiúságára, - persze ez nagyjából a nőkre vonatkozik, ha ebbéli igényénél kérdőre vonja magát, hogy mi a célja ezzel? Mi készteti arra, hogy a divat hóbortjainak hódoljon, hogy dolgozzék érte, hogy hozzátartozóit dolgoztassa érte, vagy hogy elkeseredjen, ha nem nyílik rá módja? Tetszeni akar?... Kinek?... A férjének? - Annak lelki erényeivel igyekezzék tetszeni! - Vagy másoknak?... És mit nyer ezáltal? - A bókók törekeny üveggyöngyeit, az érzéki vágyak fertőző bacilusait, az irigység mérges nyilait... És mit használ vele? - Semmit, minden irányban csak árt. Árt azoknak, akik költségbe verik magukat érte, még ha bőségben él is, mert a feleslegről lemondhatna más javára. Árt azoknak, akiket tetszészavágyával flörtre bátorít, azoknak, akiket érzékiségre

vagy irigységre provokál. Árt a társnőknek, akiket versengésre készítet, árt a szegényebb sorsúaknak, a környezetének, a gyermekeinek. Az anya, aki hivatásához nem illő, külsőséges hiúsági fegyverzettel jelenik meg gyermekei között, bűnre oktatja őket. A nő főékesége a tisztaság, a takarékoság és a tartózkodás. Ezt kell keresztülvinnie ruházódásában is. Az embernek a hiúság elleni védekezésében így kellene szembefordulnia minden olyan kimondott szavával, amely hazugság vagy hengegés. Kérdőre kell vonnia magát: „Miért hazudtam?” - mert a hazugságok háromnegyed része hiúságból folyik - és meg fogja kapni a választ önmagától: „Mert nem akartam, hogy ezt vagy azt higgyék rólam, vagy azt akartam, hogy ezt higgye rólam!...” „Miért hengegtem?”... „Mert azt akartam, hogy megbámuljon” - és tovább - „Miért haragszom valakire?”... „Mert megbántott, mert kinevetett, mert lekicsinyelt, mert nem részesített kellő tiszteletben, mert rámpírtott, megszegyenített, mert nem ismert el engem, vagy a munkámat!” Mindenkiné a legjobb tudása szerint kell elvégeznie azt, ami a hatáskörébe tartozik, de a munkát magáért a munkáért kell szeretni és elvégezni, mint ahogy a művészetet is a művészetért és nem a sikerért kell szeretni és csinálni. És ami kicsiben ráillik minden emberre, az rávonatkozik, de hatványozottan, a nagy állású, nagy felelősséggel bíró emberekre, mert ha tudnák azt, hogy mibe kerül nekik az a bűvkör, amelybe személyiségüket belehelyezik, elmenne a kedvük a játszadozástól. Sajnos, ezt a helyzetet már mindig csak akkor ítélik meg, amikor egy következő létformában ők lesznek kiszolgáltatottjai mások kedvezőbb helyzetének.

2./ Hazugság(*)

A hazugságra, erre a hitvány élősdire, nem érdemes sok szót vesztegetni, hiszen az eddig mondottakból tudható, hogy elárnyékolja, leköti a lelket, megfosztja rugalmasságától; mert ott, ahol egy kis küzdelemre nyílna alkalma, megsemmisíti azt fellépésével, a lélek elernyed, megbízhatatlanná válik általa sajátmagára nézve is. A hazugság lerontja legszebb törekvéseit és teljesen a haszonlesés, az önérdék, a hiúság kiszolgálására tereli. A hazugság az értelem, a kedély, az elme szegénységi bizonyítványa. A hazugság ember nem lehet okos, csak ravasz. A hazugság ellen való

védekezést csak radikálisan lehet elintézni. Bőjtre kell szorítani. Semmiképpen sem szabad kielégíteni, még a legkisebb táplálékot is meg kell vonni tőle. Ne hazudjunk se konvencióból, se hivatalból, se üzleti érdekből. Ne hazudjunk hiúságból, taktikából - még gyöngédségből sem! Egyetlen kivétel lehet az úgynevezett „kegyes” hazugság, amikor egy betegnek, egy szerencsétlennek valamiért nem mondhatjuk meg az igazat állapotára, helyzetére vagy környezetére vonatkozólag, de még itt is meg kell találnunk a legelfogadhatóbb módot. Előbbi hazugságaink felderítéséhez, csupán azt ajánljuk, hogy minden hazugságra való indítást semmisítsünk meg magunkban, még ha kellemetlenségünk, kárunk volna is általa; hiszen az, amit csak hazugság árán érhetünk el, amúgy sem jár nekünk. Ha kérdeznek minket, legyünk őszinték; de persze véleményünket, több szempontból, mindenkor revízió alá kell vennünk. Ha bizonytalanok vagyunk, ne nyilatkozzunk. De ha beszélünk, mindenkor a leggyöngédebbek legyünk. *„Legyetek okosak, mint a kígyók és szelídek mint a galambok.”*

3./ Irigység(*)

A hibák sorozatában a legkülönösebb, a legsajátságosabb: az irigység. Alattomos, veszedelmes, sötétben rejtőzködő barlanglakó. Ezerfejú rém, mely ugyanannyi helyről nyújtogatja fullánk-jait a gyanútlan embertársak felé, akiket okkal-ok nélkül megsebez, üldöz, ha lehet, halálra mérgez. Az irigység birtokában a lélek, tekintet nélkül arra, hogy milyen a saját földi helyzete, mindent megkíván, ami a más tulajdona. Lehet ez valamilyen testi vagy lelki tulajdonsága, helyzete, képessége, hozzátartozója, szerelmese, vagy csak valami jelentéktelen kis emléktárgya. De nem mindig azért kívánja meg, hogy az ő tulajdonát képezze, megelégszik azzal is, ha a másinak sincs, vagy még inkább, ha elveszti. Belebetegszik a más sikerébe és boldog, ha valakit valamilyen csalódás, kudarc, károsodás ér. Rejtekhelyéről ellenőrizhetetlenül lövelli széjjel megszólásainak, ítélkezéseinek mérges nyilait, amivel többnyire nem is önérdekének akar kedvezni, nincs is más célja vele, mint hogy ártson, öljön. Az irigy ember intrikál, hazudik és ha ezáltal egyszer-egyszer nagyon előtérbe kerül, spanyolfalul előrángatja a pletykát, a mende-mondát, amelyet ugyan talán

éppen ő indított el, de ügyességével mindig át tudja terelni a gyanút másra. Csak akkor veszíti el a fejét, csak akkor búvik ki a barlangjából nyíltan, ha őt éri valamilyen sérelem, vagy annak a lehetősége - és ha féltékeny. Ilyenkor az irigység leplezetlenül feltárja ijesztően torz ábrázatát és a lélek összes vad erőit, indulatait felhasználja a legmesszebbmenő támadásra, vagy - amint gondolja - védekezésre. Márpedig minden egyes kimondott szó, mint gondolatmaterializáció, **velünk marad**, hozzánk tartozik és ha ez a kimondott szó egy más ellen irányuló támadás, megszólás, ítélezés, **mint vád áll élénk**, feltartóztat minket és veszélyezteti szabadságunkat. Minden másokon ejtett sérelem pedig a mellünknek szegzett nyíl, **melynek célirányából nem tudunk kimene-külni**. Még a pusztá megkívánással is ártunk magunknak, mert azon a ponton, ahol megkívántunk valamit, erőt kötünk le. Az az erő élni, működni fog, mert az akarat a szülője és így magához láncol bennünket mindaddig, amíg csak át nem éljük kívánságunk fény és árnyoldalait és amíg át nem változtatjuk, fel nem fokozzuk a magasabb rendű megismerésig. **Hogyan védekezzünk e veszedelmes, mérges vipera ellen?** Hogyan szabaduljunk ki ez inkvizícióból, amelyet előkészítünk általa magunknak? Nos, az irigység **a lélek legintimebb barátja, titkára**. Ő az az alkalmazott, aki gazdáját a kezében tartja azzal, hogy tudomása van sok piszkos dolgáról. De valójában ő a felbujtó, ő készíti el a bombákat, melyeket gazdájának kell elvetni. Ő a „besúgó”, a referens, aki a tényállásokat kedve szerint elhallgatja, vagy meghamisítja. Ő a tervek kovácsolója, melyeket gazdájának kell keresztülvinnie, tehát tulajdonképpen gazdája az eszköz, a „rabszolga”, akit terrorjával megszállva tart, de aki - és ez a fontos tudnivaló - meghal, illetőleg, akinek megsemmisül önálló hatóképessége, mivel átváltozik a természete, ha a gazdája kilakoltatja. Az irigység ugyanis az indulatok ama fajtájához tartozik, amely nem találja meg kedvező működési területét az elemekben, sem az állati lélekben, hanem csak az **öntudat fészereiben** és ha onnan kikerül, martalékává lesz a kóbor erőknél, melyek felszívják magukba és engedelmességre kényszerítik a természet akaratával szemben.

Persze, az irigység **kilakoltatása** nem könnyű feladat és rendszert követel. Mindenekelőtt a barátságot kell neki felmondani.

Meg kell szüntetni az intim viszonyt azáltal, hogy minden sugallatát, ösztönzését revízió alá kell venni. A vizsgálathoz szakértőül pedig fel kell használni e kijelentést: „*Ne tedd másnak azt, amit nem szeretnél, ha veled tennének!*” - és meg kell semmisíteni a megszólást, az ítélezést, még mielőtt kivitelre kerülhetne. Aztán mondjuk fel neki a szolgálatot is. Mint szolga ugyanis már nem a megszólás, az ítékezés, a haszontalan rosszakarát istápolója, helyette a „hírvágyat”, a „kívánságokat” táplálja és igazolja az önzés, kapzsiság, a gőg és a hiúság nevében. Megkívánni a másét?... Jogos. - Amije másnak lehet, nekem miért ne lehetne? - És ha el nem érhetem?... Lemondok róla, de csak úgy, hogy másnak se legyen, hiszen mi nyugtathatna meg másképpen? - Ha a kívánságok terén telhetetlen vagyok?... Ez csak természetes emberi ösztön! Hányszor halljuk az emberek részéről ezt a felkiáltást: „Persze, éntőlem elvárják, hogy adjak, de ha nekem kell valami, nincs, aki megsegítsen!... Ezt szépen elkerülhetem, ha óvatos vagyok.” Így beszél, bujtogat, védelmez, pártfogol az irigység szolgálai minőségében. Így használ fel minden aljasságot az „önérdek” megvilágításában. Nos, ezt a „hasznos” szolgát útnak kell bocsátani. Fel kell mondani neki a titkári állást, be kell szüntetni konfidens beleavatkozását az életünkbe. Hogyan? Úgy, hogy minden egyes ember életét, mely szemünk elé kerül, úgy szemléljük, mintha velünk történne meg, rajtunk menne végbe és tanuljunk belőle. Ha azt akarom, hogy a lelkem rugalmas legyen, ne merítsem ki haszontalan vágyakkal. Kezeljem a kívánságaimat abból a véges nézőpontból, amelyen a halál tartja inspekciónját. Ezen a vonalon ő a főbecsüs, csalhatatlanul biztos az értékek megbírálásában és kérlelhetetlenül magához ragadja mindazt, ami az övé, ami múlandó, ami hiábavaló, ami az enyészetre tartozik, ha mégolyan sokra tartott földi érték is. Ki tudhatná, mikor, mely percben találkozik vele? Mikor vetkezteti le pőrére, mikor fosztja ki mindeneből, ami az övé - a halálé?... „*Aki velem nem gyűjt, tékozol!*” - mondja Jézus. **Ha irigység fog el bennünket, siessünk el vele a beváltó intézethez, a lelkiismerethez, mely aranyat ad salakért. Belenyugvást, lemondást, kibékülést, feloldódást ad. Ezeket gyűjtsük, ezeket szaporítsuk, ha gazdagok és szabadok akarunk lenni.**

4./ Türelmetlenség(*)

A türelmetlenség ragadtatja az embert erőszakoskodásra, ő vezeti a hadjáratot, ő áll a hibák élén, az ő vezényszavától hangos a lélek. Ő tépi le mindenütt az éretlen gyümölcsöt; mert semminek sem hagy érési időt. Ő ugorja át a közelfekvő dolgokat, mert szeme állandóan a távoli lehetőségekre van függesztve. Ő korbácsolja fel az indulatokat és nem hagy meggondolási időt se bírálatra, se kivitelre. A türelmetlen ember nem lehet megértő, elnöző, ezzel szemben könnyen bánt meg másokat - és semmi olyat nem lehet tőle keresztülvinni, ami rendszert igényel. Az öntudatos lélekfejlesztés lépcsőzetes fokozása is kivihetetlen a türelmetlenség birtokában, éppen azért a jelen munka fejtegetése, elméleti ismertetése és gyakorlati útmutatása is hiábavaló mindaddig - legalább is ami a keresztülvitelét illeti -, amíg a türelmetlenség kezéből ki nem vesszük a korbácsot, hogy mindannyiszor végigsuhintsunk rajta, valahányszor rendezkedik, vagy kellemetlenkedik. Lám - most is milyen élénken tiltakozik az ellen, hogy az ember magáévá tegye azt, amit itt tanácsképpen a figyelmébe ajánlunk. „Kinek van erre türelme?” - kiáltja ki a lélekből felháborodva, - „hiszen ennek a komplexumnak az elolvasása is kimeríti az emberi jóindulatot, de ki volna képes ennek gyakorlati keresztülvitelére?!” Nos, - itt vagyunk már a **védekezésnél!** Ha most azt mondanánk, hogy tekintsük végig az életünket és vegyük számon mindazt, amit türelmetlenségünkben kifolyólag elrontottunk, hogy mennyit szenvedtünk miatta, hogy mennyi szenvedést okoztunk vele másnak, hogy hány türelmetlenségéből elkövetett lépés következményeit nyögjük ma is házasságunkban, üzletünkben, pályánkban, munkánkban, nevelésünkben és minden társadalmi viszonylatunkban, - erre éppoly kevésbé adná meg nekünk a türelmetlenség az engedélyt, mert sokkal nagyobb munka is volna ez a hátranézés, mint az előrehaladás. De nem is szükséges, mert az érzéseinkben úgyis benne van e végkövetkeztetés, hogy a türelmetlenség által soha semmiféle hasznunk nem volt, de annál több jóvátehetetlen kárt okozott nekünk. Ha viszont a vezetést nem bizzuk a türelmetlenségre, mert itt az a fontos, hogy szemün-

ket ne irányítsuk a messze jövőbe, hogy ne ugorjuk át a közelfekvő dolgokat annál is inkább, mert nekünk az önmunkálkodásnál nincs dolgunk a holnappal, csak a mával, hiszen nem tudjuk, hogy mit rejteget számunkra a holnap. **A mai napot tehát kezdjük el azzal az elhatározással, hogy ma nem fogok hazudni, nem fogok semmit eltürelmetlenkedni, nem fogok senkit megbántani, megítélni, - én sem fogok senkitől megbántódni.** Elnéző leszek, megértő, figyelmes, egyszerű, testvéries, irgalmas, megfékezem magam vágyaimban, lemondok valamiről (valaki javára vagy csak azért, hogy kipróbáljam erőmet önmagam felett), önzetlen leszek, jótékony - csak ma, mert mit tudom én, mit hoz nekem és mit követel tőlem a holnap. **Ha mindennap csak valamiben le tudjuk győzni magunkat, már egy kevés erőt szabadítottunk fel és ez az erő rendelkezésünkre fog állni a további harchoz, melyet ál-énünk ellen kell lefolytatnunk.** Csak képzeljük el, mi történik akkor, ha - amint mondani szokás - „valaki kihoz bennünket a sodrunkból”? A türelmetlenség hirtelen azt javasolja, nemde, hogy rárohanjunk az illetőre, hogy megtámadjuk, hogy visszavágjunk; - de mi egy pillanatig szemközt nézünk vele és éppen csak annyit állapítunk meg: „**Ahá! a türelmetlenség**” - itt még nem is gondolkoztunk, csak felismertük és máris letompult a támadás éle. Hátha még egy másik pillanatot a meggondolásnak is szentelünk!... De nem kell attól félni, hogy ez a kergetőzés, ez a csatározás hosszú huzavonát igényel, még csak nagyobb tréning sem kell hozzá, csak egy kevés kitartás és a türelmetlenség természetéhez híven hevesen és sietve ott hagyja a porondot: az őt megérteni és megbecsülni nem akaró lelket.

5./ Unalom vagy restség(*)

Az unalom, ez a látszólag ártalmatlan tulajdonság, egyike a lélek legveszedelmesebb tüneteinek. Annak az embernek, aki unatkozni tud, akinél az unalom gyakori jelenség, nagyon beteg a lelke. A betegsége pedig abból áll, hogy nem tud dolgozni és nem tud pihenni. Képzeljük el egy embert, aki álmatlanságban szenved, viszont ébrenlétében nem tud dolgozni, mert minden idegében benne zsong az álmoság, mint ahogy ez a ki nem aludt em-

bernél meg szokott történni. Teljesen ez az eset áll fenn az „unalom” betegségében szenvedő léleknél is. Nem tud megpihenni, mert valami nyugtalanság zaklatja, és nem tud rugalmasan dolgozni, mert bágyadtnak érzi magát, és ezért szüntelenül frissítőre vagy nyugtatóra vágyik. Az unatkozó ember nem szereti a magányt. Lelkében nem tud kicsírázni egy komolyabb gondolat, mert elmenekül előle a szórakozásokba, a kívülről érkező hatásokba. Ilyen alkalmakkor szokatlanul élénk, mint a drogos, de a reakció is így jelentkezik nála, - petyhüdt lesz. A szórakozások narkotikuma utáni vágya rendszerint túlhaladja erejét, akár teljesedésbe viheti, akár nem, minek következtében gyakori kedélybeli kisülései vannak. Élénksége, mint a magasabb feszültségű áram, rohamosan felfokozódik, hogy azután a pillanat adta lehetőséghez képest kirobbanjon, vagy átmenet nélkül kialudjék. Az unalom leginkább a módosok körében szokott dühöngeni, de gyakori azok között is, akiket bármilyen okból kifolyólag elkényeztetnek, vagy körülrajonganak. Sőt előfordul a legszegényebb népeknél is, akiknek ugyan nincs rá módjuk, hogy szélesebb mederben kitenyésszék, de elég veszedelmes méreteket szokott ölteni náluk is a szenvedélyekben való kilengésekben, mint a részegeskedésben, kártyázásban, vagy más szerencsejátékban, melyet az unaloműzésre hathatósan tartanak. Ezek a szenvedélyek legtöbbször kihágásra, bűnre is csábítják őket, hogy a lehetőségeket előteremthessék, mert dolgozni az unatkozó ember nem szeret, persze, ha már szenvedélytől mételyezett, nem is igen tud. De még ha elvégzi is a munkáját, ez csak gépies elhatározásából folyik, mert „kell”, „muszáj”, és mert le akarja rázni. **Védekezési módszerünk** itt is a felismerés, hogy t.i. nem vagyunk azok, amiknek látszunk. Legfontosabb, hogy mindig az ellenkezőjét cselekedjük annak, amit akar. Ha restségre befolyásol bennünket, keressünk valami munkát, és ha nem találunk, menjünk ki a szabadba gyalogolni, mozogni.

Ha zajos társaságba csábít minket, menjünk el egy csendes, ha lehet, meghitt baráti körbe. Ha szenvedélyünket éleszti, fogjunk hozzá egy fizikumot kimerítő munkához, vagy foglalkozzunk valami idegszibasztó, elálmosító dologgal. Ha a kíváncsiság alak-

jában jelentkezik, kerüljük az izgalmakat és fordítsuk figyelmünket a legapróbb természeti tünetényekre. És ha a fásultság, a közöny, az életfáradtság érzete fog el bennünket, ne engedjük magunkban elterjeszkedni, hanem igyekezzünk valamilyen problémába belekapcsolódni, mégpedig elvonulva, magányban, ami úgyszólván kézenfekvő lehetőség ebben az állapotban. Az unalom ellen való védekezés leghathatósabb módszere tulajdonképpen mindig a magányba való elmenekülés. A magányban azután meg kell idézni egy problémát, a legnagyobbat és a legnehezebbet megoldhatót: az élet problémáját. Mi a célja? Miért nem adja ki magából azt, ami lehetőségekben benne fekszik? Miért vonzza magához az embert? Miért köti le és miért nem elégíti ki? stb. Egy ilyen érdeklődési lekötöttség pedig azért igen fontos, mert ez lelki térfoglalás, vagyis azon a téren, amely eddig parlagon hevert és mindenféle giz-gaznak adott helyet, **most gondolatok teremnek, gondolkodók helyezkednek el.** Ahol pedig a gondolat az uralkodó, ott nem jut idő és hely az unalom számára. Persze ha a baj már krónikussá vált, akkor nehezen lehet védekezni, mert hiányzik hozzá a kiviteli erő. Itt is, mint minden stagnálásnál a sors, az evolúció rotációs kereke szokott beleavatkozni. Azonban a kezdeti stádiumban, de még heveny állapotában is, könnyen le lehet győzni. E betegek közé azonban semmi esetre se sorozzuk bele azokat, akik zajos társaságban, nívótlan színházban vagy más léha szórakozóhelyeken unatkozni szoktak. Ellenkezőleg, ezek rendszerint a legegészségesebb lelkű, legtartalmasabb emberek, akiket nem elégít ki a léhaság, az üres póz és a divat. Ezek közé tartoznak a tudósok és a tisztultabb eszmevilágban élő emberek, szóval azok, akikhez felemelkedni - kell, hogy célja legyen minden embernek.

6./ A nyolc boldogság(*)

A bűnök részletes bemutatása után talán még jobban meg fogjuk érteni Jézusnak az igazi boldogságot meghatározó hegyi beszédbeni szavait.

„A nyolc boldogság evangéliumi sorrendje a szellemi fejlődés csodálatosan felépített hierarchiáját tárja fel. A sorrend - a szellemi visszaesés veszélye nélkül - fel nem cserélhető, mert minden

boldogság közvetlen következménye az előző boldogság betöltésének, így:

Az **1. boldogság** a hegyi beszéd szerint a lelki szegénység, **az alázat**.

Valóban, az önmagunkat kevésre értékelés, a szellemi alázat a kiinduló bázisa a szellemi fejlődésnek! Amint a Névtelen Szellem mondja: „Legyetek kicsinyek!, mert olyan kicsinyek sohasem lehettek, amilyen kicsinyek tényleg vagytok!” Ezért a szellemi alázat az első boldogság, melyre mint szilárd alapra az összes többi boldogság felépül! Ha a szellemi alázat már megszületett bennünk, ez képesít közvetlenül a szellemi fejlődés következő állomására, bűneink megbánására, a bűneink feletti sírásra.

A 2. boldogság, a sírás. A szenvedés tüzén keresztül menve, bűneinket meg kell bánnunk, bűneink felett sírnunk kell, hogy a boldogságok további fokozatait elérhessük!

Az első két boldogság az alázat és a bűnbánat eredményezi, a szellemi fejlődés következő állomását a **3. boldogságot**, - a lélekben szelíddé, lággyá, alakíthatóvá, elfogadóvá válást.

Ez azután a következő, **4. boldogságot**, - **a szellemi igazság** elfogadásának lehetőségét eredményezi. Mert mi általában azt akarjuk, hogy az igazság alakuljon a mi képünkre és nem mi az igazság képére! Ez azonban nem megoldás!

Ha szomjúhoztuk és megismertük az igazságot - mely nem más, mint az áldozatos szeretet - bekövetkezik az **5. boldogság: irgalmassá fogunk válni**, majd **6. boldogságként szívünk egészen megtisztul!**

Ezáltal pedig a béke, a krisztusi **béke száll lelkünkbe**, mint **7. boldogság**, melyet a világ már el nem vehet!

Mindezek után végül bekövetkezik a **8. boldogság**, szellemi fejlődésünk koronája, **az igazság mellett bizonyosságot tenni, még üldöztetések árán is!**

És ha ezt a végső, legnehezebb próbát is sikeresen kiálltotta a fejlődő szellem és bizonyosságot tett az igazságról, ekkor vált a szellemi fejlődés folyamán a legmagasabb rendű elvek rendíthetetlen birtokosává és lett méltóvá a mennyei szférákba való belépésre! Ekkor válunk alkalmassá arra, hogy az isteni vezetés beavathasson végtelenül nagyszabású terveibe és a szellemi fejlődés

folyamán kozmikus erőkkkel és dicső szellemállapotokkal felruházhasson! Ekkor veszi kezdetét a földi szférákon felüli dicső szellemi fejlődés, amit Pál apostol így fejez ki: „*Mindnyájan ugyanazon képmássá, Krisztussá fogunk alakulni dicsőségről dicsőségre.*”

A 8 boldogság egymás utáni fokozatai három emelkedő fogalommal fejezhető ki: **1. megigazulás, 2. megszentelődés, 3. megdicsőülés.**

Érezzük, hogy ezek sorrendje a szellemi fejlődés folyamán fel nem cserélhető. Az első négy boldogság a **megigazulás** fokozatai. Az 5., 6., 7. boldogság a **megszentelődés** fokozatai. A 8. boldogság a **megdicsőülés** fokozata, amely után már a mennyei szférák dicsősége következik! Képtelenség tehát, hogy valaki megszentelődne, mielőtt megigazult volna, és hogy valaki megdicsőülne, mielőtt megszentelődött volna! A megigazulás - megszentelődés - megdicsőülés sorrendje megváltoztathatatlan isteni törvény! **A nyolc boldogság törvényrendje** és a szeretet két fő parancsa; **szereisd Istent mindenekfelett és szereisd felebarátodat, mint tenmagadat**, a két legnagyobb Krisztusi kijelentés. Minden szellemlény evolúciója a világegyetemben ezek betöltésétől függ! /A „Szellembúvárok Egyesületének” I. Fórumán elhangzott Makk István előadása./

V. Fejezet Az utolsó idők kilátásai(*)

a./ Amiket erről korábban már mondtunk

Könyvünk II. kötetének végén az apokalipszis volt a téma. Részleteket hoztunk *Michael H. Brawn „Az utolsó óra” c. könyvéből, és az ottani „végső” dátumot (2040) Eszter m. 1933. évbenei látomásának - szinte azonos - dátumával hasonlítottuk össze. Ajánljuk az ottaniak újraolvasását, mert - helyszúke miatt - itt most onnan csak az összefoglaló kommentárt illeszthetjük ide:*

Kommentár

Igen, nekünk is van eszkatológiánk, vagyis véleményünk, álláspontunk az egyén és az egész emberiség életének végső dolgairól, végső eseményeiről. De ez sokkal egyszerűbb, logikusabb és

megnyugtatóbb, mint akár az egyházaknak a panúzia /Jézus visszajövele/ előjeleiről szóló apokaliptikus leírásai, akár az ezredforduló kapcsán sűrűn felbukkanó, fantasztikusnál fantasztikusabb „látnoki” elképzelések, avagy ijesztgetések. A most közölt szellemnyilatkozatból világosan látható, hogy ebben a kérdésben is teljes az összhang a már ismert odaáti magas szellemi vezetők által a teremtésről, bukásról és Krisztus hazavezető, megváltói munkálkodásáról szóló tanítások tekintetében. Ebből pedig az a helyes nézet következik, hogy például indokoltan tartjuk követésre méltónak a pusztában kiállónak szavát: *„Tartsatok bűnbánatot, mert elközelgett a mennyek országa!”* és közeledik az az idő is, amikor *„a fejsze a fák gyökerére tétetik”* s *„a juhok elválasztatnak a bakoktól.”* Nem véletlenül hoztuk a jelen idők állapotáról szóló H. Brawn-i tárgyilagos ténymegállapításokat. Vagyis annak láttatását, hogy lassan a gonosz erők egyszerűen működőképtelenné teszik, megsemmisítik a jó elvek érvényesülését, miközben ők gátlástalanul rombolják az éltető természetet. Ez logikusan tereli figyelmünket az Úr által megjósolt azon jelenségre, miszerint az utolsó időkben már csak két gyülekezet lesz, a jók és a gonoszok gyülekezete: azok, akik bármilyen formában, de hisznek Istenben, illetve akik mind leplezetlenebbül akarnak minden isteni törvényt, rendet felforgatni, hitet és engedelmisséget habzó gyűlölettel kiirtani; így történhet meg az, hogy akkor *„ketten lesznek a mezőn, ketten feküsznek egy ágyban, s az egyik elragadtatik, a másik elhagyatik.”* Hogy meddig kell e két gyülekezet tagjainak együtt élniük, azt napra és órára senki meg nem mondhatja, Isten azonban ezeket a napokat az igazak kedvéért megrövidítheti, hogy a jók a gonoszok között sokáig ne szenvedjenek. **Ez pedig csak szétválasztás útján következhet be úgy, amint azt a Névtelen szellem - előzőekbeni - kijelentése minden szempontból logikusan tartalmazza.** Ne halogassuk tehát a bűnnel való teljes szakítást, a megtérést, mert nem tudhatjuk, miénk lesz-e még a holnap, lesz-e még időnk és alkalmunk a mulasztottak pótlása végett még egyszer testet ölténünk, s a nagy szétválasztás alkalmából nem fogunk-e a magunk alkotta salakkal kidobadni, hogy aztán aeonok múlva fejlődésünket újból kezdjük, de sokkal nehezebb körülmények között, mint egykor a Földön

már elkezdünk. A Föld ugyanis, akárcsak a vele hasonló fokozatú világok, eddig még sohasem voltak paradicsomok, hanem a bukás foka szerinti büntetőhelyek. Más, tisztább égitesteken voltak és vannak a paradicsomok, amelyek a Földet és társait a javulni nem akaró szellemekkel együtt magukból, mint salakot, kidobták. A Föld majd csak akkor válik paradicsommá, ha az, ismételt kiválasztások után, annyira megtisztul, hogy azt, az Úr ígérete szerint, „*a szelídek és az alázatosak örökségképpen megkap-
hatják*”. **Ezért alapvető tétele tanunknak a megtérés, azoknak a bűnöknek az elhagyása, amelyek az alsó szférák jellemzői, s amelyeknek elhagyása életüket vesz igénybe itt a Földön, a küzdés, javulás színterén.** Ezeknek a bűnöknek magunkban való felismerése, az ellenük történő önmunkálkodás minél nagyobb sikere érdekében felhívjuk a figyelmet a már leírt szférabeli állapotokra, amiből pontosan látható, hogy mennyei Atyánk „*nem akarja a bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen!*” **Végül, nem lehet megjegyzés nélkül hagyni annak a dátumnak szinte teljes egybevágását, ami a hozott két könyvbeni 2040-es évre vonatkozik.** Őszintén bevalljuk, magyarázat helyett ezen mi is csak csodálkozni tudunk és ez a csodálkozás egyben mások részére szóló figyelemfelkeltő megjegyzés is kíván lenni. Nem tudunk ugyanis mi sem napirendre térni afelett, hogy 60 év időtávlatlaltól két különböző személy nem mindennapi jövőkép tekintetében ennyire egyező dátumú kijelentést miként volt képes tenni?! Talán ez se történik véletlenül, hanem bizonyíték kíván lenni hitünk erősítésére!

b./ ZITA testvér igen eredményes médiumi működéséről

Az alanti szellemnyilatkozat hozása egyben apropóul szolgál arra, hogy ígéretünkhöz híven beszámoljunk a nyilatkozatot közvetítő: **Pócze Józsefné Grosswald ZITA** testvérnek igen eredményes médiumi működéséről. No, nem életrajzi adathalmaz közreadásával, hanem a „Rajta keresztül” létesült, - kezünkbe csak most került - két kötetbeni hatalmas szellemi kincsnek sokak figyelmébe ajánlásával. A két igen szép kivitelű kötetet 2000-ben és 2001-ben a „Clevelandi Szellemkutatók Társasága” adta ki, ahol ZITA testvérünk, mint „56-os Amerikába szakadt magyar”,

1970 óta mechanikus médiumként működik, férje pedig a Társaság elnöke. Tartalomjegyzék helyett álljanak itt a két kötet „Bevezetés”-eiből vett alábbiak:

I. kötet: Az első rész „Krisztus az Úr” címmel azon közlemények gyűjteménye, amelyekben a Szentlélek küldöttei Krisztus Urunk eszméjét hozzák emberközébe az olvasó értelem- és érzelmvilágához. A második részben található tanítások és látomások azokba a magasabb szellemi régiókba nyújtanak bepillantást, ahol csodálatos békesség, világosság, öröm és boldogság honol, és ahova Krisztus várja mindazokat, akik magukra öltve az Ő lelkületét, földi életük idején állták a nap hevét.

II. kötet: Amikor az Úr Jézus Krisztus az utolsó vacsorán búcsúzott tanítványaitól, ezt mondta: „ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem (János 14:1)... Jobb néktek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok. És az, amikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében (János 16:7-8)... **de amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra.**” (János 6:13). És pünkösöd napján az ígéret beteljesedett: az Úr tanítványai valamennyien elteltek Szentlélekkel és szóltak úgy, ahogy a Szentlélek szólásra indította őket. Elérkezvén az idők végéhez, a Szentlélek feltűnő módon folyik bele az emberiség életébe, hogy még mielőtt a „vég” bekövetkezik, mentse azokat, akik még menthetőek.

Így a clevelandi Magyar Szellemkutatók Társasága (Hungarian Spiritual Society) tanóráin is a Szentlélek küldöttei ZITA médium útján oktatásokkal, látományokkal és megnyilatkozásokkal intenek a Szentírásban leírt utolsó idők nehézségeire és készítének fel azok elviselésére: **„mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé... mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta...** (Máté 24:7-21) Ha nyitott szemekkel nézünk körül a világban, lehetetlen nem észrevenni a sok természeti csapásból, éhínségből, háborúból, a gyűlölet elhatalmasodásából, hogy közel a „vég”. Ezért időszerűnek és szükségesnek tartjuk ezen szellemi oktatások és magyarázatok

közzétételét. Először a *Szentlélek munkáját* bemutató oktatásokból, majd az *Evangéliumi Spiritizmus hivatásáról* szóló közleményekből adunk ízelítőt a kedves olvasónak. Utána a *Gyülekezetünk szellemi vezetőinek* a gyülekezetünk és minden ember részére megszívlelendő oktatásai és intelmei következnek. Az utolsó időkre vonatkozó oktatások gyakorlati tanácsokat tartalmaznak arra nézve, hogy miként is kell felkészülni, illetve helytállni azokban a nehéz időkben. Sokan nem hiszik, mások tagadják, de az Igazság törvénye működik: okra okozat következik és mindannyiunkat számadásra hív a földi élet után. A földi élet utáni állapotokba nyújt bepillantást a *Szférák világa* című fejezet; az *Életek összefüggései és következményei* rész pedig a különböző emberi életek szellemvilágbeli következményeit tárja az olvasó elé. Legvégül a *Magyar sors magyarázata* részben a Magyarországot érintő események szellemi magyarázatából ismertetünk néhányat. Azzal a reménnyel bocsátjuk útjára ezt a könyvet, hogy a benne összegyűjtött oktatások, megnyilatkozások és látomások hozzásegítik felebarátainkat az igazság megismeréséhez és az utolsó időkben való helytálláshoz.

Mi is a fentiek jegyében választottuk és hozzuk - hozzájárulás mellett - az eddigi köteteinkben többször tárgyalt apokalipszis, illetve az „*életprincípium /2/ avagy természet*” témáknak további megnyugtató magyarázatához és megértetéséhez a fenti II. kötetben a „*természeti erőről és azok megrendüléséről*” szóló - ZITA testvér igen fejlett és a régi itteni Egylet szellemisségét hűen tükröző médiumitását önmagában minősítő - szellemközleményeket annak reményében, hátha sikerül eme témáknak logikus megértésével a tagadó, avagy hitevesztett emberekkel a téves materialista felfogás helyett Isten végtelen szerető, bölcs és féltő gondviselését valamilyen mértékben elfogadtatni megtérésükre és megnyugvásukra! Bárcsak adná az Úr!

*

A természeti erők megrendülése

Elhangzott a „Clevelandi Szellemkutatók Társasága” 1996. május 9-i ülésén ZITA médium útján

Köszöntelek benneteket, testvéreim, az Úr Jézus Krisztus nevében! Hatalmas és hosszútűrő a mi Atyánk, Istenünk. Hosszútűrő és ezzel a türelmével évezredek, évmilliókat hagy leperegni az emberiség életében; hagyja, hogy az ember a maga természete, a maga akarata és a maga szándéka szerint cselekedjék. Engedi, hogy akiben rossz van, az önmagából ezt a rosszat, ezt a gonoszat hozza elő, akiben pedig jó van, vagy legalább is van valami az isteni jóból, az ezt a jót hozza elő a lelkéből. Mivel a Földön több a rossz, mint a jó, ezért az elmúlt évezredek alatt elkövetett sok bűn és gonoszság felgyülemlett és hat a világra, és így a világ megindult a lejtőn. Az emberek süketek és vakok a szellemi dolgokkal szemben és nem érzékelik a magasabb világok szellemi sugallatait, aminek segítségével vissza lehetne tartani, meg lehetne őket menteni a mélységbe, a szakadékba való zuhanástól. A mának élnek és a mát kívánják minden lehetőségével együtt kihasználni a maguk részére. Rendkívül nagy kárt okozott az emberek lelki világában az is, hogy **az egyházi vezetők eltörölték az írások azon részeit, amelyek az újra testet öltésre, a reinkarnációra utaltak.** Amik pedig egyes vallásoknál még megmaradtak, azok is annyira tévesen és helytelenül értelmezik az újra testöltés tanát, nemhogy segítenék az ebben hívőket, hanem sok esetben ártanak nekik. Tehát ez az „egyszer élünk” elmélet a nyugati világban teljesen elfogadottá vált és az ember erre az egy földi életére építkezik, hogy ebben az egy földi életében minden a testi ember kénye-kedve szerint alakuljon, és hogy neki jó legyen. Tehát nem hallja szavunkat, amikor hangosan kiáltunk bele a világba vagy az egyén fülébe, de nem hallja a mások jajkiáltását, szenvedését és nyomorát sem. Teljesen érzéketlenné vált a másik ember bajával, szenvedésével, nélkülözésével szemben. Az egészen testies emberek úgy gondolkoznak és ezt szóban hangoztatják is: „a Földön ma sincs semmi másként, mint ahogyan azelőtt volt. Azelőtt is voltak katasztrófák, éhínségek, árvizek, földmozgások, azelőtt is történtek olyan dolgok, mint amilyenek ma a világban történnek”. Mondom, ezeknek az embereknek nincs „szemük a látásra, fülük a hallásra”; nem érzékelik mindazt, amit már észlelnek azok, akiknek a hatodik érzékszervük a veszélyt is ké-

pes érzékelni, akik tisztában vannak ezzel a veszéllyel, ezért mentik, ami még menthető. Itt nem gondolok a mentés olyan fokoza-
taira, hogy másokat mentenének, csupán arra, hogy saját szellemi értékeiket mentik, amíg arra a lehetőség fennáll. Mert a lehetőség már nem fog sokáig fennállni! Különböző földrészeken: Ázsiában, Afrikában, Dél-Amerikában, mindenütt recseg, ropog a föld. **Azt mondhatnám, testvéreim, hogy a természetvilág megrendülőben van.** Az ember azt gondolja, hogy a természetvilág megrendülése fizikai erők által jön létre, illetve, hogy a teremtő Isten csak úgy elgondolja magában: „most pedig az eresztékeket meglazítom, és ezért a természeti erők a Földön majd megrendülnek”. Nem így van. **Nem a hatalmas, teremtő Isten szándéka és akaratára ez, hanem az ember hozza ezt magára a bűneivel, nemtörődőséggel, közönyösséggel.** Mert mindig csak a maga emberi énjével volt elfoglalva; az érzés és vágyvilágában csak azzal foglalkozott, ami neki, az embernek kell, ami neki, az embernek jóleső, és nem törődött az őt körülvevő, élő, eleven természetvilággal.

Pedig a természet az ő segítőtársa, amit az önmaga fejlődésével együtt tisztítania kellett volna és ezeket a feltisztított erőket magához kellett volna emelnie és a jó szolgálatába kellett volna állítania. **Tehát a természeti erők haragossá és indulatossá váltak, mert híven tükrözik vissza az emberek haragosságát, gyűlölködését és mindazokat a megtorló szándékokat, amelyek az emberek lelkében élnek.** A természetvilágot és Isten egész teremtett világát, a teremtményeket a Teremtővel, a teremtményt a teremtménnyel, a teremtményt az állat, a növényvilággal és a bolygókkal, tehát jelen esetben titeket a Földetekkel a szeretet kell hogy összekösse. **Tehát mivel a szeretet az összetartó erő, amikor a szeretet beszennyesedik az indulatokkal, önzéssel és erőszakkal, akkor nincs többé ez az összetartó erő és ennek következtében rendülnek meg a természeti erők.** Az óceánok óriási erőket tartalmaznak. Az óceánok napos, szép időben élvezhető, kellemes pihenést és kikapcsolódást nyújtanak, amikor az ember nagy sima vízfelületet nézi és azon elmereng. De bent a mélyben azok az ellentétes erők már jelen vannak és forronganak.

Ezek a forrongások hozzák majd létre azokat a katasztrófákat, amelyek a természettörvény többi erőinek megrendüléséhez vezetnek. A világnak nem lesz egyetlen pontja sem, ahova elbújhatnának az emberek. **Az Isten akaratával és Isten törvényét lábbal taposó embereknek a legmélyebbre épített bunkerjai sem adnak semmiféle menedéket.** Nem lesz hova elmeneküljenek! Tudósaitok sem lesznek képesek a katasztrófákat megelőzni, bár egy ideig matematikai számításokkal képesek lesznek követni a föld és a tenger mozgásait. De a későbbiek folyamán teljesen kiszámíthatatlanul, rapszodikusán következnek be a katasztrófák és az emberi számítások csődöt mondanak, mert ott történnek, ahol éppen nem is számították, illetve ahol számításaik szerint azon katasztrófáknak később kellett volna bekövetkeznie. Amint mondom, **az óceánok vize, az óceánok ereje, az óceánok mélye lesz az emberek katasztrófáinak az elindítója.** Illetve, az ember maga volt az elindítója a saját katasztrófájának. Mert miként más katasztrófák előtt a hosszútűró Isten bizonyos korszakokig várt, hogy az emberek megjavuljanak - így mondja az Írás -, de az emberek nem javultak meg, és akkor következményként érték őket a katasztrófák. *A teremtő Isten tűrésének ez a mostani korszak a leghosszabb ideje az első hold kidobatása óta tart.* Amikor ennek a tűrésnek vége lesz, és a természeti erők megrendülnek, már nemcsak bizonyos embercsoportokat fog érinteni, nemcsak bizonyos földrészek elsüllyedését fogja eredményezni, hanem az egész Föld tűzzé fog válni! Az erők tömörülnek, osztályozódnak. Ezekben az erőtömörülésekben különböző érzések és vágyak égnek, amelyek el nem éghetnek, *de égnek mindaddig, amíg le nem választatik a salak az aranyról, amíg el nem választatnak a „kecskék a juhok”-tól.* *Azaz az ellenszegülő szellemek és az ellentétes erők tűzkarikákba zárva kidobtnak.* Az erők szétválasztása már napjainkban folyamatban van.

A kecskék a juhoktól való elkülönülése nemcsak a mi részünkre, hanem a látó ember számára is már láthatóvá vált. Ezzel egyidőben - tehát nem később: tíz, húsz, harminc év múlva, most, a jelenben - elkülönül az anyagban is az, ami érték, tehát

amiben olyan érzések és vágyak foglaltatnak, amelyek megmaradhatnak az új Föld gerincének, azoktól, amelyek innen ki kell hogy dobassanak. **Ezek az elkülönülések az óceánok vizében, a tűzhányók mélyében, a különböző hegyvonulatok mélységeiben, a síkságok fertőzött talajában, a légköri elektromosság különböző formáiban már történnek.** Ezek az elkülönülések olyan lassan bontakoznak ki, hogy az ember, aki az önmaga életét sem tudja helyesen szemlélni, nem képes ezeket észrevenni és ezek felett elgondolkozni. Azt hiszi, hogy mindaz, ami történik, arról nem tehet; azt hiszi, hogy ő nem felelős azért, amivé a Föld lett, ami a természet világában létrejött. Az ember a természetvilággal össze van kapcsolva és kölcsönösen hatnak egymásra. Az ember egyre több és több gonoszságot enged meg magának és egyre jobban megteremti azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül kiélheti a maga gonosz természetét. **Az ember megnyitotta azokat az ajtókat a természetvilágban, amelyeken keresztül előjönnek azok a félelmetes és veszedelmes dolgok, amiket nem képes többé megfékezni.** Mint a tűzzel játszó gyermek, azt hiszi, hogy akármelyik pillanatban képes lesz azokat megállítani; hogy mindazt, amit például az atomkutató és az atomrobbantások terén cselekszik, büntetlenül megteheti. **Azt hiszi, hogy az atomtudósok valami hatalmasat alkottak, előbbre vitték az emberiséget, holott óriási veszélynek tették ki a Földeteket.** Tehát az ember a tudományával belekontárkodik a természet működésébe; az okozatokat látja, de mögötte az okokat nem. Nem látja a láncreakciót, amikor valamihez hozzányúl, vagy valamilyen természeti erőt felszabadít, hogy az a Föld életében mit fog okozni. Mert él a Föld; él azokból a természeti erőkből, amelyeket az ember az érzés, gondolat és vágyvilágával megalakított. De ez a kisebbik dolog, kedves testvéreim, amit az ember az ő tudományával művel. A nagyobbik dolog az, amit az ember a lelkivilágában érez, mert azok új életlehetőségeket adnak olyan erőknél, amelyek a természetvilág katasztrófáit okozzák. A tudományotok megmagyarázza ugyan, hogy mitől vannak a különböző viharok, mitől van ez, az, amaz, és ezt az elméletet szépen fel is építi; csak hogy nincs meg a kapcsolata azzal, ami a termé-

szetvilágot élteni, aminek következtében a természetben az a formaképzés révén létrejött és az ott van. Nem tudja, hogy miért van az egyik helyen szárazság, a másik helyen vízözön. És nem tudja az egésztest egyensúlyba hozni és úgy elosztani, hogy mindenütt úgy legyen, ahogy annak lennie kell: annyi a napfényből, annyi esőből, annyi a melegből, annyi a hidegből, annyi a tisztító szélből, amennyi kell. És nem tudja a romboló orkánnak annyira lefokozni az erejét, hogy ne romboljon, csak tisztítson. Mindezt megfigyeli, de változtatni a természet romboló erején képtelen. Mert változtathatna, ha önmaga nem lenne olyan indulatos, haragtartó, önző, erőszakos! Változtathatna, ha nem rabolná ki a Földet, ha nem irtaná ki az őserdőt, ha nem lenne önző, és mindig csak annyit venne el a maga számára a természeti világból, amennyire az élete fenntartásához szüksége van.

Ezek a természeti erők, mint mondom, már mindenütt a megrendülés jeleit mutatják! És ezért a mi feladatunk az, hogy bár a természetvilág megrendülését megakadályozni nem vagyunk képesek, lelassítjuk ezt a folyamatot, **hogy idő és alkalom maradjon a megtérésre azoknak, akik még menthetők. Azok menthetők meg, akik hiszik azt, amit Krisztus és a Szentlélek tanít, és nem tesznek úgy, mintha a veszély nem állna fenn; mintha Krisztus nem állna itt, az ajtó előtt; mintha Krisztus második eljövetele nem következne be. Mert bekövetkezik!** Krisztus második eljövetelének idejét senki, még az ég angyalai sem tudják. **De amilyen a világ helyzete, ahogyan a természeti erők csoportosulnak, ahogyan az ember lázadása egyre nagyobb és nagyobb a teremtő Istennel szemben, már mutatja, hogy az idő közel van!** És megmutatja majd, amikor a tenger háborogni kezd, amikor a Hold vérbe borul, amikor napfogyatkozások lesznek, amikor mindenféle dögvész jön az emberre, amelyeket az orvosi tudomány képtelen lesz gyógyítani. És megmutatja majd akkor, amikor a tudomány embere azt hiszi, hogy befogta a légköri villámlást és ezáltal megmenekült a légköri elektromosság rombolásától. **És megmutatja majd mindabban, ahogy elszárad, kiég az a növényzet, ami az embernek és állatnak egyaránt táplálékul szolgálna.** És a tudomány minden ismerete, minden hormonkészítménye ellenére sem lesz képes az emberek

népesedését megállítani, valóban „sok lesz az ember és kevés a foka”. És ez még nem a vég! Ez még mind csak a természet működését fejezi ki, azt az erőt, amelyből kivonatott az a szeretet, amiről beszéltem nektek, amivel ezeket a természeti világokat, mint a ti Földeteket is, össze lehet tartani. Mert a szeretet mindent összefog, összegyűjt, közös nevezőre hoz; de ahol nincs, ott minden széthull, mint oldott kéve. **Mindezekkel nem egy félelmetes képet akarok elétek festeni, csak azt akarom nektek elmondani, hogy szükséges, hogy az ember ezekre az időkre beérkezzék; szükséges, hogy ezekre az időkre a mennyegzői ruháját megszerezze; szükséges, hogy ezekre az időkre a homlokán legyen a jel, hogy mi ráismerjünk.** Szükséges, mert akin ez a jel nincs, elvész. Hiába gondolja az ember, hogy az élet menete megy úgy mint ezer és ezer évvel ezelőtt: megszületik, felnő, házasodik, gyermekeket nemz, gyermekeket nevel és meghal. Igen, az utolsó napig, az utolsó pillanatig házasodnak, gyermekeket nemzenek, gyermekeket szülnek. De mire? Mert ha nincs rajtuk a jel, akkor a kárhozatra. Mi a beérkezésekért dolgozunk! Nem csak a tiétekén, hanem a Föld minden lakójáén. Azért dolgozunk, hogy minél több legyen azok száma, akik értenek az írásközből, akiknek lelke, mint mondtam, mint a szivacs, magába szívja a figyelmeztetéseinket; akik értékelni képesek a veszélyt; akik össze tudnak olvadni azokkal, akik bár mások, mint ők, de akik Krisztusban testvérek. **Azokért fáradozunk, akik érzékelik, hogy most van itt az idő és alkalom, és ezt most kell felhasználni arra, hogy a rossz természetüket legyőzve a megmentettek közé kerüljenek.**

*

És folytatjuk a témát ugyancsak ZITA m. útján 2001. február 11-én jött „A végső elszámolás” című - helyszűke miatt rövidre fogott - nyilatkozattal, így:

„A természeti világban fejlődési korszakok vannak. Ehhez hasonlóan az ember életének is szakaszai vannak és mindegyik szakasznak azt a célt kell szolgálnia, hogy az ember előbbre jusson a lelki fejlődés terén. Tehát ezeknek a változásoknak a tisztulást

és a fejlődést kell elősegíteniük. Az emberiség történetében voltak és vannak időszakok, amelyek nem alkalmasak a jónak érvényesülésére. Ez nem azért van így, mintha az életnek nem az volna a célja, hogy az ember a rendelkezésére álló időt a maga megtérésére és felemelkedésére használja fel, hanem azért, mert az ember csak kevés teret ad a jó érvényesülésének. Azokat isteníti és azoknak ad a társadalom minden fórumán lehetőséget, akikben a rossz, a helytelen, a bűn él, ezáltal csakis a rossznak kedvez az a korszak. **Ezekben az időkben - és ilyen most a tiétek is - semmiképpen nem Isten akarata érvényesül a Földön, hanem minden az ember elrontott, bűnös természete szerint alakul, ezért bizony nagyon nehéz idők ezek!** Amikorra pedig egy fejlődési turnus befejeződik, szükséges, hogy minden a helyére kerüljön, minden időben elrendeződjék, hogy minél több lélek betakaríthatassék a mennyei csűrökbe és minél kevesebben legyenek azok, akik kivettetnek a külső sötétségre. Ennek ellenére, mivel a földi élet ezekben a korszakokban leginkább a bűn útján járóknak kedvez, ezért **e korszak befejezésére - miként azt e fórumról már több ízben hallottátok - az emberiség kétharmad része a külső sötétségre kerül, de az egyharmad részben sem biztos, hogy mindenki megmenekül! Csakis azok menekülnek meg, akik mint „maradékok” hittek Isten beszédének, hittek az Úr Jézus Krisztusban, hittek a Szentlélek kijelentéseinek; hittek az örök jó győzelmében és ez a hitük szilárd és erős maradt az utolsó pillanatokig.** A Földön mindig úgy alakul egy korszak, ahogy azt az abban a korszakban élő emberek formálják. Így alakul ki egy kor ízlése, egy kor **erkölcsi felfogása.** **Akik valójában jót és a fejlődés útján előbbrevivőt hoznak embertársaik számára és azok szellemi felemelkedésén fáradoznak, azokat az a kor, amelyben élnek, nem kedveli.** Úgyis mondhatnám, hogy ezek az egyének megelőzik a maguk korát; ők a sötétségben a lámpagyújtogatók, ők a kor úttörői, akik ösvényt vágnak a bűn, a sötétség rengetegében; náluk vannak az igazi talentumok; ők azok, akik a tömeg ízlését és gondolkodásmódját a magasabb rendű felé irányítják. Mivel tevékenységük a tömeg igényeinek nem kedvezők, ezért az a kor, amelyben élnek, elfeledkezik róluk, semmit nem ad nekik; csak ritkán részesülnek

elismerésben, éheznek, nyomorognak, fáznak és a társadalom kivetí őköt, mint valami különleges csodabogarakat. Az emberek nagy része tudomást sem akar venni róluk, vagy ha hallanak is róluk, neveltség tárgyává teszik őket és semmiképpen nem kérnek abból, amit azok az emberiség felemelése, illetve ízlésének formálása céljából e világba hoztak. Mégis-mégis, ahogyan az Úr mondja, hagyni kell a konkolyt is növekedni az aratásig. Hagyni kell, hogy mindenki felszínre hozza a maga színét, ízét, zamatát, elgondolását, vágyait és ezzel belenyomja arcképét a történesek világába, az igazság viaszába, amely azután tanúskodik mellette vagy ellene; felmenti vagy elítéli őt.

Ezt a képet senkinek a teremtet világmindenségben mindaddig nem lehet megsemmisítenie, amíg az igazság törvénye le nem számol vele. **Mert mindenért: háborúkért, rablásokért emberi életéért, elfajult ízlésekért, helytelen elgondolásokért, mindenért felelnie kell az embernek!** Az utolsó időkben a testet öltések nagy mennyiségben történnek, mert nem csak az arra a korszakra megérett emberlelkeket küldi testet öltésbe és hozza felszínre a törvény, nem csak azokat az erőket és lehetőségeket adja az emberiség kezére az élet, ami annak a korszaknak tartozéka, ami annak járuléka, hanem amit ez a Föld az első Hold kidobása óta megérlelt magában, az mind a felszínre kerül, az mind jelen van a Föld felszínén, az atmoszférában, a növényvilágban, az emberek lelki világában. **Ezért az ilyen korszakok, mint a mostani, nagyon hasznos lehet a bölcs emberekre nézve, mert mindenhez hozzá lehet jutni, mindent meg lehet tanulni, minden képesítést el lehet nyerni, mindenből le lehet vizsgálni, minden igazságot megismerhet a törekvő, mert minden a rendelkezésére áll. Tehát az ember kihozhatja magából azt az eredményt, ami egy magasabb szintre való belépésre minősítheti őt, és aminek birtokában az átalakult Föld lakójává válhatik.** Természetesen, ha az alkalom a fejlődésre, a gyors fellendülésre, a beérkezésre mindenki számára fennáll és kedvező, akkor ezeket az előnyöket az ellentét is felhasználhatja a rosszra. Minden ismeret, minden tudás, minden titok, minden misztérium, amit a tudomány ki tudott kutatni, fel tudott fedezni, minden a világban van. Tehát ott van az alkalom, hogy ezeket az értékeket

ne csak a jóra, hanem a rosszra is felhasználja az ember. **De azzal, ahogyan azt felhasználja, beleírja magát a történések könyvébe és már nincs hosszabbítás, sőt, ezek az utolsó idők „megrövidítetnek a választottakért”, tehát nem lesz alkalom, hogy másként cselekedjék. Az átalakulás pillanata úgy fog eljönni, mint a lopó, amikor senki sem gondol rá!** Az emberek éppen úgy élnek, éppen úgy házasodnak, éppen úgy gyermekeket nemzenek és szülnék, éppen úgy megy minden, mint ment ezer és ezer esztendőkön át. **Amikor az a pillanat elérkezik, minden megáll; akkor minden az igazság törvénye szerint minősítetik:** *azok, akik mindvégig hűek voltak az igazsághoz, egy jellel a homlokukon felemelkednek és Illés prófétához hasonlóan elragadtatnak innen; az elkárhozottak pedig a salakkal együtt borzalmas kínok gyötrelmek, félelmek között alásüllyednek. Abban a pillanatban mindenkinek realizálnia kell, hogy ki és mi ő, hol is áll, mit is mutat róla az igazság törvénye; realizálja, hogy elpazarolta az életét, és nincs tovább; realizálja azt, hogy elvétetik tőle minden alkalom, minden lehetőség és a megtörténteken változtatni egy hajszálnyit nem lehet. Minden kikerül a hatásköréből, többé nem ura a helyzetének, nem ura az időnek és a történéseknek, mert mindaz, amit az időben Isten hosszútűrése és kegyelme révén, mint lehetőséget kapott, megszűnik, nincs tovább! Ellenben működik a természettörvény, amely az igazság törvénye, tehát igazságosan jár el mindenkivel szemben!* Azután vannak olyan fokozatok, amelyekbe az ember valósággal beleágyazza magát; egy ilyen szintet elérve már nem tesz az igazság serpenyőjébe annyival többet és súlyosabbat, ami őt egy alacsonyabb, vagy egy magasabb szintre minősítené. Az innen való fellendüléshez kell ebben az utolsó időben a nagy-nagy erőfeszítés, amihez az ember igénybe veheti a kezére adott isteni ajándékokat: a hitet, a reménységet, az ismeretet, a tudást, a józan észet. *Továbbá szükséges az is, hogy azt a szellemi szintet, ahová valaki felküzdötte magát, képes legyen tartani a vég bekövetkeztéig. Különösen a harmadik szféra felső és a negyedik szféra alsó határán lesz rendkívül nagy a mozgás, az erőlködés, hogy ezen a szinten az emberlelkek megkapaszkodjanak.*

Ennél a végső küzdelemnél mi is ott leszünk segítségünkkel, hiszen Isten azért rendelt ki bennünket, „az utolsó óra munkásait”, hogy erőt adjunk a küzdőknek, hogy ezt a szintet elérhessék, vagy akik már ezt elérték, meg is tarthassák azt. Ugyanígy igen nagy lesz a sürgés a jónak legalacsonyabb és a rossznak magasabb szintjein, hogy ott valaki mélyebbre ne zuhanjon. Vannak, akiknek már elrendeződött a sorsa jóra vagy rosszra. Vannak, akik már elérték a negyedik szféra alsóbb szintjét és erős viharok kell jönnie ahhoz, hogy őket onnan lesodorja. És vannak a rosszban már annyira elmerült emberi életek, akiknél már semmi reménység sincs arra, hogy azokon javítani vagy változtatni lehessen. A sok-sok gonoszságban eltöltött életeik miatt, és mivel most is alámerültek a gonoszba, a kegyelem már nem nyúl ezen emberek után. Az utolsó időkben nehéz lesz a jóra törekvők, a Krisztushoz ragaszkodók, a Krisztus zászlaja alatt gyülekezők élete, mert ezeknek a bűnre hajló, veszendőbe menő egyéneknek semmi erkölcsi érzékük és gátlásuk nincs, semmi nem szab határt a gonoszságuknak, mivel a gonoszságban kívánnak tombolni: vérben, rablásban, könnyben, szenvedésben, gyilkosságban, erőszakosságban élük ki gonosz vágyaikat. Az átalakulás előestéjén éltek, ezért ha az embernek valaha szüksége volt Isten gondoskodó, szerető kegyelmére és az Általa elküldött tiszta gyermekei segítségére, akkor most van itt az ideje, mert kell, hogy az ember elismerje Isten hatalmát és dicsőségét; ki kell vennie részét Krisztus igazságának és a szeretetnek gyakorlásából, mert ha ezt elmulasztja, nincs senki és semmi, aki megvédhetné őt a pusztító orkántól. **Azért gyűjtött össze benneteket is a Szentlélek Krisztus ezen iskolájába, azért tűztük ki ezen iskola ormára a fehér zászlót, azért jövünk közétek hétről-hétre, évről-évre, hogy megerősödjete, hogy biztosan tudjátok hol van a helyetek, biztosan tudjátok, mi a tennivalótok!** Tehát ne vegyétek le tekinteteket erről a fehér zászlóról, Krisztusról, Aki előttetek megy és mutatja nektek az utat és erősíti a gyenge hiteteket, hogy semmi és senki el ne tántoríthasson benneteket, mert az ellentét ordító oroszlátként jár körül és keresi, hogy kit nyelhet el! Az ellentét először meg akarja venni, le akarja kenyezni azt, akit

magának meg akar szerezni. Tehát először nem akarja bántani, nem akarja megszegényíteni, nem akar fájdalmat okozni neki, hanem valamivel meg akarja vesztegetni: **gazdagságot, hatalmat, dicsőséget, csillogást, egészséget, minden olyat ígér, amivel valaha bírt a szellem, de a bukás folyamán elvesztett. Akik ezt az Úrhoz hasonlóan visszautasítják és megmaradnak becsületesnek, igaznak, őszintének, azok tartoznak a „maradék”-hoz. Ez az a „maradék”, akikért Isten a végsőig elmegy, ez az a „maradék”, akiket félt, amikor az ellentét ostromozza őket, amikor az életükre tör, amikor mindenükből kifosztja őket, hogy ezek meg ne kicsinyüljenek a hitben és az út porában ne maradjanak. Az ellentét harcmodora a különböző korszakokban élő emberek természetéhez igazodik, a taktika viszont ugyanaz; először mindent felajánlani, és megvásárolni őket, ha pedig ez nem megy, akkor félreállítani, börtönbe csukni, kínozni és megölni őket! Azért mondom nektek, hogy akik esetleg közületek megérik még ezeket a végső időket, azok is készüljenek erre, mert ez veletek is megtörténhetik!** Igen, ez megtörténhetik mindazokkal, akik Istent szeretik, akik Krisztus zászlaja alá gyülekeznek, akik hitéletre törekszenek, akik ezt a hosszú-hosszú korszakot nehéz, fáradságos munkával végig küzdötték, és nem akarják elveszíteni megszerzett értékeiket, amikor immár ott állnak az ajtó előtt. Mert az ajtó előtt állni nem annyi, mint azon belül lenni. Amíg az ajtó előtt áll az ember, addig sok minden történhetik vele; kirabolhatják, sőt meg is ölhetik, ezért az ajtón belülre kell jutnia ahhoz, hogy a ház védelmét érezhesse. Tehát a lakodalmas házba kell nektek is bejutnotok ahhoz, hogy védelmet, boldogságot, az együvé tartozás örömét élvezhessétek. Nem könnyű! **Voltak sokkal könnyebb idők az emberiség történetében, hogy a lélek a mennyei csűrökbe takaríttassék, azonban aki itt maradt a viharos időkre, a pusztító orkán idejére, annak ez már nem lesz könnyű, de nem lesz lehetetlen!** Segítsen meg benneteket az én Atyám, az én Istenem! Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!”

c./ Furcsa természeti jelenségek a ma világában(*)

Az előző két szellemnyilatkozat keletkezési dátuma 1996, illetve 2001, és mit ad Isten, pár évre rá egyre rendkívülibb időjárásra kell felfigyelnünk, amiről a tudósok és a sajtó egyre élénkebben számol be. Ezekből illesztettünk ide néhányat a figyelmeztető szellemnyilatkozatok alátámasztására.

aa./ Globális forróság - helyi jégkorszak(*)

„A tudósok nyáron a globális felmelegedés, télen a jégkorszak rémével riogatnak. Állításuk szerint éppen a globális felmelegedés következtében várható némely térségben farkasordító hideg.”

A Pentagon megrendelt egy forgatókönyvet: ha a Föld klímájában a lehető legkedvezőtlenebbül - de a realitás határain innen - alakulnának a folyamatok, az milyen következményekkel járna. A munkabizottság vezetésével - az egyébként magyar származású - *Peter Schwartzot* bízták meg, aki gyakorlott „vizionárius”, *Steven Spielberg* *Minority Report* (Kisebbségi jelentés) című filmjének tervezésében is részt vett. Az általa létrehozott munkacsoport „Mi lenne, ha...?” típusú kérdések sorával szembesítette a tudósokat. A válaszaik alapján készült jelentés egy drámai, ám lehetséges forgatókönyve az emberiség jövőjének. Megkérdeztük *Zágoni Miklós* fizikust, mennyire kell komolyan vennünk ezt az apokaliptikus víziót.

- *Peter Sckwartz* maga is hangsúlyozza, hogy „legrosszabb eset-szenáriót” készített. Semmilyen új körülményt nem fedeztek fel, nincsenek eddig nem ismert adatok. A tudomány képviselői több mint száz éve állítják, hogy a Föld légkörének melege-
dése lassú, de tendenciózus folyamat. Több mint ötven éve sulykolják belénk, hogy a melege-
dés gyorsulásában az emberi tevé-
kenységnek - konkrétan főként a széndioxid-kibocsátásnak - is szerepe van. Harminc éve azt is mondják, hogy a globális melege-
déssel egyidejűleg bizonyos területeken lehűléssel kell szá-
molni. Ez utóbbi viszont mindeddig nem volt a köztudatban. Az 1992-es riói Környezet és Fejlődés Konferencián is a globális felmelegedés volt a politikai közbeszéd tárgya, ennek lassítása érde-
kében határozták el a CO₂-kibocsátás korlátozását Kiotóban.

Miért sokkoló a Schwartz-jelentés? Egyrészt az évszám miatt, amelyet - mint a drámai változások lehetséges kezdő-pontját - megjelölt. 2010 már nem is a gyermekeink jövője, hanem a miénk. Másrészt azért, mert a félfokos - harminc-negyven év alatt viszont már két-három fokos! - átlaghőmérséklet-emelkedést mindeddig sikerült könnyedén vennünk.

- Schwartz nem tett mást - mondja Zágoni Miklós -, mint hogy továbbgondolta az ezerszer hallott prognózist: mi történik, ha tovább melegszik a légkör, és megolvad a sarki jég? Mi lesz, ha leáll a Golf-áramlat? És kimondta a következményeket: akkor bizony nem fogja tudni a trópusokról fölhozni a meleget, és visszavinni az északi hideget, tehát például a Moszkvával egy szélességi körön található Atlanti-óceán menti városokban - mondjuk, Glasgow-ban, Amszterdam-ban vagy New York-ban - a moszkvaihoz hasonló hőmérsékleteket fogunk mérni: mínusz húsz fokot. Az Egyenlítő közelében pedig a mostaninál is elviselhetlenebb lesz a hőség. **A tudósok eddig is állították, hogy a melegedés intenzívebbé válása bármikor bekövetkezhet, legvalószínűbben 2030-2040 körül. Schwartz azonban megkérdezte: kizárható-e, hogy szélsőséges körülmények között (a melegedés következményeként) a sarki jég leszakadása már 2010-ben bekövetkezzék? Amire a tudósok nem tudtak igennel felelni.** Hirtelen hőmérséklet-változások - lassú melegedést követő hirtelen lehülés - korábban, természetes módon is bekövetkeztek a Föld történetében, az emberi tevékenységtől függetlenül. A környezetszennyezés azonban az utóbbi két-három évtizedben drámaian fokozta az üvegházhatást, állítják a klímakutatók. Nézzük az elmúlt százötven év öt legmelegebb évét sorrendben: 1995, 1998, 2001, 2002, 2003. A tavalyi akár a legforróbb is lehetett volna, ha az északi félteke szélsőségeit nem ellensúlyozzák más vidékek - szeptember-októberben a szárazföld feletti hőmérséklet és a tengerfelszín vízhőmérséklete egyaránt rekordot döntött. Franciaországot, Németországot, Svájcot, Spanyolországot júniustól augusztusig sosem tapasztalt hóhullám sújtotta. A légkör tehetetlensége következtében ma már akkor sem lehetne azonnal megállítani a melegedési folyamatot, ha radikálisan csökkentenénk a szennyező anyagok kibocsátását, állítja Zágoni Miklós.

Ezzel jó ötven évet késtünk. Ugyanakkor korai volna még fölvennünk az utolsó kenetet.

- Két dolgot kellene elkerülnünk: a pánikot és a Schwartz-jelentés elbagatellizálását. A hátralevő akárhány évtizedet arra kellene felhasználni, hogy fölkészüljünk. Először is radikálisan csökkenteni kell a kibocsátást. Erre néhány ország már el is határozta magát, például Anglia, Németország, sőt az USA egyes államai is. Zágoni szerint nagyon fontos, hogy a politikai döntéshozók higgyenek a tudománynak, és pontosan tájékoztassák a közvéleményt a folyamatokról. Ezentúl minden szakterületen le kell vonni a megfelelő következtetéseket. Azokon a területeken, ahol a jövőben szélsőséges időjárási jelenségekre lehet számítani, meg kell változtatni például az építési szabványokat, föl kell készülni az élelemtermelés visszaesésére, tehát hideg- vagy éppen melegtűrő növényeket kell nemesíteni. **Ugye, úgy hangzik, mintha a készülő *Holnapután* című katasztrófafilm forgatókönyvét olvasnák? Sajnos, nem!** Magyarországon fél éve megalakult a klímaváltozás hatásaival foglalkozó MTA munkabizottság, a VAHAVA (Változás-Hatás-Válaszadás), Láng István akadémikus vezetésével. Ebben vízügyi, egészségügyi, környezetvédelmi szakemberek, mezőgazdasággal, talajtannal, a légköri viszonyokkal foglalkozó kutatók veszik számba a lehetséges új körülményeket, és dolgoznak ki javaslatokat. Nincs könnyű dolguk, hiszen az óceáni áramlás megváltozása sokféleképpen alakíthatja át a régiókban vándorló ciklonok pályáit. Ettől függ, hogy több vagy kevesebb lesz a csapadék az egyes évszakokban, és hogy szélsőségesebb lesz-e az időjárás. Van tehát még néhány évünk - no nem arra, hogy telket vegyünk a Marson, nem barátságosabb a klímája, mint amit itt magunknak csináltunk. Élünk itt - feleannyi energia felhasználásával, mint eddig - és mentjük, ami még menthető!" /Mihalicz Csilla, Nők lapja, 2004 március 17./

(Megjegyzés: A Magyar Televízióban „A szólás szabadsága” 2004. március 14-i adása ugyanezt a témát feszegette. A végén Friderikusz Sándor így köszönt el: „Mondjam ezután, hogy jó éjszakát kívánok?”)

bb./ Ciklon söpört át Európa északi felén(*)

Bár a Dunántúl déli részét tegnap 70-80 kilométeres sebességgel száguldó szélvihar lepte meg, és a fővárost elérve is még 50-55 kilométeres tempót diktált, az Országos Meteorológiai Szolgálat tájékoztatása szerint hazánkban nem kell tartani az Észak- és Nyugat-Európán a hét végén átszáguldó orkánszerű széltől. Csak a hőmérséklet jelentős csökkenésére és csapadéokra kell számítanunk. A kontinens északi és nyugati része fölött 110-190 kilométeres sebességgel örvénylő ciklonnak Nagy-Britanniában három halálos áldozata is volt. Londonban a Leicester City futballcsapat pályájának közelében egy szurkoló halálát okozta egy épület tetőzetének elsodort darabja, Suffolk mellett egy házaspár az autójában vesztette életét, miután a kocsira rázuhant egy fa. Több autópályán leállt a forgalom, mert utakadállyá váltak a széllelkésektől felboruló kamionok, Anglia északi részén a vasúti és a légi közlekedés is szünetelt, s a leszakadt felső vezetékek miatt 40 ezer háztartás maradt áram nélkül. Németország északi részén is több súlyos sérülést okozott az orkán. A tűzoltóknak több száz alkalommal kellett kivonulniuk, miközben a Bréma és Hannover közötti vasúti pályát is megrongálta az ítéletidő. Lengyelországban vasárnap reggelig, egész éjszaka tombolt a vihar. A Mazuri tóvidéken 500 transzformátorállomás sérült meg, 200 település áram nélkül maradt. A szél sok háztetőt is elragadott, és a villámcsapások okozta károk is tetézték a bajt. Podlasie vajdaságban 2300 transzformátorállomás rongálódott meg, így ezen a területen is több száz település maradt villanyáram nélkül. A fák sok helyütt lakóházakra dőltek, a lubuskói vajdaságban negyven alkalommal kérték a helyi lakosok a tűzoltók segítségét a fák eltávolításához. Itt a viharok szerencsére emberéletet nem követeltek, sérülésekről sincsenek hírek. /Magyar Nemzet, 2004. március 22. hétfő/

cc./ Világszerte tombolt a természet(*)

Braziliában hurrikán, Portugáliában erdőtüz, Kínában homokvihar pusztított

Két ember meghalt, legkevesebb negyvenen megsérültek, tizenegyen eltűntek, harmincezen pedig hajlék nélkül maradtak; miután végigsöpört Brazília déli partvidékén a Catarina hurrikán. Portugáliában több idős embert és kisgyermeket kellett kimenteni otthonából, mert feltehetőleg elektromos szikra miatt hatalmas területen lángolni kezdtek az erdők. Pekingben homokvihar tombolt. Soha nem látott erejű vihar söpört végig Brazília déli partvidékén. A Santa Catarina és Rio Grande do Sul államoknál szárazföldre lépett, hatalmas esőzések kísérték szélről amerikai szakemberek előzetesen azt állították, hogy a dél-amerikai ország első hurrikánja lesz, ám ezt a feltételezést akkor még hevesen cáfolták a brazil szakemberek. Nem lett igazuk, a szombaton megérkezett vihar széllelkései elérték, néhol meghaladták az óránként 150 kilométeres sebességet - olvasható az AP hírügynökség honlapján. A Catarina névre keresztelt hurrikán két ember életét követelte. A természeti csapásban legkevesebb negyvenen megsérültek, tizenegy halász eltűnt, harmincezen pedig hajlék nélkül maradtak - írta a Reuters. A helybeliek még soha nem voltak kitéve hurrikán tombolásának, ezért több helyen pánik tört ki a tomboló, szinte mindent felmorzsoló természeti csapás láttán. A Catarina ötszáz házat valósággal eltörölt a föld színéről. A helyi hatóságok az áldozatok és sérültek számát nem tekintik véglegesnek. Annál inkább, mivel több településsel megszakadt a kapcsolat, miután a szélvihar eltépte a telefonvezetékeket, a nyomában járó hirtelen esőzések pedig utakat árasztottak el.

Portugália belső részében erdőtüzek lángolnak, vasárnap két faluból gyermekeket és idős embereket kellett kitelepíteni. A biztonsági alakulatok a kimenekítettek pontos számát nem közölték - adta hírül az MTI. A Lisszabontól 250 kilométerre északkeletre lévő területen, ahol egy eukaliptuszerdőt már elpusztított a tűz, több mint négyszáz tűzoltó 93 járművel kapcsolódott be a lángok oltásába. Helybéli tisztviselők szerint a kiterjedt tüzet valószínűleg elektromos hiba okozta.

Kína fővárosában, Pekingben az emberek nem győzték mivel eltakarni arcukat, fülüket, mert a hét végén homokvihar tombolt a nagyvárosban. A látótávolság sok helyen tíz méter alá csökkent,

ezért hatóságok számos repülőjáratot töröltek - tudta meg a távirati iroda. A homokvihar Észak-Kínában is komoly pusztítást okozott. /Magyar Nemzet, 2004. március 30. kedd./

*

A „Spirit Kör” 1998. szept. 6-i ülésén Erzsike médium útján elhangzottakat vigasztalóan csatoljuk ide. Történiék bármí a világgal és benne velünk ha hiszünk Istenben, ő és angyalai velünk lesznek, és ha mégis elér a végzet, mi is olyan fogadtatásban részesülünk, mint az 1998. szept. 2-án 21 óra 25 perckor lezuhant repülőgép hívő parancsnoka utasaival együtt!

d./ Egy svájci repülőgép szerencsétlensége(*)

(Hangkazettáról is hallható)

Médium: Az irányítótoronynak S.O.S.! S.O.S. az irányítótoronynak! Vészhelyzet van! Vészhelyzet! Vészhelyzet! Süllyedünk! Süllyedünk!

Körvezető: Isten hozott! Honnan beszélsz, kedves testvérem?

M.: Én a kapitány vagyok. Én a kapitány vagyok, de most nem érek rá senkivel foglalkozni most. Ez a gép rám van bízva és azok az utasok, akik itt vannak ezen a gépen, ezek mind-mind az én felelősségemre utaznak.

K.: És mi történik, ha szabad megkérdezniem?

M.: Süllyedünk. Egyre süllyedünk, egyre süllyedünk. Nem tudom, hogy hová vezet ez a süllyedés.

K.: Hogy lehet, hogy most mégis itt, egy kis társaságban beszélsz? Valami történt a géppel?!

M.: Elhíheded! A gépen vagyok és próbálom, reszket ez a gép. Hát nem látod, hogy próbálom megfogni ezt a kormányt? Nézd meg, hogy egyre jobban remeg!

K.: Értem, értem, hát ez egy szörnyű érzés lehet.

M.: Mi van ezzel a géppel? Mi van ezzel a géppel? Nem tudom irányítani. Istenem, segíts! Akármí történik velünk, a te kezédbe ajánlom ezt a társaságot, bármí történjék is velünk.

K.: Nagyon szépen beszélsz!

M.: Istenem, segíts! Zuhanunk, Zuhanunk egyre mélyebbre. Nem tudom, csak az Isten a megmondhatója. Bummm!

K.: Mi történt?

M.: Nem tudom. Nem tudom, de egy örült nagy csattanás. Hol vagyunk?

K.: Szabad megkérdeznem, mikor történt ez? Valami friss dolog? Tudsz érzékelni időpontot? Hol történt ez? Hát te vezetted a gépet, navigáltad. Hol és mikor történt ez? Nyugodjál meg, úgy látszik.

M.: Nem tudom ezt a kormányt a kezemből kiengedni.

K.: Te Isten kezébe ajánlottad magadat és az utasaidat.

M.: Nem. Nem magamat elsősorban, hanem azokat az utasokat, akik az én kezembe voltak bízva. Nem tudom...

K: Beszéljél csak nyugodtan! Meg fogsz nyugodni, meg fogják mutatni, hogy mindez miért történt vagy mi történt tulajdonképpen és mikor? Tudsz időpontot mondani? Melyik évben? Évszámot tudsz mondani? Nyugodj meg!

M.: Nem tudom, hogy hol vagyok, de ez a kormány mint-hogyha egy kicsit megnyugodott volna.

K.: Jó helyen vagy, csak annyit tudok mondani.

M.: Jó helyen vagyok.

K.: Jó helyen vagy, az Úr kezében vagy, akihez szóltál, a főhászod nagyon szép volt. Tehát nem hagy ő el most sem, mert sajnos valami katasztrófa történt valóban. Meséljél!

M.: Nem tudom, te ki vagy?

K.: Egy baráti körben.

M.: Honnan jöhet, ebbe a katasztrófális helyzetbe, honnan jöhet kívülről egy valaki?

K.: Jaj, látod milyen érdekesen veted fel a kérdést? Kívülről, valóban kívülről, mert te is már a testen kívül vagy. Én nem tudom, mennyire hittél életedben, hogy van folytatás a halál után. Hát te naponta halállal játszottál. Úgy látszik, mégis számoltál azzal, és az Úr kezébe ajánlottad magadat is és nagyon szépen a te utasaidat is. Hát most úgy néz ki - megengeded? - mi egy baráti körben vagyunk most, és téged ide hoztak a te őrzőangyalaid. Többes számban mondom, mert bizony

ilyen vészhelyzetben nagyon sok őrzőangyalnak kellett dolgozni, hogy idejövet téged meg tudjunk nyugtatni. Beszéljünk el egy kicsit! Mi történt, hová utaztál, mióta utazol, mióta vagy ezen a pályán és most mi történt veled?

M.: Elég régóta pilóta vagyok.

K.: Értem.

M.: És vezettem a gépet.

K.: **Időpontot tudsz mondani?**

M.: Úgy látszik, ez volt az utolsó felszállás.

K.: Igen, úgy néz ki.

M.: **1998.**

K.: Hát igen, egy nagy katasztrófa volt.

M.: Ez a katasztrófa, ezt nem kerülhettük el, úgy látszik.

K.: Ez egy svájci?

M.: **Svájc felé ment volna ez a gép.**

K.: **Mesélj róla! Hát mert ez most számunkra is meglepő, hogy ilyen gyorsan, hiszen ez nemrég, a napokban történt és most te itt vagy, bár tudod, hogy meghaltál. Ez nekünk óriási bizonyíték, hogy mégis van a halál után élet.**

M.: Hogy mondd? Hogy?

K.: Van a halál után élet, hisz...

M.: Nem ezt kérdeztem. Hogy mikor történt, ezt te már tudod?

K.: Igen, tudunk róla.

M.: Két napja?

K.: Hát a rádió bement a napokban, hogy a svájci Swissair társaságnak egy gépe...

M.: Akkor mégiscsak, mégiscsak megsemmisült.

K.: Igen. Túlélő nincsen, így közölték.

M.: Úgy látszik nagyon becsapódott a tengerbe ez a gép. Egy borzasztó nagy robbanás, egy borzasztó nagy robbanás. Biztos, hogy nem élhette túl senki.

K.: **Hát látod, és mégis most beszélsz egy médiumon keresztül. Ne haragudj, ezt a szót használom, nem tudom, életben hallottad-e ezt a szót?**

M.: Hogyne hallottam volna!

K.: Na, látod!

M.: Aki ilyen pályán van, az naponta szembenéz a halállal, de nemcsak a halállal.

K.: Hanem?

M.: Hanem, ha látnád, hogy ott fönt a magasban mik történnek.

K.: Mondjad csak!

M.: **Ott szembejön velünk egy fénylény, amit nem is akarnak az emberek elhinni, mert azt mondják, hogy ilyen nincs. De van, és higgyétek, hogy ilyen létezik.**

K.: Mondtam, az őrzőangyalok vigyáztak rátok, olyan értelemben, hogy valami okból ennek a gépnek meg kellett semmisülni. Nem tudjuk.

M.: **Nem tudom, hogy most én milyen helyzetben vagyok, de ha megengeded, én most imádkozok azokért az utasokért, akik rám voltak bízva.**

K.: **Imádkozzunk együtt!**

M.: Mert ha már a földi testüket nem tudtam megvédeni a katasztrófától, akkor már legalább a lelkük üdvéért elmondok egy imát és ti is...

K.: Veled imádkozunk. Mondjad!

M.: Segítsetek, hogy tudjak hittel és alázattal fohászolni!

K.: Igen, hallgatunk!

M.: *Jóságos Mennyei Atyánk! Ezt, ezeket az utasokat, akiket reám bízta, nekem kellett volna egyik célállomástól a másik célállomásig elkalauzolnom, de úgy látszik, Te közbeszóltál. Bocsáss meg mindazoknak az embereknek, akik ezen a gépen utaztunk, a vétkeinket és alázatos szívvel könyörgöm, esedezem Hozzád irgalmadért és kegyelmedért, hogy fogadd el ezeket a Te atyai hajlékodba, szánd meg őket, mert más bizodalunk nincs, csak a Te atyai segítséged, ha már ennek a katasztrófának meg kellett történni. Kegyelmedbe és szeretetedbe ajánlom a gyermekeket, akik ezen a gépen utaztak. Engedd meg, hogy mindannyian színed előtt leborulva áldjunk téged és megköszönjük azt a kegyelmet, hogy ilyen gyorsan idehoztál bennünket, egy kis szeretetközösségbe. Jól mondom?*

K.: Nagyon. Nagyon szép és megható az, amit most mondtál!

M.: *És arra kérem, mindazon utaslistán felsorolt embereket, akiknek a neve itt áll az utaslistán, hogy jelentkezzenek, most ebben a pillanatban, mert az őrzőangyal lehajol hozzátok hozzájuk. Látjátok? Én is veletek, köztetek vagyok, nem igyekeztem kibúvót találni, mert mint a jó kapitány a süllyedő hajót, úgy a pilóta is tudja, hogy nem szabad a fedélzetet elhagyni, mert maximálisan az utasok biztonságára kell a hangsúlyt helyezni. Ezért kérek jó Atyám mindannyiuk nevében, hogy bocsáss meg nekünk, amit elened vétettünk és engedd meg, hogy a katasztrófa színhelyéről, a roncsok közül kiemelkedve együtt tudjunk a te lábaid előtt térdet és fejet hajtani. A te végtelen dicsőségedre! Köszönöm Uram!*

K.: És folytatom az imát értetek. Mi itt mindnyájan, akik hiszünk abban, hogy a Földön csak megbízásból, saját magunk, munkánk elvégzéséért vagyunk, mert nagyon nagy a mi múltunk. Az ami most velünk, veletek történt, nyilván oka van és az, aki megszólalni óhajt - mert nem hisz az Úrnak szeretetében, hogy mindez azért történik, hogy felébredjünk az igazi életre -, szólaljon meg, hogy megvigasztalni tudjuk őket.

M.: **Én már látom ezeket a roncsokat. Borzasztó ez a roncs-halmaz, de a víz alól az őrangyalok segítségért kiemelkednek. Emelkednek, mind, mind az őrangyalok olvassák a neveket a listáról, felkutatják, felkeresik mindegyiket. Ez egy csodálatos dolog!**

K.: Igen.

M.: És ott lebegnek, lebegünk az őrangyalok segítségével a víz felett és egy békés, boldog mosoly jelenik meg az arcokon, mert az őrangyalok boldogságot hintenek szerte-széjjel, és egy köralakot formálunk és most én is bekapcsolódom és emelkedünk. Emelkedünk, emelkedünk, emelkedünk feljebb és feljebb, egyre magasabbra, egyre tisztább légkörbe. Ilyen magasan soha nem ment a repülő és most azt mondja az őrangyal, hogy köszönjem meg, hogy itt lehettem, és el kell mennem, mert ez a kis csapat, közösen kellett, hogy elmenjen. Így mondta.

K.: Igen, értem.

M.: Együtt voltunk és közösen kellett elmennünk.

K.: Isten veletek!

M.: Megyünk, megyünk egyre magasabbra, egyre feljebb, egyre feljebb. Isten veletek! Isten veletek!

K.: Isten veletek!

VI. Fejezet Témazárás és köszönés(*)

Mindazt, amit eddig az erkölcsről és a bűnökről mondtunk, most tömören így foglaljuk össze jó szívvvel és egyben köszönetet mondva a meghallgatásért.

Amikor **az emberiség** szellemi tekintetben még **gyermekkorát élte**, de értelmisége már bontakozni kezdett, és elérkezett annak az ideje, hogy **a jó és rossz közötti különbségtételt megtanulja**, Isten elküldte az ő szolgáját, **Mózes**, ezt a hatalmas, kiváló szellemet az emberekhez, **hogy megtanítsa őket az egy igaz Isten fogalmának megismerésére**. Ha ugyanis az egy igaz Isten fogalmát megismeri az embergyermek, ezzel elválaszthatatlanul össze van kötve a **jónak** és a **rossznak** megismerése és megkülönböztetése is addig a határig, ameddig az ébredező értelemnek ezt hozzáférhetővé lehet tenni. **Mózes, az Isten embere elhozta a Parancsolatokat**. A parancsolatok kijelentése a természettörvény kényszerét is jelenti egyúttal. Éppen azért parancsolat, mert nincs kivétel: szemet szemért, fogat fogért; amit kihintesz a világba, ugyanaz jön a világból vissza tehozzád. A tiltó és fenyegető parancsok mellett ott állt a jóért való közvetlen jutalmazás ígérete is: tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a Földön. ABC a tanulni vágyó szellem számára, hogy **kezdő fogalmai legyenek a jóról és a rosszról; büntetés jár a rosszért, és jutalom a jóért**. Isten mindazt, ami **a kiválasztott népnek** - amely akkor a fejlődő földi szellemség csúcsát jelentette - alig fejlett értelméhez elegendő volt, **tíz rövid parancsban jelentette ki**, amely hosszú-hosszú időre elegendő táplálékul szolgált nemcsak a kiválasztott népnek, de általa a többi népeknek is, akiknek értelmisége addig a fokig kibontakozott. Az Istentől, a mennyből ingyen, kegyelemből alábocsátott erő és világosság van lefektetve a törvénytáblákon a kibontakozó emberi értelem és kedélyvilág táplálására. **Mózes, az Isten embere eltávozott**. Azután **előjöttek a jelentéktelen, hétköznapi lelkek** és feltolták magukat **a parancsolatok értelmezésére** és magyarázására. A sok értelmezés és

magyarázás a szabályoknak, rendeleteknek, pontozatoknak, paragrafusoknak egész légióját teremtette meg, hogy mit hogyan kell értelmezni, mit hogyan kell alkalmazni, mit szabad és mit nem szabad, minek mi lesz a következménye, ha cselekszik, és mi lesz a következménye, ha nem cselekszik. A paragrafusoknak, szabályoknak és rendeleteknek sűrű hálózatát alkották meg ezek a jelentéktelen emberek és ebbe a sűrű hálózatba belebonyolították azokat a lelkeket, akik haladni kívántak volna, akiknek értelmisége bontakozott, akiknek a jó és a rossz tudományából minden nap egy-egy új lapot kellett volna tanulniuk. Ez a rendszer, amelyet ezek a jelentéktelen szellemek alkottak a tíz rövid mondatból, egy dologra jó volt: miután olyan nagy lett a törvények tömege, hogy azt úgy egyszerűen megérteni nem lehetett, írásmagyarázókra volt szükség. Az írástudó tekintélyt szerzett magának az írás alapján; a tekintéllyel megbecsülés, a megbecsüléssel vagy a vagyonnal jólét járt együtt. Tehát ezek a jelentéktelen emberek a mennyből kapott világosságot és a mennyből kapott erőket arra fordították, hogy a saját gyomrukat táplálják vele, hogy díszes ruhákba öltözködjének, hogy más emberek előtt különbeknek tűnjenek föl. Ezek elől ültek a gyülekezetekben, szerették a köszöntéseket és hogy őket mestereknek tekintsék és szólítsák. Az emberek azt mondanák, hogy a mennyből lopott tűz mellett süttötték meg a peccenyéjüket. A magasabb rendű erőket, amelyek szellemek táplálására és lelkek fejlesztésére szolgáltak volna, a saját testük táplálására és a saját kicsinységük felduzzasztására fordították. Mindenkor, minden időben **azt tette** a mélyen **bukott ember**, amit nem volt szabad tennie, **hogy azt, ami magasabb rendű, alacsonyabb rendű célok szolgálatába állította.**

Ez a bűn, ezzel a bűn lényege és fogalma ki van merítve. Tovább is küldött az Atya időről-időre egyes ragyogó szellemeket, akik lejöttek ide a 6. napok egyikének, Földnek nevezett bolygójára és egy-egy rést ütöttek annak fojtogató szövedékén. Újra meg újra eljöttek a próféták fenyegető szavukkal és azzal a hatalommal, amelyet onnan felülről hoztak magukkal, korholva és intve azokat, akik eltávoztak a Tízparancsolat igazságától és vagy a pogányok Baál isteneinek, vagy a saját testük bálványá-

inak áldoztak. De a tegnap igazsága mindig ellensége a ma igazságának és a ma igazsága a holnap igazságának: és mivel a próféták mindig a holnap igazságát hozták, a tegnap igazsága nem bírta őket elviselni. És mert rést ütöttek azon a szövvényen, amelyet a jelentéktelen egyéniségek évszázadokon keresztül szöttek, ezért bűnhődniük kellett a tegnap hatalmától: **a prófétákat megölték**. Később felfedezték újabb jelentéktelen egyéniségek, hogy a próféták is olyasmit hoztak, amivel be lehet toldani azt az ütött rést a szövvényen és egyszerre fölfedezték őket, díszítették a sírjaikat és ami igazságokat, igazságrészecskéket a próféták hoztak, azokat is kodifikálták, azokból is új szabályokat alkottak, azokból is új paragrafusokat gyártottak és ezzel az új szövénnyel befoltozták azt a rést, amelyet az ő megjelenésük ütött a törvény szövvényén. Így állt elő a „**törvény és próféták**” gyűjtőfogalma alá vont igazságtömegnek külső burkolata. Amikor ez a háló, amely egyre sűrűbbé és sűrűbbé vált, úgy, hogy a ragyogó eget már nem tudták tőle meglátni az alatta és benne fogva lévő szegény ember-szellemek, amikor már annyi élősdie élt ennek a hálónak bogai és szálai ismeretéből, hogy azok a szegény emberek, akiknek lelkét az igazság szellemével kellett volna táplálni, még az utolsó falatjukat is kénytelenek voltak odaadni az írástudóknak és az írásmagyarázóknak, hogy valahogyan mozogni tudjanak s kicsiny, jelentéktelen életüket élni tudják a háló hurkai közt: ennek **a kétségbeejtő szellemi rabságnak a feloldására alájött ismét Egy, az Isten Fia, az Úr, a mi Urunk, a Jézus Krisztus**.

Ő kettérepesztette azt a kárpitot, amely elfedte az eget az emberek tekintete előtt. A tegnap igazságába elhozta a ma igazságát és azt mondta a szegény, törvények és rendeletek tömegei által örökös rettegésben tartott embereknek: ne féljete, hiszen az Isten szerető mennyei Atya, aki kegyelmébe fogad mindenkit, tekintet nélkül arra, hogy tudja-e az írást magyarázni, vagy nem tudja. Hiszen Ő jóságos, szerető Atyja gyermekeinek, aki a legkevesebbel megelégszik, megelégszik csak a jóakarattal és boldog, ha adhat, és ismét csak adhat; mert hiszen az Atya a szeretet. A rés túlságosan nagy volt a szövvényen és **Aki ezt a rést ütötte, annak keserű keresztalállal kellett meghalnia**. De a rést többé befoltozni nem sikerült. Azt a leghatalmasabb erőt, amelyet Ő

magával hozott, azt a mennyei világosságot, a mindenható Isten hatalmának azt a részecskéjét, amellyel Ő csodákat tett, soha egy pillanatra sem állította a saját maga dicsőségének vagy hatalmának szolgálatába, még a testének táplálására sem fordította, hanem mindent a magasabb cél szolgálatába állította. Sőt azokat az alacsonyabb rendű erőket is, amelyeket szükségképpen magára kellett öltenie, amikor a Földre leszállott, teljes egészükben, maradék nélkül mind a szeretet szolgálatára szentelte. Ő soha meg nem alkudott, mindenkor az igazságnak és a szeretetnek tett szolgálatot. Ha csodákat tett, amivel látható hatások jártak, azokkal mindig azt célozta - amellett, hogy egy-egy szerencsétlen, a sátán által megkötözött emberszellemet felszabadított - egyúttal a körülálló emberek tekintetét oda irányította, ahonnan minden jó és minden igaz ajándék jön. Életével megmutatta azt, hogy mindent, amije csak van az embernek, legyen az szellemi, lelki, avagy testi képesség, ajándék, előny, lehet mindenkor a magasabb célok szolgálatába állítani, elfedvén, letakarván, kicsinnyé tévén önmagát, **nehogy az ő maga ragyogása elfedje azt a célt és azt az irányt, amely felé a szellemek tekintetének irányulnia kell.**

*

Amint az Istenfű elment, a nap leáldozott, leszállt az alkony, közeledett az éj. A kodifikátorok sötét odúikból előbújtak és azt a ragyogó igazságot, amelyet az Isten Fia hozott; és amelyet rajongó és őt szerető hívei feljegyeztek, elkezdték magyarázni, értelmezni, boncolgatni. A magyarázás, az értelmezés és a boncolgatás eredménye pedig nemcsak egy új szövedék lett, hanem a könyveknek tengere, a tudományoknak egész áradata, egy új Moloch, egy bálvány. Hiszen minden szót külön lehetett megmagyarázni. Néhol könyvekre menő magyarázatokat adtak ki csak egyetlen szóról, és egész tudományágak bontakoztak ki azokból a keresetlenül egyszerű szavakból, amelyeket igazán hívó lélek minden magyarázás nélkül megérthet. És ennek a rengeteg könyvnek, szabálynak, tudománynak, rendeletnek és paragrafusnak megint csak kellett magyarázók és értelmezők, mert hiszen közönséges emberi értelemmel mindazoknak, amik azokban a

szédületes tömegű könyvekben megírva vannak, nem lehet a végére menni. Következésképpen **lettek magas állások, dísszel, pompával, fénnel, lett szédítő tekintély, lett hatalom** és ezen a hatalmon, mely így előállt, ki-ki élelmessége arányában megszozthatott. A mennyből alászállt tűznél most már nem egynéhányan sütötték meg a peccenyjüket, de egy egész hadsereg. A mennyből alászállt erők, amelyek becsületes sáfárkodás mellett az egész emberiséget évezredekkel vitték volna előre a fejlődés útján, az önző sáfárok, a jelentéktelen egyének kezében szétfolytak és egész tömeg ember tekintélyének, gyomrának, állásának, ceremóniájának fenntartására szolgáltak. A bűnnek megint egy óriási tömegét jelentette az Isten igazságát, az Istentől kapott erőket a legalacsonyabb rendű célok szolgálatába befogni. Mégis, ezeknek az újabb kodifikátoroknak nem volt annyi szerencsájük, mint az előzőknek, mert időközben az emberiség értelmi világa óriási módon kibővült.

Hiszen a tudomány ma már az eget ostromolja, amikor a makrokozmosz végső határait kémleli és a mikrokozmoszban is alászáll a legvégső határokig. És döbbenettel áll meg itt, a végső határ előtt, nem tudván és nem értvén, hogy micsoda misztikum árad onnan feléje. Ezért meg is áll ott és továbbmenni nem hajlandó, kijelentvén, hogy csak az lehet igaz, amit kézzel megfoghatunk. Ezek a bűvárkodók és az ezeket követők éles ellentéteket találtak az írás szavai és a természettudomány felfedezői között és egyszer csak kiléptek a porondra és kijelentették, hogy az írás csak gyermekmese, mert a világot nem lehet hat nap alatt megteremteni, hiszen ahhoz évmilliárdok is kicsiny időt jelentenének. Balgaság az ilyes kijelentés is, hogy tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a Földön. Hiszen a hosszú vagy a rövid életet a baktériumok döntik el, és így tovább. Miután ezek csak „kézzelfogható” adatokra támaszkodtak, mindazt, amit az előbbi kodifikátorok összeállítottak, egyetemlegesen eldobták és kijelentették, hogy mindabból semmi sem igaz, csak az, amit a mi érzékeink és műszereink regisztrálnak. Ez a másik tábor is **egy bálványt állított fel a „tudomány” alakjában** és ennek a molochnak is kellettnek képviselők; lettek újabb tekintélyek, a „tudomány” *reprezentánsai (képviselői)*. Ezek az újabb tekintélyek

megint tekintélyüknek megfelelő életstandardot igényeltek és ennek a bálványnak áldozatait is meg kellett valakiknek fizetniük. És azok fizették meg, akiket éppen a tudomány világosságával és az értelem fényével kellett volna a tudatlanságból és a sötétségből fokról-fokra, szerető, gyöngéd, kíméletes kézzel kiemelni. Ott is az történt, hogy a mennyből kapott világossággal, az értelemnek nagy átfogó erejével és áthatóképességével jelentéktelen személyek a saját kicsiny, jelentéktelen énjüket szolgálták, a saját, rothadásra szánt testük kívánságait táplálták, és ahelyett, hogy embertestvéreiknek a mennyei hajlékok felépítésében segítettek volna, palotákat építettek a maguk bálványának. Erőket, amelyek a mennyből szálltak alá, mélyen alárendelt célok szolgálatába állították. Ma az egész emberiség azon a ponton áll, hogy e közt a két tábor közt megoszlik; mindegyik csak azt állítja igaznak, amit az ő vezérei mondanak s áthidalhatatlanná mélyült az űr a két tábor között, elválasztva egymástól az embertestvéreket, akiknek pedig szeretetben kellene egyesülniük.

*

A jóságos Atya, aki minden gyermekét egyformán szereti, és aki előtt elvetett nincs egyetlenegy sem, látva azt, hogy a szakadás áthidalhatatlan, miután Ő a szeretetével éppen mindent öszszevonni és Magához ölelni törekszik, elküldte **a harmadik kijelentést** az embereknek **a szellemtan alakjában**. Miután az emberek nem hajlandók szolgálni, az emberek csak parancsolni, rendelkezni, dirigálni és mindezekért jól élni hajlandók, **elküldte a szellemeket, akik emberektől nem kaphatnak semmit**; akiknek nem kell az emberek tömjénezése, **akiket nem lehet megrontani azokkal az eszközökkel, amelyekkel az emberek az önmagukat följük toló nagyságokat megrontják**. Elküldte az egyszerű szellemeket az első tábor híveihez, akik már maguk sem hisznek többé abban, amit az a rengeteg szabály és rengeteg alakiság takar, hogy látható és érezhető módon **a döbbenet vigye rá őket arra, hogy csakugyan igaz mindaz amit az írások tanítanak**. És elküldte azokhoz a tudósokhoz is, akik a **végkonzekvencia (végkövetkeztetés)** előtt riadtan álltak meg, hogy mondják

meg nekik, hogy csakugyan Isten az, akinek a hatalmáig és erejéig eljutottak kutatásaik legvégső következtetéseiben. Azok a kétségtelen bizonyítékok, amelyek mindkét tábor szemeit és füleit érik, nem maradhattak hatástalanul. A szakadás tovább nem terjedhet, mert mindkét táborban vannak már olyanok, és hovatovább többen lesznek, akik már bizonyítva látják, hogy Isten van és az Ő kegyelme adott mindent, hogy Nála nélkül semmit sem cselekedhetnek az emberek, hogy a tudomány és minden, amit az emberek összehordtak, csak egyedül Tőle ered és végső, igazi eredményekre csak az Ő segítségével vezethet. **A harmadik kijelentés Krisztus üzenete az emberiség számára, hogy mielőtt még a menny kapui bezárulnának, hallják meg és értsék meg ezt mindazok, akik még szenderegnek és akik még önállóan gondolkozni nem akarnak, hanem engedik magukat akár az egyik, akár a másik tábor járszalagján vezetetni. A szellemtan egyetemes tudomány és hit, amelynek célja áthidalni a mély szakadékot, amely a különböző szellemi irányok: a vallás és a tudomány közt keletkezett az emberek értelmetlensége, önzése és gyarlósága következtében.** A szellemtan az az utolsó és boldogító kijelentés, amelyben kellő táplálékot és világosságot találhat magának éppúgy az egyszerű lélek, akinek nincs akadémiai képzettsége, mint a tudomány csúcsán álló egyéniség, aki jóhiszemű kételkedésben töprengve gyötri magát egy-egy probléma fölött, amelyet továbbfejleszteni képtelen, mert nincs meg hozzá a felülről adott kegyelmi világosság. A szellemtan célja, hogy mindent egyesítsen az érésre és az aratásra előkészített földi világon, hogy minden különbséget áthidaljon, hogy mindenkit felöleljen, hogy mindenkit megigazítson, hogy mindenkit felmentsen a félelem és a rettegés alól, ha bűneire tekint vissza. Ahogy az Úr Jézus Krisztus a megbocsátó Atyát hirdette, **a szellemtan, az Úr Jézus Krisztus üzenete, még tovább megy: megtérést sürget és bocsánatot sok olyan bűnre, amelynek jóvátételére már idő nem lesz, mert a mennyei kapuk egyszer bezárulnak és azontúl csak a természettörvény, az ok és okozati törvény rideg rotációja gördíti előre tovább a Földet, amely kegyelmet nem ismer, amely a fogat fogért, szemet szemért elve szerint minden kímélet nélkül**

fogja végrehajtani a maga munkáját akkor, amikor a büntetés angyala az igazság pallosát kezébe veszi. *A szellemtan megtérést sürget és óva inti az embereket, hogy az idő közel van s a kegyelmi idő a megtérésre lejár!* Akinek füle van a hallásra, hallja meg!

(ÉV 1932/8. számból, dátum nélkül: „Egyesületi ülésünkből Pál m. útján”. A közlemény tartalmából és stílusából Laurentiusra lehet következtetni, ami igazolódik azzal, hogy a teljes szöveg aztán 1933-ban „Az utolsó óra munkásaihoz” c. könyv első kötetében, „A bűn értelmezése” címszó alatt megjelent.)

FÜGGELÉK(*)

**Az I. kötet „Függelék II.”-nek folytatása
Az „Egylet”, illetve annak eszmeiségét közvetítő további
médiumok, működésük idejével**

Béla és Mariska médium
(1906-1943; 1903-1930)

Erzsike médium
(1980-)

Zita médium (1970-)